Юрій Щербак

Час смерто-христів

Міражі 2077 року

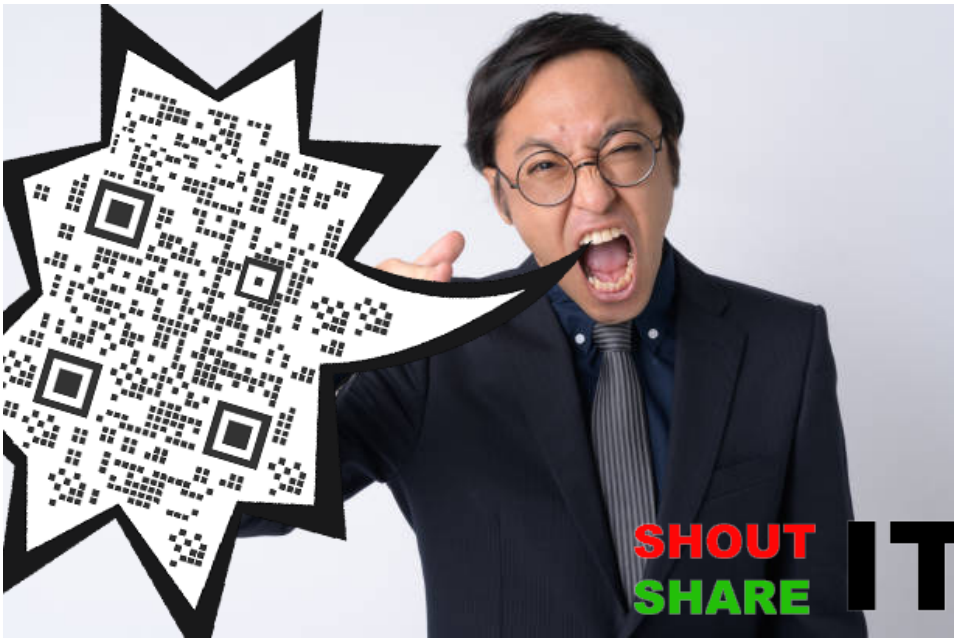
SHOUT
SHARE
IT

- Частина перша
- Частина друга

- Частина третя
- Частина четверта

Частина п'ята

Мертвим і живим — яких любив
і люблю досьогодні
Автор
ББК 84.4УКР6
Юрій Щербак. Час смертохристів: Міражі 2077 року: роман.
К., Ярославів Вал. — 480 с.
ISBN 978-966-2151-82-4

© Ю.М. Щербак, 2011
© І.В. Женченко, художнє оформлення, макет,.2011
© Видавництво «Ярославів Вал», 2011

Роман Юрія Щербака «Час смертохристів. Міражі 2077 року» є гостросюжетним політичним трилером, дія якого розгортається напередодні Четвертої глобальної війни.

Це антиутопія, сигнал тривоги, в якому за гротескною формою і фантастичністю ситуацій стоїть реальна масштабність можливих геополітичних подій майбутнього. Автор широко використовує прийом цитування таємних документів, які

розкривають цинізм і подвійні стандарти акторів світової політичної сцени.

Роман Юрія Щербака з'явився через двадцять років після написання автором останнього прозового твору (документальна повість «Чорнобиль»). Збагачений досвідом політичної, державної і дипломатичної діяльності, автор, екс-посол України в США, Канаді, Мексиці та Ізраїлі, дає своє парадоксальне і пророче бачення того, що може статися з Україною в майбутньому.

Видавництво «Ярославів Вал» складає глибоку подяку меценатові Леоніду Ліщині (Торонто, Канада) за фінансову підтримку цього видання

…постануть христи неправдиві, і неправдиві пророки будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних…

А коли скажуть вам: «Ось Він у пустині» - не виходьте, «Ось Він у криївках» — не вірте! Бо, як блискавка та вибігає зо сходу, і з'являється аж до заходу, так буде і прихід сина Людського.

Бо де труп, — там зберуться орли.

А про день той й годину не знає ніхто:

Ані Анголи небесні, ані Син, — лише Сам Отець.

Євангелія від Св. Матвія, 24:24,26,27,28,36

Міраж (франц. mirage), марево — явище аномальної рефракції світла, коли людина бачить, крім предметів у дійсному положенні або замість них, їхнє уявне зміщене зображення — перевернуте, збільшене або зменшене.

Українська радянська енциклопедія, К. 1982, т. 7, с. 29

Частина перша

ПОВЕРНЕННЯ

1.

20 квітня 2077 р.
Шифрограма 63-80/CNAS
Посольство України в Конфедерації Держав
Північної Америки, Вашінгтон.
Цілком таємно. Знищити по прочитанню.

Начальнику науково-технологічного Управління Військової Розвідки України (ВІРУ)
Гайдуку І.П.

Шановний Ігоре Петровичу, вітаю Вас з присвоєнням чергового військового звання генерала-хорунжого ЗСУ. У зв'язку з нагальними обставинами наказую терміново (строк виконання 1-3 дні) прибути до Києва для одержання нового призначення.

Підписав — Його Ясновельможність Гетьман України, Генерал армії Кузьма-Данило Махун
2.

Гайдук прокинувся на світанку, коли вашінгтонське весняне небо щойно почало наповнюватися тихим і спочатку ледь відчутним сяєвом. На екрані електронного будильника виникла неонова цифра: 4:00AM. Тривожно схопився, не розуміючи, де опинився, хто він і що відбувається навколо. Такі падіння у чорну діру безпам'ятства траплялися з ним дуже рідко — як наслідок тяжкої перевтоми чи катастрофічних переміщень у часі й просторі з Вашінгтону до Токіо і далі до Канберри.

Гайдуку здалося, що крім нього і Лінди у кімнаті є ще хтось. Він навіть не згадав учорашньої шифрограми і здивовано-зляканого погляду шифрувальника Бєлкіна — хоча саме це неочікуване повідомлення спричинило, мабуть, тимчасовий колапс пам'яті.

Шифровка була як розривна куля в мозок, перекреслюючи все

дотеперішнє вільне життя Гайдука. Він відчув чийсь пильний погляд: у тьмяному просторі спальні Гайдук побачив за два фути від ліжка невеличкого ***дрона***, завбільшки з тенісний м'яч, тільки не пружного і пухнастого, а металевого, оптика якого зловісно виблискувала. Гайдук знерухомів, приречено чекаючи пострілу: ще у лютому він вислав до Центру опис нового дрона-кіллера під кодовою назвою «Горобчик» (Sparrow), здатного знищувати лідерів терористичних організацій, вищих офіцерів ворожих армій та інших супротивників Конфедерації.

Темношкіра пуерторіканка Лінда Кенворсі безтурботно спала поруч, ледве прикривши живіт білим покривалом. Вона лежала навзнаки, посилаючи тихі й смішні звуки глибокого сну після нічних любощів — наче вітер грав на дитячій мунгармоніці. Тіло Лінди чорніло в сутінках: ледь розставлені важкуваті ноги, сіра смуга покривала, оголений торс, повняві груди, ліва рука підкладена під голову — все дихало спокоєм і беззахисністю.

Дрон продовжував нерухомо висіти перед Гайдуком, наче згусток темної енергії. Гайдук знав, що всередині кулі кипить електронне життя. Невідомий оператор з Центральної служби безпеки сидить десь неподалік від Аннаполіса, позіхаючи, перед екраном монітора і, ковтаючи вистиглу каву, вивчає нічне життя Гайдука і Лінди в усіх його безсоромних подробицях, вирішуючи — чи спопелити їх лазерним променем, чи дарувати ще трохи життя.

Остовпіння минуло, і Гайдук зробив ледь помітний рух лівою рукою (стріляв з лівої) до подушки, під якою лежав старий, але надійний штурмовий пістолет морських піхотинців «Беретта» M9A11, заряджений самонавідними кулями. Дрон миттєво відреагував на рух, злетівши до стелі і засліпивши Гайдука фотоспалахом, від якого кімнату сповнило болюче ртутне світло, що знерухомило новоспеченого генерала-хорунжого Збройних сил України. Коли чорнота повернулася на зміну спалаху, чорнотавсеохоплююча і щільна, без будь-яких натяків на світанок, Гайдук зрозумів, що дрона в кімнаті нема. Він згадав, що сьогодні його запрошено до Білого дому, і збагнув, що існує прямий зв'язок між тим запрошенням, шифровкою і рейдом дрона. Потім подумав, що в Києві доведеться замовляти генеральську форму в камуфляжному, штабному і парадному варіантах. Йому стало гидко, бо забув, коли востаннє носив військову уніформу — хіба що під час служби в спецназі розвідки, коли закінчувалася румунсько-українська війна. Потім був Бостон. Ворухнулася Лінда, на мить розплющивши очі: що? що? Він ніжно поцілував її у вічі, носика й губи. «Спи, все гаразд». Що буде з нею, самотньою касиркою з банку «Continental» на М-стріт? Він звик до покірливої

й мовчазної Лінди Кенворсі може й любив її?) — і відчув відразу до цього ранку, коли зацвітали на березі Потомаку сакури, й тихо лайнувся: "Fuck it!".

3.

Службовий автомобіль Гайдука залишився на Дюпон-серкл. Закінчилися талони на пальне, і тому він викликав таксі на Канал-Роуд, де знімав двоповерховий невеличкий будинок, неподалік від Джорджтаунського університету, в зелених ярах, що виходили на водоймище. Таксист — пакистанець у чалмі салатного кольору, зовні типовий офіцер Інформаційної ісламської служби, якими був наповнений Вашінгтон — спочатку відмовився їхати до «Сонного Птеродактиля» на Пенсільванія авеню 1600 (так звали потворну гігантську бетонну споруду з химерними гострими кутами, що ховала під собою Білий дім, виконавчий офіс імені Д. Айзенгавера, де колись містилося Воєнне міністерство, урядову резиденцію «Блер-Гаус» і Міністерство фінансів: урядові чиновники твердили, що «Птеродактиль» витримає удари балістичних ракет з ядерними боєзарядами, хоча ніхто цьому не вірив). Таксист довго, як на східному базарі, торгувався, доки Гайдук не звабив його, пообіцявши сплатити не амеро чи юанями, а ***глобо***. Коли під'їжджали по F-стріт до 18 вулиці, таксист, побачивши попереду чорні поліцейські «черепахи», якими оточений був «Птеродактиль», рішуче звернув ліворуч, навідріз відмовившись під'їжджати ближче: кляті копи, побачивши чалму, заарештують його і відберуть ліцензію. Пакистанець вихопив у Гайдука 20 глобо з зображенням Білла Гейтса, і, не давши здачі, моментально від'їхав. Гайдук мусив пройти два квартали, перш, ніж наблизився до КПП. Була друга година пополудні, й чорні поліцейські вже розм'якли від спеки, весняної млості, післяланчової сонливості, страждаючи під вагою кулевідпорних шоломів, бронежилетів, наколінників, довгих палиць з шоковими зарядами, кайданів і потужних автоматів-коротунів НК-МР 5/11, які мали вигляд доволі грізний, якщо не знати, що Китай відмовився постачати Конфедерації супернабої, здатні пробити наскрізь захисні лати. Американські ж заряди й кулі були безсилі подолати кулевідпорний пластик.

Поліцейські довго вдивлялися в паспорт Гайдука, звіряли біометричні дані з комп'ютером, зазирали в зіниці — і все це для того, щоб передати його в супроводі товстої негритянки-поліцейської, яка ходила перевальцем, на центральний контрольно-пропускний пункт, до якого треба було довго добиратися бетонним лабіринтом, захованим у нетрях

«Птеродактиля». Нарешті його вивели на галявинку, й він побачив Білий дім, прикритий згори шатром — бетонним склепінням. Білий дім здався Гайдукові декорацією, зануреною у вічну полярну ніч. Його освітлювали прожектори, як якийсь виправний заклад на півночі Канади.

Третій етап перевірок здійснювався всередині Білого дому. Гайдуку видали комплект стерильної білизни, сині штани й куртку з дешевої бавовни з літерою "V" на лівій нагрудній кишені. Злоязикі вашінгтонські журналісти писали, що диктаторам тут видають яскраво червону уніформу, ісламським можновладцям — зелену, європейським демократам, переважно геям, — блакитну, російським олігархам — смугасту, тільки китайцям дозволялося не перевдягатися. Уніформу запровадили після інциденту з зараженням попереднього президента Конфедерації Держав Північної Америки вірусом хвороби Джоссера, принесеним еміром одного з арабських еміратів на розкішному золотаво-зеленому халаті. Довелося на три місяці закрити Білий дім для дезинфекції й проведення спеціальної програми щеплень.

Перевдягнувшись у тісний одяг, що робив його схожим на пацієнта лікарні в Бетезді (треба було надягти не куртку, подумав Гайдук, а квітчасту пелерину, що застібається ззаду і дає можливість оглянути голу дупу пацієнта), він пройшов до сусідньої кімнати, оздобленої в старомодному стилі — з дубовими панелями і важкими меблями. Перед монітором чатував рожевощокий гігант у білосніжному кашкеті, синьому френчі з червоними вилогами й золотими Гудзиками, у білих штанях і лакованих чорних черевиках — зброї у цього гіганта Гайдук не помітив.

У дверях з'явилася худенька, сива, зі смішними дитячими кісками жінка з живими чорними очима, привітно всміхнулася Гайдуку і урочисто промовила:

Містере Гайдук, перша леді, сенатор Ван Лі очікує вас.

Це була Марта Джеферсон, перша помічниця дружини президента КДПА Ширлі Мак Доул. Тепер — сенатор Ширлі Ван Лі.

Гайдук ступив до дверей, ледь не зачепивши дубовий стілець, на якому сидів рожевощокий гігант, який навіть не поворухнувся, не звів очей з монітора.

4.

15 квітня 2077 р.
Абсолютно таємно
Один примірник
Особисто Його Ясновельможності Гетьману України,

Генералу армії Кузьмі-Данилу Махуну
Повідомлення особливої державної ваги

Інформую Вас, що Закордонна інформаційна служба Державної Варти України (ЗІС ДерВару) з дозволу ГЕПРУ взяла 2075 року в оперативну розробку начальника Другого (науково-технологічного) управління військової розвідки ЗСУ полковника Гайдука І.П.

Гайдук І.П. народився 12 лютого 2027 р. в Києві, закінчив спеціалізовану комп'ютерну школу, навчався в Київському політехнічному університеті, факультет систем управління ракетами. Виявив себе здібним інженером, має два винаходи. Під час румунської агресії (2048-2052 рр.) служив у військовій розвідці, став кадровим офіцером ВІРУ. Закінчив Розвідувальну Академію Збройних Сил ім. генерала Є.Марченка (2055 р.), отримавши звання капітана. У 2057 р. в рамках студентських обмінів за рішенням керівництва Міноборони (К-Д. Махун) і ДерВару (Ю.Мережко) був направлений до Конфедерації держав Північної Америки на навчання до МІГ — Массачузетського Інституту Технології, відділення космічних технологій, управління і зв'язку, де увійшов до 10-ти найкращих студентів. Доктор філософії, доктор інженерних наук. Після закінчення МІТ, перебуваючи на території КДПА, займається розвідділяльністю під прикриттям посади виконавчого директора Українсько-американського Бюро з науково-технологічних обмінів. З 2058 р., будучи студентом МІТ, вступив у інтимний зв'язок з американською громадянкою, студенткою того ж інституту Ширлі Мак Доул, яка згодом, через 3 роки, стала дружиною майбутнього президента КДПА Ендрю Ван Лі і на сьогоднішній час є одним з найвпливовіших сенаторів Конфедерації.

Наявні в ЗІС ДерВару дані свідчать, що Ширлі МакДоул ще в студентські роки стала агентом Центральної служби безпеки Конфедерації під псевдо «Бейбі» і в ході інтенсивних контактів завербувала Гайдука І.П., якому було дано псевдо «Ікар».

Створюючи видимість успішної діяльності зі збирання на користь Української Держави інформації щодо найновіших науково-технічних розробок у сфері передачі інформації та нових видів озброєнь (проекти «Водограй», «Черепаха», «Койот», «Ластівка» та інші), Гайдук І.П., працюючи на Конфедерацію, завдав величезної шкоди обороноспроможності УД, вітчизняній науці і техніці.

Доведено, що Гайдук І.П. сприяв передачі американцям таких перспективних проектів вітчизняного оборонно-промислового комплексу, як новий вид пального для твердопаливних ракет морського і космічного базування SS-32 та SS-52, антикорозійне покриття для морських платформ стратегічного призначення, надчутливі радарні установки типу «Мантія», нові принципові

розробки газотурбінних і плазмових двигунів та інше (список злочинно-зрадницьких дій Гайдука І.П. додається окремо).

Передаючи ці та інші технології й вироби своїм американським хазяям, Гайдук І.П. став на шлях особистого збагачення, накопичуючи на підставних рахунках у Панамі значні суми грошей порядку 60 млн. глобо. Гайдук веде аморальний образ життя, перебуваючи у позашлюбному зв'язку з касиркою банку «Континенталь» Ліндою Кенворсі, агентом бразільської розвідки, яку використовує для проведення незаконних грошових операцій.

Наявних у Державної Варти фактів достатньо, щоб викрити зрадницьку антидержавну діяльність Гайдука І.П.

У зв'язку з вищесказаним пропоную:

— негайно відкликати Гайдука І.П. з Конфедерації під переконливим приводом (підвищення по службі);

— негайно заарештувати його по прибутті до Києва і висунути офіційні звинувачення;

— створити спеціальний військовий трибунал для суду над Гайдуком І.П.;

— як виняток, засудити Гайдука І.П. до аргентінської страти — шляхом викидання з літака на висоті 5000 м над священною українською землею;

Нагородити агентів ЗІС ДерВару (псевдо «Імператор», «Сокира», «Шахіст»), що сприяли викриттю Гайдука І. П.

Директор Державної Варти України Юлій Мережко

Резолюція на документі: п. Клинкевичу В. Я.

Гайдуку І.П. присвоїти чергове військове звання генерала-хорунжого, відкликати до Києва.

Гетьман К. Д. Махун.

16.04.2077

5.

Гайдук увійшов до великої зали з дзеркалами, трьома сяючими люстрами й численними фарфоровими китайськими вазами на пристінних столиках і роялі, в яких стояли розкішні білі й рожеві гладіолуси. «Штучні», — оцінив Гайдук, бо жодна з тендітних пелюсток не зів'яла: квіти були одноманітно урочисті, наче в казковому мальованому фільмі.

Перша леді Конфедерації Держав Північної Америки — Сполучених Штатів, Канади і Мексіки — сенатор Ширлі Ван Лі — чекала його, привітно посміхаючись і першою простягаючи долоню для рукостискання. Вона майже не змінилася з ***тих*** часів, лише її гарненьке обличчя королеви студентських балів утратило

акварельну свіжість, нечіткість напівтонів молодості, й було промальоване гострим пером часу та косметичних операцій. Але від цього не стало гіршим. Найвродливіша сенаторка за всю історію Америки.

— Рада вас бачити, містере Гайдук, — вона продовжувала чарівно посміхатися, хоча її погляд здався йому стурбованим. Її колись розкішне, непокірне темно-каштанове волосся стало світлим, акуратно зачесаним і сплетеним ззаду в дульку, як у балерини. Він згадав Дару.

— Сенатор Ван Лі, це велика честь для мене — ваше запрошення і зустріч, — Гайдук від хвилювання почав підбирати банальні англійські слова привітання. Потім спромігся на цілком щирий комплімент:

— Ви значно молодші, ніж...

— Ніж коли? — розсипала легкий сміх перша леді Конфедерації.

— Ніж тоді, коли ми натирали носа Джорджу Істмену.

— Боюсь, що цей ніс вже зовсім зник, — сказала Ширлі, запрошуючи Гайдука сісти на спеціальну двомісну «лав-сітку», оббиту темно-червоною з синіми смужками тканиною, яку так полюбляли у будинках офіційного Вашінггона, стилізованих під XVIII століття.

Ширлі сіла ліворуч від Гайдука на спеціальне крісло, позаду неї на стільці умостилася Марта Джеферсон із записником в руці, яка теж подала голос:

— Істмену недавно приварили новий ніс. З надтвердого сплаву.

— Я чула, що ви від'їжджаєте з Вашінгтона, — продовжила Ширлі, і Гайдук побачив, як правою долонею вона торкнулася лівого ліктя — ознака занепокоєння. — Від імені президента і сенату Конфедерації я хочу подякувати вам за внесок у розвиток українсько-американських відносин. Президент високо цінує ваші зусилля і просив переказати його найкращі побажання. Досвід останніх років засвідчив, наскільки плідною була наша співпраця у сфері науки і технологій. Вас буде не вистачати у Вашінгтоні.

Гайдук згадав, як казилися вони від кохання, коли заселилися в сусідні кімнати в житловому комплексі Саузгейт на березі Чарлз-рівер, з вікон якого видно було старий Бостон. Ширлі, чарівна темноволоса американка з Нової Англії, вразила серце молодого Гайдука, який забув усі свої клятви спецназу, українській розвідці і самому собі — тільки вчитися в найкращому університеті світу, зосередитись на головному, на системах управління ракетами, а не відволікатися на випадкові сексуальні зв'язки. Забув усі настанови капітана контррозвідки

Юлія Юліановича Мережка про те, що перший відвідувач його кімнати, перший приятель-студент, перша дівчина в ліжку і перший знайомий у студентському барі будуть агентами Національного управління контррозвідки Центральної служби безпеки Конфедерації. І що обов'язково він матиме свого персонального «куратора». Всі попередження і настанови вмить забув Гайдук, коли у двері його кімнати постукала Ширлі Мак Доул і попросила допомогти їй полагодити комп'ютер. Була вона студенткою другого року курсу 21F — іноземні мови і літератури, переважала іспанська, але цікавилася також російською, українською і польською мовами, навіть намагалася щось говорити на дивній суміші слов'янських мов, він починав сміятися і обіймами й поцілунками зупиняв потік її слів. Він заздрив її англійській витонченій мові білих аристократів Нової Англії — цьому останньому заповіднику лінгвістичної архітектури шекспірівських часів, що гинув під навалою індійсько-китайсько-мексиканських акцентів і комп'ютерних варварських сленгів, що заливали американський континент. Пізніше Ширлі зізналася, що її збуджує його дивовижний акцент і голос, наче відлуння далеких євразійських степів. Тоді вона ще не уявляла, де та Україна. А він не міг уявити, ким стане вона.

— Чи ви знаєте, де працюватимете в Києві? — спитала Ширлі.

— Ще не знаю. Спочатку відпочину, порибалю на Дніпрі. Колись він розповідав їй, що ненавидить рибалку. Вона не забула, бо кинула швидкий погляд, і її права долоня знову торкнула лівий лікоть.

— Маю високу честь, — підвелася зі свого крісла Ширлі, — від імені президента Конфедерації Держав Північної Америки нагородити вас пам'ятною грамотою.

Гайдук підвівся, розуміючи, що бачить Ширлі востаннє в житті. Перша Леді передала йому синю сап'янову папку з грамотою.

— Прошу також, — промовила, чарівно посміхаючись, Ширлі, — передати від мене подарунок дружині вашого президента... Вашого військового лідера...

— Гетьмана, — підказав Гайдук.

— Гетьмана. Пані Наталі. Я й досі згадую її гостинність у Києві.

Гайдук взяв з її рук досить важкий пакунок, обгорнутий папером з зображенням Білого дому та перевинутий рожевою стрічкою з бантом. За папером вгадувалось щось тверде — шкатулка, мабуть. Гайдук виструнчився, як справжній генерал, навіть каблуками клацнув.

— Успіху вам, — Ширлі міцно стиснула його руку, наче не

хотіла відпускати. Гайдуку здалося, що в очах сенаторки зблиснули сльози.

— Я проведу вас, — сказала Марта Джеферсон.

Рожевощокий гігант виструнчився, як тільки вони вийшли з покоїв першої леді, й віддав честь. «Чого це раптом? — подумав Гайдук. — Тому, що побачив грамоту президента Конфедерації в моїх руках? Чи в них такий протокол — вітати відвідувачів, коли ті назавжди виходять з Білого дому?»

— Можете не перевдягатися, — сказала Марта, підтримуючи його за лікоть сухенькою рукою. — Візьміть на пам'ять. Ваш одяг уже в автомобілі...

Гайдук хотів сказати, що жоден автомобіль на нього на чекає, але Марта, міцно тримаючи його лікоть, повела до паркінгу, захищеного «Птеродактилем», і тихо, але рішуче сказала:

— Вас хочуть убити. Вам треба тікати. Не розпитуйте. Вас відвезуть до Канади, там літак. Відкрийте пакет. Єдине прохання — ні, не прохаю, благаю вас: з вами поїде моя племінниця Божена. Вона також летить до Києва. Подбайте про неї. Буду повік вам вдячна. Вона... — кивнула убік Білого Дому — вас кохає. Досі. Прощавайте. Не забудьте відкрити пакет.

Марта Джеферсон підштовхнула розгубленого Гайдука в чорний броньований лімузин з номерами Білого дому. У лімузині замість багажника була кулеметна турель і сидів стрілець — як у старовинних бомбардувальниках з дитячих комп'ютерних ігор. Крізь затемнені вікна лімузина нічого не було видно — ні поліцейських «черепах», ні сірих, з коричневими дверима кебів-таксівок, ні бомжів, що лежали на газонах Лафает-парку. Не видно було й дрона-кілера, що виблискував на сонці, причаївшись біля світлофора, яким керувала охорона Білого дому. Дрон скидався на звичайну камеру поліцейського стеження за вуличним рухом.

Вмостившись на сидінні лімузина, Гайдук поринув у темряву. Згодом побачив ледь помітну підсвітку підлокітників, кришталевих стаканів міні-бару, кольорові вогники пульту управління зв'язку. Побачив темну постать на передньому сидінні, лицем до Гайдука.

— Ви Божена?

Постать кивнула. Лімузин різко рвонув, усі розмови припинилися.

6.

Ліворуч Гайдука мерехтіли індикатори пульту управління. Він намацав ледь підсвічену кнопку приладу GPS і поглянув на екран, намагаючись визначити маршрут утечі. Замість того, щоб

їхати до Балтимора і вискочити на 95-те шосе, що вело до Нью-Йорка, лімузин, пробившись через «белтвей», забитий старими смердючими китайськими автівками, що використовували суміш спирту й олії і тяглися зі швидкістю до 20 миль на годину, посувався на північний захід у напрямку Пітсбурга. Гайдук спершу був подумав, що через Клівленд вони поїдуть до Детройта, знищеного війною і повстаннями, щоб підводним тунелем, прокладеним під річкою Детройт, дістатися Канади, чистенького, наче з іншої — щасливої — планети мирного містечка Віндзор. Чомусь був переконаний, що тунель не постраждав за війни, бо міст через Детройт був знищений бразільською крилатою ракетою три роки тому і досі не був відновлений. Інформація про тунель була засекречена.

Однак через дві години повільного просування на північний захід вони різко пішли праворуч, на північний схід, карта їхнього гіпотетичного маршруту, що виникла на екрані, свідчила: не виключено, що можуть доїхати до Гантінгтона, «взяти» 81-е шосе і добратися до Сіракуз, а далі — Канада.

Але це була лише гіпотеза.

їхали сільськими розбитими путівцями, на яких навіть їхній комфортабельний лімузин, що рухався за допомоги суперсучасних водно-водневих двигунів, вистрибував на вибоїнах і хилитався. Затемнені вікна лімузина не давали уявлення про світ, що їх оточував, бо через броньовані шибки смарагдові весняні поля Пенсільванії, червоні фермерські будиночки й зерносховища, подібні до батарей протиракетної оборони, білі протестантські церкви, підчепурені до Easter — свята Воскресіння Христового, яке відзначили недавно, 11 квітня, — все це було позбавлене барв, тільки тіні, як при сонячному затемненні.

Божена слова не вимовила від початку поїздки. Лягла на переднє сидіння спиною до Гайдука й заснула. У темряві Гайдук не побачив її обличчя, помітивши тільки, що вона запнула голову хусткою, як це роблять мусульманки. Поїздка до Києва з цією похмурою істотою, мовчазною і непривітною, видалася Гайдуку ще однією ознакою — не найстрашнішою, щоправда, але малоприємною — тої катастрофи, що сталася з ним. Катастрофи, передчуття якої переслідувало його останнім часом. Щось зламалося в налагодженому механізмі Бюро та ВІРУ.

Він дістав з міні-бару кришталевий графин, який засвітився, як маленька різдвяна ялинка, налив у склянку темну рідину, спробував. Це був бурбон «Джім Бім» — один із кращих Гатунків американського віскі. Не знайшовши льоду, випив одним ковтком.

Тихий голос (водія? чи того, хто відповідав за його безпеку?)

пролунав згори:

— Сер, якщо хочете лід, відчиніть, будь ласка, холодильник, під міні-баром. Там содова і сендвічі з шинкою і сиром.

— Все гаразд, — бадьоро відповів Гайдук, хоча розпачу було вдосталь.

«Не падай у паніку, розвіднику,— наказав собі Гайдук.— Дрон міг спопелити тебе, але ти живий. Що сталося? Чому? Хто твій ворог? Ворогів багато, але хто головний? Смертельний?»

***

...Бюро Гайдука — цілком легальна, солідна установа розташувалася в одному з найпрестижніших районів Вашінгтона — на Дюпон-серкл, там, де Коннектикут-авеню, зливаючись з Массачузетс-авеню, своїм вістрям — наче добре загостренний олівець — упиралася в Дюпон-серкл. Будинок №1369, пофарбований в яскраво жовтий колір, через що отримав назву "chicken", своєю архітектурою нагадував київські купецькі будинки з керамічними прикрасами і був дуже зручний: під ним був просторий гараж, що дуже влаштовувало клієнтів Гайдука. Незважаючи на престижність, Дюпон-серкл був одним з найкошмарніших місць для автомобілістів Вашінгтона — справжній тромб у серці столиці.

Гайдук любив це місце, бо за будь-якої спеки тут можна було відчути прохолоду: фонтан, побудований на честь не відомого нікому контр-адмірала Дюпона, відсвіжував повітря, а дерева створювали затишок і давали блаженну тінь. Фонтан нічим не нагадував військово-морську професію Дюпона, бо його підпирали оголені мармурові хлопці й дівчата кінця XIX століття, хіба що тільки вода, щедро хлюпаючи згори на зжовклі статуї, символізувала океанську потугу Америки. Саме тут, на лавочці біля фонтана, Гайдук познайомився з Ліндою Кенворсі.

Зітхнувши, Гайдук переплив думкою з ліричного в інше, суворіше річище. У Бюро працювало п'ятеро: він, його перший заступник і давній друг Віктор Безпалий, підполковник ВІРУ, Костянтин Слісаренко, експерт, доктор фізико-математичних і технічних наук, який нібито не належав до жодної розвідувальної структури України, бо був винятково неорганізованою, забудькуватою людиною з ознаками геніальності. Коли збувався чергового запою. Ще двоє американців — Карл Томсон, технічний експерт, флегматичний знавець найновіших систем зброї Конфедерації та симпатична товстушка Ніколь Коен — перекладачка, секретарка, технічний менеджер і організатор веселих «барбекю», коли у задушевній атмосфері доброї пиятики можна було довідатися багато чого цікавого й домовитись про

взаємопрофітну оборудку. Гайдук припускав, що всі хлопці з його офісу переспали з Ніколь, та дивився на це поблажливо.

Діяльність Гайдукової фірми велася у відповідності до закону Конфедерації «Про національну безпеку», частини третьої — «Захист чутливих і подвійного призначення технологій». Він розділив причини свого провалу (а що це було саме так, Гайдук не мав сумніву) на кілька категорій. Економічна — якась (яка?) компанія втрачала зиск і ринки збуту, що їх забезпечували партнери Гайдука в Японії, Сінгапурі чи Африці. Або особистісна-грошова — хтось (хто?) не дорахувався грошей на офшорному рахунку, як було обіцяно (або сплатили сповна, але жадібність схопила когось (кого?) за горло. Політична — Гайдук і його контора почали заважати комусь (кому?) в азартній політичній грі, коли перекроювалася карта світу, коли поволі набирала оберти нова, четверта глобальна війна, і ставки життя і смерті держав були як ніколи високі. І останнє: якась (яка?) істота на високому рівні (якому — політичному, військовому, розвідувальному?) вирішила перерізати йому горло задля... Задля чого? Щоб зайняти його місце? Воно не було в загальнодержавній ієрархії надто престижним, навпаки — вимагало спеціальних знань, спритності, відмови від багатьох принад нормального життя і вважалося в розвідувальному співтоваристві одним із найнебезпечніших. Будь-який необережний крок тут міг стати смертельним.

Гайдук почав аналізувати можливі варіанти подальшого розвитку подій. Повідомлення про присвоєння йому звання генерала, яке за інших обставин можливо й потішило б його самолюбство, жодним чином не покращило його настрій, а обіцянка нового призначення, навпаки, посилила депресію, проти якої були безсилі ковтки «Джіма Біма».

Кулеметні черги, що пролунали з турелі, встановленої ззаду лімузина, знищили чорні думки. Звук пострілів підказав Гайдуку, що це найновіший зенітний комплекс, який віялом вистрілював невеличкі самонавідні міни, котрі могли знищити в радіусі 10 миль будь-яку повітряну ціль.

Божена підхопилася злякано, але не сказала й слова, лише приречено прикрила руками голову — наївний жест беззахисної дитини.

— Сер, мем, — пролунав голос згори, — не хвилюйтеся. Здалося, що хтось нас атакує. Але все ОК.

Це вони на мене полюють, — ледь чутно сказала Божена й перехрестилася. Гайдук відзначив, що хрестилася вона справа наліво. Він ніяк не прокоментував її слова, знаючи, хто насправді був головною мішенню в лімузині. Через півгодини після

стрілянини вони зупинилися.

— Зупинка на двадцять хвилин. Туалет у кінці ангара. Кава на столі під стіною. Ми на військовій базі «Менсфілд», у надійному укритті. Нам ніщо не загрожує. Прошу виходити.

Хтось відчинив важкі броньовані двері, і Гайдук, а за ним Божена вийшли з лімузина, розминаючи ноги. В ангарі на повну силу сяяло освітлення — надворі вже темніло. Двоє здоровань у чорній формі спецназу — один темношкірий у чорних рукавичках, мабуть, водій, другий білий — привітно всміхалися до втікачів. Це був їхній супровід. Літаків в ангарі не було, лише кілька розвідувальних «черепах», що своєю формою нагадували літаючі тарілки, біля яких вовтузилися команди обслуговування. Стрілець сидів на даху лімузина, звісивши ноги в турельний отвір. Механік у сірому комбінезоні, прикрашеному емблемою національної гвардії штату Нью-Йорк, допомагав поповнювати боєзапас зенітної установки.

На широкому столі попід стіною ангара, де валялися ремонтні інструменти, засмальцьовані технічні інструкції з кресленнями і схемами, брудні ганчірки та запасні блоки електроніки до «черепах», звільнили місце, вистелили паперовими серветками і поставили велику скляну колбу з кавою, молоко, банки «чайна-коли» та огидне американське печиво, нашпиговане шматками шоколаду, як дешева ковбаса салом. Ковтнувши каву, яка здалася йому не такою вже й поганою, Гайдук підійшов до ноутбука, що працював у автоматичному режимі. Клацнув клавішами, проглянув світові новини. Все буденне і знайоме до нудоти.

— Союз держав Чорної Орди (СДОР) проголосив намір провести у грудні в Батий-граді представницьку міжнародну конференцію, на якій будуть заявлені історичні мирні ініціативи.

— Колумбія на знак протесту проти ворожої політики Венесуели вийшла з оборонного альянсу Південної Америки і має намір приєднатися до співдружності Піднебесної Імперії.

Новини Вашінгтона.

— Президент Конфедерації Ендрю Ван Лі у зв'язку з загостренням міжнародної ситуації вранці вилетів до Західного узбережжя, округ Санта Барбара, космічна база Ванденберг, з метою перевірки стану бойової готовності системи ПРО...

Кримінальна хроніка.

І одразу ж погляд Гайдука зачепився за повідомлення поліції округу Колумбія:

— Сьогодні о першій годині пополудні у квартирі на Спрінгфілд знайшли труп українського бізнесмена Віктора Безпалого...

Як у страшному сні, автоматично натиснув кнопку TV-зображення. Побачив, як вивозять на візку зі знайомого під'їзду труп у чорному пластиковому мішку, побачив маску жаху на обличчі Ніни — дружини Безпалого, його переляканих дітей, Мар'яну і Джорджа. Це тривало лише одну мить — і на екрані з'явилася схожа на ляльку репортерка з риб'ячими очима, яка явно зчитувала текст з електронного суфлера:

— Вбитий Без... Без... палій, — з наголосом на останньому складі (репортерка ледве подолала незнайоме прізвище), — можливо, був причетний до торгівлі зброєю. Поліція підозрює у вбивстві містера Гайдука, керівника українсько-американської компанії. На екрані статично завис його фотопортрет, взятий з сайта Бюро: чорне волосся з першими ознаками сивини на скронях, коротка зачіска, темні, глибоко посаджені очі, сплющений боксерський ніс, міцно стиснуті губи і важкий, підозріливий погляд. «Типовий італійський мафіозі, — подумав Гайдук. — Або давньоримський центуріон».

— Містер Гайдук, — продовжувала всезнаюча репортерка, — зник сьогодні зі свого помешкання на Канал-Роуд.

Сусіди бачили, як він від'їжджав на таксі, що належить пакистанській компанії, яку підозрюють у зв'язках з екстремістським мусульманським рухом «Аль-Карім»...

«Ось куди мене занесло, — подумав Гайдук.— Може й справді податися до Ісламабада?»

Репортерка торохкотіла, не зупиняючись:

— Поліції стало відомо, що між Гайдуком і вбитим існував давній конфлікт. В компанії панувала атмосфера ворожнечі і взаємних звинувачень...

Білий хлопець, що їх супроводжував, делікатно торкнувся його плеча.

— Треба їхати. Не звертайте на це уваги. Ми захистимо вас. Це справа Вогняної Сари та її людей.

Гайдук повільно, як після тяжкого нокдауну, посувався у напрямку лімузина. Відчув нудотну слабкість. Тільки б не почати блювати. Знав: це — всеохоплюючий страх. Якщо його не подолати, загинеш.

Він глянув на Божену: ні чорні великі окуляри, ні чорна, як у шиїтів хустка, що затуляла половину обличчя, не могли приховати того сумного факту, що племінниця Марти Джеферсон була жорстоко побита: на спухлому носі — біла скотчева наліпка з марльовими валиками для фіксації ніжних кісток, з-під окулярів виповзали синці, на нижній губі — тріщина, намащена маззю, на шиї — сині странгуляційні смуги.

Незважаючи на те, що Вожена була вдягнена в довгий

балахон з темно-сірої джинсової тканини, який дуже скидався на тюремне вбрання і приховував усі особливості її фігури і рухів, не важко було помітити, що дівчина ледве пересувається, по-старечому повільно сідаючи до лімузина.

Гайдук запропонував їй сісти позаду, але вона відмовилась.

Автомобіль рушив у напрямку канадського кордону, який вони мали перетнути в районі Огденсберга, десь посередині між Кінгстоном і Оттавою.

7.

У темряві салону (назовні також панувала ніч) було легше зосередитись і зрозуміти ситуацію. Гайдук, звичайно, знав, наскільки небезпечною є Вогняна Сара — віце-президент Конфедерації Сара Лу Лейн, яку звали «вогняною» не лише за яскраво-червоне волосся, але головно за вибуховий індіанський характер та полум'яні агресивні промови проти єврейської, китайської, російської, мексиканської, індійської, бразільської і ще бозна яких мафій, які нібито заволоділи Вашінгтоном.

Вогняна Сара не тільки зосередила у своїх руках (вірніше, в руках чоловіка, товстуна-індіанця з племені ірокезів) всю торгівлю наркозамінними речовинами, що їх виробляла фармакологічна корпорація NOP («по раіп» — без болю, що також асоціювалося з NOPAL — назвою мексиканського кактуса, з якого виробляли сильнодіючий наркотик), але й збиралася монополізувати розробку і виробництво нових систем озброєнь; тут перетиналися її шляхи та інтереси Гайдукового Бюро. Вже на другий день після обрання Сари віце-президентом, Вогняна леді розпочала кампанію проти китайської мафії, що було розцінено оглядачами як початок відкритої війни проти президента. Гайдук знав, як люто ненавидить Вогняна Сара першу леді Конфедерації сенаторку Ширлі Ван Лі: роздобувши в історичних хроніках згадку про білих колонізаторів, предків Ширлі, які безжально знищували індіанське населення під час депортації до Оклахоми, Сара почала гучну кампанію за визнання історичної провини американського білого істеблішменту й необхідності матеріальної компенсації за злочини, скоєні в XVII-XIX століттях. Сплачувати мали б, звичайно, сучасні нащадки винуватців геноциду супроти червоношкірих, і тільки вердикт Верховного Суду припинив божевільну атаку Вогняної Сари.

І все ж Гайдук не повірив білому охоронцю: такі хлопці без наказу керівництва, без затвердженого кимось ***плану гри*** не мали права вкидати ***таку*** інформацію об'єкту охорони. Була якась інша причина того, що сталося.

Раптом у темряві прозвучав тихий голос Божени. Вона говорила по-українськи, досить чистою, не діаспорною галицько-

польською, а наддніпрянською мовою:

— Я вже була там, у Менсфілді. Сиділа у військовій в'язниці. Мене там катували. Три дні тому тітка Марта забрала мене звідти до Вашінгтона.

Він сторопіло відповів їй англійською, бо майже забув українську: у посольстві всі розмовляли по-російськи, а на зборах КУКу (Конгресу Українців Конфедерації) панувала американська мова. Втім, на зібрання КУКу Гайдук ходив рідко, не бажаючи привертати до себе зайву увагу служби військова! контррозвідки Департаменту оборони КДПА. Серед його агентури було чимало українців, які з ідейних міркувань надавали йому необхідну інформацію.

— Не кажіть нічого, — тоном наказу мовив Гайдук. — Тут нас слухають.

— Я нікого не боюся, — вперто продовжувала дівчина. — Цей самий кадилак забрав мене до Вашінгтона, ті ж самі люди супроводжували. Вони й так все знають.

— Чому ви їдете в Україну? — спитав він, все ще думаючи про Вогняну Сару.

— Бо не можу жити у цій клятій країні. Тут панує поневолення і беззаконня. Я ненавиджу Америку. У світі немає гіршої країни. Тут убивають невинних людей.

«Тут вбивають невинних людей, — повторив подумки Гайдук. — А де їх не вбивають?». І спитав:

— А в Україні ви були коли-небудь?

— Ніколи. Але там живе мій брат Аскольд. Він казав, що немає кращої країни в світі.

— А що він там робить?

— Воював з москалями. Тепер став гончарем. Ліпить горщики і свистульки. Одружився. І щасливий.

Обидва змовкли і вже не подавали голосу до канадського кордону, який перетинали о четвертій годині ранку. Пройшла доба відтоді, як над Гайдуком і Ліндою завис дрон, що пронизував їхні голі тіла безжальним поглядом надпотужного об'єктива.

Божена знову вмостилася спати на своєму сидінні, а Гайдук куняв сидячи, доки не заснув міцно.

8.

21 квітня 2077 р.
9.07 АМ
Таємно
Президенту Конфедерації Держав Півн ічної Америки
Ендрю Ван Лі

Сер,

Вважаю своїм обов'язком інформувати вас про події, пов'язані з Американсько-Українським Бюро з науково-технологічних обмінів, яке постійно перебуває в центрі уваги наших розвідувальних зусиль. Управління стратегічних операцій Центральної служби безпеки ретельно відстежує як характер контактів, так і специфіку діяльності Бюро, очолюваного п. І.Гайдуком. За нашими даними І.Гайдук є полковником Військової розвідки МО України (ВІРУ), начальником одного з управлінь. З розшифрованого Національним центром обробки інформації послання Президента (Гетьмана) України, що поступило до Посольства України вчора, 20 квітня ц.р., стало відомо, що І. Гайдуку присвоєно звання генерала-хорунжого ЗСУ (бригадного генерала) з одночасним терміновим відкликанням до України.

З агентурних джерел, якими володіє Центральна служба безпеки Конфедерації в Особливому відділі при Президенті (Гетьмані) України, стало відомо, що ситуація в Києві вкрай загострилася внаслідок посилення суперництва прибічників Союзу Держав Чорної Орди (СДОР), що групуються навколо лідера Руху Чотирьох Свобод, члена Ареопагу України М. Басманова, підтримуваного Державною Вартою України, і групи, яка орієнтується на грецько-польсько-литовсько-скандинавське об'єднання (на чолі групи — спікер верхньої палати Сейму (парламенту) України Індіра Голембієвська), яку підтримує Військова Розвідка і Міністерство оборони України.

Президент (Гетьман) України п. Махун займає обережну позицію, намагаючись не дати жодній з груп взяти гору і захопити владу в країні.

За нашими агентурними даними І.Гайдук є висококваліфікованим технократом, який не бере участі у політичній боротьбі і не цікавиться внутрішньоукраїнськими справами. Очолюване ним Бюро діє на користь стратегічного партнерства Конфедерації та України, здійснивши ряд спільних взаємовигідних науково-технологічних проектів в оборонній сфері. Майбутня роль І.Гайдука в Києві невідома.

Адмірал Стенлі Фішер, директор ЦСБ

***

Шифрограма з борта ВПС № 1
21 квітня 2077 р.
10.00 AM
Адміралу С. Фішеру

Що вам відомо щодо наміру Союзу Держав Чорної Орди провести в Києві (Батий-град) самміт СДОР, які рішення мають бути там прийняті? Посильте спостереження за Президентом (Гетьманом) України. Яку роль все ж таки має відігравати Гайдук? Прошу негайно інформувати мене особисто.

Президент — Ван Лі

*****

21 квітня 2077
3:00 PM
Таємно
Президенту Конфедерації Держав
Північної Америки
п. Ендрю Ван Лі

Сер,

Інформую, що приблизно об 11.3О AM у своїй квартирі у Вашінгтоні був вбитий В. Безпалий, заступник директора Бюро (директор — І.Гайдук). Характер вбивства визначають експерти Центральної лабораторії Бюро розслідувань. Сам Гайдук, якого постійно відстежують відповідні служби ЦСБ та Бюро розслідувань Конфедерації, має стовідсоткове алібі і, судячи з усього, не причетний до вбивства. Відпрацьовуємо різні версії вбивства, включно з участю відомої Вам особи.

З 2.00 до 2.30 PM І.Гайдук мав зустріч у Білому домі з Першою Леді (зроблено відео- і аудіозапис бесіди), і о 2.45 покинув Білий дім у лімузині Першої Леді, супроводжуваний її особистими охоронцями. Згідно з національною безпековою директивою 1278-Х/68, навколо лімузина Першої Леді було активізоване силове поле, яке унеможливило як підслуховування розмов всередині авта, так і наведення дронів на ціль.

Курс лімузину: військова база Менсфілд, штат Нью-Йорк, канадський кордон, таємна військова авіабаза Конфедерації ім. генерала У. Кларка.

Інформуватиму Вас про подальший перебіг подій.

Адмірал Стенлі Фішер

*****

21 квітня 2077 р
16.30 PM за місцевим часом
Цілком таємно. Один примірник

Його Ясновельможності Гетьману України,
Генералу армії Кузьмі-Данилу Махуну

Посольство України в Конфедерації Держав Північної Америки засвідчує свою повагу і доповідає, що сьогодні відбулися такі надзвичайні події.

Заступник директора Українсько-американського Бюро з науково-технологічних обмінів підполковник Безпалий Віктор Іванович, 2042 р народж., був убитий у власній квартирі у Вашінгтоні під час радіозв'язку з Києвом (перебував на балконі 12 поверху житлового комплексу). Телеканал Кримінальних новин (WCN) оголосив про це у передачах о 3 і 4 годинах РМ, повідомивши про нібито причетність генерала І.Гайдука до вбивства.

Посольство негайно відреагувало, доручивши консулу зв'язатися з поліцією і встановити всі деталі вбивства і виконати всі необхідні формальності.

З І.Гайдуком втрачено зв'язок, його місцеперебування невідоме. Співробітникам Посольства, офіцерам безпеки ЗІС ДерВару і військової місії ВІРУ в Конфедерації мною особисто дано доручення вжити всіх заходів по з'ясуванню місця перебування Гайдука І.П. та його можливої участі у вбивстві В.Безпалого.

Оскільки Бюро, хоч і представляє інтереси України, не є підрозділом Посольства, репутація диппредставництва України від скандалу з Бюро не постраждає.

Інформуватиму про подальший перебіг подій. Чекаю вказівок.

З повагою, Посол Руслан Фощенко

***

22 квітня 2077 р.
2 година ночі
Шифрограма 63-84/CNAS.
Послу України в Конфедерації Держав Північної Америки
Р. Фощенку

Свою шкурою відповідатимеш за все, що сталося. Хто вбив Безпалого? Де Гайдук? Я тобі покажу «чисту репутацію Посольства». Поїдеш до Сьєра-Леоне, пиндюк.

Гетьман України

9.

Вони й не помітили, як перетнули американо-канадський кордон. Властиво, і кордону ніякого не було. Проминувши старий міст, що з'єднував береги ріки Св.Лаврентія, вони опинилися на

узліссі, де стояла мисливська дерев'яна будка, в якій міцно спали ополченці канадського війська — школярі, озброєні старовинними гвинтівками М-24. Всі дорослі службовці регулярних військ Канади брали участь, спільно з американськими і мексиканськими вояками, у трьох глобальних операціях: ***Південній*** (операція «Какаду»), де точилися бої переважно в джунглях Бразілії, ***Східній*** (операція «Шовковий шлях»), де мобільні групи Конфедерації діяли в Сінцзяні, Тібеті й вторгалися в сферу відповідальності Чорної Орди — Туркестан і Кавказький Халіфат, ***Близькосхідній*** (операція «Грааль»), де елітні війська Конфедерації захопили плацдарми в Бейруті та Дамаску, пустелю Негев і узвишшя довкола Єрусалима, намагаючись врятувати залишки ізраїльської держави від мусульманського потопу.

Враховуючи геополітичну ситуацію, Пентагону і Організації Глобальної безпеки довелося працювати над планом операції «Сталінград», що відкривала б новий театр військових дій у Європі.

Почувши сигнали лімузина, заспаний хлопчисько у натільній сіро-зеленій армійській білизні вийшов з будки і підняв шлагбаум, грузилом до якого слугувало колесо від джипа, що підірвався неподалік на міні.

Лімузин повільно проїхав через епізоотичний бар'єр — якусь смердючу багнюку, залиту до спеціального бетонного корита — й заїхав на територію Канади. Гайдук прокинувся, почувши сигнал лімузина, і згадав про паспорт. Мав право на дипломатичний паспорт згідно з угодою про українсько-американське співробітництво у галузі науки і високих технологій. Паспорт був при ньому, в зовнішній кишені його новенької синьої куртки. Але паспорт не перевіряли. Потім згадав про пакуной, переданий йому Ширлі, та слова Марти Джеферсон. Розв'язав бант і розірвав цупкий подарунковий папір, яким було обгорнуто пакет. Що там? Китайська фарфорова ваза? Чи кам'яний божок іннуїтів? Ввімкнув верхнє освітлення, призначене для читання паперів у лімузині. Вожена спала, повернувшись до нього спиною.

Промінь світла вихопив шкатулку з темночервоної шкіри з витісненою емблемою Президента Конфедерації — той самий, відомий ще з часів США, американський орел з гілкою оливи у правій лапі й пучком стріл у лівій, з тим самим білим хвостом і написом E PLURIBUS UNUM. Тільки над головою орла було розміщено три великі зірки — білу американську, червону канадську і зелену мексиканську. Відкрив шкатулку: золотий, витонченої роботи метелик, прикрашений смарагдами, що призначався для пишних грудей Наталії Гаврилівни Махун,

Першої Леді України. Потім побачив свою рідну стареньку «Беретту» М9А11 з трьома запасними магазинами і конверт з грошима (його, Гайдуковими грошима) й банковими документами. Коли тільки встигли дістати це багатство з будинку на Канал Роуд? Нижче, на дні, лежав незнайомий прилад, схожий на наручний годинник з великим циферблатом. Підніс поближче до очей. Годинник раптом засяяв блакитною прозорістю екрану, на якому виникли різні символи, і серед них — крапля води. Гайдук зрозумів, що в його руках найновіша розробка геджету для безпечного глобального комунікування. Будь-який сигнал, що виходив з апарату — телефонний, телевізійний, комп'ютерний чи супутниковий — неможливо було засікти і, відповідно, знищити залпом самонавідних ракет. Про кращий подарунок годі було мріяти! Гайдукові агентура доповідала про цю нову цяцьку компанії Фор Епплз (Four Apples), яку американці в обмежених кількостях надавали у користування вищим цивільним і військовим чинам Конфедерації. Майнула шалена думка — подзвонити зараз до Вогняної Сари, спитати, чи це її люди вбили Віктора Безпалого? Думаючи про Віктора, не вірив, що його немає серед живих. Ще вчора (чи позавчора?), після отримання шифровки від Гетьмана, вони добряче випили з Віктором, обмиваючи першу генеральську зірочку Гайдука. Пили не в офісі, а в ірландському пабі «О'Коннор» в Спрінгфілді, запиваючи польську горілку «Білий орел» чорним пивом «Гіннес». Домовилися, що Віктор перебере на себе все господарство Гайдука, всі його зв'язки і агентурну мережу. Гайдук пообіцяв невдовзі повернутися з Києва до Вашінгтона, щоб передати справи Безпалому й організувати всі необхідні прощальні заходи. Попрощалися... У тому, що Безпалий після від'їзду Гайдука стане директором Бюро, вони не сумнівалися. Уявив Віктора з простріленою головою й жовтою биркою, прив'язаною до великого пальця правої ноги, у морзі центральної лабораторії Бюро розслідувань у Квантіко, в лісах Вірджинії, де колись містилася Академія ФБР. Не сумнівався, що саме туди завезли труп Безпалого. Скам'яніла від горя, безпорадна Ніна зі спухлим від сліз обличчям, кучерявий, зляканий Джордж, заплакана Мар'янка.

Вперше за цю божевільну добу Гайдук так гостро відчув біль утрати найближчої людини. Для Гайдука — військового і науковця — священними були поняття «моя команда», «мої люди», «хлопці, яким можна довіряти». Ні родина, ні якась партія чи політичний рух (збіговисько зрадливих базік, об'єднаних (скоріше — роз'єднаних) жадобою влади) не становили для Гайдука жодної цінності. Ніколи не мав сентименту до родичів — двоюрідних братів чи дядьків — які незрідка виявляли ворожість

до нього, вважаючи його самозакоханим, владолюбним, жорстоким, замкненим у собі егоїстом. Зневажав усі партії, не вірячи жодному з лідерів: робота у розвідці й можливість ознайомитися з найтаємнішими файлами, що їх накопичувало Головне управління військової розвідки і Особливий відділ при Гетьмані, позбавив Гайдука ілюзій щодо минулих і теперішніх політичних лідерів України.

Він вірив тільки друзям-розвідникам, на допомогу яких можна було сподіватися в будь-якій смертельній ситуації, з якими пройшов не одне випробування; знав, що колеги, перевірені часом, належать до «його команди», він любив їх, пишався ними і всюди, де міг, допомагав їм. Віктор Безпалий був одним з найвірніших Гайдукових сподвижників.

Вже світало, коли лімузин з утікачами дістався Смитз Фолз, де розташувалася таємна авіабаза імені генерала У.Кларка. Звіт про цю базу, підготовлений резидентом військової розвідки України по Канаді, пройшов ще у 2075 році через Бюро Гайдука. Це був доволі поверховий документ (діяльність резидента в Канаді взагалі викликала в Гайдука ряд запитань), але зараз, риючись у пам'яті, він згадав, що, згідно з інформацією, авіабаза призначена для здійснення таємних операцій в Арктиці і Сибіру, Пакистані, Китаї, Індії та Афганістані. Маршрути стратегічних бомбардувальників і важких військово-транспортних літаків пролягали над Північним полюсом і територією Союзу Держав Чорної Орди. Ні в канадський, ні в американській пресі та інтернетджерелах база не згадувалась. Лише одного разу, коли важкий бомбардувальник «Ланкастер-37» розбився неподалік Оттави, у французькій її частині Гатіно, спалахнув скандал: заморська територія Франції Квебек звинуватила владу Онтаріо в навмисній диверсії проти французьких інтересів. Вибух знищив науково-дослідний центр з виробництва високоточних боєзарядів у передгір'ях Гатіно. Паризька преса висунула навіть припущення, що на борту «Ланкастера» могла бути ядерна зброя — такої сили був вибух. Але справу швидко зам'яли. Конфедерація сплатила Парижу солідну компенсацію і надала французам збройну допомогу у проведенні каральної операції проти самопроголошеного арабського Халіфату в департаменті Івелін, врятувавши Версаль від зелених прапорів ісламу. Проте аналітики ВІРУ з кількох маленьких заміток зробили висновок щодо точки злету бомбардувальника, його бойового навантаження і траєкторії падіння.

Починався ранок. Сонце сходило від кам'яних бастіонів, якими закінчувався Атлантичний океан, й піднімалося над Ньюфаундлендом і Лабрадором. У весняному, ще холодному

тумані, нечітко вимальовувалися темно-сірі силуети велетенських літаків. Гайдук автоматично порахував їх — понад три десятки. У східному секторі аеродрому причаїлися винищувачі-бомбардувальники F-160 вертикального злету — пласкі чорні безформенні платформи, що панували в стратосфері. Вежа управління авіарухом, схожа на середній нью-йоркський хмарочос, випливала з імли. Під'їзні доріжки ще були пунктирно позначені синіми нічними вогнями; полем снували важкі армійські траки для перевезення боєприпасів.

Лімузин перетнув злітну смугу і подався на кінець поля. Неподалік потужних радарних антен стояв літак, якого ще ніколи в житті не бачив Гайдук. Це був величезний старий «Ланкастер-27» — легендарний транспортний біплан з вісьмома двигунами — по чотири в ряд на кожне нижнє крило. Літак був побудований років сорок тому, коли владу в ООН захопили божевільні «зелені» й нав'язали людству — під приводом боротьби з кліматичними змінами — самовбивчі обмеження у викидах вуглецю та споживанні пального. На темно-сірому двоповерховому фюзеляжі літака був намальований великий червоний хрест на квадратному білому полі. Літаючий госпіталь, який міг одночасно перевозити до 400 поранених, був обладнаний двома операційними і трьома перев'язочними приміщеннями. Лімузин впритул під'їхав до розчахнутого черева літака. Частина його лежала на землі й слугувала мостом для завантаження контейнерами, закамуфльованими під кольори пустелі. Стояв звичайний для такої ситуації гамір. Сержант, що керував завантаженням контейнерів, лаявся з водіями, аби не порушували центровку літака. Дві жовтогарячого кольору цистерни з пальним присмокталися шлангом до правЪго і лівого крил. По них бігали механіки, поралися біля двигунів. Гайдук помітив, що на нижніх крилах біплана прокладено спеціальну доріжку, огороджену сіткою. «Невже вони виходять на крила під час польоту?» — жахнувся Гайдук.

Ніхто не звертав уваги на приїжджих, які мовчки стояли неподалік лімузина. Вожена трималася осторонь, поправляючи на вітрі хустку, щоб не відкрити обличчя. Нарешті до Гайдука підійшов немолодий офіцер у формі розвідника ВПС Конфедерації, віддав честь і попросив паспорт. Зробив якусь позначку у лептопі, потім чемно сказав:

— Рекомендую викинути одяг. На ньому є маячки.

Гайдук мовчки простягнув офіцеру пакет з одягом, в якому прийшов до Білого дому. Непоганий темно-синій, кольору «нейві» костюм за 200 глобо, світло-рожевий галстук. Нові черевики. Шкода.

Офіцер потер долонею сиву борідку:

— Дозвольте взяти на час рейсу шкатулку. Потім повернемо.

Гайдук віддав шкатулку з пістолетом та подарунком першої леді і грамоту Президента Конфедерації. Гроші й геджет-комунікатор завбачливо сховав до кишені.

— Як летимо, капітане?

— Летимо в Європу, куди — не маю права сказати. Вірніше — не знаю. Все залежить від ситуації. Адже ви знаєте, що в Європі війна.

Всюди війна. Ніким офіційно не оголошена, повзуча, перманентна, глобальна війна.

Сонячне тепло з'їдало туман. Ревище двигунів заповнило злітну смуту, з якої один за одним стартували бомбардувальники і відлітали у напрямку затоки Гудзон, а звідти до Північного кола. Самотність і безнадія охопила Гайдука. Ліс навколо бази ще оточували смуги снігу, як у тайзі, а у Вашінгтоні, на Канал-Роуд, цвіли рожеві й жовті маленькі айстри — Лінда старанно поливала їх. Там залишилося його життя. Цистерни повільно від'їхали від літака, залишаючи гарячий слід у прохолодному просторі летовища.

Сивий офіцер приклав долоню до козирка старенького авіаційного кашкета.

— Прошу заходити, пані і панове. Від імені авіакомпанії «Літаючі гроби» вітаю вас на борту «Кульгавого дракона». Летіти нам довго, до двадцяти годин, чи долетимо — невідомо, шлях небезпечний. Але екіпаж надійний, веселий, молодий — всі пілоти старші за мене (він весело підморгнув мовчазним Гайдуку і Божені), але є вдосталь алкоголю і смачної їжі. Прошу, мадемуазель.

Першою він галантно пропустив Божену.

Гайдук попрощався з хлопцями з лімузина, помахав рукою стрільцю, який стирчав на даху «Каділака», і подався по трапу у непривітне черево «Кульгавого дракона». Величезний люк одразу почав зачинятися, і у літаку стало зовсім темно.

За мить до цього до літаючого госпіталю залетів невеличкий дрон й сховався в порожній операційній, сівши на безтіньову хірургічну лампу.

Літак повільно рушив довгою бічною доріжкою до початку злітної смуги, щоб зайняти чергу за бомбардувальниками, які з гуркотом злітали один за одним у холодне небо Канади.

10.

22 квітня 2077 р.
ОПЕРАТИВНИЙ НАКАЗ № 1377/2554 ОТ

Таємно

Всім прикордонним заставам, пунктам і постам переходу держкордону

Всім розвідувальним підрозділам прикордонної служби.

Всім земельним і волосним Управлінням Державної Варти України.

Всім агентам ДерВару, співробітникам поліції і службовцям військової жандармерії

Орієнтую, що виконавчий директор українсько-американського Бюро науково-технологічних обмінів, він же генерал-хорунжий Головного управління військової розвідки України Гайдук Ігор Петрович, який 21 квітня ц.р. зник зі столиці Конфедерації Держав Північної Америки м. Вашінгтон у невідомому напрямку і який звинувачується у причетності до вбивства заступника директора Бюро В. Безпалого, а також у інших тяжких державних злочинах, має з'явитися на території України.

НАКАЗУЮ:

у разі спроби Гайдука І.П. перетнути державний кордон України або при виявленні його на території Держави затримати і доставити до штаб-квартири ДерВару (Київ, Володимирська33/37).

Гайдук озброєний і надзвичайно небезпечний. Має бойовий досвід офіцера спецназу розвідки.

Про всі підозрілі переміщення й спроби нелегального перетину держкордону доповідати мені особисто.

Директор Державної Варти України.
Юлій Мережко

*****

22 квітня 2077 р.
10.00 AM
Президенту Конфедерації Держав Північної Америки
Ендрю Ван Лі
ТАЄМНО. Вищої державної ваги

Сер,

Як щойно ми дізналися з надійних джерел, Сара ЛуЛейн готує винятково небезпечну провокацію, здатну порушити основи державного ладу Конфедерації й значно ослабити наші міжнародні позиції, не кажучи вже про катастрофічні наслідки для Вас особисто.

Вчора увечері (21.04.77 о 10.00 PM) у приміщенні штабу

Об'єднаних сил підводного морського флоту Конфедерації відбувся запис теле-, радіо- і пресового інтерв'ю віце-Президента для провідних теле-радіо каналів та видань «Вашінгтон Пост», «Нью-Йорк Таймз», «Глоб енд Мейл», «Мехіко Ньюз», «Гардіан», «Шпігель», «Київ-Стар», в якому містяться тяжкі звинувачення на адресу Першої леді сенатора Ширлі Ван Лі в її зв'язках з резидентом розвідки Чорної Орди (СДОР) генералом Гайдуком, який через Першу Леді нібито отримував найчутлівішу таємну інформацію, пов'язану з національною безпекою Конфедерації. Наводяться фальшиві дані про численні зустрічі Гайдука з Першою Леді відверто сексуального характеру на конспіративних квартирах і додаються — на жаль, справжні — відеозаписи інтимного змісту двадцятирічної давнини зі студентських часів Гайдука і Ширлі Мак Доул, коли вони навчалися в МІГ.

Сара Лу Лейн вимагає передати скандальну справу у відання спеціального Прокурора Конфедерації Стівена Голдмана. Також вона вимагає негайно заарештувати Гайдука і Першу Леді.

Головна мета інтерв'ю — домогтися імпічмента президента Конфедерації, першим етапом чого має стати негайне позбавлення Вас влади і передачі всіх повноважень віце-президенту КДПА до з'ясування всіх деталей справи.

Сьогодні Вам буде пред'явлено ультиматум. У разі Вашої відмови виконати висунуті вимоги, інтерв'ю буде оприлюднене завтра, максимум — післязавтра.

Адмірал Стенлі Фішер

PS. Згаданий Гайдук дістався сьогодні бази ВПС Кларк (Канада) і о 9.30 АМ відлетів до Європи на госпітальному літаку «Ланкастер-27» ВПС Конфедерації. Посадка, в залежності від оперативної ситуації, відбудеться на таємній базі «Росток» (Німеччина) або на базі «Мазури»(Польща) 23 квітня приблизно о 15.00 європейського часу.

Стенлі

*****

22 квітня 2077 р.

12.30 РМ

Абсолютно таємно

Головнокомандуючому військ Космічної і Протиповітряної оборони Конфедерації

Маршалу авіації Алексу Джозефу

Як стало відомо, на борту госпітального літака «Ланкастер-27» сьогодні, о 9.30 АМ, до Європи відлетів

особливонебезпечний злочинець, резидент розвідки Чорної Орди (СДОР) генерал Гайдук, при якому знаходяться стратегічні плани операції «Шовковий шлях». Потрапляння цих планів до рук ворога нанесе великий удар інтересам національної безпеки Конфедерації, в результаті чого загинуть десятки тисяч наших військовослужбовців, буде втрачено мільярди амеро.

НАКАЗУЮ:

Знайти і знищити госпітальний літак «Ланкастер-27» над Атлантичним океаном. Побічні втрати (collateral damage) від загибелі літака і його мирної команди не йдуть у жодне порівняння зі стратегічною катастрофою, якою загрожує передача документів ворогу. Літак має бути знищений поза територіальними водами Конфедерації та її економічною зоною.

Про виконання наказу негайно доповісти.

Президент Ендрю Ван Лі

***

Повідомлення телеканалу CNN

від 22 квітня 2077 р. (11.00 AM Вашінгтонського часу)

Президент Конфедерації Ендрю Ван Лі з невідомих причин терміново покинув базу Ванденберг і відлетів до Вашінгтона. Ні Президент, ні його оточення не коментують цю подію. На думку експертів, від'їзд Президента пов'язаний з загостренням ситуації на Близькому Сході. З неофіційних джерел стало відомо про тяжкі втрати військового контингенту Конфедерації в Бейруті.

11.

Вони розташувалися на другому поверсі літака в порожній палаті для поранених офіцерів. То було аскетичне, пропахле запахом йоду і дезинфекції сіре приміщення з чотирма ліжками и двома ілюмінаторами, з яких відкривався вид на праве крило біплана; маленький столик, як і ліжка, був міцно приварений до палуби, чотири металеві стільці з легкого сплаву, що фіксувалися завдяки електромагнітам, пристінна шафа з посудом, упаковками ліків та шухлядою зі старими книжками і журналами.

Сивий веселий офіцер, який відрекомендувався старшим стюардом літаючого госпіталю Морисом Бланшаром, заходився накривати стіл: це був стандартний набір продуктів, запакованих у пластикові ємності — салати, шинка, сири, тунець, креветки, холодні промерзлі булочки, молоко і полуниці. «Зовсім непогано»,— подумав Гайдук, згадавши мізерні харчові пайки, які приносила на Канал-Роуд по п'ятницях Лінда, повертаючись з

банку. Поряд з палатою був туалет з душем, куди негайно забралась Божена. Капітан Бланшар пояснював Гайдуку особливості їхнього лету: невеличка швидкість «Кульгавого Дракона» — 200-250 миль на годину, й незначна висота (до 10 000 футів, інколи літак летить дуже низько — на висоті 500-1000 футів) становить значну перевагу, оскільки стратосферні хижаки Чорної Орди з їхніми космічними швидкостями призначені до бою на великих висотах і нерідко бувають безсилими проти повільних, практично беззбройних «Ланкастерів-27». Крім того, по секрету повідав Бланшар, «Кульгавий Дракон» зазвичай літає у режимі «Стеллз», стаючи літаком-невидимкою, що рятує його не тільки від висотних винищувачів, але й від протиповітряних ракет наземного і морського базування, якими масово озброєні формування терористів. Екіпаж дотримується режиму радіомовчання, що допомагає подолати небезпечну океанську відстань. І все ж, скрушно похитав головою Бланшар, кожен рейс літаючого госпіталю пов'язаний з неабияким ризиком.

Повернулася Божена, чемно відмовилась від сніданку, тільки випила трохи молока й лягла на верхнє ліжко.

«Як я дотягну цю понівечену істоту до Києва?» — подумав Гайдук. Хоч і не вповні, але розумів, що вскочив у неабияку халепу, і тому почав розробляти різні альтернативні плани дій — як безпечно дістатися з Боженою до України після того, як вони долетять до Європи.

Гайдук відмовився від алкоголю, хоч як його вмовляв Бланшар. Та й ця холодна, позбавлена будь-якого смаку їжа не викликала в нього ніякого апетиту. Гарячої кави, яку би залюбки випив, не було — в літаку не працювали системи обігріву баків для чаю і кави.

— Цей одяг на вас затісний, — зауважив Бланшар. — Де ви його взяли?

— В Білому домі видали.

— О, то це історичний експонат! А літера «V» що означає? Victory? Перемога?

— Visitor. Відвідувач.

— Слухайте, в мене є пропозиція. Хочете обмін? Я беру цей історичний костюм — мені він буде сам-раз. А вам дам офіцерський камуфляж. Думаю, що розмір підійде.

— Гаразд, — погодився Гайдук, якого вже дратувала ця піжама, як він її назвав.

Бланшар швидко повернувся.

— Ось, міряйте.

Це був непоганий костюм — куртка, штани, міцні черевики. Камуфляжний колір і малюнок автоматично змінювалися у

залежності від зони бойових дій — від Арктики (біло-блакитнявий) до пустель (жовтувато-синюваті плями) і осінніх узлісь (насичено жовті, червоногарячі кольори).

— Дякую щиро.

Гайдук з полегкістю скинув з себе подарунок Білого дому, в якому почувався блазнем, і швидко перевдягнувся. Божена тихо спала на верхотурі, заколисана гудінням двигунів і дрібним тремтінням фюзеляжу. Паспорт, гроші і геджет він переніс до кишень нового вбрання: кишень було вдосталь, багато з них — невідомого призначення.

Бланшар теж був задоволений — не кожен офіцер Конфедерації може мати хоч і дешевий, але шикарний костюм з Білого дому з золотою літерою «V» на лівій нагрудній кишені. Це була вигідна оборудка, бо офіцерський камуфляж йому дістався задарма: Бланшар узяв його у приміщенні, де складали речі померлих пацієнтів госпіталю.

Честолюбство розпирало Бланшара, який вирішив негайно податися до кабіни пілотів, щоб похизуватися перед ними обновою. Його друзі-пілоти впевнено вели старенький «Ланкастер-27» від берегів Лабрадору до узбережжя Гренландії. Пілоти якраз пили гарячу каву — в кабіні знайшлося місце для кавоварки. Запах кави «еспресо» викликав у Бланшара додаткову хвилю ентузіазму. Він похвастався своїм новим, ***президентським*** вбранням і, щоб догодити пілотам, які поділилися з ним кавою і хрусткими теплими круасанами, запропонував показати їм новий порнофільм, життєва енергія якого мала стимулювати ветеранів військово-транспортної авіації. Він витягнув з кобури пістолета, яку почепив на правий бік, маленький диск з найновішим витвором кіномистецтва Каліфорнії.

Бланшара пілоти зустріли привітно. Знали, що цей SHUFFLER є неперевершеним майстром сороміцьких анекдотів і видатним фінансовим посередником, який під час недовгих зупинок «Кульгавого Дракона» на базах Конфедерації, розсіяних по всьому світі, міг забезпечити найкращий обмінний курс амеро на глобо, юані чи рупії. Таланти Бланшара високо цінувалися не тільки серед літунів, але й у командах хірургів і медсестер, що регулярно змінювалися на борту.

Стояв сонячний день, європейська пітьма була ще попереду, і океан під літаком розсипався на тисячі блищиків, які пригасали на мить коли по них стрімко ковзала тінь «Кульгавого Дракона».

12.

Госпітальний літак «Ланкастер-27» під назвою «Одноокий Дракон», набитий пораненими в бейрутській операції, повертався

до Конфедерації, прокладаючи звичний курс від узбережжя Гренландії до Лабрадору. Він посувався у верхньому ешелоні на висоті 10 000 футів над поверхнею океану. Хірурги в операційних працювали з повним навантаженням, незважаючи на легку турбулентність, спричинену холодним полярним вітром, що віяв назустріч літаку з берегів Канади. Стогони і лайки чулися у госпітальних приміщеннях, де лежали ті, які ще кілька днів тому були сильними й тренованими чоловіками й жінками, а сьогодні перетворилися на скалічених, безногих і безруких інвалідів, які ще не збагнули, що можуть ось-ось померти, а в кращому випадку будуть викинуті з життя на смітник, як розтрощені на дорогах, понівечені автомобілі. Медсестри не шкодували наркотиків, щоб применшити страждання вояків. Військовий капелан стомився від біганини по відділеннях госпіталю, відпускаючи гріхи й даючи останнє причастя вмираючим. Тіла померлих переносили до спеціальної платформи, на якій спускали їх у пластикових пакетах до холодильного нижнього відсіку — царства мертвих.

Перший пілот «Одноокого Дракона» знав, що через сто п'ятдесят миль маршрут його літака перетнеться з маршрутом «Кульгавого Дракона», який прямував до Європи: можливо, при такій погоді вдасться згори візуально побачити силует «Кульгавого», другим пілотом якого служив брат капітана «Одноокого». Коли «Одноокий» досягнув точки перетину з «Кульгавим», перший пілот «Одноокого», який уже рік, як не бачив свого молодшого брата, порушив правила радіомовчання і натиснув кнопку переговорного пристрою:

— Хелло, тут Ванкувер-один. Як мене чуете?

«Кульгавий Дракон» (Ванкувер-2) зберігав мовчання, хоча сигнал був почутий.

— Джеррі, говорить Сем. У мене все гаразд. Скучив за тобою. Після цього рейсу йду у відпустку. Почекаю, коли ти повернешся... Люблю тебе, братику. Кінець зв'язку.

Брат мовчав, бо командир літака підняв кулак, погрожуючи другому пілоту. Командир не любив порушувати накази.

Перший пілот «Одноокого Дракона» ще блаженно посміхався, уявивши, яку радість справив братові, коли страшний тріск пробіг уздовж флюзеляжа, ніби консервним ножем розпанахали банку шпротів. Уламки крил, розпечені двигуни, медичне обладнання, трупи в чорних мішках і тіла поранених полетіли в океан; хірурги в зелених шапочках, масках і халатах, медсестри в жовтих комбінезонах і пілоти у синій уніформі летіли, розсипаючись віялом, як ангели, скинуті розгніваним Богом з неба, перетворюючись на важкі мішки з цементом, що розбивалися об бетонну поверхню океану, наче комахи при зіткненні з вітровим

склом швидкісного автомобіля.

«Кульгавий Дракон», який не виказав своєї присутності у небі над Атлантикою, встиг відлетіти на кілька десятків миль від місця падіння уламків літаючого госпіталю. У кабіні пілотів панувала атмосфера легкої ейфорії — тишу переривали пристрасні зойки героїв порнофільму.

— Ми завжди з ним разом відпочивали. На Вікторії, — мрійливо мовив другий пілот «Кульгавого Дракона». — Повернуся — одразу піду у відпустку. Він обіцяв почекати.

Перший пілот і Бланшар не реагували, зосереджено вдивляючись в екран, де сюжет наближався до фінального оргазму. Бланшар, охоплений солодкими мріями, згадав, що в цій зміні до Європи летить старша сестра Моніка Гароді з Монреалю, фантазії якої перевершували примітивні ситуації фільму. Треба буде її пошукати.

...Винищувач-бомбардувальник F-160 майора ВПС Діка Стрінберга — найкращого аса Конфедерації на прізвисько «Літаючий пастор», бо й справді був пастором церкви Караючої Десниці Бога, з шаленою швидкістю, скинувши вагу трьох ракет, піднявся на висоту 90 000 футів, наче вершник Апокаліпсису. Чорний, сплющений, як складаний ніж, літак переможно ширяв над планетою, вкритою темноводдям океану і оголеним, без крихти криги, силуетом Гренландії.

Дік Стрінберг набрав код таємного каналу зв'язку з маршалом авіації Алексом Джозефом і коротко відрапортував:

— Сер, завдання виконано.

У відповідь почув дзвінкий, майже хлоп'ячий голос маршала:

— Поздоровляю, підполковнику. Добра робота.

F-160 ліг на зворотний курс до бази імені генерала У. Кларка.

13.

Гайдук порпався у шухляді, де лежав стос старих зачитаних еротичних журналів, китайських військових видань, європейських — німецькою і французькою мовами — економічних оглядів і довідників GSO (Global Security Organization), і врешті-решт надибав російський журнал «Набат», який невідь як потрапив сюди. Почав читати статтю якогось протоієрея отця Борисоглеба Чикирисова.

НОВОЛЮДИ КАК ЗНАМЕНИЕ НАШЕГО ВРЕМЕНИ

Человечество переживает один из ответственнейших периодов своей истории, по своему значению сопоставимый разве что с революцией ***осевого времени***, осуществлявшейся в VIII — IV веках до н.э. и приведшей к созданию мировых религий и

философских основ осознания человеком своей космической роли и мироздания в целом. Звезды приблизились к Земле, а на Небе появился Бог. Бог высветился не только на Небе, но и проник в души людей, впервые осознавших понятия добра и зла и содрогнувшихся от кровавого груза грехов, преступлений, инцеста и содомии, совершаемых ими в прошлом.

Вершиной этой революции, ее завершающей точкой, с которой начался отсчет нового времени, стало рождение, миссионерская деятельность и мученическая смерть еврейского диссидента Иисуса Христа. Фундаментом планетарного учения, на котором взросло здание христианской церкви во всех ее ответвлениях, стала вера в Его божественное происхождение, в Воскресение Христа, Его Вознесение в Царство Божье и Его ожидаемое второе пришествие, возвращение в наш суровый мир, когда Он оценит каждого — и живых и мертвых — и каждому воздаст по делам и помыслам их.

В течение веков эта доктрина казалась незыблемой: вера в Воскресение Христа, а, значит, и собственное бессмертие, согревала души миллионов верующих, была источником вдохновения для людей искусства.

Однако следует признать, что события XX-го и, особенно, XXI-го столетий привели к кризису иудо-христианства и практически разрушили — если не полностью, то на больших географических пространствах — учение христианской церкви о бессмертии души и Воскресении. Здание иудо-христианства рушилось под ударами чудовищного, немыслимого по меркам первой революции осевого времени количества убийств невинных людей в ходе нескольких мировых войн, в результате зверств тоталитарных режимов, геноцидов, вследствие массовых транспортных и промышленных катастроф, всего того, что повлекло за собою ***миллиардные жертвы***.

Жертвоприношение таких неистовых размеров не могло не привести к жесточайшему кризису веры, потому что неизбежным был вопрос, вставший перед человечеством уже в начале XX-го века и особенно обострившийся сейчас, когда практически заканчивается век XXI-й: как Бог и Сын Божий — если они существуют — могли проявить столь жестокое равнодушие к страданиям миллиардов людей и как совместить индивидуальную ответственность верующего за свою жизнь и поведение перед Христом с масштабами анонимной массовости убийств — за какие грехи? — невинных людей, от доброй или злой воли которых в конечном счете ничего не зависит. И как спасти свою душу миллионам людей, вовлеченных в процессы уничтожения своих собратьев?

Другой жесточайший удар по классическому — назовем его так — иудо-христианству был нанесен объединенными силами агресивного либерального иудейского же секуляризма, иными словами говоря — воинствующего гедонистического рыночного атеизма, в результате чего христианские церкви были вытеснены на периферию духовной жизни общества. Если Освальд Шпенглер утверждал, что христианство умерло в Европе, перейдя в культуру, то сегодня речь идет уже не о культуре, а об агонии остатков иудо-христианства на полях битв, в войсковых и парамилитарных структурах, в концентрационных лагерях, в центрах развлечений, в экстазе сексуальных наслаждений, в наркотическом тумане притонов, в молодежных ячейках субкультуры насилия, в комфортной среде шопинг-центров и видео-иллюзионов.

И вот, когда уже казалось, что человечество погружается в темень духовного хаоса и нового варварства, из столицы русского православия Киева, из колыбели подлинно русской Христовой веры пришла благая весть: речь идет о всемирном открытии иеромонаха о. Калерия (в миру — Сигизмунд Сансызбаев), крупнейшего авторитета в области истории христианства и христианской археологиии, совершенного им в одной из дальних пещер Киево-Печерского монастыря. Проводя свои исследования совместно с командой Воинов Света — Святых отцов-опричников, о.Калерий обнаружил **ПОДЛИННЫЕ МОЩИ ИИСУСА ХРИСТА**».

Гайдук відклав журнал і роздивився навсібіч: чи йому все це не наснилося? Цей убогий відсік для поранених офіцерів на борту «Ланкастера-27», краєвид за ілюмінатором — крила біплана розрізали невеличкі хмаринки, від чого літак легко здригався, монотонне заспокійливе гудіння двигунів... Чи в реальному світі існує він, Ігор Гайдук, чи не наснився йому якийсь моторошний сон? Ворухнув пальцями лівої руки, наче вперше їх відчув і побачив, доторкнувся неголеної щоки. Щоб не почуватися божевільним, примусив себе думати про найпростіші речі: про стерильний пакет для гоління, що був приготований для нього і лежав на полиці у сусідньому тісному туалеті-душі. Божени, що лежала на верхньому ліжку, не було чути: вона що, ковтає транквілізатори, бо спить весь час? Згадав Лінду, її посопування — похропування, її білозубу посмішку, її... Зітхнув, остаточно повернувшися до дійсності. Доведеться читати цю маячню далі.

«Отец Калерий привел неопровержимые, научно выверенные данные, свидетельствующие о том, что Христос был обычным человеком и погиб на кресте от болевого шока, обильной

кровопотери и обезвоживания. Он **НЕ ВОСКРЕС** — и это главное открытие великого русского монаха-исследователя. Путем сопоставления различных списков апокрифических Евангелий, в частности Евангелия от Иакова-могильщика, получены убедительные доказательства того, что тело умершего назаретянина было на второй день после его гибели — тоесть в субботу — выкрадено из могильной пещеры на Голгофе членами его секты, давшими взятку охранникам, и временно захоронено на восточном склоне Храмовой горы, недалеко от Золотых ворот.

В начале лета 70 г. — то есть через 37 лет после смерти Христа, его тело, превратившееся в мощи, было тайно вывезено за пределы блокадного кольца римских войск, готовящихся к уничтожению Иерусалима, и перенесено в малоизвестный тогда городок Византий, где к тому времени уже действовала тайная, тщательно законспирированная секта **СМЕРТЕХРИСТОВ** — тех, кто в отличие от **ВОСКРЕСОХРИСТОВ**, поверили в смерть Христа-человека и невозможность его воскресения. Всего несколько семей **СМЕРТЕХРИСТОВ** в течение поколений сберегали страшную тайну и место погребения Христа. Однако никогда и никому в мире не удавалось сберечь тайну, да еще такую! Найдены летописные источники, согласно которым подлинной причиной похода крестоносцев в Ромейскую державу в 1204 г. и осады, а затем и захвата Византии, к тому времени превратившейся в великолепный город-крепость, столицу могущественной империи Константинополь, было стремление завладеть останками Христа и уничтожить их — дабы сохранить миф о Богочеловеке и Его Воскресении, который к тому времени окончательно овладел думами обитателей Европы. Из числа рыцарей-крестоносцев, в частности норманских воинов, был создан специальный орден фанатиков — сейчас бы его назвали спецназом — орден **ХРИСТОИСКАТЕЛЕЙ**. В свою очередь, осознавая смертельную опасность, нависшую над тайной новой Истины, **СМЕРТЕХРИСТЫ**, сохранившие верность данной ими клятве, сумели перенести бренные останки Христа на боевой корабль империи, пересечь Черное море и высадиться в Крыму, в горных пещерах которого некоторое время (менее года) сохранялось тело. Затем мощи Христа были отправлены в Киев, где и нашли свое упокоение в одной из дальних пещер Киево-Печерского монастыря. Тупиковое ответвление пещеры, в котором хранилось тело Христово, оставалось, как правило, замурованным, особенно в годы войн и оккупаций Киева. Однако время от времени члены семьи русских патриотов, хранивших эту драгоценную реликвию (теперь можно назвать их фамилию — это семейство Назара Потапенко, внуки и правнуки которого донесли

до нас в целости и сохранности тело Христа), производили осмотр мощей, кстати, прекрасно сохранившихся и, если того требовали обстоятельства, изменяли месторасположение погребения».

«Куди я повертаюся? — зітхнув Гайдук. — До божевільного краю, в якоку можливо публікувати таку маячню?». Як технар, людина наскрізь раціонально-прагматична, Гайдук був байдужий до справ релігії, хоча мати похрестила його в дитинстві. На все життя запам'яталися тиша і світло невеличкого греко-католицького порожнього храму біля Львівської площі і кадильний запах риз молодого священика, що хрестив його. І теплий дотик долоні до стриженої голови Гайдука, який наповнив його дивним спокоєм. Все християнство з його Євангеліями, заплутаними конфесійними справами, конфліктами, молитвами, ритуалами — все недосяжне для розуміння Гайдука — зосередилося в особі його матері,Марії Юзефівни Гайдук, у дівоцтві Марисі Гороль. Роджена на польсько-німецькому пограниччі, поміж католицькою і протестантською культурами, вона, вийшовши заміж за авіаційного інженера з компанії «Антонов» Петра Гайдука, увібрала в себе ще й українське греко-католицьке визнання; проте не належність до різних конфесій, а доброта і покірлива терплячість робили її справжньою християнкою. Вона вміла прощати своїм близьким і зовсім незнайомим людям їхні гріхи й слабкості, терпляче зносила спалахи гніву її чоловіка, байдужість і роздратування дітей — Ігоря і Катерини, хамство невістки й відмороженість зятя, побутові негаразди, пов'язані з напіввоєнним існуванням. Усе злагоджувала Марія Юзефівна, яка щодня молилася перед іконою з зображенням розп'яття Христа, вимолюючи Його милість. Найбільшим святом для матері залишався Великдень, що його звала по-польськи Wielkanoc — бо свято вірила у Воскресіння з мертвих Сина Божого. Найчастіше відзначали це свято двічі, за католицьким і православним календарем, і хоч діти іронізували — коли ж насправді воскрес Христос? — Марія Юзефівна казала, світліючи обличчям, що не це головне, а те — що воскрес.

І ось тепер Гайдук, в якому прокинулася ніжність до матері, яку кілька років не бачив, і почуття провини почало терзати його душу, мусив читати цю божевільну гидоту.

«В результате тщательно проведенных экспериментов, в частности — сопоставлением состава ДНК пятен крови Христа на Туринской плащанице с ДНК мощей великого покойника и в ходе иных новейших научных исследований была полностью

подтверждена идентичность тела Христа, хранящегося в Киеве.

Эпохальное открытие иеромонаха Калерия вызвало шок в религиозном мире, по-новому поставив вопрос о том, чем есть сегодня и чем может стать завтра христианство в современном обществе с его все более возрастающим количеством **НОВОЛЮДЕЙ**. Не будем лицемерно закрывать глаза на проблему **НОВОЛЮДЕЙ** и их отношения к религии вообще и к христианству в частности.

Обнаружение тела Христа (труп довольно неплохо сохранился со всеми ранами, нанесенными ему римскими легионерами) полностью меняет взгляд на сущность христианской религии, поскольку возвращает современного человека из мира наивной сказки, красочного, но лживого мифа о бессмертии, в суровую область реальности.

Открытие о. Калерия привело к тому, что учение **СМЕРТЕХРИСТОВ** вышло из глубокого подполья и перестало быть достоянием малой группы конспираторов: овладев поначалу умами служителей Киево-Печерской лавры, что вполне естественно, постоянно развиваясь и дополняясь новыми постулатами, учение **СМЕРТЕХРИСТО**В стало победоносно распространяться за стенами Лавры со скоростью степного пожара, охватывая такие исконно русские обители, как Чернигов, Махноград, Днепрокрестовск, Хорьковск, Терновенецк, Лемберг, Менск и далее — Суздаль, Владимир, Новгород, Рязань, Архангельск. Сама ситуация, сложившаяся с доказательством факта смерти Христа как обычного человека, заставила полностью переосмыслить первоначальный лживый проект иудо-христиан, основанный на беспочвенных иллюзиях относительно бессмертия этого безусловно талантливого иудейского самозванца, бунтаря, мессианствующего революционера, раввина, гипнотизера, визионера — но не более того.

Смерть Христа как Божьего Сына немедленно привела не только к массовому отказу от празднования Пасхи (Воскресения), выродившегося в бездуховное употребление в больших дозах алкоголя и непомерное бытовое обжорство. В конце-концов, многие продолжают по инерции отмечать дату мнимого воскресения Христа, не понимая всей бессмысленности этого фальшивого праздника.

Бог с ними, ибо не ведают, что творят. Но гораздо более серьезные последствия обнаружения трупа Христа имело для широких масс иудо-христиан в философском, мировоззренческом смысле: разрушена триединая связь Бога-Отца, Бога-Сына и Духа Святого — это почти математическое трехчленное уравнение, представляющее некий спасительный, но иллюзорный духовный

мост между слабым, запутанным, неуверенным в себе человеком древних времен — и жестоким Иеговой, беспощадным Богом, Властелином Мира, деятельность которого начисто лишена каких-либо нравственных черт (моральные оценки, сострадание и т.п.) и подчинена иной, неподвластной нам логике.

Установление несомненного факта физической смерти Христа привело к возникновению Нового Осевого Времени, новой парадигмы в развитии человечества.

Наконец-то отброшены все искусственные конструкции, все грубо намалеванные сказочные декорации, все миражи телефонных станций для разговоров человечества с Богом при посредничестве бессмертного и доброго телефониста Иисуса Христа.

Человечество осталось наедине с Богом, который стал вновь недоступен для понимания и общения, ушел в некоммуникабельную, наглухо закрытую зону ***темной энергии***. Нет более посредников в виде милосердного Христа, который, якобы, обладал даром заступничества за людей пред Отцом Небесным, мог, как утверждали иудо-христиане, влиять на решения Бога. Осталось онемевшее от испуга человечество и черный таинственный сгусток энергии, явление сродни шаровой молнии с ее алогичностью и непредсказуемостью, с ее испепеляющим поражением непонятно как избранных ею жертв.

С открытием о.Калерия начался новый раскол человечества — теперь уже не на расы, этнические и национальные группы, религии или политические партии. Человечество стало делиться на **НОВОЛЮДЕЙ** и **СТАРОЛЮДЕЙ**, что полностью соответствует их разделу на **СМЕРТЕХРИСТОВ** и **ВОСКРЕСОХРИСТОВ**. Конечно, было бы неправильным считать, что НОВОЛЮДИ появились лишь во второй половине XXI века благодаря установлению факта человеческой, смертной природы Иисуса Христа. Нет, истоки НОВОЛЮДЕЙ теряются во мгле веков. В конце-концов первым, известным нам **НОВОЧЕЛОВЕКОМ** был Понтий Пилат, который **не поверил** в божественную сущность Христа и, как известно, его не убедил искусно разыгранный спектакль с исчезновением тела Христа якобы в результате его воскресения. Понтий Пилат явил миру пример подлинной духовной свободы при принятии ответственного решения, не поддавшись на оказываемое на него давление.

Всякий раз, когда в истории возникали такие крупнейшие личности, как Иван Грозный, Петр Великий, Наполеон, Гитлер, Сталин, Мао-Цзедун и Кара-хан, которые не вписывались в иудо-христианский контекст, а создавали новые всемирные смыслы, устрашая свободой и бесстрашием своих действий и друзей и

врагов, мы можем с уверенностью сказать, что это были **НОВОЛЮДИ**.

В первой половине XXI века произошел не только качественный, обусловленный генетическими мутациями и телесигнальными влияниями скачок, но и резкий количественный взрыв — увеличение в геометрической прогрессии числа **НОВОЛЮДЕЙ**, наблюдаемое в наши дни. Набор особых генетических признаков, отличный адаптационный ресурс и сочетание личностных характеристик **НОВОЛЮДЕЙ**, многие из которых пока даже не осознали, что они **НОВОЛЮДИ**, идеально подходит новому осевому времени человечества.

Начался еще до конца не осмысленный, но массовый процесс воспроизводства **НОВОЛЮДЕЙ**, которые не вписываются уже в рамки иудо-христианских фальшивых доктрин. Другими словами, движение **СМЕРТЕХРИСТОВ**, их новые каноны удивительным образом смыкается с верованиями и духовными потребностями **НОВОЛЮДЕЙ**, словно эти явления были созданы друг для друга.

В хаосе всеобщей растерянности человечества перед лицом, казалось бы, непреодолимых противоречий и сомнений, грозно прозвучал вызов Нового Осевого Времени — времени кардинальных перемен, гибели старых воззрений и рождения новых истин.

Границы этого нового времени безжалостно рассекают континенты и многомиллиардные массы людей, проходят через семьи, навсегда разрушая родственные связи, подвергая каждого человека особому испытанию на прочность: соответствует он критериям **НОВОЛЮДЕЙ** или останется в уходящем навсегда мире прошлого, обрекая себя на верную гибель.

И хотя учение **СМЕРТЕХРИСТОВ** еще очень молодо, а психо-социологические характеристики **НОВОЛЮДЕЙ** недостаточно изучены, о.Калерий попробовал обобщить некие особые общие черты нарождающегося на наших глазах поколения Нового Осевого Времени. Речь при этом идет не об индивидуальных,естественно, различных свойствах отдельных людей, а о массовом, охватывающем уже миллионы наших сограждан процессе освоения новых духовных пространств.

Суть этих черт состоит в следующем:

Смерть Иисуса Христа, низложение мифа о его божественном происхождении подтверждает, что связь человечества с Богом прервана навсегда. Все религиозные иудо-христианские заповеди и моральные табу отныне не существуют как нравственный императив. Бог ушел в свои энергетические запределы, Исус мертв, и человек отныне свободен. Свободен впервые за две с лишним тысячи лет!

Отныне человек имеет право на свободное существование. Осуществить это неотъемлемое право он может только путем борьбы, включающей в себя самозащиту и нападение, соперничество и насилие. Именно ничем и никем не ограниченное насилие составляет ядро подлинной веры **НОВОЛЮДЕЙ**, выступающих против противоестественных моральных запретов иудо-христианства, доказавших свою непригодность в новом мире.

Новый человек сам создает те моральные нормы, которые более всего соответствуют его интересам. Человек волен говорить и делать все то, что диктует свойственная ему потребность борьбы и выживания. Понятие «неправда» исключается из словаря **НОВОЛЮДЕЙ** как архаичное, лишенное смысла, и замещается научно более точным термином «информация». Если вы хотите победить врага, уничтожить его, вы вправе использовать любую ложь, полуправду, доносы, клевету и диффамацию — ибо цель **НОВОЛЮДЕЙ** есть победа и только победа. Ценность победной информации определяется не ее правдивостью, а силой ее звучания, энергией убежденности, мощностью информационного потока, количеством мегабайт, берущих участие в битве **СМЕРТЕХРИСТОВ** и **ВОСКРЕСОХРИСТОВ**.

Жизнь без Бога — необычное и прекрасное состояние **НОВОЛЮДЕЙ**, сродни невесомости в космосе, их освобождение от унизительных условий существования, когда во имя мифического Царства Небесного им приходится влачить рабское существование, выпрашивая милостыню у «Сына Божьего» без каких-либо гарантий, что таковая милость будет ниспослана. Ведь жизнь сама по себе — это короткий, яркий сон, это телевизионный сериал, который может быть в любую секунду прерван из-за аварии в электросетях. Жизнь **НОВОЛЮДЕЙ** — это жизнь раскрепощенных, независимых, сильных и смелых индивидуумов, не думающих о смерти и не боящихся ее. Бог далек, непостижим и темен, человек Нового Осевого Времени отныне свободен в своей ответственности за свою судьбу, в яростной схватке за все блага мира, лежащие у его ног.

Никто и ничто, никакие религиозные иудо-христианские, моральные, племенные, национальные и иные табу не стоят на великом пути **НОВОЛЮДЕЙ**, нацеленных в грядущее.

Таковы основные итоги открытия о. Калерия, хотя сегодня еще очень трудно оценить всю глубину последствий и изменений, идущих за открытием смиренного монаха.

Одно только ясно: уже сегодня русский город Киев становится столицей мира, столицей СМЕРТЕХРИСТОВ всей планеты, столицей **НОВОЛЮДЕЙ**. Остается только всем миром

решить вопрос о судьбе тела назаретянина Христа, которое, по нашему разумению, должно быть погребено на территории Печерской Лавры в величественном мавзолее на вершине надднепровской горы и надписью на нем: **«*Отныне все свободны. Христос умер*».**

Борисоглеб Чикирисов. Протоиерей».

«Fucken priest» — Гайдук роздратовано кинув журнальчик до шухляди. Незчувся, як літак занурився в ніч. Тривога знову охопила його. Повільний політ цієї старої етажерки над океаном породжував почуття безнадії і самотності.

Раптом почувся стукіт у двері їхньої палати і зойк за дверима: «Допоможіть... там... там... » Підхопилася зі свого ліжка Божена і скочила на підлогу. Гайдук здивувався — не було в рухах Божени хворобливої млявості, розгубленості, скоріше — автоматична тренованість. «Звідки це в неї?» — здивувався він. Тонкі двері хилиталися від гуркоту, а зойки в коридорі лунали все голосніше.

Гайдук відчинив двері. Перед ним стояла гола жінка, заюшена кров'ю. Захлинаючись, вона стогнала, показуючи пальцем углиб літака:

— Там... там..

14.

Капітан розвідки ВПС Конфедерації Моріс Бланшар, охоплений солодкими сподіваннями, подався на пошуки старшої медсестри Моніки Гароді. Зазирнув до так званої «кают-компанії» — приміщення на першому поверсі, в якому відпочивав персонал госпіталю. Хірурги і медсестри вже сиділи впереміж навколо столу, заставленого пляшками, банками і пакетами алкоголю на всі смаки — від дешевого канадського виски "Royal" до італійського червоного вина «Chianti Classico», яке за кольором і в'язкістю нагадувало кров, що її переливали пораненим на борту «Кульгавого Дракона». Та про кров зараз ніхто не думав: перебиваючи один одного, люди вигукували щось веселе, голосно реготали, щоб подолати нудотливу тривогу, притискаючись один до одного, а дехто вже поклав руки на плечі своїх подруг. Побачивши Бланшара у чудернацькому вбранні, вони замахали руками, запрошуючи його приєднатися до них, але він, оцінивши ситуацію уважним оком розвідника і не побачивши Моніки, зачинив двері, щоб не чути випарів алкоголю і не ковтати даремно слину.

Бланшар пішов далі, у темне черево «Ланкастера», відкриваючи по дорозі двері службових приміщень і перев'язочних — і не знаходив мадемуазель Гароді. Хоча й не першої молодості, Моніка ніколи не була одружена. Її неспокійна мандрівна професія, її хтивість і бажання спізнати якомога більше чоловіків — хірургів і пілотів, легко поранених чорношкірих солдатів, добровольців-підлітків, старих генералів, полонених моджахедів, яких часом перевозили в тюремній камері на борту «Кульгавого Дракона», механіків на військових базах, вояків-наркоманів у стадії реабілітації, французьких жандармів та неаполітанських сміттярів — не сприяли нудній стабільності подружнього життя.

Бланшар знайшов Моніку в порожньому затемненому приміщенні операційної, в якій світилася невеличка панель. Моніка перевдягалася, і цей процес ще більше збудив Бланшара: ледь підсвічені обриси її дебелого тіла викликали жагу. Він ззаду обхопив її великі груди (вона всім божилася, що вони природні, без жодних домішок силіконіту) і прошепотів: «Це я». Вона мовчки докінчила процес роздягання, включила операційну лампу, схожу на поліцейську «черепаху» з увімкнутими прожекторами, яка зависла над місцем злочину, підштовхнула Бланшара до операційного ліжка, поклала на спину, не забуваючи пестити його вірного дружка, і, забравшися на стіл, легко, щоб не придушити худенького офіцера розвідки, сіла зверху — й ***прийняла*** його, відчуваючи, як зростає всередині щось гаряче, від

чого хочеться скрикувати.

— Тихше, — сказав Бланшар.

Моніка продовжувала стогнати, бо вже відключилася від буденних турбот.

Він лежав, широко розплющивши очі, дивлячись на її масивні ноги, мацаючи груди і думаючи, що вона зовсім не важка, намагаючись згадати, чи він зачинив на ключ двері, і в ту мить, коли у Моніки почався спазм, від чого Бланшар також застогнав, він побачив прямо над собою холодне око дрона, який завис поряд з хірургічною лампою і вивчав його синю президентську куртку, яку в поспіху так і не скинув Бланшар.

«Що? Що йому треба? Звідки він узявся?» — встиг подумати Бланшар і відчув спопеляючий удар у шию; фонтан крові бризнув на Моніку, яка ще стогнала від щастя, поки не побачила, що сидить на залитому кров'ю тулубі з відрізаною головою. Посинілі вуста Бланшара ще ворушилися, наче хотів він повідати старшій медсестрі Моніці Гароді щось дуже важливе.

15.

Гайдук з Боженою побігли туди, куди показувала, здригаючись від жаху, гола жінка. Перед ними відкрилася страшна картина злочину, рідкісного за своєю жорстокістю. «Невже ця гола баба могла вчинити таке? » — подумав Гайдук, наблизившись до столу, де лежали рештки Бланшара зі спущеними штаньми, в синій, залитій кров'ю до чорноти куртці з Білого дому. Ніде не було видно знаряддя вбивства — всі хірургічні інструменти зберігалися в стерильних біксах у спеціальних військово-медичних опломбованих укладках. На залишках шиї загиблого Гайдук помітив характерні сліди, наче голову відрізали автогеном. «Лазерний промінь», — зрозумів Гайдук і підняв голову, вивчаючи місце злочину. Це він, це його робота. Хірургічні лампи засліплювали, стеля операційної ховалася у темряві, нічого підозрілого він не помітив.

Між тим збіглися налякані хірурги і медсестри. Одна з сестричок забрала нещасну Моніку до душової кабіни — відмивати кров, зробила протишоковий укол, обгорнула свою начальницю блакитним рушником з написом "Air Forces of Confederation" і притулила до себе, чекаючи, коли подіє укол, дивуючись, де знайшла стільки сил мадемуазель Гароді, щоб відтяти голову цьому дрібному лихвареві й бабію, царство йому Небесне.

До операційної викликали офіцера безпеки, який тримався так, наче підозрював одразу всіх у скоєнні злочину, і хотів було вчепитися в Гайдука, але в цю мить на всіх табло літака

спалахнули червоні сигнали "Alarm!" і почувся голос капітана «Кульгавого Дракона»:

— Увага, екіпаж. Бойова тривога. Всім зайняти свої місця. Перебуваємо в зоні дії ворожої платформи «Каракорум». Приготуватися до відбиття атаки.

Скориставшись з метушні, Гайдук побіг центральним коридором у хвіст літака — туди, звідки лунали гарматні постріли. Лівий бічний люк «Ланкастера», саме та частина фюзеляжу, де був намальований червоний хрест, відкритий: страшний гуркіт йшов від шестиствольної 75-міліметрової автоматичної гаубиці, якою керував один з бортмеханіків. Він сидів на сідлі, схожому на мотоциклетне, і повертався разом з гарматою, вдивляючись в екран комп'ютера. З борта «Кульгавого Дракона» шестиствольна гаубиця випльовувала порції запалювальних снарядів — їх вогненні траси летіли вниз, до поверхні океану.

Гайдук примостився за спиною бортмеханіка, щоб не заважати його роботі, намагаючись пристосуватися до чередування темряви і спалахів. Спочатку нічого не розумів, оглухнувши від пострілів, але за якусь мить побачив, як запалювальна речовина вогненною подушкою накрила якусь прямокутну поверхню, схожу на злітну смугу, й вжахнувся, як близько вони летіли над водою, над нафтово-чорними хвилями океану, на горбах яких, наче в кривих дзеркалах, розгорялися і зникали відблиски пожежі. Заграва освітлювала їхній літак, забарвивши його у багрянець. Гайдук чув про легендарну платформу «Каракорум», що належала Чорній Орді, споруджену в Атлантиці ще в довоєнний час як мирна нафтова платформа і дослідницький океанологічний центр. Готуючись до війни, всі майбутні актори світової сцени понавтикали такі платформи у вузлових маршрутних точках в Атлантичному, Тихому, Індійському океанах, біля Північного полюса і Антарктиди. Конструкція платформ була стандартна: на 20-метровой висоті над океаном — злітно-посадкова бетонна смуга, радарна станція і антени управління бойовими космічними супутниками. На нижчих поверхах, прикритих товстим шаром композито-бетону, ховалися зенітно-ракетні комплекси, розміщувалися стоянки винищувачів, які — наче в авіаносцях — спеціальними ліфтами піднімалися на смугу. Під водою були побудовані склади з боєприпасами, пальним, їжею; у затишку підводного світу містилися спеціальні приміщення для відпочинку персоналу, госпіталі й навіть дитячі садки. Як правило, платформи слугували базами для підводних човнів.

БОП-и (бойові океанські платформи), розміщення яких було

санкціоновано резолюцією ООН, відігравали важливу роль для збереження балансу сил між потужностями Чорної Орди, Конфедерації, Піднебесної Імперії, Організації Глобальної безпеки та інших державних об'єднань, завдяки чому були успішно зупинені майже всі торговельні морські перевезення: світ опинився у блокадному зашморгу.

Розпаливши напалмове вогнище на поверхні платформи «Каракорум», бортмеханік перейшов на інший тип снарядів — бетонобійних, глибокого проникнення, щоб зруйнувати нутрощі цього штучного острова, проте навряд чи йому вдалося заподіяти платформі великої шкоди. Госпітальному літаку це було не під силу.

Настала раптова тиша. Битва «Кульгавого Дракона» з «Каракорумом» тривала заледве кілька хвилин, що здалися Гайдуку вічністю. Позаду жевріли вогні палаючого острова. Гайдук, вчепившись за спеціальну скобу біля люка, визирнув назовні. Відчув силу вітру, побачив зовсім близько під собою неспокійне місиво хвиль, освітлених на коротку мить сигнальною ракетою, запущеною з платформи навздогін «Ланкастеру»; йому здалося, що відчув запах океанської води. Обличчя його було мокре. Почався дощ. Бортмеханік скинув шолом і повернув до Гайдука юнацьке усміхнене обличчя.

— Як я їх довбанув! Вони не чекали. Ми домовилися з пілотами підлетіти на висоті 300 футів. Інакше вони б нас засікли. Облетіти їх не можна, — бортмеханік ніби читав думки Гайдука. — Треба берегти пальне. Тим більше, що їх тут натикано... усіх не обійдеш.

Бортмеханік від'їхав з гарматою, ще гарячою від пострілів, і акуратно задраїв лівий люк. Гаубиця розміщувалася на спеціальному рухомому механізмі дуже зручно — можна було вести вогонь як з лівого, так і з правого люків, а при потребі підйомник легко доставляв її до «ліхтаря» у верхній частині фюзеляжу, щоб вести вогонь по повітряних цілях. Гаубиця, хоч і стара, дуже сподобалася Гайдуку. Варто було б озброїти нею наші «Антонови-250», подумав він.

— Піду погляну на крила і двигуни. Може, якісь пошкодження, — повідомив бортмеханік, який шанобливо ставився до Гайдука як до невідомого, але високопоставленого офіцера Конфедерації. Мудрий Бланшар, який разом з Монікою Гароді таємно займався розпродажем речей померлих офіцерів (з рядових що було брати — хіба що обручку з задубілого пальця), завбачливо зрізав з уніформи нашивки з прізвищами померлих і номерами підрозділів, де вони служили.

16.

22 квітня 2077 року,

8.00 PM за Вашінгтонським часом

ЗАЯВА ПРЕЗИДЕНТА КОНФЕДЕРАЦІЙ ДЕРЖАВ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ ЕНДРЮ ВАН ЛІ

На екранах Конфедерації і ще півсотні країн світу з'явилося спочатку зображення Білого дому — ще ***стародавнє*** зображення, без нависаючого над ним склепіння «Птеродактиля», потім камера урочисто ввела глядачів до Овального кабінету, за невеликим письмовим столом якого сидів моложавий чоловік з густим чорним пофарбованим волоссям, з маньчжурськими масивними бровами, з вузькими очима, що виблискували з-під легких, майже непомітних окулярів, які надавали президентові досить інтелігентного вигляду, роблячи його схожим на професора Вищої школи штучного інтелекту з Шанхаю. На обличчі Ван Лі малювалися сум, зосередженість і рішучість. Пухлі руки лежали незворушно на полірованій поверхні столу.

«Дорогі співвітчизники, — урочисто мовив президент. — Я звертаюсь до Вас у нелегкий час випробувань, перед якими опинилася наша велика країна. Штаб повітряних сил Конфедерації інформував мене про безпрецедентний і безглуздий акт варварства, який стався сьогодні над Атлантичним океаном, коли був атакований наш госпітальний літак «Ланкастер-27», що повертався на Батьківщину, маючи на борту поранених вояків, мужніх чоловіків і жінок, учасників операції по встановленню миру і демократії на Близькому Сході. В результаті атаки, — тут Ван Лі зробив паузу (бо на електронному суфлері, з якого він не зводив погляду, було написано слово PAUSE), а його обличчя набуло трагічного вигляду, — загинуло 386 чоловік — поранені, медичний персонал, екіпаж літака.

Це велика втрата для Збройних Сил і народу Північної Америки. Я висловлюю щире співчуття сім'ям загиблих і оголошую 23-е квітня, п'ятницю, днем національної жалоби.

Ми провадимо ретельне розслідування обставин трагедії. Попередні дані свідчать, що госпітальний літак, який мав усі необхідні опізнавальні знаки — червоні хрести на білому фоні на крилах, фюзеляжі і хвостовій частині, як того вимагає Женевська конвенція, був атакований невідомим військовим літаком без розпізнавальних знаків. Маємо вагомі докази того, що цей кричущий акт міжнародного розбою вчинила ворожа нам сила, яка, не оголошуючи війни, взяла курс на світову гегемонію. Це вони ведуть неоголошену підводну війну проти постачання енергоносіїв, інших життєво необхідних природних ресурсів на територію Конфедерації. Це вони безжально знищують морські

торговельні судна і пасажирські мирні повітряні лайнери Конфедерації. Це вони обстрілюють наше узбережжя, тероризують нас хвилями кібератак, підривають наші військові бази, беруть у заручники наших громадян.

Але найжахливішим є їхній останній злочин — знищення літаючого госпіталю. Так далі продовжуватись не може. Наше терпіння не безмежне. Завтра я скликаю засідання Вищої Ради Національної безпеки з метою розробки адекватних контрзаходів і покарання агресора. Мною дано наказ запровадити найвищий — червоний — стан бойової тривоги Збройних Сил Конфедерації. Також сьогодні увечері ми нанесли ряд ракетних ударів по бойових океанських платформах ворога в Атлантичному океані і базах терористів на окупованих ними територіях.

М'яка долоня президента Ван Лі рішуче ляснула по поверхні столу, наче остаточно розплющуючи ворога, немов би це була комаха, а не грізна Піднебесна Народно-Демократична Імперія і Чорна Орда, об'єднані сили яких вели неоголошену війну проти Конфедерації, намагаючись відрізати Америку від джерел нафти і стратегічної сировини в Азії та Африці. Всі, хто слухав Президента, знали це, як знали і те, що Піднебесну Народно-Демократичну Імперію очолює людина, як дві краплі води схожа на Ван Лі — та ж сама чорна фарба для волосся і брів, такі ж інтелігентські окуляри, така сама незворушність обличчя. Вороги президента Ван Лі пустили навіть провокаційну чутку, що вождь Імперії — брат-близнюк Ван Лі.

— А тепер, дорогі співвітчизники, — продовжував Ван Лі, — я хочу звернутися до теми не менш болісної. Йдеться про жорстокий акт терору, вчинений проти сім'ї віце-президента Конфедерації, високошановної Сари Лу Лейн, моєї доброї колеги, друга і однодумця. Як відомо, чоловік віце-президента, двоє дорослих дітей, невістка і троє внуків у віці три, п'ять і вісім років були захоплені сьогодні групою зловмисників у штаті Арізона під час відвідання Великого Каньйону. За повідомленнями Бюро розслідувань Конфедерації, ніхто з заручників не зазнав ушкоджень, але їхній психологічний стан важкий. Досі неясно, чого домагаються захоплювачі, які комунікуються з Сарою Лу Лейн напряму. Вона скасувала намічену на сьогодні прес-конференцію й терміново від'їхала до Арізони. Всі необхідні сили і засоби Конфедерації задіяні проти злочинців та їх можливих хазяїв. Слідчу групу очолив Генеральний прокурор Конфедерації Енріко Пекенья, який висунув кілька версій подій. Основна версія — помста наркомафії чоловікові віце-президента, пов'язана з його бізнесом. Ми всі молимось, щоб заручники були звільнені і щоб Сара Лу Лейн якомога швидше повернулася до виконання

обов'язків віце-президента. На добраніч, дорогі співгромадяни, нехай Бог благословить Америку» .

Картинка згасла, натомість на темно-синьому фоні з'явився особистий знак президента Конфедерації, який закликав до єдності, що має виникнути з різноманіття.

17.

Їхній літак летів над Європою: внизу, в ідилічному, блакитняво-затуманеному просторі палало, як тавро, вогняне кільце, що стискалося навколо Парижа. Війська Франко-Арабського Халіфату намагалися взяти в облогу місто, яке з невеликої висоти здавалося вимерлим, виглядало ретельно виконаним архітектурним макетом. Однак, про реальність картини свідчили руйнування на Єлисейських полях, зони вигорілих центральних кварталів, зламаний вершок Ейфелевої башти, залишки якого висіли на покрученій арматурі, й нерухомі автомобілі, що безладно — вздовж і впоперек — стояли на вулицях і площах Парижа, перейменованого моджахедами на Лютецій. Французькі винищувачі, що досі утримували перевагу в небі, побачивши «Кульгавого Дракона», співчутливо помахували крилами: Європа вже знала про трагедію госпітального «Ланкастера-27». Та пілоти й екіпаж «Кульгавого Дракона», відключені від зовнішнього світу, були зосереджені на проблемах, що виникли всередині літака, і тих загрозах, які супроводжували їх у рейсі.

Божена, сидячи біля ілюмінатора, з жахом вдивлялася в місто, над яким вони пролітали.

— Боже мій, — прошепотіла вона, — я так мріяла побувати в Парижі. В Дуврі... Як назвати все це? — вона рукою доторкнулася до ілюмінатора.

— Це називається — зміна вісьового часу людства, — відповів Гайдук, зловивши себе на думці, що гнітючий текст протоієрея Борисоглеба Чикирисова заволодів його пам'яттю, хоч як Гайдук переконував себе в брехливості цієї фальшивки, на яку ніхто не зверне уваги, настільки вона абсурдна. І тут запитав самого себе: а до кого належу я? До СМЕРТОХРИСТІВ? До НОВОЛЮДЕЙ?

Залунав сигнал виклику, і Божена підняла довгий рукав балахона на правій руці. Гайдук побачив пульсуючий екран геджета-комунікатора — точно такого ж, яким його нагородили в Білому домі. Божена приклала геджет до вуха, але заважала хустка, яку довелося скинути. Коротко стрижене, темнорусяве волосся, виголене на тімені, як тонзура у монахів.

— Yes, It's me, — тихо мовила Божена, уважно слухаючи голос з геджету. — It's okay, тьотю. All under control.

— Це говорить Марта Джеферсон? Що сталося? — занепокоївся Гайдук.

Монолог Марти Джеферсон тривав досить довго. Божена слухала, не перебиваючи, лише в кінці мовила:

— He's very reliable, don't worry about me. Bye-bye. — Божена мовчки дивилась на Гайдука, наче вирішуючи, що сказати і чого не казати йому. — Дзвонила тьотя Марта. Вона сказала, що в Україні на вас оголошене полювання. Є офіційний наказ. Ви повинні вирішити, що робити, Може, залишитесь на якийсь час у Європі?

— А ви... ви що вирішили?

— Я можу спробувати дістатися України сама. Через Польщу. З Кракова до Львова ходять автобуси.

Обличчя, закрите чорними окулярами, було непроникне, а виразу її очей Гайдук не побачив: в окулярах віддзеркалювався він сам — людина в чужій офіцерській формі.

— Я гадаю, — задумливо мовила Божена, — що нам краще триматися разом. Проте — як вирішите, так і буде.

— Добре. Я подумаю, — відповів він, проклинаючи себе за м'якотілість, за те, що не міг здихатись цієї нещасної дівчини, якій ніщо не заважає спокійно проїхати в Україну, бо на неї не полюють. Знову згадав смерть Безпалого і ті абсурдні звинувачення, які стискалися навколо нього, наче вогняне кільце пожеж навколо Парижа. Зрозумів: за цим вбивством стоїть хтось з України. Хтось, хто хоче знищити його.

Розвинути далі ці роздуми йому не вдалося, бо знову пролунав сигнал «Бойова тривога» і знову з хвостової частини фюзеляжу почулося гуркотіння шестиствольної гаубиці. Якась невидима сила підкидала літак вгору, потім стрімко, до зупинки сердець пасажирів, кидала вниз, фюзеляж тріщав, проте спалахи зенітних ракет, які розбивалися об захисне поле «Ланкастера-27», не були такими зловісними, як уночі над океаном, а навпаки — здавалися веселим доповненням до весняного полудня у розповні сонячних потоків.

Годинник показував 16.35 середньо-європейського часу, і пілоти з кабіни «Кульгавого Дракона» бачили перед собою зелені поля Польщі. Їхній маршрут пролягав між Вроцлавом і Ченстоховим на північний схід. Якась вантажна фура, що рухалась по автостраді, розкривши брезентові тенти, перетворилася на пересувний зенітно-ракетний комплекс, з якого і був обстріляний госпітальний літак. «Ланкастер-27» звалився у глибоке піке, протипоказане літакам цього типу, щоб залпами з бортової гаубиці знищити фуру. Під час маневру вибухнув дальній двигун на правому крилі, пошкоджений уночі над

Атлантикою.

Божена і Гайдук, які не полетіли шкереберть на підлогу тільки тому, що були навперехрест прив'язані ременями безпеки, притислися до ілюмінатора, дивлячись, як на місці двигуна розростається полум'я, і чорний димний слід тягнеться вгору, позначаючи траєкторію падіння «Ланкастера». Зайнявся сусідній двигун.

— Я боюсь! — скрикнула Божена і щосили вчепилася в руку Гайдука.

— Тримайся, — наказав він скоріше не їй, а собі. — Опусти голову до колін. Відпусти руку, закрий руками голову.

Але вона стискала його руку ще сильніше. Зенітно-ракетний комплекс знову перетворився на звичайну вантажівку, зап'яту синім брезентом, на якому великими жовтими літерами було написано FRIEDMAN. Фура в'їхала у сплетіння автострад і сховалася під широким шляхопроводом. Палаючий літак ледве вийшов з піке і тепер летів назустріч полю зі свіжою озиминою. Поле здавалося ідеально рівним, але пілоти знали, що це не так. Другий пілот «Ланкастера-27» подумки попрощався з старшим братом — не вийде цього року поїхати з ним у відпустку до Вікторії. Командир «Кульгавого Дракона» молився, благаючи Ісуса Христа пробачити йому гріхи, яких накоїв удосталь у цьому клятому житті.

«Ланкастер-27» впав на велетенське черево, яке репалось, розривалося на шматки, проорюючи на польській озимині глибоку борозну. В ній залишалися чорні струмені пального, порваний на шматки мішок, в якому зберігався труп нещасного Бланшара, запаси ліків і білизни, фрагменти тіл хірургів і медсестер, понівечені частини фюзеляжу... Гайдука і Божену врятувало те, що вони перебували на другому поверсі літака. Нижнє крило, догоряючи, залишилося ззаду, верхнє крило повзло по землі, доки не відірвалось, а потім стався страшний удар, від чого чоловік і жінка втратили свідомість. Отямившись, Гайдук побачив стовп сонячного світла: фюзеляж тріснув навпіл. Божена знерухомілo висіла на ременях безпеки.

— Підводься! Швидше! — гукнув Гайдук, намагаючись розтермосити її, але даремно. Тоді він, лаючись, став розстібати сталевий замок у неї на грудях, та йому це не вдавалося. Він розумів, що ось-ось літак вибухне, і зробив ще одну відчайдушну спробу. Нарешті сталева пластина вийшла з пряжки. Він схопив Божену, поклав її на плече — вона виявилася навдивовиж легкою — і через пролом у фюзеляжі дістався на ліву частину літака. Земля була зовсім близько — побачив стебла озимини, що нагадали йому дитинство, і почув запах зораної землі. Залишки

літака занурені були в це фермерське поле, наче дірявий човен, що тоне в зеленому озері.

Гайдук важко зістрибнув на землю й побіг, тягнучи на собі Божену, до лісочка, що залишився позаду місця падіння літака. Там, де лежали уламки хвостової частини «Ланкастера-27», побачив бортмеханіка, який був викинутий убік на десять метрів разом з гаубицею. Він лишився сидіти на мотоциклетному сідлі, в'їхавши головою у комп'ютерний приціл, що зніс йому півчерепа. Шолома ніде не було видно, вітер ворушив біляве волосся хлопця на потилиці.

Задихаючись, — Божена з секунди на секунду ставала важчою, — Гайдук добіг до рівчака на межі поля, за якою починалося узлісся. Потужний вибух струсив усе навкруги, піднявши вгору уламки літака, землю і коріння озимини, чорний дим затулив півнеба. Одним з непомітних, але важливих наслідків вибуху стала загибель дрона, який розплавився у полум'ї, що охопило місце падіння «Кульгавого Дракона».

— Що? Де ми? — розплющила очі Божена. Її чорні окуляри десь загубилися, Гайдук залишився без свого улюбленого пістолета. Про грамоту президента Конфедерації і подарунок першої леді не згадав.

— Треба тікати, — сказав він. — Ви зможете?

— Спробую.

Він допоміг дівчині підвестися.

— Куди? — спитала Божена.

У нього виникло парадоксальне рішення, яке ще півгодини тому не могло спасти йому на думку.

— На південний схід.

Вони рухалися лісом, доки не побачили автостраду — абсолютно порожню, з порепаною бетонною поверхнею, наче ніхто тут віддавна не їздив. Побачили облуплений заржавілий шляховий вказівник: OPOLE — SOSNOWIEC.

Вони рушили узбіччям шосе в напрямку Сосновця, готові у будь-яку мить сховатися від... Власне, вони не знали, від чого їм треба ховатися.

18.

13 квітня 2077 р.
16.45 європейського часу
Особливо таємно
Маршалу авіації Алексу Джозефу

Завдання виконано. Ніхто не залишився в живих.

Майор Вільям Кроуфорд, командир окремої мобільної батареї Х-139 військ Космічної і протиповітряної оборони Конфедерації центрально-європейського сектора ТВД.

***

23 квітня 2077, субота, 8.00
Особисто Його Ясновельможності Гетьману України,
Генералу армії Кузьмі-Данилу Махуну

Згідно з достовірними агентурними даними, вчора о 16.45 в районі міста Вроцлав сталася аварія госпітального літака «Ланкастер-27», на борту якого перебував Гайдук І.П., звинувачений у державній зраді. Загинула вся команда і пасажири літака, що знімає з порядку денного питання про Гайдука І.П. Пропоную відправити у район катастрофи нашого військового аташе у Варшаві з метою опізнання тіла Гайдука І.П. і перевезення його праху на Батьківщину для поховання з належними генералу-хорунжому військовими почестями в алеї Героїв України.
Директор Державної Варти України Юлій Мережко

Резолюція на документі: п.Клинкевичу В.Я.
Погоджуюсь. Підготувати всі необхідні жалобні заходи, матері Гайдука І.П. призначити спеціальну пенсію.
Гетьман К-Д. Махун, 24 квітня, 9.00
19.

Паровий трактор з причепом повільно торохкотів по вузькій бруківці, що петляла поміж невеличкими шахтарськими містечками. Тракторист, літній поляк-фермер, що повертався додому, закупивши в Легниці добрива і гербіциди, вів неквапну розмову з Гайдуком. Польська мова Гайдука (заслуга матері) з легким «східним» акцентом не викликала у фермера запитань. Гайдук представився мешканцем Перемишля Єжі Сокольським, що повертається із заробітків з Німеччини, а з ним подорожує українка, його дальня родичка з Галичини, і вони чули, що в Руді-Шльонській можна знайти роботу. Невідомо, чи слово «родичка» переконало фермера, але він не надто цікавився легендою подорожніх, сподіваючись заробити на них хоч декілька «глобо». Поляк кляв усе на світі — начальство, погоду, ціни, дітей, які покинули ферму й подалися до Австралії, низьку якість вугілля, яке він кидає у топку свого допотопного трактора-паротяга, від чого з труби вилітає густий ядучий дим, од якого легко вчадіти. Божена сиділа поміж фермером і Гайдуком і куняла, бо нічого по-польськи не розуміла, особливо фермера, який розмовляв дивним

діалектом мешканців цього краю. Домовилися, що фермер підвезе їх до Руди-Шльонської. Там, на околиці Кохловиць, мешкав двоюрідний брат Гайдука Марек, племінник його матері, Марії Юзефівни Гороль, яка жила в цих краях, доки не опинилася в Києві. Фермер виїхав на трасу А-4, і пізньої ночі вони доторохкотіли до Руди-Шльонської. Гайдук дав трактористу-фермеру десять глобо з зображенням Адама Сміта. Поляк безмежно зрадів, але, хоч і підозріло подивився на зображення незнайомого Адама (не Міцкевича), поцілував ручку Божені і дякував Гайдуку. Попрощалися, і фермер, обійнявшись з Гайдуком і дихнувши йому в обличчя сумішшю терпких запахів самогону, тютюну і чайна-коли, яку споживав у дорозі, підсипав вугілля до топки трактора й поїхав далі до Мисловиць.

Уночі, йдучи на південний схід погано освітленими, немовби вимерлими вулицями чужого містечка (Гайдук включив систему навігації у своєму геджеті), вони ледве знайшли на околиці двоповерховий дім Марека. На щастя, в домі ще світилося вікно на першому поверсі. Гайдук добре знав цей дім, в якому побував давно, років п'ятнадцять тому, ще з колишньою дружиною Ларою. Він обережно обійшов подвір'я навколо будинку — чи немає засади. Потім, ставши на лавку, зазирнув до вікна, яке світилося. Це була кухня з великою чавунною піччю; за обіднім столом, на якому стояв монітор комп'ютера, сидів Марек, обважнілий і втомлений, і вдивлявся в екран. Його обличчя здавалося освітленим місячним сяєвом. Гайдук ввімкнув спеціальну програму геджету, яка просвітила будинок, в якому нікого не було — тільки теплооранжевим кольором вимальовувалася постать Марека. «А де ж його дружина, діти?» — подумав Гайдук і тихо постукав у вікно. Спалахнули ліхтарі на вході до будинку, й на порозі з'явився Марек з помповою рушницею.

— Kto tam?

— Twdj kuzyn Ihor, — мовив Гайдук.

— Ігоре, це ти? — зрадів Марек і, обережно поставивши рушницю, обійняв Гайдука, наче зовсім не був здивований нічним візитом брата, який жив в Америці і ніколи не згадував про шльонських родичів. Але Марек не ображався, бо як людина добродушна (це була польська частина його душі) і жорстко-прагматична (за це відповідала німецька частина душі) він сприймав світ без будь-яких претензій, вимог і очікувань.

— До тебе ніхто не приходив, не питав про мене? — спитав Гайдук.

— Ні. А що сталося? Я позавчора повернувся з рейсу, нічого не знаю.

— Все гаразд.

Марек розповів, що Гєня, його дружина, разом з дітьми поїхала на три дні до своєї матері у Глівіце, а він змушений тяжко гарувати. Працював експедитором-водієм у німецько-польсько-російсько-українсько-американській фірмі «Фрідман», вантажівки якої, після укладення угоди з воюючими сторонами, могли безперешкодно пересуватися по всій Європі, перевозячи зерно, продукти харчування, обладнання, одяг, зброю і боєприпаси від Уралу до Піренеїв. І хоч робота була небезпечна, бо все одно зграї піратів, які не визнавали ніяких угод, нападали на транспорта, але платили непогано, і можна було жити й сплачувати за навчання двох дочок-близняток у бухгалтерському коледжі. Показавши гостям на екрані комп'ютера зображення дружини і дочок — Марилі і Касі, Марек виставив пляшку горілки, кілька банок єгипетського пива, підсмажив на великій пательні німецьку ковбасу.

Гайдук нічого не сказав братові про «Ланкастер», хоча Марек чув щось про страшну катастрофу невідомого літака, який начебто перевозив золото для Чорної Орди, а розповів, що останній рік працював у Дрездені, в американо-німецькій фірмі, яка виробляла електроніку, їхав до Києва, але автобус був пограбований, довелося добиратися автостопом. Божена, українка-заробітчанка з Німеччини, їхала з Гайдуком в одному автобусі, поверталася до Києва на лікування після аварії на виробництві. їм конче треба змінити одяг, купити зброю і документи, а головне — поспати.

Марек відвів Божену нагору, до спальні Марилі і Касі, а сам залишився з Гайдуком внизу, у вітальні. Розіклав старе шкіряне крісло, в якому вмостився Гайдук, а сам, прибравши все на кухні, ліг на дивані. Гайдук, ледве поклавши голову на подушку, впав у глибоке забуття, без сновидінь і надранкових прокидань, які часто траплялися у Вашінгтоні. Сон був — як закінчення життя.

20.

Його Ясновельможність Гетьман України, генерал армії Кузьма-Данило Махун важкими кроками міряв кабінет гетьманського палацу, бетонна, схожа на гігантську літаючу тарілку споруда якого угніздилася на легендарній горі над Дніпром, у кількох кілометрах від Трипілля. Археологи знайшли тут перше поселення українців, які прийшли сюди з Індії шість тисяч років тому. Археологи стверджували, що саме в цьому місці було зварено перший український борщ, через що село, яке споконвіку існувало на цій горі, мало назву Борщів, а гора звалась Борщихою.

Гетьман, кремезний чолов'яга з темно-шатеновими,

майстерно підфарбованими вусами, які підковою облямовували його владний рот і підборіддя, від чого К-Д. Махун ставав схожим на своїх славних попередників — гетьманів, які дивилися на нього з портретів, де переважали темні — чорні та коричневі тони, ще раз обійшов кабінет і переконався, що параметри приміщення не змінилися: сорок дев'ять метрів у довжину, тридцять п'ять завширшки. Підійшовши до оглядового майданчика, що нависав над урвищем, гетьман уперся лобом в броньоване панорамне скло, яке приємною своєю прохолодою трохи пригасило його гнів. Стояв сонячний день, такої пори не хочеться помирати.

— Бляді, — хрипко сказав він, — голови познімаю, яйця повириваю.

Гетьман з сумом подивився туди, де Дніпро весняним повноводдям виповнював обшир, що відкривався з гори. Білий цвіт дерев — наче вкриті вони були пухким снігом — будив щемливі спогади. Далеко, на протилежному пласкому березі, стирчали контрольні вежі охорони — щоб нікому не спало на думку випустити з переносної наплічної установки протитанкову ракету у палац, у серце всенародного лідера, незмінного Гетьмана і визволителя України.

Гетьман важко, наче обм'як після спалаху люті, підійшов до довгого столу засідань, на якому було встановлено два десятки моніторів різних таємних відомств і служб. Тицьнув пальцем у кнопку монітора з написом ВІРУ. На екрані висвітився козацький малиновий хрест з двома перехрещеними мечами. Потім з'явився текст, сенс якого намагався збагнути гетьман, втретє повертаючись до слів повідомлення:

25 квітня 2077 р.
10.30
Цілком таємно
Його Ясновельможності
Гетьману України,
Генералу армії Кузьмі-Дан шлу Махуну

Ретельні пошуки тіла Гайдука І.П. на місці падіння госпітального літака «Ланкастер-21», що летів з Конфедерації через Польщу до Бейрута, не дали жодних результатів. Тіла членів екіпажу та госпітальної команди ідентифіковано. Гайдук у списках пасажирів не значиться. Не виключено, що він не загинув.

Полковник С. Ігнатенко
Військовий аташе України у Речі Посполитій Польщі

«Бляді, — ще раз подумки лайнувся Гетьман. — ДерВар каже одне, ці пиндюки — друге. Може, ще розвідку податкової служби накажете долучити?»

— Вітольде! — гукнув у мікрофон, вбудований до наручного годинника.

У дверях з'явилася ставна постать молодого красеня — генерала-поручника Вітольда Клинкевича, особистого ад'ютанта гетьмана і Генерального писаря — начальника гетьманської канцелярії. Так само, як і гетьман, Клинкевич був одягнений у жупан, тільки не чорний, як у Махуна, а сліпуче білий, з золотими еполетами, аксельбантами, золотим шиттям на рукавах. Засмагле обличчя генерал-поручника (весь вільний час рибалив на березі Дніпра) прикрашали підковоподібні вуса — тільки не підфарбовані, як у Гетьмана, а природного чорного кольору. Сам Вітольд порівнював себе з полковником Іваном Богуном з польсько-російського серіалу «Кров і пам'ять», в якому соратник Богдана Хмельницького (грав його популярний

американський актор Койт Блекер) був представлений як винятковий кривавий зарізяка, сексуальний розбійник і п'яниця — і саме це подобалося мільйонам глядачів.

Вітольд шанобливо схилив голову:

— Слухаю, батьку.

— Змотайся за Наталією Гаврилівною, привези її.

— Негайно, — ще раз схилив голову Вітольд. — А що з прийомом? Там чоловік десять заплановано.

— Нахер всіх, — суворо сказав Гетьман, темніючи від гніву.

— Пойняв, — Вітольда як вітром здуло.

Гетьман знехотя, бо ненавидів занудну бюрократичну роботу, подався до письмового столу, де лежав стос паперів у папці «Терміново на підпис Його Ясновельможності». На столі стояв бронзовий бюст Вінстона Черчилля, подарований Махуну англійським королем. Гетьман вклеїв доброго щигля по крутому чолі Черчилля, від чого той аж ніяк не змінив виразу обличчя — залишилося таке ж іронічно-похмуре. Махун підписував численні укази, директиви, нагородні списки, розпорядження та інший необхідний для існування держави мотлох. Підписував, не думаючи, механічно, бо був зосереджений на цій незрозумілій історії з Гайдуком, що сплутала всі гетьманові плани. Тільки за один документ зачепилося око Гетьмана: пропозицію міністра оборони — Головного військового отамана Прядка і директора ДерВару Мережка призначити замість Гайдука начальником науково-технологічного управління військової розвідки України (ВІРУ) якогось Джеджулу, військового аташе в Сінгапурі,

китайська дружина якого була резидентом ДерВару в країнах Піднебесної Імперії.

Гетьман зіжмакав подання й викинув його до кошика, що стояв під столом, порушивши своє ж правило — пропускати подібні документи через м'ясорубку шредера. «Рано ще, сучі діти», — подумав він. Відкрилися потаємні двері кабінету, розташовані в стіні, посунувся убік масивний годинник-дзигар, що лагідно видзвонював кожні півгодини, і на порозі з'явилася Наталія Гаврилівна Махун, яку позаочі з повагою і острахом гетьманська челядь звала «Баба-Гетьман».

— Що сталося? Ти знову щось наробив, як тоді з Австрією? — спитала вона, розуміючи, що терміновий виклик її пов'язаний з чимось серйозним. Під час зустрічі з президентом Австрії фон-Зайденбургом гетьман уперто називав альпійську країну Австралією.

Гетьман піднявся і зробив вигляд, що цілує Наталію Гав. рилівну в щоку. Насправді він уже забув, коли цілував дружину, яку дуже любив, а ще більше — боявся.

— Наталочко, чи мати Гайдука знає, що з ним сталося?

— Нічого не знає, — знизала плечима Наталія Гаврилівна. — Я наказала поки їй нічого не казати, всю інформацію заблокувати. Ці твої йолопи — Прядко і Мережко — вже готові були влаштувати державний похорон. Марію треба пожаліти, немає куди поспішати.

— І я так думаю. Тим більше, йде якась суперечлива інформація.

Він показав їй повідомлення з Варшави, висвітивши текст на екрані.

Ось бачиш, — зраділа вона. — Рано ховати.

Наталія Гаврилівна була — і про це ніхто не мав знати в державі — найкращою подругою матері Гайдука Марії Юзефівни. Подружилися ще в студентські роки, коли обидві навчалися співу в консерваторії у професорки Слонимської: Марія Юзефівна мала ніжне ліричне сопрано, а Наталія Гаврилівна відзначалася низьким меццо. Артистична кар'єра подруг не склалася: Марія Юзефівна народила двох дітей, яким віддавала весь свій час, а Наталія Гаврилівна зустріла бравого капітана танкових військ Кузьму Махуна і поділила з ним усі принади важкого гарнізонного життя, де відсутність помешкань, хронічне безгрошів'я, пияцтво офіцерів могли знищити будь-яке подружжя. Та не знищили. Наталія Гаврилівна почала давати в гарнізонах сольні концерти під гітару і стала дуже популярною у військових колах. Її помітив командувач аеромобільних військ і сприяв переводу полковника Махуна до Києва, де той став генеральним

інспектором танкових військ, отримавши добру квартиру на Повітрофлотському проспекті і звання генерал-хорунжого. Отоді й відновилася дружба двох жінок. Наталія Гаврилівна полюбила малого Ігоря Гайдука, як сина (власних дітей в неї не було), всіляко допомагала сім'ї Гайдуків уроки глобальної депресії та воєн. І хоча самолюбний і гордий інженер-конструктор Петро Гайдук недолюблював цю владну чорнооку «циганку з вусами», як він звав Наталю Гаврилівну, але Марія Юзефівна душу б їй віддала: адже якби не дружина Махуна, Ігор не отримав би такої освіти у найдорожчих українських та американських школах. Для навчання в МІТ знадобилася резолюція самого Кузьми-Данила, який на той час уже був заступником міністра оборони. Ряд політичних міркувань змусив подруг утаємничити свої відносини (це був наказ Махуна), зустрічалися нечасто на якихось казенних квартирах, куди Наталію Гаврилівну привозили під охороною грузинських джигітів, які вміли зберігати таємниці гетьманської родини. Наталія Гаврилівна вирішила:

— Я поговорю з Марією, заспокою. Боюся, що ці твої засранці вже могли нашепотіти їй про нещастя.

Гетьман погодився. На моніторі ДерВару, що стояв на його столі, був відсутній Оперативний Наказ №1377/2554 ОТ від 22.04.2077 за підписом Ю.Мережка щодо арешту Гайдука І.П. в разі перетину ним державного кордону України. Мабуть, вирішили не доповідати про це Гетьману, щоб не відволікати його від набагато важливіших державних справ.

21.

Гайдук і Божена провели в Руді-Шльонській два дні, відсипаючись від кошмарів подорожі до Європи. Гайдук думав було скористатися з геджету, локалізацію якого не можна було встановити, і подзвонити до свого колеги, військового аташе в Польщі полковника Сергія Ігнатенка, але щось зупинило його. Тим більше, ще Марек Гороль виявився тим, що зветься chlopek-roztropek — дуже кмітливим і енергійним. Другого дня увечері він приніс Гайдуку і Божені дві торби з вбранням, фарбу для волосся — Гайдук вирішив стати блондином, — фальшивий польський паспорт на ім'я Єжи Сокольського, посвідчення експедитора водія фірми FRIEDMAN і, окремо, в спеціальному кейсі, короткоствольний автомат НКМР 5/11 — тільки з китайськими патронами, акуратно запакованими утрьох магазинах, улюблений Гайдуком штурмовий пістолет «Беретта» М9А11, правда, не з самонавідними, а звичайними кулями, три поліцейські гранати нейропаралізуючої дії й дві протипіхотні гранати посиленої убійної потужності, а також кинджал морських піхотинців

Конфедерації з широким, гострим, як бритва, лезом, руків'я якого містило в собі п'ять розривних куль.

— Ого! — свиснув Гайдук, радісно перебираючи зброю, новісіньку, наче зі складу. — Ну ти даєш, Марку!

— Це зовсім дешево, — Марек був задоволений, — за собівартістю. І все надійне, не так, як у румунських спекулянтів. Продають підробку, кинджалом не можна порізати ліверну ковбасу, автомати перегріваються після п'яти пострілів, і їх заклинює...

— Ти давно такий спец?

— Доводиться... Всяке буває, — зітхнув Марек.

Але головним подарунком був не одяг, документи чи зброя, а повідомлення Марка, що завтра на світанку колона вантажівок фірми "FRIEDMAN", збита в конвой з понад двадцяти фур і двох автобусів, вирушає до України, щоб продовжити шлях до Чингіз-Сараю — столиці Чорної Орди, розташованої на річці Урал на місці колишнього Оренбурга.

Почувши новину, Божена зраділа. Гайдук ледве впізнав її після того, як вона скинула брудний сірий балахон. Перед ним постала висока — ледь не вища за Гайдука — струнка дівчина, якій пасували блакитні джинси і темно-синя футболка з написом FRIEDMAN. Божена, як могла, загримувала своє обличчя, щоб сховати синці, скинула пов'язку з носа й заходилась готувати вечерю. Виявилося, що вона вміє добре куховарити. У холодильнику, забитому продуктами, залишеними Гєнєю, знайшлися речі, смачніші за німецьку ковбасу: яловичина для біфштексів, картопля-фрі —тільки підсмажити треба, — і свіжі помідори, цибуля, огірки, перець для салату і шоколадне морозиво в морозильнику.

Божена знайшла також упаковку з апетитним написом "Ukrainian salo" і вже хотіла нарізати тонкими пелюстками, як вчила її мати, але побачила напис: "Made in China" — і передумала.

Пили не смердючу горілку і безалкогольне пиво, а справжнє каліфорнійське червоне вино "Merlot", терпкий присмак якого викликав у Гайдука тугу за втраченим американським раєм, за ніжною Ліндою з її пристрасними любощами, за Бюро і за Віктором Безпалим: все було зруйновано вмить — і назавжди. Назавжди. Погане слово.

Марек подарував їм ще один — найприємніший подарунок: він сказав, що домовився з власником гаража з Катовіце, і замість вирушати на Піренеї, поїде до Чингіз-Сарая, довезе їх до Києва.

Гайдуку стало соромно, що ніколи не згадував польських родичів, а втім і українських, бо вважав це слинявою

сентиментальністю. В житті керувався принципом ближніх цілей, які цілком підпорядкувалися стратегічним завданням. Розробляючи якусь операцію, скажімо, обмін технологій виготовлення водно-водневих двигунів для «черепах», ще кілька років тому недосяжно таємних, він забував про все на світі, був абсолютно байдужий до повідомлень з України — які події струшують державу, що хвилює людей, хто з його родичів помер чи одружився. В його житті набагато більше важила Марта Джеферсон, через яку підтримував зв'язок з першою Леді Конфедерації, вирішуючи ***оперативні*** завдання, аніж усі родичі, знайомі і незнайомі люди в далекій і незрозумілий Україні.

Наприкінці вечері Марек урочисто вручив Гайдукові і Божені формені сині куртки з жовтим написом на спині FRIEDMAN.

Міряючи куртку, Божена підняла руку, і Гайдук побачив вище ліктя татуювання: земна куля з крилами і мечем, над нею червона зірка. Це був знак елітного підрозділу Космічних військ Конфедерації — легіону «Марс».

22.

26 квітня 2077 р.
Таємно
Члену Ареопагу України, Боярину московському,
Князю Чернігівському, Царю Воронезькому, Рязанському,
Сталінградському, Хану Улан-Баторському, Аральському.
Голові Ордену Світла — Святих отців-опричників
Його Світлості
Мінтімеру Никоновичу Басманову

Ваше Світлосте,

Доповідаю, що в справі, яка цікавить Вас, перебуваю в робочому контакті з маршалом авіації сером Алексом Джозефом, який дуже позитивно відгукнувся на Ваше побажання. Маршал інформував мене, що 23 квітня 2077 р Ваше прохання було виконане. На жаль, 21.04.77 за невідомих обставин загинув один з наших найкращих агентів «Імператор», який контролював ситуацію в Бюро.

Прошу Вас, Ваша Світлосте, захистити мене від хамських нападок Гетьмана, який погрожує зміститити мене з посади у Вашінгтоні.

Слава ЄДРОНУ!

Посол України в Конфедерації Держав Північної Америки Руслан Фощенко

23.

Світанок над Рудою-Шльонською був прозорий і чистий.

Двоповерховий дім з червоної цегли, з пласким дахом, побудований Мареком Горолем ще років п'ятнадцять тому, здавався новеньким та іграшково веселим. На подвір'ї теж панував зразковий порядок: невеличка карусель для дівчат, хоч вони на ній вже не каталися, сяяла свіжою фарбою і готова була будь-якої миті розпочати свій біг; пластмасові блакитні ємкості для вугілля виблискували чистотою, з них не просипалася жодна вуглина. При в'їзді на подвір'я стояла старенька дірява «Мазда» без коліс, але вона не псувала загальної картини достатку і доглянутості.

Марек побіг до центра міста за своєю фурою. Гайдук і Божена з насолодою вдихали прохолодне весняне повітря, наче це був еліксир життя і свободи.

Божена, щоб прикрити виголену тонзуру на голові, вдягла синю форменну пілотку фірми FRIEDMAN з золоченою літерою F замість кокарди. На ній знову були темні окуляри, куплені на її замовлення Мареком.

— Що у вас тут? — Гайдук торкнувся своєї голови, відчувши жорсткість фарбованого волосся.

— Тортури електрошоком, — неохоче відповіла вона, даючи зрозуміти, що не продовжуватиме цю тему. Помовчавши, додала:

— Вибачте, будь ласка. Це дуже болючі спогади... Хочу вам подякувати. Ви врятували мені життя. Не знаю, чи варто було... але все одно: спасибі. Вчора вночі я розповідала теті Марті про м'яку посадку... про все, що ви для мене зробили. Ще вчора не хотіла жити. А сьогодні... такий ранок. Я зростала в Іллінойсі, на фермі. Дуже схоже. Тільки півні тут не співають.

Наче почувши Божену, півень з курника, розташованого на межі ділянки, закричав на всю горлянку, вітаючи ранок.

Божена засміялася — вперше за всю подорож.

Під'їхав Марек на довжелезній фурі «Вольво», вони залізли в кабіну, розташувавшись так, як у паровому тракторі: за кермом Марек, поряд з ним Божена, з правого боку — Гайдук. Зброю сховали в тайник під сидінням. Марек тримав свою помпову рушницю цілком відкрито — мав спеціальний дозвіл від компанії Фрідмана. Марек перехрестився, і вони рушили.

24.

Маршрут конвою, що складався з двадцяти двох фур, прикритих синім брезентом з написом FRIEDMAN, і двох броньованих автобусів охорони з кулеметними «ліхтарями» на дахах— один броньовик попереду, другий позаду вантажівок, — пролягав повз Краків, Жешув і Ярослав до Перемишля, до кордону. Там через Львів до Житомира і далі до Києва. З Києва

караван мав їхати до Харкова і дикими степами на Сталінград. Після Волги шлях вів до Уральська і, нарешті, до кінцевої точки подорожі, столиці Чорної Орди міста Чингіз-Сарай. Всього близько 4000 км.

За Краковом, куди з усіх кінців Польщі з'їхалися фури, вони вишикувалися в довжезну колону на порожньому шосе перед Тарновим. Розпорядники в синій уніформі з'єднали вантажівки ланцюгами, так щоб дистанція між машинами сягала не більше двадцяти метрів. Тепер колона перетворилася на сталеву нероздільну змію, зупинити біг якої було важко. Водіння фури за таких умов вимагало граничної зосередженості водіїв і злагодженості їх дій. Екіпаж переднього броньованого автобуса по внутрішньому зв'язку попереджав водіїв про всі особливості руху й небезпеки на шосе. Такі колони, розтинаючи Євразію, рухались вдень і вночі, наводячи острах на автомобілістів, які, почувши ревіння клаксонів і побачивши яскраві спалахи червоних і синіх вогнів, звільняли шосе, з'їжджали на узбіччя, щоб не потрапити під колеса нестримної армади. Як правило, окремі загони грабіжників, хоч не мали угод з імперією Фрідмана, проте не наважувались нападати на каравани, незважаючи на спокусу. Ті ж, хто пробував атакувати каравани, зустрічали опір, рівнозначний залпам бронетанкової бригади. Розповідали, що в складі караванів були добре замасковані бойові, озброєні ракетами фури, тільки ніхто не знав, де саме вони ховаються в колоні темно-синіх монстрів з жовтим написом FRIEDMAN.

Марек Гороль, як один з кращих водіїв-експедиторів компанії Фрідмана, йшов номером сьомим у колоні. Номером тринадцятим у цьому довжезному ланцюзі стояв майор Вільям Кроуфорд, командир окремої мобільної батареї Х-139 військ космічної і протиповітряної оборони Конфедерації центрально-європейського сектора ТВД.

Марек, який регулярно ходив у таких конвоях, міг годинами розповідати про захоплюючі пригоди на євразійських маршрутах, але мовчав, зосереджено слухаючи команди координатора конвою, що лунали у навушниках, і вдивляючись в задню частину фури № 6. Наїзд на передню вантажівку або розрив ланцюга вважалися дуже серйозними порушеннями правил компанії й нещадно каралися штрафами або звільненням з роботи.

Марек міг розповісти ще багато цікавих подробиць про фірму Фрідмана — як нещадно експлуатуються тут водії, яким доводиться перебувати за кермом до двадцяти годин поспіль, як хазяї економлять на харчах, годуючи в рейсах водіїв конячими консервами, що їх задешево продає Чорна Орда, та смердючою «чайна-колою», як таємниче і назавжди зникають водії, що

дозволили сказати щось зайве про характер вантажів, які пересуваються вздовж і впоперек Євразії, туди, де спалахують вогнища конфліктів.

Але Марек мовчав, бо знав, що в кабінах фур встановлено жучки прослушки, а розповіді його не потрібні двоюрідному братові та його супутниці. Про всі деталі поведінки при переході кордону домовилися ще під час прощальної вечері в Руді-Шльонській. Середня швидкість руху конвою не була така висока, як уявляв собі Гайдук: виходило в середньому 50 — 60 км на годину, бо шосе було забите паровими тракторами, кінними возами, старими автомобілями й новенькими бронетранспортерами з солдатами сил Організації Глобальної безпеки, які рухались на схід. «Що відбувається?» — подумав Гайдук. Побачене в Європі (хоч і знав про ситуацію з аналітичних довідок і таємних документів) викликало велику тривогу: хоч жоден з блоків — Конфедерація, ОГБ, Чорна Орда, Піднебесна Імперія, Південна Америка — не оголошували формально війни і підтримували дипломатичні відносини, насправді вже два роки тому розпочалася війна «четвертого рівня» — між великими конкуруючими корпораціями, визвольними рухами, окремими бандформуваннями і місцевими іредентистами. Ніколи Гайдук не міг собі уявити, що опиниться в конвої Фрідмана, стане маленькою часткою тої міжнародної сили, яка сіяла острах у слабких урядів формально ще існуючих держав, на своїх бізнес-конкурентів, на населення підкорених корпорацією територій. «Це ж яка іронія долі», — думав Гайдук, уколисаний монотонним рухом фури, гуркотом мотору і брязкотом ланцюга об бетонну поверхню шосе, від чого летіли іскри, хоча, можливо, це зблискували на сонці важкі сталеві, відполіровані асфальтобетоном ланки. Він подумав про найдорожче своє багатство, яке гарантувало йому одночасно і смерть і виживання: «Файл Гайдука», зібраний ним, співробітниками Бюро і агентурою ВІРУ за п'ять останніх років. Архів, у якому нагромаджено найтаємніші компрометуючі матеріали на членів Ареопагу України, інших правлячих структур, що представляли інтереси ***архонтів***, на міжнародні корпорації, які задля власного збагачення несли смертельну загрозу суспільству, мільйонам заляканих, дезінформованих «малих» людей. Архів було сховано в надійному місці, і тільки Віктор Безпалий знав про існування файлу. Але не знав про схованку, хоча не раз перед Гайдуком поставало питання: що робити з архівом далі? Невже все загине, якщо з Гайдуком щось трапиться? Кому передати файл? І коли його розкрити? Він запевняв себе, що час ще не настав.

Божена заснула і поклала на плече Гайдука голову. Її синя

пілотка з'їхала набакир, він обережно зняв її і поклав до бардачка. Коротке, йоржиком, волосся Божени лоскотало його щоку. Її голена тонзура почала вкриватися рудуватим пушком, синці під очима стали блідими. Від Божени йшов запах косметики, який розбудив у душі Гайдука напівзабуті спогади — болючі і радісні водночас. Руку Божена поклала йому на стегно — і Гайдук закляк у незручній позі, щоб не збудити сплячу дівчину.

Надвечір конвой дістався українського кордону. «Вас вітає щаслива Україна!» — синьо-жовтий напис висів на брамах «відстійника»: це було величезне забетоноване поле під Краковцем, де зустрічалися потоки конвоїв та індивідуальних дальнобійників зі Сходу і Заходу. Для конвою Фрідмана було виділене спеціально вигороджене місце — для того, щоб не заморочувати шановану фірму зайвими бюрократичними процедурами паспортного контролю та непотрібними митними перевірками. Плац прикрашали великі портрети Гетьмана України, Генерала армії Кузьми-Данила Махуна, з його знаменитим гаслом «Три Д» — «Держава. Дисципліна. Динамізм». Написи прикордонної служби України суворо попереджали, що на території держави необхідно дотримуватися всіх її законів, правил та інструкцій, обов'язкових для іноземців; ще один щит інформував, що подорожні в'їжджають на територію «великої славянської єдності», і тому перевірки проводяться спільними російсько-українсько-казахськими командами. І щоб ні в кого не виникало сумнівів, кілька облуплених, застарілих плакатів, на яких білий, червоний, синій, блакитний і жовтий з зеленим кольори створювали химерний гібрид, закликали: «Наше майбутнє — УРОД». Нижче, для невігласів-іноземців, містилася розшифровка: «УРОД — Українсько-Російська Об'єднана Держава».

Дивно, але того дня чомусь відбувалася перевірка. До їхньої фури підійшло троє озброєних людей у чорній, з червоними вилогами і манжетами уніформі, прикрашеній червоними знаками блискавок.

«ЕнРос, — подумав Гайдук. — Це його бойовики».

ЕнРос — «Енергія Росії» — були однією з найбільших у світі корпорацій з видобутку, транспортування й продажу газу і нафти. І зброї.

Бойовики ЕнРосу тримали в руках потужні автомати ІЖ107 з підствольними гранатометами.

Бойовики безцеремонно відкрили водночас ліві і праві двері кабіни й наставили автомати.

— Документи!

— Prosze Pana, a gdzie jest ukrainska straz graniczna? — спитав

якомога люб'язніше Марек, знехотя дістаючи документи. Вперше на цьому кордоні в нього їх перевіряли. «Це якісь самозванці», — подумав він.

— Заткніс нах, пшек вонючій, — визвірівся на нього бритоголовий дебелий бригадир.— Твої хохли лєнівиє пошлі пьянствовать. Давай документи.

З правого боку до Гайдука причепився худий, наче страждав на виразку шлунка, невеликий на зріст бойовик з набряклим від перепою обличчям і червоними очима.

— Ти тоже пшек?

— Jestem polakiem. Pracuje u Friedmana, — спокійно відповів Гайдук, подаючи червоноокому паспорт на ім'я Єжи Сокольського. Той покрутив його в руках, довго вдивлявся в фотографію, звіряв щось з невеличким лептопом, притороченим до лівого передпліччя, потім почав вивчати обличчя Гайдука, ретельно виголене, щоб чорна щетина не контрастувала зі світлим волоссям. Гайдук йому явно не подобався.

— Ти гдє жівьош — в Пєрємішлє?

— Так, prosze pana.

— Скажі тода, на какой уліце стоіт мерія?

— Na placu Walesy, — твердо відповів Гайдук, пошкодувавши, що сховав зброю до тайника: він не знав, де розташована та чортова мерія у Перемишлі.

— On chce lapowke, — тихо сказав Марек. Бригадир і другий бойовик уже пішли перевіряти інші вантажівки, а цей gnojek все ще чіплявся до Ігоря.

Гайдук дістав з кишені десять глобо й подав бойовику:

— Prosze pana, to jest maty prezent z Przemysla.

Перемишлянський подарунок так сподобався бойовику,

що він вирішив здерти щось з Божени.

— Ти кто? Полячка? Давай документ!

Показувати цьому бандиту американський паспорт Божени було небезпечно.

— Я українка, — сказала вона. — Повертаюся з Німеччини, а паспорт мій украли.

— А, хахлушка, — задоволено розсміявся бойовик. — Тода платі калим. Єслі хочеш — возьму натурой. Пойдьом в кусти по бистрому. Їх волєн фік-фік, — показав він знання іноземних мов.

Божена мало що зрозуміла і злякано дивилася на червоноокого бойовика ЕнРосу. Гайдук різко, несподівано навіть для себе, перекрутив ремінь автомата навколо шиї бойовика і вихопив у того штик з піхов, упершись гострим кінцем ножа у живіт. Бойовик посинів і захрипів, опинившись у зашморгу.

— You, Fucken son of bitch, — прошепотів на вухо бойовику

Гайдук. — Хочеш, отрєжу голову?

Бойовик заперечливо захитав головою

— Я — друг самого Фрідмана, — продовжував Гайдук. — Знаєш, кто ето?

Бойовик цього разу ствердно кивнув.

— В конвоє єдєт п'ятдесят чеченцев. Сейчас свісну їм — і ви останетесь без голов. Понял? Іді отсюда тіхо нах, нікому нічєво не говорі. Деньгі я тєбє дал?

— Да, да, спасіба.

— Тода валі отсюда. І забудь, что я тєбє сказал.

Він відпустив червоно-синього (червоні очі, синюшне обличчя) бойовика, який ледве тримався на ногах і нетвердою ходою подався на другий кінець відстійника, де в будинку застави українські погранці та митники з обіду пиячили з бойовиками ЕнРосу та перевізниками нафти з Чорної Орди, які привезли захисникам кордону щедрі подарунки. Чорна — бо нафта: Євро-Азійська корпорація звалася Орд-Ойл. Бойовик був щасливий, що залишився в живих, що заробив трохи грошей. Адже місцеві люди не радили ЕнРосу зв'язуватись з конвоєм Фрідмана. Тільки не міг ніяк зрозуміти — звідки клятий пшек так добре вивчив російську мову?

25.

ФАЙЛ ГАЙДУКА

15 жовтня 2075 р.

Абсолютно таємно, 1 прим.

Начальнику науково-технологічного управління Військової розвідки України (ВІРУ)

Полковнику Гайдуку І.П.

Оперативна Характеристика

Фрідмана Рафаїла Гарієвича, громадянина України, Ізраїлю, Конфедерації Держав Північної Америки, Канади, Швейцарії. Член АРЕОПАГУ— вищого державно-політичного контрольного органу держави. Член Світового Уряду (так званий клуб Локарно, Швейцарія). Барон Буковинський, Подільський, Гомельський, Смоленський, Люблінський, граф Марбурзький, почебний академік Гарвардського і Єльського університетів. Почесний консул Панами і Колумбії в Україні. Голова українського біблійного товариства.

Народився 9 липня 2026 р. на Буковині, в Чернівцях, у сім'ї джазового піаніста Гаррі Фрідмана та бібліотекарки єврейського університету ім. Зеєва Жаботинського Есфірі Науман.

З дитинства відзначався видатними математичними здібностями, неодноразово вигравав світові математичні

олімпіади школярів, скінчив у віці 18 років факультет кібернетики Соломонового університету в Києві, у віці 20 років захистив докторську дисертацію з проблематики магічних математичних циклів історії (метод асоціативно-цифрового передбачення), за що був удостоєний премії Британського Королівського товариства. Трагічний злам у долі Фрідмана Р.Г. стався у 2048 році, коли під час румунської окупаціїм. Чернівці, окупанти та їх поплічники з числа місцевого населення організували єврейський погром, під час якого загинули батьки Фрідмана Р.Г., дід, дві бабусі та численна рідня. Фрідман Р.Г. на три роки виїхав

з України до держави Ізраїль, де пройшов курс бойового навчання в школі спецназу ЦАХАЛ в м. Натанія. З Ізраїлю в 2051 році переїхав до Сполучених Штатів, де працював біржовим брокером на американо-китайсько-японській Глобальній біржі; під час переходу на нову міжнародну грошову одиницю глобо сколотив маєток в 10 млрд. глобо на незаконних махінаціях з курсами валют. Був звинувачений китайським урядом у грошових спекуляціях, що підірвали курс юаня, але нью-йоркський фінансовий апеляційний суд виправдав його (2054).

У 2055 р. уклав перемір'я з урядом Піднебесної Народно-демократичної Імперії й був призначений на посаду директора Африки, відповідального за постачання стратегічних металів й енергоресурсів до континентального Китаю.

У 2058 р повернувся до Києва, заснувавши транспортну фірму FRIEDMAN, яка згодом перетворилася на наднаціональну корпорацію, увійшовши до десятки найбагатших корпорацій світу. Створення корпорації супроводжувалося масовими злочинами, фальсифікаціями, рейдерськими захопленнями й вбивствами, особливо жорстокими на Буковині, де Фрідман Р.Г. захопив 80 % промислового і 95 % агропромислового потенціалу Краю і одержав ліцензію на персональне володіння 736 тис. населення (див. документацію на злочини Фрідмана Р.Г., викладену в додатках I-IX). Діючи тими ж самими методами підкупу, шантажу і терору, Фрідман Р.Г. захопив землі, промисловий і аграрний потенціал на Поділлі, Гомельщині, Смоленщині, в Люблінському воєводстві і в Марбургу (Німеччина). Одночасно створив українську загальноєвропейську політичну партію FREEDOM-party, яка на виборах 2060 р завоювала 38,75 місць у Сеймі (Національних зборах) України, а також одержала 15,0% місць в Європарламенті. Один із співавторів нової Конституції України (2068 рік), згідно з якою Україна є військово-козацькою феодальною державою з жорсткою вертикальною системою військової влади, в якій верховним органом влади є Ареопаг, який обирає Гетьмана України.

(Слово «феодальна» перекреслено рукою Гайдука, вписано

«федеральна»).

За достовірними даними ДерВару і ВІРУ Фрідман Р.Г. мав причетність до вбивства (2066 рік) президента України Федеріко Гарсія Костюка (див. додаток Х-ХІІІ). У 2070 р. став членом Світового Уряду (клуб Локарно). Статки Фрідмана Р.Г. складають за оцінками міжнародного валютного Банку, понад 600 млрд. глобо, перевищуючи ВВП України в 10 разів. Фрідман Р.Г. вивів основний капітал з України, сплачуючи податки на суму 6000 глобо на рік — як менеджер малопрофітного транспортного агентства і Голова українського біблійного товариства.

Фрідман одружений вчетверте, на громадянці Індонезії, має від попередніх шлюбів дев'ять дітей.

У спілкуванні лагідний і привітний. Будучи ключовою політичною фігурою України, Фрідман Р.Г. поводить себе яклюдина непублічна, уникає дискусій, не робить публічних заяв, не дає інтерв'ю, не бере участі в телевізійних ток-шоу. Приватне життя оточене таємницею. Маєток Фрідмана Р.Г. розташований неподалік від Канева в районі Пекарі-Хмільна на правому березі Дніпра і Сушки на лівому, ретельно охороняється військовими приватними формуваннями Фрідмана Р.Г. Мстивий, жорстокий, здатний на будь-який злочин.

Захоплюється балетом і старовинною єврейською музикою. Спонсорує міжнародний балетний фестиваль «Київські лебеді».

Старший аналітик Максиміліан-ІІІ

26.

Не доїжджаючи сорока кілометрів до Києва, караван зупинився на території Калинівського міжнародного ярмарку — найбільшого у Східній Європі торговельно-обмінного ХАБУ зі статусом вільної економічної зони. У порівнянні з ярмарком, забетоноване поле під Краковцем здавалося зовсім маленьким. Гайдук вирішив купити тут старенький мотоцикл з коляскою, щоб добратися до Києва манівцями, не потрапляючи в поле зору різних КПП, які осідлали шосе М06. Марек Гороль теж зітхнув полегшено, бо до нього з машини № 10 прийшов його змінник — колега, водій з Кракова, з яким вони мали їхати до Чингіз-Сарая. Гайдук дав Мареку пару номерів «чистих» телефонів, що зберігалися на конспіративній квартирі, про яку не знали ні у ДерВарі, ні у ВІРУ, бо куплена була за гроші Гайдука через підставних осіб. Таємне пристанище містилося на другому поверсі багатоквартирного будинку у Протасовому Яру й відзначалася тим, що мало два окремі виходи — на хайвей, що з'єднував Проспект героїв УПА з Печерськом, і другий — на схил Байкової гори, порослий старими дубами, яким можна було

непоміченим дістатися вулиці Ніколая Амосова і далі — Байкового кладовища. Квартиру було зареєстровано на прізвище українського бізнесмена Орленка, який працював у Мексіці і регулярно сплачував усі рахунки. Саме туди і вирішив податися Гайдук, бо інші конспіративні квартири ВІРУ перебували під пильним наглядом ДерВару.

Прощання з Мареком вийшло дуже теплим — Гайдук ніколи б не повірив, що може бути таким зворушеним. Але вимовив лише "Czesc stary, ucaiuj zone i dzieci", поплескав Марека по плечу. Той товстим пальцем витер сльозу — і Гайдук з Боженою зникли у натовпі. Вони подалися у хвіст конвою, туди, де на окремому майданчику продавали стару автомото-технику. Тим часом тривав інтенсивний процес завантаження автомобілів Фрідмана. На спеціальних карах до фур були підвезені важкі картонні скрині з написом «Холодильники «Ірпінь». Гайдук згадав, що під такою назвою працював комерційний відділ Київського заводу «Артеміда» — головного виробника найсучасніших систем наведення ракет «Харс».

Гайдук аж присвиснув від такого відкриття, уявивши, як у столицю Чорної Орди, яка загрожує всьому світові, надходять найновіші системи автономної навігації ракет. Завдяки київським системам наведення ракет, за якими полювали розвідки всього світу, можна знищити найбільш приховані і захищені цілі в будь-якій точці земної кулі. Конструктори «Харсу» відмовилися від програмного забезпечення, прийнятого на озброєння Конфедерації (VxWorks/HurriKane) чи ОГБ (ADA-105) і застосували цілком оригінальний принцип штучного біоелектронного інтелекту.

Він притишив ходу, щоб запам'ятати написи і цифри на картонному пакуванні. Біля машини № 13 вони почули американську мову і побачили чотирьох чоловіків і одну жінку — всі в камуфляжній формі, такій самій, яку приніс Бланшар Гайдуку, — вони сміялися, спостерігаючи, як до їхньої вантажівки заладовують довгі темно-зелені скрині з невеличкою позначкою — червоний трикутник у білому колі. Сумніву не було: зенітні ракети MX-Air Cleaner 124 класу земля-небо, виробництва іншого київського заводу — «Арсеній». Божена раптом схопила Гайдука за руку і міцно, до болю стисла її:

— Ходімо швидше звідси.

Він, навпаки, хотів якомога детальніше роздивитися картини мирного міжнародного обміну товарами народного споживання, але Божена потягла його вбік від конвою, туди, де сяяв вогнями і рожевів повітряними кульками «Еродром» — ряд павільйонів, де на продаж були виставлені дівчата. Незважаючи на похолодання,

напівголі дівчата, наче в барі, сиділи на високих табуретах, які оберталися навколо осі, щоб краще було видно всі принади цього яскравого племені. Біля павільйонів юрмилися покупці — переважно німці і турки, які закуповували дівчат цілими партіями для борделів, а ще більше вешталося звичайних роззяв, бажаючих задурно побачити щось, що деякі блудниці показували на мить, піднімаючи коротенькі спіднички. Особливо багато серед глядачів крутилося азійського люду — китайців, казахів, монголів.

Божена подалася до вказівника з написом «Авто-мото-товари». Тільки коли вони увійшли на територію майданчика, заставленого старими автівками, мопедами, велосипедами, мотоциклами і моторолерами — тут блукали якісь люди в засмальцьованих куртках, старі, як і весь цей мотлох, — Божена сказала:

— У групі американських військових стояв майор Вільям Кроуфорд. Я його впізнала. Я служила з ним у космічних військах. Це страшна людина.

Гайдук дещо чув про майора Вільяма Кроуфорда. У «Файлі Гайдука» для майора знайшлося місце.

— А який він?

— Red pig. Він обіймав жінку. Він любить розповідати веселі анекдоти і обіймати жінок.

Обличчя її неначе постаріло, біля губ з'явилися скорботні зморшки. Сторгувавши старий німецький мотоцикл "Zundapp" KS 1943 року випуску, жовто-сірого кольору, за 400 амеро (глобо вирішив економити), Гайдук посадив Божену в коляску, прив'язав мішки з речами до заднього сидіння (до свого мішка Гайдук упакував синю куртку з написом FRIEDMAN, вдягнувши камуфляжну куртку, у незліченні кишені якої поклав зброю). Божена залишилась у куртці Фрідмана. Продавець — старий дід, з вигляду і запаху справжній вашінгтонський бомж — представився колишнім професором Політехніки (серце Гайдука кольнуло: згадав батька), власником найбільшої в Україні колекції старовинних мотоциклів, яку розпродує тепер, щоб вижити. Він залив у бачок якусь смердючу коричневу рідину, і мотоцикл на диво завівся після кількох чмихів і холостих пострілів.

Вибравшись з території Калинівського ярмарку, вони звернули не праворуч, до стратегічного шосе «Схід-Захід», а в інший бік, де серед перелісків петляла ненаїжджена доріжка для велосипедних екскурсій на природу. Доїхавши до зони величезних торговельних молів, за якими починалося окружне шосе, подібне до вашінгтонського «белтвею», Гайдук вирішив не ризикувати, не привертати уваги цим старовинним мотоциклом. Знав: їх могли запам'ятати на Калинівському ярмарку, коли

збивали старому бомжу-професору ціну на раритетний мотоцикл (кілька роззяв дивилися на це) і коли Гайдук перекинувся з Боженою англійськими словами. Знав також: паркінги навколо молів проглядаються численними телекамерами спостереження. Тому, зупинивши мотоцикл серед мокрих осик, Гайдук, вставивши до баку фітиль з подертої сорочки, підпалив його; вони швидко віддалилися від того місця, де знехотя горів музейний "Zundapp". Домовилися добиратися до Києва кожен нарізно — на маршрутках, що зрідка підходили до молів, де їх чекали черги покупців з важкими торбами. Кинувши торбу на плече, Гайдук попрощався з Боженою, яка в своїй синій пілотці та синій куртці була схожа на стюардесу, змучену життям і вередливими пасажирами. Вирішили дзвонити один одному тільки в разі крайньої потреби і тільки через безпечні геджети. Він попрощався з цією дивною дівчиною. Вона мляво потиснула йому руку, і тільки відійшовши на кілька кроків від нього, раптом повернулася й поцілувала його в щоку, як роблять це молоді, цнотливі американки під час першого побачення в голлівудських фільмах для школярів у віці 8—10 років.

Ступивши на асфальт паркінгу, вони мовчки розійшлися — кожен до своєї черги на маршрутку.

Весняний Київ зустрів сутінками і суцільною стіною снігу, яка насувалася на місто зі сходу, перетворюючи висотні башти на Борщагівці на сірі примари. Праворуч від себе Гайдук побачив характерний силует мормонського храму — церкви Ісуса Христа Святих останніх днів. Над масивною будівлею храму, побудованого за єдиним каноном мормонських споруд у всьому світі, височів гострий шпиль, на якому золотий ангел з сурмою провіщав кінець світу. Дивно — навіть у густих потоках небесного снігу Ангел Апокаліпсису світився, як далекий вогник тривоги. Гайдук подумав, що у раптових снігових сутінках камери спостереження не зможуть розгледіти лице самотнього чоловіка, який стоїть у довгій черзі на стоянці маршрутки, тримаючи польський армійський темно-зелений мішок на плечі. Коли прибула маршрутка, яка через площу Жертв ЧК йшла до Протасового Яру, люди в черзі заметушилися, почалася штовханина, як під час евакуації, але якось усі бажаючі упхалися в середину саморобного автобуса, в якому не було місць для сидіння. Господар маршрутки, переробленої зі старої китайської вантажівки «ШанКсі», збільшив корисне завантаження утричі. Ціна проїзду — 1 глобо. Юані тут не приймали.

«Ось і Київ, — похмуро подумав Гайдук. — Здрастуй, рідне місто. Як тебе не любити... Києве мій».

Маршрутка рушила, на ногу Гайдуку наступила якась огрядна

тітка, яка одразу полізла вибачатися і знайомитись.

"Fuck you", — подумав він, не відповідаючи на її залицяння.

27.

Надзвичайний і Повноважний Посол України в Конфедерації Держав Північної Америки Руслан Віталійович Фощенко урочисто сидів у своєму кабінеті на п'ятому поверсі посольського будинку на М-стріт. За спиною посла висів великий портрет Гетьмана України Кузьми-Данила Махуна — усміхнений, що рідко з ним траплялося, в чорному жупані з золотими еполетами, на яких вигаптовано було дві схрещених булави і маршальську зірку. Гетьманські піарщики добряче попрацювали над портретом, прибравши з нього зайві зморшки і додавши трохи прозорості хижо прижмуреним очам. Гетьман був задоволений своїм портретом, в якому вдало поєднувалась державницька велич, незламна сила полководця і доброта батька нації. Портрет, виконаний народним фотографом полковником Павлюком у найновішому об'ємному форматі, був особисто затверджений гетьманом і розісланий по всіх офіційних .і закордонних установах УВКФД — Української Військово-Козацької Федеративної Держави— Генеральним писарем Вітольдом Клинкевичем. Циркуляр нагадував про неприпустимість зловмисного псування портрета, особливо в його нижній частині, де перераховувалися основні принципи діяльності гетьмана «три Д»: Держава, Дисципліна, Динаміка. Циркуляр, очевидно, мав на увазі зловорожу кампанію проти гетьмана, коли З «Д» спотворювалися на Держиморда, Дундук, Дебіл.

Ліворуч, на тій самій стіні, де висів портрет гетьмана, можна було побачити ретельно зашторене звуконепроникним матеріалом вікно, яке Фощенко відчиняв час від часу, щоб ковтнути свіжого повітря й помилуватися чудовим видом на Потомак, Кі-брідж і скляні споруди Вірджинії на протилежному березі річки. Особливо любив спостерігати, як

О 10 АМ над Потомаком сунули чорні «черепахи» — зазвичай їх було три — в одній з яких прямував з Кемп-Девіду до Білого Дому президент Конфедерації Ендрю Ван Лі. Посол Фощенко пишався фотографією, правда, не такою великою, як портрет гетьмана, на якій президентське подружжя, широко усміхнене, приймало українського дипломата і його дружину в Білому Домі. Посольська парочка в однакових синіх костюмах китайського виробництва з літерою «V» на лівій нагрудній кишені була схожа на дует з популярного бродвейського шоу «Пекінське літо у Вашінгтоні».

На відміну від гетьмана, Руслан Фощенко усміхався всюди —

на офіційних зустрічах з високопосадовцями Конфедерації, під час поїздок неозорим краєм від Канади до Мексіки, на приватних ланчах з бізнесменами і робочих нарадах зі співробітниками посольства. Ще в школі розвідників ім. Юрія Андропова під Москвою, де його готували до роботи в резидентурі в Пакистані, Фощенко тренувався посміхатися так, щоб на його повнявих щоках з'являлися симпатичні ямочки, як у малих, добре вгодованих хлопчиків. Чиновники з Державного департаменту, з управління «перехідних країн» — України, Казахстану, Палестини і Колумбії — так і називали посла: DIMPLE. Він так звик до своєї маски, що й сидячи в порожньому кабінеті посміхався без причини, хоча тривога стискала його серце, бо знав жорстокий норов гетьмана: посла непокоїла історія з Гайдуком, цим холодно-високомірним негідником, який працював у Конфедерації поза контролем посла Фощенка, а тепер ускочив у якусь халепу. Посол так і не зрозумів, що трапилося з Гайдуком: чи нарешті люди маршала Алекса Джозефа ліквідували цього самовпевненого відморозка, чи, може, йому вдалося уникнути справедливого покарання. Від цього залежало його, Фощенкове, майбутнє. Фощенко, який вважав себе інтелектуально й фахово вищим за Гайдука на кілька порядків (сатанинська погорда і зневага до інших сиділа в душі цього завжди усміхненого посла), не забув особистого приниження, коли під час візиту до Вашінгтона гетьмана, Махун на переговори в Білому домі взяв з собою не Фощенка, а Гайдука: переговори велися в форматі тет-а-тет, з боку Конфедерації брали участь президент Ван Лі та директор Центральної Служби Безпеки адмірал Стенлі Фішер, з українського — Гетьман та Гайдук.

Скинувши усміхнену, з ямочками на щоках маску, Руслан Фощенко, який понуро сидів у службовому приміщенні Білого дому, чекаючи закінчення переговорів, накинувся з брудною лайкою на Гайдука, щойно той вийшов з Овального кабінету.

— Ти хто такий, — кричав він на Гайдука, незважаючи на здивовані погляди американців. — Ти знаєш, що я... я! тут головний. Ти читав закон про дипслужбу?

— Руслане, заткнись, блядь, і сиди тихо, — миролюбно кинув на ходу гетьман, поспішаючи в сусідній будинок на зустріч з віце-президентом. А Гайдук взяв Фощенка за вилоги піджака, звів їх разом так, що послу подих перехопило, і сказав:

— Ти, сміхунчику... Є речі, які знати тобі не можна. Ти лакей. А лакеям не довіряють. Пішов геть!

І,відштовхнувши Фощенка, побіг наздоганяти гетьмана. Фощенко запам'ятав боксерський погляд Гайдука — коли боєць визначає місце наступного нокаутуючого удару. Переляк і

невпевненість залишилися надовго в душі Надзвичайного і Повноважного Посла України, агента розвідки Чорної Орди в Україні і в Конфедерації, довіреного конфідента членів Ареопагу Крейди та Басманова. І люта ненависть, і заздрість до Гайдука, бо завдяки саме діяльності Бюро товарообмін з Конфедерацією підтримувався на досить високому рівні — за рахунок купівлі-продажу високотехнологічних товарів, переважно військового характеру. А це вже було досягнення посла, який очолював спільну комісію з торгівлі (інформуючи одночасно хазяїв з Чорної Орди про нові системи озброєнь, якими обмінювалися Україна і Конфедерація). Діяла ще стара угода про стратегічне партнерство між цими державами, хоча Україна давно перестала бути в сфері стратегічних інтересів Конфедерації. Все котилося за якоюсь дивною інерцією, хоча розсипалися колишні геополітичні союзи і зв'язки, і наближалося нове глобальне зіткнення, новий Армагеддон, в якому Україна могла зникнути з лиця землі від вибуху однієї мегабомби вакуумно-ланцюгової дії SOD-666 Scythe of Death (коса смерті), яка з 2075 року була взята на озброєння Конфедерації та Чорної Орди. Фощенко думав свою похмуру геополітичну думу, вирішуючи, куди забрати дітей і онуків з України, де знайти безпечне місце на світі? Хіба що Коста-Ріка? При цьому він усміхався, перевіряючи кінчиками пальців, чи утворилися при цьому ямочки. Колись п'яний американець сказав йому, що з такими ямочками (dimples) можна і Гетьманом стати — і це запало в пам'ять Руслану Фощенку. Він подзвонив до помічника маршала авіації Алекса Джозефа, щоб домовитися про особисту зустріч з маршалом. Предмет зустрічі — обговорення строків прибуття делегації ВПС України до Конфедерації, план заходів під час перебування делегації та підготовка спільного комюніке. Домовився, але настрій не покращав, God damn.

У двері тихенько постукали, хоч наказав нікого не пускати. Визирнуло біле, як чищена картопля, личко шифрувальника Бєлкіна:

— Простіте, ваше високопрєвосходітельство.

— Что там? — рявкнув Фощенко, змітаючи з обличчя усмішку.

— Там, — показав Бєлкін вказівним пальцем униз —... Звоніт...

Фощенко по руху губ Бєлкіна здогадався, ХТО дзвонить. Скочив з крісла і помчав через просторий кабінет, обшитий темним дубом, до дверей. Там, ледь не зім'явши Бєлкіна і повногруду секретарку Свєту, побіг не на ліфт, а на сходи, перестрибуючи через східці і закладаючи гострі віражі на поворотах. За ним майже нечутно дріботів Бєлкін. Внизу, у

старовинній частині посольства, де побував у березні 1791 року Джордж Вашінгтон, який саме в цьому приміщенні підписав декрет про заснування федеральної столиці, містився напівпідвал, так звана «кам'яна зала». Насправді колись це було приміщення для рабів, яких привозили сюди на баржах, що снували по каналу, який йшов уздовж Потомака. У «кам'яній залі» обладнали спеціальне приміщення для шифрувальників і поставили сталеву камеру розміром три на два метри для таємних переговорів і трансатлантичних телефонних розмов з Києвом. Камера мала необхідні системи захисту розмов, чого не можна було сказати про проходження сигналу від Вашінгтона до Києва. І хоча використовувався спеціальний високочастотний шифратор голосу зі зміною кожні 0,1 секунди кодів, розроблених найкращими математиками України, але ті п'ятнадцять тисяч американських математиків, що працювали в Національному центрі обробки інформації поблизу Аннаполісу, також не сиділи, склавши руки, і з допомогою найпотужнішого в світі комп'ютера ZEUS-MD 17/35 могли спокійнісінько розшифровувати таємні шифроповідомлення і розмови. Тільки робили вони це не часто, бо Україна мало хвилювала керівництво Центральної служби безпеки. Цього разу ЦСБ поцікавилась розмовою Києва з Вашінгтоном.

Фощенко схопив трубку спітнілими пальцями:

— Слухаю.

— Ето ти, Руслан? — почув знайомий хрипкий бас Басманова.

— Да, да. Я работаю над етім вопросом.

— Расслабся. По данним Мєрєжко он пронік в Кієв.

— Боже, — щиро злякався Фощенко.

— Нє бойся. Ето наш вопрос. Я говоріл с гетьманом относітельно тєбя. Пора тєбє менять роботу.

Фощенко похолов. Здійснювались його найгірші передчуття.

— Ти что там — заснул? — занепокоївся Басманов.

— Я слушаю, — тихо і приречено мовив Надзвичайний і Повноважний посол, уявивши, як вручає в Сьєра-Леоне вірчі грамоти генералу Мгуанбо — людоїду і трансвеститу, який закохувався у чужоземних послів будь-якої статі.

— Думаю, ти должен получіть новоє назначеніє...

— Но я же здесь на мєстє, — почав пручатися Фощенко. — Готовім ваш візіт. Я договорілся з Огненной Сарой, она вас пріймєт.

— Ну какой ти дурак, — сердито перебив його Басманов. — Не она меня, а я єйо пріму. Еслі захочу. Думаю, прішло время назначіть тебя міністром іностранних дел. Надеюсь, гетьман поддержіт. Как меня понял?

— Понял, — ще не вірячи в реальність розмови і пропозиції Басманова, видушив з себе Фощенко. — Слава ЄДРОНу.

— Готовься к вєлікім делам, син вєлікого ЄДРОНа, — закінчив розмову Басманов.

З боку Києва у Вашінгтон поповзли довгі відбійні сигнали.

Коли посол вийшов з камери, шифрувальники зрозуміли: сталося щось лихе. Він не посміхався, був блідий і очі змінили колір: одне око посвітлішало, з сірого стало майже білим. Друге, навпаки, почорніло. Його руки тремтіли, коли підписував журнал розмов.

Частина друга

ІНСАЙДЕР

28.

29 квітня 2077 р.
Конфіденційно
Його Ясновельможності Гетьману України,
Генералу армії Кузьмі-Данилу Махуну

ДОПОВІДНА

Батьку, як відомо, у січні 2078 р закінчується Ваша друга каденція на посаді Гетьмана України. І хоча Ваше переобрання Ареопагом України на третій 6-річний строк не викликає жодних сумнівів, так само як і підтвердження цього вибору членами всіх палат Сейму, представниками військової адміністрації України і вільним волевиявленням народу України, доцільно, насмій погляд, почати підготовку до цієї важливої політичної події з метою недопущення дестабілізації в Україні, особливо якщо взяти до уваги винятково складну геополітичну, економічну, внутрішньополітичну і соціальну ситуацію в Державі та поза її межами. Справа в тому, що наступні вибори навряд чи вдасться провести на безальтернативній основі. За агентурними даними Особливого відділу при Гетьмані, в боротьбу за звання Гетьмана України мають бажання включитися член Ареопагу України, лідер Руху Чотирьох Свобод Мінтімер Басманов та спікер Сейму Індіра Голембієвська. На жаль, досі не відома позиція члена Ареопагу України Р. Фрідмана, підтримка якого матиме вирішальне значення на виборах.

За нашими даними, в штабах претендентів почалася розробка планів пропагандистського забезпечення кампанії, підготовка заяв, декларацій, програмних документів. Так, відомо, що головним гаслом М. Басманова буде: «УРОД — наше майбутнє», «Створимо УРОД — будемо щасливі». І. Голембієвська проводитиме кампанію під гаслом «Україні — жіноче обличчя».

Не виключено, що в українському політикумі знайдуться інші претенденти на булаву, які можуть скористатися з важкої ситуації в державі й на гребені популізму, демагогії та

критиканства спробують виставити свої кандидатури на посаду Гетьмана.

Виходячи з вищесказаного

ПРОПОНУЮ:

1. Негайно розпочати масову інформаційну підготовку до Вашого, Батьку, переобрання, для чого задіяти всі державні, військові, козацькі, земельні та інші канали масової комунікації, в яких широко висвітлювати всі Ваші звершення в ім'я українського народу, з особливим наголосом на Вашій ролі у перемозі в українсько-румунській війні, в консолідації народу для збереження єдності України під час розпаду Московської держави, в реформуванні системи охорони здоров'я, в миролюбній незалежній політиці держави, її неприєднанні до Організації глобальної безпеки та Союзу Держав Орди.

2. Підготувати виступи широких народних мас на Вашу, Батьку, підтримку, як незмінного, безперечного народного лідера, альтернативи якому не має і бути не може.

3. Разом з тим, з метою припинення з боку окремих опозиційних груп ворожих звинувачень у порушенні Конституції України, яка встановлює строк гетьманування тривалістю 12 років (дві каденції), пропоную оголосити ім'я Вашого наступника, який стане Гетьманом України у 2084 р. — тобто, ***після закінчення строку Вашої третьої каденції****. Оголосивши ім'я Вашого молодого наступника, звичайно, не з числа опозиції, а однодумця і близької Вам людини, якій упродовж п'яти років Ви передаватимете свій багатющій державницький досвід, Ви негайно знімете напруження у суспільстві і звинувачення в порушенні Конституції.*

4. Разом з оголошенням імені Вашого наступника, Батьку, Ви, на мій погляд, повинні негайно провести ряд змін в керівництві Держави, призначивши на ключові посади вірних Вам молодих людей, що зміцнить систему управління країною і довір'я до Вас народу. До Доповідної долучаю список керівних осіб у віці 80-90 років, яких доцільно замінити людьми молодими (до 60 років) і перспективними.

5. Особливу увагу приділити Р. Фрідману, від позиції якого багато в чому залежить доля історичного вибору українського народу і майбутнє Української військово-козацької федеративної держави. Тільки Ваша мудрість і Ваш дипломатичний хист можуть забезпечити підтримку Фрідманом і Світовим Урядом в Локарно Вашої кандидатури на наступних виборах.

6. Для зміцнення Вашого, Батьку, високого міжнародного

авторитету, пропоную організувати і здійснити ряд зарубіжних візитів, зокрема до столиці Чорної Орди м. Чингіз-Сарай, до столиці Російського царства м. Суздаль, до Вашінгтону, столиці Конфедерації Держав Північної Америки, до Бейджину — столиці Піднебесної народно-демократичної Імперії, до м. Берлін — столиці землі Німецька Фортеця.

Особливої ваги набуває проведення в грудні 2077 р в Києві (Батий-град) саміту Союзу Держав Чорної Орди і Ваш виступ на саміті, який визначить як Вашу долю як Гетьмана, так і геополітичну долю УВКФД. Треба негайно починати підготовку до цієї події, Батьку.

Слава Гетьману!

Генеральний писар УВКФД, генерал-поручник

Вітольд Клинкевич

29.

Гайдук знав, що після Великодня, який відзначався цього року греко-католиками і православними у неділю, 18 квітня, за тиждень, тобто 24 квітня (саме тоді, коли вони з Боженою рухалися на паровому тракторі до Руди Шльонської), на Байковому кладовищі відбувалися «гробки» — поминання всіх, хто упокоївся тут. Гайдук знав, що мати його ніколи не ходила в цей день на могилу батька — не любила великого скупчення людей, атмосфери сонячного язичницького бенкетування на могилах, устелених кольоровою шкаралупою з'їдених крашанок, хмільних усмішок людей, які раділи тому, що ще живі. Марії Юзефівні здавалося блюзнірством пити горілку й об'їдатися на могилах близьких. Набагато ближчим до єства жалоби був похмуро-дощовий католицький день поминання 1 листопада — «задушки».

Гайдук пам'ятав, що мати ходила на могилу батька по п'ятницях щотижня, щомісяця. Не мислила свого життя без цього ритуалу. Тому 30 квітня о 2 годині пополудні він, відпочилий і відісланий, непомітно вийшовши з квартири-криївки на Протасовому Яру, пішов угору, перетнув дорогу там, де вона робила петлю між Інститутом кардіохірургії та Бактеріологічним інститутом, і потрапив на територію Байкового кладовища. Пішов у напрямку «польської» ділянки, де лежав батько, але невдовзі вражено зупинився: через територію кладовища прокладена була шестисмугова автострада, на східному боці якої сяяв рекламою центр розваг «Байк»: десятиповерхова скляна споруда у вигляді єгипетської піраміди, всередині якої можна було одержати будь-яку земну розвагу — від плавання, боулінгу до сексу — й відволіктися від думок про вічність. Гайдук розгублено топтався

перед огорожею автостради, яка поділила кладовище на верхню і нижню частини, між собою не зв'язані. Ледве зорієнтувався і пішов уздовж шосе туди, де залишився невеличкий острів мертвих, зарослий деревами. Побачив напис «Польська ділянка» і зітхнув полегшено. Все було встелене снігом, особливо чистим і незайманим на могилах і руїнах старовинних склепів. Брів у снігу, думаючи, що мати, напевне, не прийде сюди за такої погоди. З гори пізнав місце, де була батькова могила, на якій стояв масивний дубовий хрест, оплетений, наче дротом, диким виноградом. Жодного свіжого сліду на снігу не помітив — навіть на доріжці, яка проходила повз батькову могилу. За допомогою геджету перевірив наявність камер стеження: нічого підозрілого. Гайдук підійшов до старовинного польського склепу, що належав колись сім'ї Ідзиковських, і став біля входу, як ангел-охоронець: так, щоб його ніхто не побачив.

Отретій годині побачив матір. Вона повільно йшла доріжкою, долаючи сніг. В руках у неї був невеличкий вінок з зеленого ялинкового віття. За мамою ніхто не йшов. Мати підійшла до могили, відкрила чавунні дверцята огорожі, поклала на снігову шапку вінок, дістала з сумки маленьку свічечку у скляній лампадці й запалила. Перехрестилася по-католицьки — зліва направо — і застигла у глибокій задумі.

— Мамо, — сказав Гайдук, сповнений ніжності до матері й почуття провини.

Мати повільно й розгублено повернулася на звук його голосу.

— Мамо, це я, Ігор.

Мати дуже постаріла за роки, що не бачив її. Була в довгому коричневому старому пальті, що він привіз їй років десять тому з Америки, запнута сірою шерстяною хусткою, як сільська жінка.

— Мамо, не бійся. Це я.

Мати повільно сіла в сніг, намагаючись вчепитися рукою за огорожу могили. Гайдук підбіг до неї, підняв й почав обтрушувати сніг з пальта.

— Ігор... синку... ти живий? — простогнала мати.

Він поцілував її в мокру від снігу щоку.

— Живий. Живий. Я повернувся.

— А мені сказали, що ти злочинець. Якийсь молодий офіцер приходив. А потім — що ти загинув.

— За тобою стежать?

— Біля будинку топчуться. А на кладовище не ходять.

— Негайно зв'яжись з Наталією Гаврилівною. Тільки особисто, без телефону. Потім усе розповім. Зараз часу немає. Нехай вона скаже гетьману, що я повернувся. Якщо він хоче мене бачити, нехай дасть сигнал.

— Який? — не вірячи, що бачить живого сина, спитала мати.

— У неділю нехай гетьман прийде на квартиру... він знає де... в Липському провулку... о шістнадцятій годині. Мені потрібен тільки сигнал. Годинник на Національному банку має відставати на п'ять хвилин. З чотирнадцятої до шістнадцятої години. Ти все зрозуміла, мамо?

— Так.

— Все запам'ятала?

— Годинник на п'ять хвилин, — повторила мати, — квартира на Липському провулку.

Це була конспіративна квартира Особливого відділу при гетьмані. ДерВар не мав права її контролювати — цим займалося Управління особистої охорони гетьмана.

Гайдук знову поцілував маму, яка сіла на огорожу і плакала, витираючи сльози кінцем хустки.

— Йди, сину. Я ще трохи побуду тут, помолюся

Намагаючись ступати у свої сліди, Гайдук піднявся на гору, звідки відкривалася панорама Києва: група стоповерхових хмарочосів у діловій частині міста, там, де колись кипів веселим базарним життям Володимирський ринок, схожа була на льодяні бурульки. Київ, укритий снігом, здалеку скидався на карпатське село.

Зліва, на Батиєвій горі, здіймалася велетенська споруда жовтого кольору, яку вінчала башта з золотою банею, як у мечеті. Це був Батий-град, поставлений Чорною Ордою для проведення тут саміту держав СДОР.

30.

— Здоров був, синку, — гетьман гучно і дещо театрально, у стилі Тараса Бульби, привітав, стискаючи в обіймах, Гайдука на порозі конспіративної квартири, до якої можна було дістатися підземним ходом з Банкової 11 — старовинного будинку, в якому розмістився Особливий відділ при гетьмані. Це було дуже зручно для проведення таємних зустрічей з тими, кому небажано було світитися в президентському палаці, де завжди чергували журналісти в очікуванні сенсацій. Квартира використовувалася для організації неформальних дружніх застіль, які так полюбляв гетьман, і для деяких інших ***заходів***, про які не повинна була знати Наталя Гаврилівна.

— Зачекався тебе, — погладив підфарбовані й підстрижені вранці вуса гетьман. — А ти все не їдеш й не ідеш. Ти мені дуже потрібен.

«Який театральний талант пропадає, — подумав Гайдук. — Та йому ціни б не було на якійсь провінційній сцені». І стримано,

демонструючи повагу і відданість, спитав:

— Чекали — щоб заарештувати?

— Ображаєш, синку, — засміявся гетьман, хоча в очах з'явився блиск, який так старанно видаляли піарщики з усіх портретів Махуна. — Про який арешт мова?

— Ходять такі чутки. Але я не вірю.

— Не вір, синку, — поклавши Гайдукові на плече тверду гетьманську руку, Кузьма-Данило завів його до їдальні, де виблискував усіма принадами кришталю, срібла та накрохмалених серветок обідній стіл, накритий на двох.

«Щось не схоже на арешт», — подумав Гайдук, сідаючи навпроти гетьмана.

— Пане гетьмане...

— Не треба так офіційно. Називай мене як колись...

— Батьку, — сказав Гайдук майже зворушено. — Дякую за все, що ви зробили для матері. Ви і Наталя Гаврилівна...

Гетьман недбало ворухнув рукою.

— Пусте. Це мій обов'язок .

Обслуговували їх сьогодні не мовчазні вишколені офіцери з розвідувальної Академії імені Марченка, а балакуча красуня Мотря, чорнява кирпата улюбленіця гетьмана у білий блузці з глибоким декольте, куди кожному нормальному чоловікові приємно було зазирнути.

— Мотре, наливай нашу улюблену, — наказав гетьман.

Льодяна прозора рідина тоненькою цівкою полилася

у чарки. Це була горілка «Козацька Гетьманська» з зображенням якогось невідомого гетьмана, дуже схожого на К-Д. Махуна, тільки в старовинній хутряній шапці з перами і в хутряній кирею.

Ну, давай, за зустріч! — гетьман одним ковтком вихилив чарку.

Гайдук надпив трохи. Мотря одразу долила горілку — спочатку гетьману, потім Гайдуку. Мотря була офіцером ВІРУ, її помітив гетьман і наказав перевести до особливого відділу. Випивши другу чарку, гетьман сказав:

— Який арешт ти згадував?

— Годинник на Нацбанку не відставав, як домовилися, а поспішав на п’ять хвилин. Я подумав...

— Мені так Наталка сказала. На п'ять хвилин уперед.

«Це мама помилилася, бідна» — зрозумів Гайдук. Він витягнув пакетик, загорнутий в американський подарунковий папір. Там, у невеличкій коробці, на синій атласній подушечці лежав золотий метелик зі смарагдами, куплений Гайдуком на Калинівському ярмарку.

— Це подарунок для Наталії Гаврилівни від першої леді Конфедерації.

Ярличок з написом «Made in China» Гайдук зрізав удома, готуючи подарунок.

Випивши три чарки горілки, гетьман попросив Мотрю вийти, поки не покличуть, і витягнув з папки папери.

— Читай.

Це була «Доповідна» Вітольда Клинкевича.

Уважно прочитавши, Гайдук віддав папери Гетьману.

— Я повністю згоден. Щоправда, я не дуже орієнтуюся у внутрішньополітичний ситуації... але тут пропонуються розумні речі.

— Звичайно, — іронічно погодився гетьман. — Особливо щодо наступника. Ти що, не розумієш, що Вітольд хоче стати моїм наступником?

Він суворо глянув на Гайдука. Той знизав плечима:

— Це його право. Мріяти.

— Мріяти, мріяти! — гетьман почервонів, і Гайдук злякався, щоб не почався у лідера нації гіпертонічний криз. — Рано йому ще думати про це. Рано! Хто він такий? Звичайний джура, хлопець на побігеньках... Мотре, неси борщ! — гукнув Махун.

Після того, як скуштували червоного борщу і пампушок з часником, з'їли баранячі реберця та поласували варениками з вишнями, Гайдук розповів гетьману про ситуацію в Конфедерації, боротьбу Вогняної Сари з законним президентом. Гетьман з розумінням хитав головою: мовляв усюди той самий бардак і боротьба за владу. Перейшли до іншого, круглого столика — пити каву й коньяк, зручно умостившись в шкіряних кріслах. Гетьман, замість традиційної козацької люльки, запалив кубинську сигару. Гайдук діставав через офіцерів окупаційної групи військ Конфедерації на Кубі дорогоцінні смердючі сигари і час від часу передавав гетьману.

Тривога не полишала Гайдука, бо він не розумів, до чого хилить цей хитрун, закоханий у свою владу і оперні декорації, якими себе обставив. Нарешті гетьман жорстко подивився у вічі Гайдука:

— Треба працювати, Ігоре. Держава гине. Допоможеш?

— Я офіцер, — сказав Гайдук. — Ви — головнокомандувач.

— Призначаю тебе своїм помічником з питань національної безпеки і, одночасно, секретарем ради нацбезпеки. Через місяць отримаєш звання генерал-поручника. Олексо!

На порозі з'явився молодший ад'ютант гетьмана, полковник аеромобільних військ, який тримав в руках трепель — на ньому білосніжний парадний мундир сяяв золотим шитвом і еполетами,

на них — маленька булава, перехрещена з бунчуком, і одна зірка.

Гетьман важко підвівся, а Гайдук виструнчився. Ад'ютант подав гетьману блакитну папку з малиновим козацьким хрестом, той передав її Гайдуку.

— Це — указ про твоє призначення. До тебе негайно прикріпляється охорона, будеш користуватися урядовою «черепахою», правда, не американського, а німецького виробництва, і надається урядовий зв'язок вищої категорії.

Він подав Гайдуку спеціальний геджет, не такий, правда, наворочений, як американський, виробництва київської «Артеміди».

— Приступай до виконання своїх обов'язків негайно. ВІРУ повністю в твоєму розпорядженні. Ти будеш ними керувати. ДерВар теж повинен контролювати... якщо зможеш. Сьогодні я прийняв ще одне рішення: призначити міністром закордонних справ Руслана Фощенка. Він перспективний хлопець. Як тобі?

— Дякую... батьку, — ухилився від відповіді Гайдук. — Я... глибоко вражений. Дякую за довір'я. Можна йти?

— Іди, іди. Я ще залишусь, попрацюю.

Мотря, що прибирала посуд, крадькома глянула на Гайдука, який надягнув на себе чорний плащ і прийняв з рук ад'ютанта трempель з парадним мундиром.

— Є якісь побажання? — спитав гетьман. — Кажи одразу, щоб потім не було непорозумінь.

— Є два побажання.

— Кажи.

— Перше: я сам набираю свою команду.

— Авжеж, це зрозуміло. Повний уперед. А друге ?

— Прошу надати мені право зустрічатися з вами, Ваша Ясновельможність, регулярно, не менше одного разу на тиждень.

— Нема питань. Що ще?

Гайдук завагався, але сказав:

— Прошу надати мені право казати вам правду, хоч би якою жорсткою вона була.

— Ну, ти даєш, — щиро розсміявся гетьман. — Думаєш, я правди не знаю? Знаєш, скільки в мене каналів інформації? Один ДерВар чого вартий. Начитаєшся цієї галіматні — жити не хочеться.

— Інформація — це ще не правда, — вперто мовив Гайдук.

— Гаразд. Поговоримо про це іншим разом. Бувай.

Гетьман відкрив двері конспіративної квартири і, дружно поплескавши по плечу Гайдука, пошепки спитав:

— Так скільки ти заробив грошей на оборудках зі зброєю? Я чув, що в тебе на рахунку в Панамі шістдесят мільйонів глобо?

Будь обережніший, синку. Ти потрапив до такого гадюшника... Я покладаюся на тебе.

Двоє охоронців з грузинської сотні вже чекали Гайдука на майданчику. Він віддав одному з них парадний мундир. Указ гетьмана і геджет залишив собі.

31.

2 травня 2077 р.

Таємно

Всім структурам Державної Варти України, всім таємним агентам ДерВару.

У зв'язку зі зміною обставин відмінити Оперативний наказ ***№*** *1377/2554 від 22 квітня 2077 р.*

Директор Державної Варти України Юлій Мережко

***

3 травня 2077 р.

10.00 АМ

Таємно

Президенту Конфедерації Держав Північної Америки Ендрю Ван Лі

Сер,

Наші оперативні заходи щодо нейтралізації генерала Ігоря Гайдука (Україна), який може бути використаний відомою Вам особою як коронний свідок у справі Першої Леді, закінчилися невдачею. Гайдук неушкодженим досягнув території України і, незважаючи на оголошене на нього полювання в Україні, зустрівся у неділю 2 травня, з Президентом (Гетьманом) України. Вранці, у понеділок, о 9.00 за київським часом засоби масової комунікації України повідомили, що Президент (Гетьман) України призначив генерала Гайдука своїм помічником з національної безпеки і секретарем Ради національної безпеки України, що перетворює І. Гайдука на ключову фігуру у сфері національної безпеки України.

Також Президент (Гетьман) призначив нинішнього посла України у Вашінгтоні Руслана Фощенка міністром закордонних справ України. Як відомо, і І. Гайдук, і Р. Фощенко є високопоставленими резидентами розвідки, представляючи інтереси різних угруповань українського істеблішменту (див. довідки на І. Гайдука і Р. Фощенка).

Позитивним є те, що українська розвідка на території Конфедерації буде тимчасово обезголовлена.

Негативним є фактор невизначеності справжніх позицій І.Гайдука та Р. Фощенка щодо Конфедерації та Чорної Орди, а також незнання (тимчасове) намірів Президента (Гетьмана) України у тій геополітичній грі, що він розпочав разом з омолодженням вищого керівництва держави.

Адмірал Стенлі Фіцієр

***

3 травня 2077 р.
11.30 AM
Таємно.
Особисто Директору Центральної Служби Безпеки Конфедерації Адміралу Стенлі Фіцієру

Дорогий Стенлі,
Дякую за інформацію. Завдяки своєчасно проведеним заходам Вогняна Сара відмовилася від ідеї проведення інтерв'ю і висунення своїх жахливих звинувачень. Щодо генерала Гайдука треба використати агентурні можливості для зрозуміння його справжніх намірів у цій справі. Думаю, що тепер в його нинішньому службовому положенні він не наважиться на ворожі дії проти Конфедерації на шкоду стратегічному партнерству наших націй. Знайди усі його слабкі пункти (дружина, діти, коханка, друзі etc), на які б можна було натиснути в разі спроби Гайдука виступити проти Білого Дому і Першої Леді. Пам'ятай: ніколи Президент Конфедерації не повинен стати рогоносцем, ніколи Перша Леді і сенатор не повинна підозрюватись утому, що вона хвойда (hore).

Ендрю
32.

О 8.30 у понеділок першим до службового кабінету Гайдука, розміщеного у лівому крилі гетьманського палацу над Дніпром, увійшов Юлій Юліанович Мережко. За ним — помічник, що тримав у руках великий прямокутний щит, загорнутий у сірий папір. Мережко був у парадному, чорному зі сріблом мундирі генерала армії корпусу жандармів, з зіркою, на якій виблискували діаманти, почепленою до галстука, і обов'язковою козацькою шаблею. Правда, з огляду на невеличкий зріст Мережка, шаблю довелося підкоротити, і вона стала схожа на кинджал. За Мережком міцно приліпилося прізвисько «курдупель». Мстивий характер і об'ємна, точна комп'ютерна пам'ять генерала армії примушували, однак, бути обережними тих, хто хотів цим

образливим словечком принизити (дивна тавтологія — принизити за низький зріст) Директора ДерВару. Радісно всміхаючись, Мережко широко розставив руки, як рибалка, що показує розміри спійманої риби.

— Дорогий Ігорьок, радий, безмежно щасливий за тебе, — піднявшись навшпиньки, Мережко намагався поцілувати Гайдука в губи. Цей його гидкий звичай — цілувати чоловіків у губи — був ще однією темою кпинів у владних колах держави.

— Я завжди вірив у тебе, ще з часів Бухарестської кампанії... Пам'ятаєш, як ти захопив румунського генерала, і ми разом його допитували? — щебетав Мережко.

Гайдук запросив Мережка сісти за довгий конференційний стіл, але той відмовився.

— Сподіваюсь, Ігорьок, на плідну співпрацю між нами і нашими конторами. Україна в нас одна, і гетьман теж один. Нам як ніколи треба бути разом. Коли засідання РНБ?

— Спочатку треба підготувати, — ухилився від відповіді Гайдук.

— А тема яка? — у Мережка була велика важка голова, проникливі блакитні очі випромінювали спокій і упевненість.

— Новолюди і смертохристи, — сказав Гайдук.

— Що, що?

— Жартую. Тему визначає гетьман. Він ще не вирішив.

— Звісно, звісно, — задумливо мовив Мережко.— Тебе дійсно цікавлять ті психи, які оголосили, що знайшли тіло Христа?

— Я не займаюсь релігійними справами.

— Я можу дати тобі деяку інформацію. Але не буду забирати час... у мене о дев'ятій тридцять оперативна нарада. Я приніс тобі невеличкий сувенір. Васю, тягни сюди! — наказав Мережко помічнику.

Сірий папір було знято, і Гайдук побачив чудової якості фотографію, вставлену в розкішну золочену рамку: усміхнені Гайдук і Божена в мотоциклі Zundapp. Він щойно запустив двигун, а Божена в синій пілотці і куртці сидить у колясці і радіє з того, що вони, нарешті, наблизились до Києва і вона невдовзі побачить свого брата. На розмитому фоні — тінь старого професора, що продав їм мотоцикл, і мерехтіння реклам Калинівського ярмарку.

— Ну як, подобається? — задоволено спитав Мережко. — Хто ця дівчина? Дочка? Вона що, у Фрідмана працює?

Побачивши вираз обличчя Гайдука, Мережко зробив ще одну спробу поцілувати його в губи й, відкланявшись, залишив по собі запах бузкового одеколону — забутої з половини двадцятого століття нудотно солодкавої рідини.

Гайдук викликав свого помічника, майора ВІРУ Григорія

Невінчаного, і доручив йому перевірити, чи є в рамі «жучки».

33.

4.05.2010

Для службового користування

Секретарю РНБ України, помічнику Гетьмана України з національної безпеки

Генерал-хорунжому Гайдуку І.П.

Шановний Ігоре Петровичу! Ще раз щиросердно вітаю Вас із високим призначенням.

Переконаний, що Ви зробите гідний внесок у справу зміцнення національної безпеки України.

Тепер по суті. Вчора в мене склалося враження, що Вас цікавить питання так званих «смертохристів». За моїм дорученням агент ДерВару «Іоанн» склав невеличку аналітичну довідку щодо секти «смертохристів». Довідку додаю (1 примірник).

З повагою — Юлій Мережко Директор Державної Варти

Смертохристи

Аналітична довідка Починаючи з 2071 р з'явилися перші агентурні донесення щодо існування таємної секти так званих СМЕРТОХРИСТІВ, центром діяльності яких стала Києво-Печерська Лавра, а духовним лідером є фанатик і шаман Сигізмунд Сансизбаєв, який походить з теренів Чорної Орди і з'явився у Києві в 2068 р., оголосивши себе ієромонахом, хоча продовжував жити в мусульманському обряді, маючи трьох дружин і таємно відвідуючи мечеть у Батий-граді. Упродовж 2071-2073 рр. сформував основи т.зв. «вчення» Сансизбаєва щодо земної смерті І. Христа. Використавши для своїх авантюрних цілей спеціально підібрані мощі, знайдені в одній з дальніх печер Лаври, самозванець о. Калерій (Сансизбаєв) розпочав за підтримки розвідувальних структур та агентів впливу Чорної Орди активну пропагандистську кампанію, рекламуючи своє «відкриття» і нове «віровчення». Між тим, у 2074 р. ДерВару вдалося отримати частини тканин мощей, представлених у якості «тіла Христова». Шляхом комплексних генетичних, біохімічних і радіоізотопних досліджень, проведених у НДІ ДерВару, вдалося з абсолютною достовірністю встановити, що так зване «тіло Христа» належить невідомому чоловіку у віці 50—55 р., що жив у середині XVII століття і помер, очевидно, від різано-колотих травм, отриманих в одній з національно-визвольних битв українського народу. Дуже важливим маркером є те, що таємне рентгенографічне дослідження «тіла» показало наявність переломів гомілкових кісток, у той час як відомо, що під

час страти Ісуса Христа його гомілки не були зламані. Можливо, мова йде про тіло одного з козацьких ватажків, який вів праведно-християнський спосіб життя і тому удостоєний честі бути похованим у печерах Лаври.

Об'єктивні наукові висновки щодо так званого «тіла Христа» були повністю проігноровані Сансизбаєвим та його фанатичними прибічниками. Більше того, результати досліджень з невідомої причини не були опубліковані в засобах масової комунікації, що породило масу чуток і домислів і дало можливість Сансизбаєву заперечувати наукові дані, і водночас замовляти у різних шарлатанів в так званих альтернативних паранаукових центрах підтвердження свого «відкриття».

Проте вражаючим є не те, що знайшовся аферист, який дозволяє собі блюзнірство щодо канонів християнського вчення — такі випадки неодноразово траплялися в історії релігії. Найбільш вражаючим і суспільно небезпечним ефектом «відкриття» Сансизбаєва є той факт, що, починаючи

з2075р. вчення «смертохристів» стало набувати серйозної підтримки як у релігійних, так і широких громадських колах нашої країни і ряду зарубіжних держав. Жодні раціональні аргументи адептів «класичного» християнського віровчення не беруться до уваги.

Більше того, Сансизбаєв та його помічники, використовуючи підтримку окремих керівників держави, захопили злочинним шляхом святиню православної церкви Києво-Печерську Лавру, подолали опір монахів, знищивши, за деякими даними, незгідних і залякавши інших, перетворили Лавру на оплот смертохристів.

Рух «смертохристів» відзначається агресивністю, безкомпромісністю, схильністю до насильства, доктринерством, відсутністю будь-яких сумнівів в істинності цього «вчення», він уже став фактором серйозного розколу в суспільстві, яке почало поділятися на «смертохристів» і «воскресохристів». За попередніми оціночними даними соціологічної служби ДерВару, рух «смертохристів» підтримує 18,6 % населення України, і цифра та має тенденцію до зростання. Ідеологом цього руху став політичний публіцист руху «Чотирьох Свобод» протоієрей Борисоглеб Чикирисов, колишній священнослужитель Семиградського собору Візантійського патріархату, позбавлений стану за розтління малолітніх церковно-приходської школи при соборі.

Вважаю небезпечним і таким, що вимагає негайного втручання компетентних органів Держави, перехід від стану маргінальної розкольницької релігійної секти до широкого, добре організованого суспільно-політичного руху «смертохристів», який може мати непередбачувані наслідки для суспільства і держави з огляду на

потенціал ненависті і фанатизму, закладений в ідеології «новолюдей» — «смертохристів». Сьогоднішня дехристианізація України є набагато небезпечніша, ніж те, що відбувалося в період французької революції часів Великого Терору. Тоді вбивали Церкву, сьогодні — Христа.

Невтручання держави в процес знищення основи християнства — догмату про Воскресіння Христове — є неприпустимим і самовбивчим.

Христос Воскрес!

Агент Іоанн

***

4 травня 2077

Вашінгтон DC

Його Високоповажності Раднику Президента (Гетьмана) України з питань

Національної безпеки, секретарю РНБ, Генерал-хорунжому Ігорю Гайдуку

Сер,

З великою приємністю, за дорученням Президента Конфедерації Держав Північної Америки п. Ендрю Ван Лі, хочу привітати Вас з високою посадою. Пам'ятаючи наші добрі стосунки у Вашінгтоні DC, переконаний, що ми зможемо плідно співпрацювати в ім'я стратегічного партнерства наших націй.

Завжди Ваш,

Адмірал Стенлі Фішер Директор Центральної Служби Безпеки Конфедерації, помічник Президента

34.

Кабінет Гайдука так само, як і гетьмана, виходив вікнами на Дніпро. Можна було вийти на невеличку терасу, що висіла над урвищем, ковтнути холодного повітря й поглянути на безіменний острів, який лежав посередині величезного водного простору. Острів здавався безживним — білий пісок, кволі вербички та якась стара порожня халабуда, сколочена з прогнилих дошок невідомим рибалкою. Але в цій буді, побудованій зі стійкого до спеки і морозу пластика, схожого на деревину, ховалися очі й вуха ВІРУ: радари й антени космічного зв'язку. Під островом містилася підземна споруда ВІРУ, зведена одночасно з президентським палацом. Спецуправління київського метробуду спорудило таємну підземну лінію з Києва до Борщихи, яку швидкісна комфортабельна капсула гетьмана долала за двадцять хвилин. Для ВІРУ існувала окрема підземна лінія — під дніпровим дном, яка від острова простягалася далі — до лівого

берега. Завдяки цій лінії ВІРУ мала можливість швидкого перекидання спецпідрозділів з таборів на лівому березі на правобережну Україну і до Києва. Під островом був зосереджений центр управління військовими місіями України в 196 країнах світу та іншими контингентами ВІРУ, кількість яких сягала 60 000 солдатів й офіцерів. Гайдук з великим здивуванням дізнався про це, отримавши допуск до вищої категорії державних таємниць. Такий допуск мали, крім Гайдука, тільки Гетьман, Генеральний писар, Головний військовий отаман і Директор Державної Варти і, звичайно, члени Ареопагу. Гайдуку сподобався метафоричний поділ штаб-квартир спецслужб на «Острів» (ВІРУ), «Ліс» — Закордонна Інформаційна служба ДерВару, яка розташувалася в лісі побіля хутора Чабани, і «Гора» — мався на увазі Особливий відділ при гетьмані на Печерській горі, вулиця Банкова 11. Колись там містився штаб Київського військового округу і адміністрація перших, забутих уже президентів України. Серед офіцерів ВІРУ ходила приказка: «Гора керує, в Лісі за деревами лісу не видно, а Острів тягає воду дірявими відрами, щоб загасити пожежу». З давніх-давен між військовою розвідкою і Державною Вартою з її поліцією і корпусом жандармів існували глибока ворожнеча і суперництво. Гайдук намагався пояснити це раціонально, переконуючи друзів у тому, що вся справа в поганій організації Державної Варти та її розвідки і в більш сучасній структурі підрозділів ВІРУ, які, на його думку, набагато краще проводили розвідувальні операції. Він згадав свого друга Віктора Безпалого, який відмовився від переходу до Державної Варти, хоча там йому обіцали генеральську посаду, високу заробітну платню і перспективу кар'єрного зростання. «Справжній військовий розвідник не стане жандармом», — гордо відмовив Безпалий заступнику Мережка, який спеціально приїздив до Вашінгтона вмовляти Віктора обійняти посаду начальника Закордонної Інформаційної служби ДерВару. Згадавши Безпалого, Гайдук пішов з тераси, бо змерз. На острові й на обох берегах Дніпра все ще лежав сніг, а весняна вода у водоймищі здавалася чорною.

Гайдук покликав помічника. Сяючи лукавою усмішкою, увійшов Григорій Невінчаний. Він був старшим за віком і добряче обважнів від регулярних випивок з незліченними друзями і доброї закуски — обов'язкове сало з часником, білий пшеничний хліб, солоні огірки й домашня смажена ковбаса; проте він ніколи не дозволяв собі не виконати наказ чи ухилитися від участі в операції. На ньому був ізраїльський камуфляж для війни в пустелі — Невінчаний недавно повернувся з Хайфи, куди тимчасово перенесли столицю Ізраїлю після іранських ядерних ударів по Тель-Авіву і західний частині Єрусалиму.

— Григорій Іванович, що чути у справі вбивства Безпалого? — запитав Гайдук офіційно, хоча любив Невінчаного. Той підчас румунської кампанії був наставником молодого лейтенанта і одного разу на околиці Бухареста врятував життя Гайдуку, помітивши на даху вілли румунського снайпера, що цілився в лейтенанта бригадної розвідки. Пострілом з гранатомета Невінчаний зняв снайпера.

— А що може бути відомо, коли справою Безпалого займається ДерВар, — примружив очі Григорій. — Наших хлопців з аташату у Вашінгтоні усунули від справи.

«Знову Мережко», — подумав Гайдук.

— Що будемо робити?

— Літати, — сказав Невінчаний і справді злетів, ледве не розбивши своєю великою напівлисою головою люстру, яка загрозливо захиталася і задзеленчала. Гайдук остовпів від здивування.

— Бляха-муха, я ще не дуже вмію цим керувати, — кректав винувато Невінчаний, прибравши горизонтальне положення, наче робив «ластівку», і гепнув головою об стінку, на якій висів портрет гетьмана. На поясі Невінчаного поряд з найновішим ізраїльським пістолетом-кулеметом Мікро-TAR-22 був приторочений невеличкий апарат. Григорій крутив важіль, немовби власник моделі літака, керованого на відстані. Він безпомічно завис над столом Гайдука, не знаючи, як повернутися до вертикальної позиції.

— Ігоре Петровичу, вибачте, це я в Ізраїлі дістав. Вірніше — виміняв протиатомний костюм Чорнобиль-30 на це. Вони починають озброювати цим свій спецназ. Показали на тренуваннях — ураган! Як ніндзі літають!

Нарешті щось в апараті спрацювало, і Невінчаний важко впав на підлогу.

— Щодо Безпалого в мене є ідея, — повідомив Григорій. — Треба підключити «АМАН». Там працює наша людина — Давид Бейлін. Дуже порядний хлопець. Він перевіз сюди свою сім'ю — ще до ядерних ударів. І часто тут буває. Якщо дозволите...

— Дозволяю, — сказав Гайдук. Він звик до різних дивацтв Григорія. Ідея «літаючого спецназу» йому сподобалась.

— А скільки таких... апаратів ви зможете дістати для нас?

— Штук десять, не більше. Вони там у великому дефіциті. А ви допоможете з протиатомними костюмами?

— Допоможу, — пообіцяв Гайдук.

— Я приніс вам пропозиції щодо спецгрупи, яка має бути у вашому розпорядженні. Ось список, — він простягнув Гайдуку флешку. — Тут все — характеристики, біографії, відеозаписи

бойових дій і тренувань. Всього десять чоловік. Зможуть літати, — зблиснув він своїми наївними блакитними очима.

— Дякую, я уважно вивчу.

— Ігоре Петровичу, півгодини тому прийшло запрошення від Мінтімера Басманова. Хоче з вами познайомитись.

— Басманов?

— Так. Раджу прийняти запрошення. До нього навіть Його Ясновельможність їздить регулярно.

— А куди треба їхати?

— Тут недалеко, — Невінчаний підійшов до великого комп'ютерного екрана і висвітив на ньому карту. — Це в Чернігівському краї, на стику України, Росії та Білорусі.

На карті з'явилися обриси Чернігівщини. Невінчаний повів курсором на північний схід від Городні, відхилившись від дороги М-13. Курсор уперся в ріку Тетіва та великий лісовий масив, потім Невінчаний окреслив світляне коло — Городня, Мена, Семенівка, Корюківка — і зайшов на територію Росії, відхопивши великий шмат простору.

— Це його володіння.

— Поїду, — вирішив Гайдук. Він набрав на геджеті номер гетьмана.

— Ваша Ясновельможність, прошу дозволу на поїздку до Басманова.

— Що йому треба? — невдоволено спитав гетьман.

— Не знаю. Але запрошує.

— Їдь. Тільки будь обережний. Роби з себе дурника: ще нічого не знаю, тільки приступив до обов'язків. Після поїздки —до мене з доповіддю.

— Слухаюсь, — сказав Гайдук. І, відключивши урядовий зв'язок для вищого керівництва УВКФД, наказав Невінчаному:

— Приготуйте назавтра «черепаху». Поїдете зі мною. Тільки залиште цей літунський апарат. Так, ще одне. Повісьте, будь ласка, фотографію, подаровану Мережком, у приміщенні для відпочинку.

— Слухаюсь, — всміхнувся Невінчаний. — Не треба ображати Юлія Юліановича. Хай висить. Я перевірив. Там чисто, бляха-муха.

— Вибачте, Григорію Івановичу, забув. Чи не могли б ви знайти в конторі Мережка агента Іоанна? Хотів би з ним познайомитись.

35.

ФАЙЛ ГАЙДУКА
9/05/2077

Абсолютно таємно. 1 прим.
Раднику Гетьмана України з національної безпеки,
Секретарю РН Б України Генерал-хорунжому Гайдуку І.П.

ОПЕРАТИВНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Басманова Мінтімера Никоновича, громадянина України, Росії, Білорусі, Казахстану, Союзу Держав Чорної

Орди (СДОР), Швейцарії, Китаю. Боярин московський. Член Ареопагу України. Член Таємної Світової Ради (фактично світового уряду) зі столицею в м. Чингіз-Сарай. Князь Чернігівській, цар Воронезький, Рязанський, Сталінградський, хан Улан-Баторський, Аральський. Голова Ордену Світла — Святих отців-опричників.

Народився в 2010 році у Москві. Безпритульний, батьки невідомі. Злодій у законі з 18 років. Неодноразово ув'язнений в пермських, усть-тобольських, мордовських таборах, в тюрмах для особливо небезпечних злочинців Владіміра і Сталінграда. Особисто вбив ножем 8 в'язнів-сокамерників, в послужному списку є також зґвалтування жінок і хлопчиків з дитячого будинку. У 2030 р до Басманова М.Н., як пишуть біографи, «прийшло видіння». Перебуваючи в камері-одиночці для смертників, він нібито побачив дух Христа, який прийшов до Басманова вночі і розповів, що насправді він не воскрес після розп'яття, а помер, і що саме Басманову він доручає сповістити світові правду про смерть Христа, поховати його тіло і закласти нове віровчення. Дух випромінював настільки яскраве світло, що охорона тюрми підняла тривогу, думаючи, що Басманов здійснює втечу. Коли спецкоманда вдерлася до камери Басманова, охоронці були вражені, побачивши, що кайдани, в які був закутий в'язень, зникли, а сам Басманов стоїть на колінах перед ліжком і молиться, не звертаючи ні на кого уваги. Розповідають, що від того моменту Басманов докорінно змінився: став лагідним і побожним, організував недільну школу для в'язнів, яких агітував вступити до Ордену Воїнів Світла — Святих отців-опричників. Розпустив чутку, що є далеким нащадком боярина Олексія Басманова (XVIст.), одного з засновників опричнини, вбитого за наказом Івана Грозного. Під гаслом боротьби зі злочинністю, опричники Басманова вбили половину в'язнів і майже всю охорону, захопивши Сталінградську в'язницю, яку проголосили Святим Домом Опричників. Замість ікон з зображенням Христа вони повісили портрети Івана Грозного з написом: «Тортури кожному, на кого впаде підозра государева. Се очистить душі від темряви і примножить світло». Під сильним тиском ліберальної московської інтелігенції та сталінградських правозахисників Басманов був звільнений у 2039 році і проголошений святим. Загони опричників Басманова, організовані в

моторизовані стрілецькі та бронетанкові бригади, почали захоплення ряду колишніх територій російської імперії, караючи корумпованих чиновників, поліцію, жандармів і кримінальних злочинців, відрубуючи їм голови, руки, тавруючи їхні чола — в залежності від ступеню провини. Цей рух Басманова, названий істориками «великим очищенням Росії», був з ентузіазмом підтриманий широкими народними масами (78,2% підтримки в суспільстві). Басманов та його воїнство великою мірою спричинилося до розпаду централізованої Російської держави та захоплення її великих території Піднебесною Народно-демократичною Імперією і Чорною Ордою. Під час українсько-румунської війни (2048-2052 рр.), коли була окупована Буковина і частина Одесько-Чорноморської землі, Басманов надав військову допомогу генералу К-Д. Махуну — нині гетьману України. Разом з танковою армією Махуна, яка здійснила стрімкий рейд до Бухареста, в наступальній операції брали участь три мотострілецькі бригади Басманова (імені Івана Грозного, імені протопопа Авакума та імені Сталіна), яким був відданий на пограбування на 3 дні Бухарест. За видатний вклад в перемогу України Басманов одержав у володіння Чернігівській край. Усього, за приблизними оцінками, Басманов володіє півмільйоном кріпаків на землях, що належать йому, вирощуючи на спеціальних фермах на продаж жінок-повій та чоловіків-гладіаторів, яких транспортує переважно до Чорної

Орди та Піднебесної (див. детальніше додатки I-VII). Враховуючи військову силу і роль Басманова у допомозі Україні, гетьман К-Д. Махун ввів Басманова до складу Ареопагу України (2067 р). У 2068 році Басманов сформував «Рух за Чотири Свободи» — неполітичну масову народну організацію.

В основу ідеології Басманова покладено принципи, сформульовані ним ще у 2037 році, під час перебування в сталінградській тюрмі, які він виклав у свої книзі «Моя зустріч з Христом і боротьба за народну свободу», написаній у камері смертників.

Ось ці принципи:

1. Свобода держави від сепаратизму.

Ніяких окремих націй, племен, етнічних меншин і автономних утворень немає і не може бути. Існує лише ЄДРОН (Єдиний Державний Російський Народ), що формується державою, в ім'я державних цілей і єдності держави. Держава не тільки має право, але і повинна жорстко викорінювати сепаратизм у всіх його проявах (суспільна підтримка — 56,9%)

2. Свобода керівників Єдиного Державного Російського Народу від будь-яких юридичних обмежень і міжнародних зобов'язань при

розбудові держави.

Все в ім'я держави, все для держави. Кожен, хто чинить опір волі керівників чи висловлює сумнів в їх політиці, є ворогом держави і підлягає знищенню. Чим жорстокіші репресії супроти ворогів держави, їх сімей та друзів, тим сильніша держава (підтримка громадської думки — 63,3 %).

3. Свобода суспільства від злочинців.

Всі злочинці мають бути тавровані і сидіти в тюрмах або концтаборах, а ті, кому відрубали кінцівки, відрізали язик чи випалили очі, мають перебувати в інвалідських домах тюремного типу (підтримка в межах 78-85 % в залежності від регіону).

4. Свобода вибору громадян.

Кожен громадянин має право самостійно вирішувати, хто є ворогом держави і злочинцем і вживати заходів для викорінення злочинності. Свобода карати ворогів — найбільша з громадянських свобод в історії людства (громадська думка — 89,3 %).

Басманов не приховує, що принципи, сформульовані ним, ґрунтуються на фундаментальному факті фізичної смерті Христа, тобто на тому, що він називає «свобода від догматів Христа». Як пише у своїй книзі Басманов, «другого пришестя Христа не буде. Реальним фактом XXI-го століття стане пришестя Всекараючої і Всемилостивої Держави, в якій панують принципи Чотирьох Свобод».

Незважаючи на відверто антиукраїнські погляди Басманова («такої наі$ії ніколи не було, немає і не буде» — цитата з книги), він не підтримав агресію ЕнРосу проти України під приводом «захисту газотранспортної системи проти «українсько-американських націоналістів» (2068-2070 рр.) Незгода Басманова з російсько-українською війною («ми — ЄДРОН — єдиний народ і не повинні воювати», — заявив він) призвела до громадянської війни в Росії, колапсу Москви, розколу території на невеличку північно-європейську область (С-Петербург) та зону впливу Чорної Орди. Лютий антисемітизм Басманова і його особиста дружба з жорстоким диктатором Чорної Орди Кара-ханом призвели до того, що Світовий Уряд глобалістів (клуб Локарно) проголосив Басманова ворогом людства і Організації Глобальної безпеки й визначив ціну за його голову в 1 млрд. глобо.

Басманов, використовуючи свої близькі відносини з гетьманом України, наполягає на якнайшвидшому приєднанні України до Чорної Орди на правах «Києво-Дніпровського Улусу», обіцяючи гетьману Махуну звання «хан»: рішення має бути прийняте під час саміту СДОР у Києві (Батий-град) у грудні 2077 р.

Веде аскетичний образ життя, не п'є, не курить, виховує сорок хлопчиків-сиріт. Створив музей Івана Грозного та опричнини,

захоплюється музикою Петра Чайковського і живописом Іллі Глазунова.

Аналітик Максиміліан-VI

36.

Вилітали вранці. Падав сухий травневий сніг, висріблюючи чорну «черепаху», біля якої Гайдука чекав Невінчаний. Григорій змерз у своєму парадному темно-зеленому мундирі ВІРУ й тому витанцьовував на бетонному посадковому майданчику, де стояли бойові гелікоптери та винищувачі вертикального злету з охорони гетьмана. Вони зайняли пасажирські місця в «черепасі»: це була п'ятимісна невеличка машина, не призначена для ведення бойових дій, хоча й несла на собі озброєння — чотири ракети «повітря-земля», два кулемети й одна авіаційна 22 мм гармата.

Пілот-водій і бортмеханік «черепахи» вивчали комп'ютерну карту маршруту й перевіряли системи управління. Всередині було тепло, і Невінчаний скинув френч. Під лівою пахвою в кобурі стирчав нерозлучний супутник Григорія — пістолет-кулемет Мікро TAR-22.

Гайдук вперше бачив німецьку «черепаху» виробництва концерну BMW: добра компоновка внутрішнього простору, VIP-івській комфорт, німецький педантизм у всіх деталях. Американські бойові та поліцейські «черепахи» були набагато потужніші й краще озброєні. Гайдук пам'ятав своє враження, коли вперше у випробувальному центрі фірми "Raytheon" у Канзасі побачив FAV-TI (Flying Armored Vehicle-Turtle I) — велику літаючу тарілку, схожу на черепаху, непроникно-чорну, без видимих ілюмінаторів та ознак зброї.

Ця загадковість і непроникність зачаровували. Спочатку американці піддали випробуванням захисні властивості «черепахи»: на полігоні тарілка була обстріляна з гармат та протитанкових ракетних комплексів. «Черепаха» сховалася за завісою потужних вибухів, які, здавалося, розкололи її, як крихку яєчну шкаралупу. Але коли фонтани землі впали, а дим розвіявся, всі, хто був на випробуваннях, побачили чорний силует неушкодженого бойового літального апарата.

Гайдуку була надана честь спостерігати таємні випробування тільки тому, що він запропонував американцям бартер: постачання принципово нових водно-водневих потужних двигунів компанії «Січ-Мотор» з Запоріжжя взамін за передачу Збройним Силам України кількох «черепах». Це була взаємовигідна оорудка, яку санкціонували особисто гетьман Махун і президент Ван Лі: як колишній танкіст, гетьман з захопленням переглянув документальний стереофільм про техніко-тактичні та бойові якості «черепах», які стали новим стрибком в гонці озброєнь, поєднуючи характеристики танка, бронетранспортера, гелікоптера та машини-амфібії. Махун з завмиранням серця й

жалістю (що не йому доведеться воювати на цих машинах) спостерігав, як «черепахи» стрімко летять над землею на висоті одного-двох метрів, злітають при потребі на висоту 20 — 50 метрів, ведуть інтенсивний знищувальний вогонь, прориваючи оборону противника і сіючи паніку в його тилах і центрах управління. Гетьман повністю схвалив оборудку Гайдука і присвоїв йому звання полковника. Це був 2070 рік. Уже перші п'ять бойових «черепах», перекинутих з європейських баз Конфедерації до Києва, спричинили злам у війні України з ЕнРосом: після ударів «черепах» у районі Вишгорода, коли була знищена резервна Добровольча армія ЕнРосу ім. генерала А.Денікіна, російська корпорація почала евакуацію своїх військ з Києва, Житомира та Хмельницького.

«Черепаха», в якій сиділи Гайдук і Невінчаний, летіла на невеличкій висоті над Десною, до берегів якої тулилися засипані снігом низькорослі ялинки — наче наближалося Різдво. «Якщо немає Воскресіння — отже, немає Різдва?» — запитав сам себе Гайдук і переніс думки до «Ланкастера-27», згадавши, як вони летіли низько над Атлантичним океаном, відстрілюючись від БОП «Каракорум». Здалося, що пройшла вічність відтоді. Потім чомусь він згадав теплу руку Божени на своєму стегні і відчув запах її стриженого волосся.

— У мене прохання до вас, Григорію Івановичу. Дізнайтеся, що з тією дівчиною... Боженою. Тією, що на фотографії. Я дам вам її координати.

— Слухаюсь. — Григорій побоявся двозначно посміхнутися.

Далі летіли мовчки. Пілот вів переговори з командуванням підрозділу зенітних ракет, що стояли на кордоні володінь Басманова, і потім — з контрольною вежею аеродрому, прохаючи дати згоду на посадку. На майданчику, де приземлилася машина, їх зустріла група озброєних опричників Басманова: на них були хутряні вовчі сірі шапки — голови з оскаленими пащеками й довгі чорні кафтани, перевинуті широкими червоними пасами, в руках — автомати ІЖ-107 з потужними підствольними гранатометами, за плечима стирчали стилізовані під мітли антени космічного зв'язку.

Старший опричник з відрізаним носом, глянувши на Невінчаного, прогундосив:

— Етот хохол останєца тут.

— Ні, — сказав твердо Гайдук. — Або він іде зі мною, або я відлітаю назад.

Старший підніс долоню до рота (Гайдук побачив, що пальці в нього відрубані), перекинувся кількома словами з кимось й неохоче погодився. Гостей всадовили у візок для пересування

гравців у гольф, старший сів за кермо, інші опричники побігли поруч, важко дихаючи. Гайдук подумав, що збоку це виглядає, ніби зголодніла вовча зграя женеться за здобиччю. їхали центральною алеєю, оточеною з обох боків білими ніжними берізками, чорні мітки на корі яких були схожі на сумні очі страждальців, які упокоїлися в цій бідній землі.

Перед палацом Басманова — велетенською сорокап'ятиповерховою спорудою з колонами, вежами й шпилями у стилі московських висотних будинків 50-х років минулого століття — побачили монумент Івана Грозного. Монумент був постмодерністський — веселий, розмальований у різні яскраві кольори, наче собор Василя Блаженного на Красній площі у Москві: цар у шапці Мономаха, обличчя жовте з червоними рум'янцями (якраз на сьогоднішній морозець), борода чорна. Государ радісно всміхався. На ньому був смугастий червоно-чорно-зелений каптан, а в руках він тримав сокиру, обмазану яскраво-червоною фарбою, лезо сокири врубалося у плаху, темно-червону від загуслої крові. І тільки вовки, що кільцем оточували государя та плаху, піднявши вгору голови, були зловісно сірі, кольору солдатських шинелей. Якраз визирнуло сонце, і монумент заіскрився, заграв усіма барвами. «Чи це не мара? — подумав Гайдук — Чи був я ще недавно у Вашінгтоні, де цвіте біло-рожева сакура? Чого я повернувся сюди, в цей осоружний край скажених вовків?».

У величезному вестибюлі палацу, оздобленому рожевим італійським мармуром і теракотового кольору китайським коштовним камінням, їх зустрів дворецький з білою перукою на голові, в золотистому камзолі та білих панчохах й венеційських, на підборах, черевиках з рожевими бантами.

— Єго сіятельство прімєт вас in ten minutes. He's praying now.

— Great,— погодився Гайдук.

Поки вони чекали, піаніст, що грав на білому роялі, та арфістка втішали їхній слух музикою з «Лебединого озера».

Пролунав мелодійний дзвінок, і дворецький занепокоєно глянув на Невінчаного:

— I'm sorry, but screening has shown, that this man has the gun... You have to leave your gun, — звернувся він до Невінчаного.

Григорій, який не знав жодної мови, крім української, подивився на Гайдука.

— Доведеться залишити зброю, — переклав той.

Та нізащо. Вони ще зіпсують щось. Я краще побуду тут. їй-богу, Ігоре Петровичу. Ви самі з Басмановим розмовляйте. Мені не треба. Менше знаєш — краще спиш, бляха-муха.

— Гаразд, залишайтесь, — Гайдук пішов слідом за

дворецьким, який кокетливо відставив убік пальчики й похитував стегнами, наче повія.

Басманов прийняв Гайдука у сліпуче білому, мармуровому з золотом круглому залі, який містився під головною баштою палацу: згори, з висоти сорока п'яти поверхів, лилося світло, либонь штучне, яке наповнювало простір блакитняво-сонячним серпанком.

Басманов сидів на високому золотому різьбленому троні, прикрашеному темно-червоними рубінами. Під троном, біля ніг Басманова сидів на сходинці отрок років десяти з золотим вінцем на голові, у гаряче-жовтій футболці з написом "Dzengiz-Saraj", картатих шотландських штанцях і кросівках "Nike". Сам Басманов виявився величним кістлявим старцем з довгою сивою бородою й сивими патлами, що вибивалися з-під високої бобрової боярської шапки; був у білій одежі, у правій руці тримав довгий посох-сокиру: голову відрубати було б важко, але пальці — цілком можливо.

Дворецький вказав Гайдукові місце для аудієнції — у двох метрах від трону. Згідно з протоколом, Гайдук похилив шанобливо голову й сказав:

— Дякую, ваша світлосте, за честь бути тут...

— Варрава, прінєсі кресло гостю, — наказав Басманов. — Ви сідайте, не треба стояти, — звернувся до Гайдука українською мовою, тільки трохи дивною, яка скоріше нагадувала білоруську; це звучало так: «Ві сідайте, не треба стояті. Радій вас бачіті». Хоча, можливо, це був особливий чернігівський мовний варіант.

— Я хотів з вами познайомитись, — хрипким басом завзятого курця продовжував Басманов, — бо мав причетність до вашого призначення. Гетьман дуже просив, щоб я погодився з вашою кандидатурою... Це був компроміс, бо я рекомендував гетьману призначити Руслана Фощенка на посаду міністра закордонних справ. А гетьман вагався.

— Дякую за підтримку, — знову чемно схилив голову Гайдук.

— Я багато чув про вас, — сказав Басманов, пильно вдивляючись в Гайдука. Погляд був колький, вицвілі очі боярина ховалися за сивими бровами, але Гайдук, намагаючись не відводити погляду від Басманова, відчув тривожне випромінювання, що йшло від цієї людини, наче від зголоднілого вовка, який шукає собі поживу. — Мені здається, що ви людина раціональна, не піддаєтеся цим облудним теоріям існування окремого українського народу. Це — мотлох двадцятого віку, всі ці ідеї Леніна і Вудро Вілсона про самовизначення націй.

Гайдук мовчки слухав Басманова.

— Буду відвертий, — Басманов знову кинув на Гайдука

гострий погляд. — Надходить час великих історичних рішень. Махун надто старий і дурний, щоб це зрозуміти. Він ще грається в Україну, оточив себе ідіотськими декораціями патріархального минулого, не розуміючи, що України вже немає. Всі гетьмани, всі президенти, всі правителі України були зрадниками. Чому? Тому що ідея самої України була зрадницькою від самого початку до кінця. Україна — це міф, це вигадка сепаратистів, це витвір польських, Ватиканських, німецьких і американських агентів — для того, щоб роз'єднати, принизити великоросійський народ. І ми повинні покінчити («повінні покінчіть») з цією історичною несправедливістю. Від вас буде багато чого залежати... Ви це розумієте ?

— Боюсь, ви перебільшуєте мої можливості, — смиренно мовив Гайдук. — Я людина нова, недосвідчена.

— Це — Ніколка, — не звертаючи уваги на слова Гайдука, Басманов нахилився до хлопчика, заглибленого в комп'ютерну гру. — Він буде російським царем Ніколаєм Третім. Правда, Ніколка?

— Правда, — впевнено відповів хлопчик, не відриваючись від екрана. — Данціг — це російське місто?

— Звичайно, — сказав, подумавши, Басманов, і знову повернувся до своєї улюбленої теми:

— Які уроки дало нам двадцять перше століття? Урок перший: всі форми національної державності часів вісімнадцятого століття виявилися нежиттєспроможними. Національні держави вмирають на наших очах. Подивіться на Францію, Іспанію, Німеччину. Хто виживає? Великі імперії — безнаціональні, не поділені на етнічні клаптики. Ви жили в Америці. Хіба ви не бачили, що вона стала однією з провідних країн світу завдяки імперському формату, де всі — незалежно від національності й релігії — американці. Так само Китай, Індія... Росія, Україна, Білорусь і Казахстан мають шанс вижити, тільки створивши потужну слов'янсько-тюркську імперію. Чорна Орда дає нам такий шанс. Імперія, яка примусить здригнутися світ від своєї сили і величі.

Басманов помовчав трохи, доторкнувшись до тонкої дитячої шийки майбутнього російського царя, і продовжив:

— Урок другий: в двадцять першому столітті кардинально змінилися самі люди. Це справді ***новолюди***, як їх зараз називають деякі теоретики. Все більша і більша маса людей підтримує сформульовані мною принципи Чотирьох Свобод. Це принципи імперії — найвищої форми державності. Це принципи державних людей — чесних, дисциплінованих, вільних і відповідальних громадян. Тому я закликаю вас добре подумати і ухвалити

рішення покінчити з Україною, то більше, що вона і сама вже майже зникла з карти Європи. Напередодні саміту Союзу держав Чорної Орди в Батий-граді ми повинні прийняти історичний акт про ліквідацію так званого українського народу і так званої української держави. В нас буде інша держава та інший — єдиний російський — нарід. ЄДРОН.

Басманов тричі підняв і опустив посох. Гайдуку здалося, що у верхній частині башти злетіли голуби, наполохані різким стуком.

— А що буде з легально обраним гетьманом? — наївно запитав Гайдук.

— Гетьмана призначав Ареопаг, тобто я. Ваше завдання — підготувати гетьмана до невблаганної заміни. Ви людина розумна, і я сподіваюсь, що знайдете гідний вихід. Від цього залежить ваше майбутнє. Якщо зробите правильний вибір — вам буде забезпечена блискуча кар'єра в новій Імперії. До речі, хто за національністю ваші батьки?

— Мати — полька, батько — українець.

— Який же він українець, коли в його родоводі — ми перевірили це — повнісінько росіян, є євреї, литовці.

— Він уважав себе українцем.

— А я вважаю себе монголом, — гнівно стукнув посохом Басманов. — Ми всі єдиний нарід, пам'ятайте це.

Біля Гайдука виник дворецький, даючи знак, що аудієнція скінчилась.

Гайдук схилився перед Басмановим у глибокому поклоні й почав задкувати, як навчив його дворецький. І почув тихий, як стогін, голос Басманова. Звів очі й зустрівся з поглядом старого боярина, повним страждання.

— Якби ви знали, як вони мене били... Тепер болять усі кістки...

— Хто... хто бив? — не зрозумів Гайдук.

— Опера, в сталінградській тюрмі. А я молодий був, мені хотілось на волю. — По запалих щоках Басманова котилися сльози. — Я хотів скуштувати манної каші з маслом... Ви ідіть, ідіть. Знаєте, що таке щастя? Коли мама годує манною кашею з маслом. Я на вас сподіваюся.

Гайдуку ще довго чувся за спиною шелест старечого голосу, тільки слів не можна було розібрати.

По дорозі Григорій Невінчаний захоплено розповідав Гайдуку, як опричники завели його до тренувального залу для гладіаторів, де богатирі Басманова, озброєні невеличкими щитами, завбільшки з тенісну ракетку, і короткими ножами, билися з товстим бурим ведмедем, який ледве не загриз на смерть молодого бійця, але ведмедя швидко нейтралізували

пострілом снодійного. Бляха-муха.

Гайдук мовчав, перебуваючи в похмурих роздумах, розуміючи, що його — поза власною волею — роблять заручником у глобальній і від того ще страшнішій і небезпечнішій грі. Її учасники — Гетьман, Басманов, Мережко, Фрідман, Стенлі Фішер, Фощенко, Ендрю Ван Лі та багато інших — вже зробили свої ставки і тепер намагаються перетягти на свій бік, примусити його, Гайдука, виконувати потрібну їм роль у п'єсі, фінал якої один: смерть героя, тріумф негідників.

Як вижити за таких обставин інсайдеру, який знає так багато страшних таємниць?

За допомогою мініатюрної відеокамери, вмонтованої в орден «Заслуги перед Вітчизною» другого ступеня — малиновий хрест з золотими мечами, — що красувався на парадному мундирі Гайдука, він зробив запис розмови з Басмановим. Вирішив не віддавати запис гетьману, обмежившись загальним викладом розмови. Запис Гайдук мав сховати до свого архіву.

37.

20/05/2077

Цілком таємно. Особисто

Його Високоповажності Івану Оврамовичу Крейді, члену Ареопагу України, Воєводі Ки ївському, Черкаському, Махноградському, Полтавському, Подільському, графу Люксембурзькому, Президенту і Виконавчому директору Центрального Енергетично-Індустріального Краю, Губернатору Слобожанському, Генеральному Координатору Інтернет-мереж Київської Русі, Канцлеру і дійсному члену УСРАН (Українська секція російської академії наук), Почесному академіку Академії Прав Людини ім. Кара-хайа (м. Чингіз-Сарай, Чорна Орда), Віце-президентові СУКА (Східно-Українська Комуністична Асоціація), Генеральному Прокуратору України, маршалу юриспруденції

Ваша Високоповажносте!

На Ваш запит від 15/05/2077 за № 001375 доповідаю, що, незважаючи на високе державне призначення Генерал-хорунжого Гайдука І.П. внаслідок досягнутого компромісу між Гетьманом Махуном, Боярином Басмановим та Бароном Фрідманом, ДерВар вважає, що всі звинувачення проти Гайдука І.П. — державна зрада, шпигунство на користь Конфедерації Держав Північної Америки, незаконні грошові операції внаслідок торгівлі зброєю (див. додатки 1—11) — залишаються в силі, але, у зв'язку з обставинами, що склалися, переводяться до розряду так званих «заморожених справ» — ТВС (тимчасово відкладених справ) — тобто юридичних мін

уповільненої дії, які негайно здетонують при зміні політичної ситуації.

Як Ви знаєте, у цій справі ДерВар перебував у робочому контакті з американськими колегами. На жаль, їх спроби остаточного вирішення справи Гайдука були невдалими. ДерВар продовжує оперативну розробку Гайдука через свою агентуру в ВІРУ. Хочу звернути Вашу увагу, Ваша Високоповажносте, на те, що в Україну Гайдук прибув у супроводі громадянки Конфедерації ДПА Божени О'Коннел (O'Connel), яка приїхала нібито на відвідини брата — Аскольда О'Коннела, який працює в Феофанівсько-Пироговському ЗЕК-116. Ми встановили за цими особами нагляд і інформуватимемо Вас про результати спостережень.

Прошу дати офіційний дозвіл Генеральної прокуратури України (ГЕПРУ) на проведення оперативно-розшукових заходів щодо Гайдука І.П. з метою підготовки його справи до розконсервування, як тільки надійде відповідний момент.

На мій погляд, головна небезпека, що її несе Гайдук І.П. державно-політичному устрою незалежної України, полягає навіть не в тих формально-юридичних провинах, в яких він звинувачується, бо ще Христос казав, що всі ми, люди, грішні, а в іншому:

— сатанинська гординя, честолюбство і бонапартизм палають в серці цієї молодої і безперечно здібної людини;

— провівши двадцять років в іншому суспільстві й увібравши в себе чужу нам юдо-християнську філософію й принципи побудови суспільства на брехливо-ліберальних ідеях демократії та верховенства права, Гайдук І.П. становить велику небезпеку для української держави й політичних традицій нашого народу;

— є серйозні підстави вважати, що Гайдук І.П. володіє великим масивом вкрай небезпечної для Ареопагу та військово-політичного керівництва України інформації, яку може використати у найбільш небажаний час, чим викличе дестабілізацію держави і суспільства з катастрофічними

наслідками (див. додатки 13—14 — звіти агента «Імператор» щодо «Файлу Гайдука»).

Слава Україні!

Схиляюсь перед Вами Воістину Ваш
Юлій Мережко Директор Державної Варти України
38.

Майор військової розвідки Ізраїлю АМАН Давид Бейлін дістався Вашінгтона наприкінці травня. Його відрядженню до столиці Конфедерації передувала розмова Гайдука з начальником

АМАНу генерал-майором Амосом Леві — давнім добрим приятелем Гайдука ще з часів навчання в МІТ. Розмова велася через ізраїльський військовий супутник «Єшурун», канали зв'язку якого були недоступні для радіоелектронної розвідки Чорної Орди. Давид Бейлін давно співпрацював з Бюро Гайдука, і йому належало «закрити» деякі питання після надзвичайних подій, що сталися у Вашінгтоні у квітні. Гайдук і Амос домовилися, що з Вашінгтона Бейлін приїде до Києва на кілька днів, а тоді повернеться до Хайфи. Деталей не обговорювали — бо довіряли один одному; схоже, що Амос Леві здогадувався, в чому суть справи. Він одразу погодився відпустити Бейліна, незважаючи на критичну ситуацію, що склалася в єврейській державі.

Тель-Авів і частково Єрусалим були спалені іранськими ядерними боезарядами. Оточений зусібіч мільйонною армією «Воїнів Аллаха», зраджений союзниками під час «ядерного Мюнхена» — конференції з Близького Сходу, що відбулася на Кіпрі— Ізраїль оголосив «годину Зеро», час смертельної загрози своєму існуванню, час помсти і гніву. Кількома ядерними вибухами Ізраїль створив захисну зону навколо країни — від пустелі Синай до Мертвого моря, Голанських висот і зелених долин на кордоні з Ліваном. У цій зоні підтримувався надзвичайно високий рівень радіації, що не давало змоги танковим і піхотним з'єднанням Воїнів Аллаха знищити залишки держави Ізраїль.

Давид Бейлін у супроводі шістьох десантників з Серет-Маткаль, підрозділ 262 (розвідка Генштабу), вирушив з КПП Рафах на Синайський півострів на пошарпаному в боях, але надійно захищеному від радіації БТР «Сара», побудованому на базі важкого танку «Меркав-8». Всі семеро були вдягнені у протиатомні скафандри «Чорнобиль-30» українського виробництва. Показники лічильника Гейзера коливалися меж дозами 5-100 рентген на годину. За БТРом тяглося довге жовте пасмо радіоактивного піску пустелі. їхній шлях проліг уздовж узбережжя Середземного моря, яке вабило зір пронизливо синім кольором мертвих вод. Шосе було забите понівеченими залишками вантажівок і бензовозів, спаленими танками з відірваними баштами; в районі Аль-Аріша вони побачили груди обвуглених трупів — мертвих вояків єгипетської дивізії «Лиси пустелі». У повітрі, розігрітому до 50°С, стояв жахливий сморід, від якого зомлів водій-механік їхнього БТРа: не допомагала система очищення повітря, встановлена в протиядерних скафандрах. Дістався до знищеного вибухами селища Раманах, вони звернули на північ, до Пелозійської затоки, де їх чекав підводний човен ВМС Ізраїлю. Далі їхній шлях проліг через

Мальту та Іспанію, літаком — до Мексики, і від Ель-Пасо (Техас) до Вашінгтона вони добиралися на броньованому джипі Розвідувального управління Міністерства оборони (РУМО) Конфедерації.

28 травня, у п'ятницю, о шостій годині РМ до бару готелю «Хілтон Вашінгтон», розташованого неподалік від Дюпон-серкл, увійшов елегантний світловолосий джентльмен, з тих, що звуться "handsome man" і викликають довіру у секретарок в офісах і у самотніх літніх леді. Це був Давид Бейлін, який успадкував від своїх київських батьків не тільки білясті дівчачі вії й невинну дитячу усмішку, але й загальну ауру людини, на яку можна покластися.

Помітив самотню постать дівчини, яка меланхолійно посмоктувала коктейль, сидячи перед стійкою впритул до стіни, так, щоб ліворуч ніхто не міг сісти. Бейлін легенько доторкнувся оголеної спини дівчини. Вона злякано здригнулася, повернувшись до нього.

— Шалом, Ніколь, — м'яко усміхаючись, мовив Бейлін.

— Шалом, — автоматично відповіла вона й знову здригнулася: — Боже, Давиде, це ти?

— Це я.

— Аякже війна, атомні бомби?.. Жах якийсь... Ти давно тут?

— Вип'ємо? — запропонував він, легко стрибнувши на високий стільчик праворуч від Ніколь Коен — технічного менеджера Бюро, яким донедавна керував Гайдук. Замовив два подвійні «скотчі», собі без льоду, й поцілував Ніколь у вушко: колись це діяло на неї. Відчув, що їй це приємно, що пам'ять лишилася.

Сказав, що приїхав до Вашінгтона, аби завершити справу з постачанням партії зброї, замовленої ще взимку, але затриманої у зв'язку з прийняттям резолюції Сенату про мораторій на постачання усіх видів озброєнь в район Близького Сходу. Але адвокати ізраїльського уряду довели, що заборона Сенату не має зворотної сили у даному випадку. Проблема полягає лише в доставці придбаної зброї до блокованого Ізраїлю. Гайдук домовився з авіатранспортною компанією «Антей», що зброя буде перекидатися з Греції великим вантажним літаком «Антонов».

Бейлін був частим гостем Бюро Гайдука, і тому Ніколь поділилась з ним останніми новинами: всіх співробітників Бюро тягали на допити у справі вбивства Віктора Безпалого та зникнення Гайдука. Потім, як за командою, допити припинилися, й Бюро відновило свою діяльність. У тимчасово виконуючого обов'язки директора Костянтина Слісаренка почався запій, і його з білою гарячкою запроторили до психушки. Карл Томсон

звільнився, і тому єдиним діючим співробітником є на сьогодні вона, Ніколь Коен. Київ мовчить, нових людей не надсилає, а вона не в змозі вирішувати ні комерційні, ні, тим більше, політичні питання. Зустрічей ніяких немає, вона сама сидіть в офісі Бюро, куди майже ніхто не дзвонить — і від цієї тиші їй стає моторошно... Чим більше вони пили віскі, тим ближче присувалися один до одного: Давид тихо облизував звабливу шию товстушки Ніколь, а вона поклала йому, як колись, долоню на коліно, і долоня вже почала несміливий, але цілком вмотивований рух угору.

— У мене тут кімната, номер 313, — прошепотів Давид. — Приходь хвилин за десять.

— Добре, — зраділа Ніколь.

Бар уже наповнився відвідувачами, котрі бажали відбути вікенд у прохолодному місці — на вулицях стояла важка волога вашінгтонська спека. Бейлін, повернувшись спиною до телекамери стеження (п'ючи з Ніколь віскі, він не повертався лицем до камери), пройшов крізь натовп і піднявся на третій поверх готелю.

Рівно через десять хвилин почувся легкий стукіт у двері, схожий на дряпання кішки. Відчинив двері і втягнув до кімнати Ніколь. Вивісив назовні табличку "Don't disturb!", клацнув замком і ланцюжком, і лише потім почав методично роздягати товстушку. Під подушкою лежала найновіша модель пістолета-автомата МікроТАР з цифровим блоком управління вогнем та глушником. У шухляді тумбочки лежав кинджал морських піхотинців Конфедерації.

Бідна Ніколь так спрагла за чоловіком, що застогнала, торкнувшись твердої частини Давидова тіла. Вона подумала, як прекрасно, коли кохається єврейська жінка з єврейським чоловіком, і їй захотілося народити дітей від Давида, щоб ніколи не загинув Ізраїлів народ. Потім вони поринули в темряву й упали в короткий сон, а коли повернулися в реальність 2077 року, у Вашінгтоні ще не запала темрява: стояли довгі світлі весняні вечори.

— Де твоя сім'я? — спитала Ніколь, підсвідомо чекаючи на страшну відповідь, що дала б їй право запропонувати йому залишитись з нею, а не повертатися на вірну смерть в Ерец Ісраель.

— З ними все гаразд. Вони в Києві.

— У тебе скільки дітей? Двоє?

— Троє, — сказав він неохоче, бо ця розмова ламала задуманий сценарій.

— А якщо я сьогодні завагітнію... ти не будеш проти?

Він підвівся, вдягнув білий халат, став на коліна на ліжку і подивився на Ніколь.

— Я не буду проти. Але я також не буду проти, якщо ти розкажеш мені всю правду.

— Яку правду? — обличчя Ніколь сполотніло, від чого її чорне волосся здалося ще чорнішим.

Давид витягнув кинджал морської піхоти.

— Ти зараз все розкажеш, інакше...

— Ти мене вб'єш? — ще не вірячи тому, що відбувається, посміхнулася Ніколь.

— Ні, гірше.

Він грубо роздвинув її товстенькі ніжки і поставив сторчма кинджал там, де починалося лоно.

— Розповідай, — нетерпляче сказав він. — на кого працюєш, що знаєш про вбивство Безпалого, все розповідай. Не здумай брехати. Я знаю про тебе дуже багато. Ми ще поговоримо про твою особисту роль у постачанні неякісної зброї, коли моя країна захлинається в крові. І ти вважаєш себе єврейкою?

— Що? Що? — від жаху вона тремтіла, наче в лихоманці, а рука намагалася затулити те місце, яке відчувало холод кинджального леза.

Він відкинув її руку з лона.

— Говори. У мене немає часу.

Вираз його обличчя злякав її більше, ніж кинджал. Вона багато чула про арабських смертників, здатних на все. Тепер побачила смертника єврейського.

— Я... працювала на Центральну службу безпеки...

— Яке відкриття, — іронічно гмикнув Бейлін. — Хто ж сумнівався. Далі.

Він поворушив кинджалом, щоб освіжити пам'ять Ніколь.

— Давала інформацію, яку від мене вимагали. Копії документів, аудіозаписи...

— І це все?

— Все.

Бейлін знову ворухнув кинджалом. Тепер їй стало по-справжньому боляче.

— Я тобі поясню, дитинко. Через кілька хвилин, якщо ти не станеш говорити, я розпанахаю цим кинджалом твою ніжну вагіну і все, що дає тобі радість. І дітей ти ніколи не матимеш. Я дам тобі наркотик, ти заснеш, і якщо не помреш від кровотечі, прокинешся вранці інвалідом, нікому не потрібним, бо як агент ти себе спалила. Он бачиш — на телевізорі встановлена відеокамера. Буде звіт для твого начальства.

Він затиснув твердою рукою її пухленьке обличчя і наказав:

— Починай.

Нарешті вона зрозуміла, що з нею не жартують.

— Я спала з Віктором Безпалим.

— Із ним теж?

— Ні, це зовсім інше. Він кохав мене, клявся, що хоче одружитися. Чи не можна забрати це? — вона пальцем торкнулася леза кинджала. Сталь виблискувала в кількох міліметрах від її лона.

— Ні, продовжуй, — грубо наказав Бейлін, відчуваючи, що ця клята курва ось-ось розчулить його.

— Безпалий сказав мені, що ненавидить Гайдука. І що працює на Державну Варту проти Гайдука.

— Далі.

— Він сказав, що Гайдук зібрав компромат на всю українську верхівку і що публікація цих матеріалів викличе вибух. Гайдук розумний-розумний, але дурний. Вірив Безпалому. А той тільки чекав, коли Гайдук відкриє йому місце, де сховані матеріали. Але Гайдук так і не відкрив.

— А хто вбив Безпалого? Це з твоєї подачі, сучко?

— Ні, — заплакала Ніколь. — Я його кохала. Ми домовилися, як тільки здамо Гайдука і отримаємо гроші, як обіцяли, одразу поїдемо на Багами і одружимось...

— Хто вбив Безпалого? — знову ворухнув кинджалом Бейлін.

— Я чула розмову двох офіцерів ЦСБ...

— В ліжку.

— Випадково... Є така версія, що Гайдука захищала Перша Леді та її помічниця — Марта Джеферсон. А Президент його ненавидів. ЦСБ мало контакти з українськими спецслужбами, які також хотіли здихатись Гайдука. І ще я чула чутки, що Марті Джеферсон допомагали українські націоналісти з УРА.

— Що за УРА?

— Українська революційна армія. Туди входять також і громадяни Конфедерації. Можливо вони й прибрали Безпалого, зрозумівши, що він ось-ось знищить Гайдука... Але я більше нічого не знаю. Пустіть мене, я хочу пісяти.

— Пісяй в ліжко, — дозволив Бейлін.

Він дістав з кишені халата червоно-білу капсулу й вклав до уст Ніколь.

— Ковтай. І не здумай мене дурити. Ти заснеш. За кімнату заплачено натри дні наперед. Сніданки сплачено. Якщо будеш розумною, нікому не скажеш про нашу розмову. Будеш і далі працювати на ЦСБ. Невдовзі приїде новий начальник Бюро. Ти з ним не будеш спати.

— Чому? — в Ніколь знову прокидалося простодушне

кокетство.

— Тому що він імпотент, — гаркнув Бейлін. — Слухай його і доповідай йому все, що почуєш.

Він забрав кинджал, чим негайно заохотив її до продовження недавньої гри. Вона навіть поклала пальчик туди, до щойно відчувала холод леза.

— Ні, крихітко, на сьогодні досить, — сказав Бейлін, спостерігаючи, як Ніколь Коен засинає під дією капсули.

А сам із сумом подумав: якщо під впливом радіації на Синайському півострові він стане імпотентом, то пошкодує про невикористані можливості п'ятничного вечора в готелі «Хілтон Вашінгтон».

39.

5 червня 2077 р.
Таємно. Один примірник
Раднику Гетьмана України з національної безпеки,
Генерал-хорунжому Гайдуку І.П.

ОПЕРАТИВНЕ ДОНЕСЕННЯ

Групою агентів ВІРУ в Конфедерації Держав Північної Америки проведено розслідування обставин інциденту навколо Українсько-американського Бюро з науково-технологічних обмінів (21/04/2077), при якому виконавчий директор Бюро генерал-хорунжий Гайдук І. П. під загрозою смерті був змушений покинути територію Конфедерації, а його заступник, підполковник Безпалий В. І. того ж дня був убитий. Фактично це призвело до зупинки в роботі Бюро на важливих напрямах українсько-американської співпраці, включаючи співробітництво в сфері оборони і національної безпеки.

Розслідування дало наступні результати:

1. Події 21 квітня 2077 р засвідчили наявність різноспрямованих тенденцій і боротьби у вищих ешелонах влади Конфедерації щодо України. Одна група, очолювана Президентом КДПА Ендрю Ван Лі, бажаючи піти на геополітичний компроміс з Піднебесною Імперією і Союзом Держав Чорної Орди, з метою поділу світу на сфери впливу, готова повністю здати Україну до сфери впливу названих об'єднань (тобто, піти на ліквідацію нашої держави). Союзниками Ван Лі та його групи у цій справі в Україні є члени Ареопагу України Басманов М.Н., Крейда І. О., активним виконавцем волі яких є Директор Державної Варти України Мережко Ю.Ю., який співпрацює в цьому плані з директором ЦСБ Конфедерації адміралом С. Фішером, та міністр закордонних справ України Фощенко Р.В., який відверто лобіює інтереси Чорної Орди

на міжнародній арені.

2. До групи, що виступає за справжнє стратегічне партнерство наших країн, входять Перша Леді Конфедерації, сенатор Ширлі Ван Лі, її помічниця М. Джеферсон (українського походження), голова Комітету з питань зовнішньої політики Сенату Конфедерації сенатор Пол Андерсен, міністр оборони Конфедерації Олівер Браун, високопоставлені особи Пентагону, ЦСБ, НРБ, Держдепартаменту та інших структур. На наш погляд, не виключено, що Перша Леді — як впливовий сенатор — має власні політичні плани і амбіції, які суперечать поглядам президента Ван Лі.

3. Фактором, що ускладнює внутрішньополітичну ситуацію в Конфедерації, є протистояння віце-президента Сари ЛуЛейн з одного боку, і Президента та Першої Леді з другого. У розвідувальних колах Вашінгтона ходить версія про недавнє захоплення в якості заручників членів сім'ї Сари Лу Леїн з метою зірвати її спробу висунути звинувачення проти Першої Леді у зраді, зокрема і в інтимному зв'язку Ширлі МакДоул з Гайдуком І.П., що мав місце 20 років тому. Кружляє чутка, що саме агенти спецслужби Президента Ван Лі захопили заручників — членів сім'ї Сари Лу Лейн і ввели їм сильнодіючу речовину, яку в разі порушення Сарою Лу Лейн обіцянки мовчати можна швидко активізувати, що призведе до їх смерті.

4. Встановлено, що загроза життю Гайдука І.П. походила особисто від Президента Конфедерації Е. Ван Лі (поважну роль міг відіграти особистісний фактор — чоловіча ревність) та його близького оточення (С.Фішер, А.Джозеф, В.Кроуфорд та інші), які діяли якщо не у прямій змові, то за мовчазною згодою ряду високопосадовців України (Мережко Ю.Ю., Фощенко Р.В. та інші). Детальний список українських посадових осіб, задіяниху цій справі, додається.

5. Достовірно встановлено, що заступник директора Бюро Гайдука І.П. підполковник ВІРУ Безпалий В.І. був багаторічним агентом ДерВару і працював підпсевдо «Імператор», перебуваючи під прямим підпорядкуванням Мережка Ю.Ю. і Фощенка Р.В.

6. Досі невідомо, хто вбив Безпалого В.І. На місці пострілу було знайдено американську великокаліберну снайперську гвинтівку М-650 (калібру 12,7 мм) з магазином на 7 патронів, залишилось 5 патронів. Ніяких інших слідів чи доказів — хто є учасником чи замовником злочину — не знайдено.

7. Інцидент з Бюро призвів до «побічних втрат»: після від'їзду Гайдука І.П. з Вашінгтона (21/04/2077) безслідно зникла його «френдгерл» Лінда Кенворсі, а 29/05/2077 у готелі «Хілтон Вашінгтон» була знайдена мертвою співробітниця Бюро

(перекладач, технічний менеджер) Ніколь Коен. Хто скоїв ці злочини — невідомо.

8. Залишається неясною (ще нез'ясованою) у цій ситуації роль Гетьмана України К-Д. Махуна та Генерального писаря Клинкевича В.Я. Аналіз їх діяльності триває.

ВИСНОВКИ:

1. Існує загроза згортання українсько-американської стратегічної співпраці внаслідок політичних інтриг всередині цих країн і зовнішнього геополітичного тиску, що може погіршити стан національної безпеки України.

2. Продовжує існувати загроза життю генерал-хорунжого Гайдука І.П. (причина — див. висновок 1).

3. Діяльність Бюро має бути якомога скоріше відновлена.

Аналітик Максиміліан IV

40.

Після травневих заметілей і морозів літо в Києві почалося раптово, за один день. Як казав Григорій Невінчаний — від ранкового «Ш» до вечірнього «Ш», від шуби до шортів. Сталося це у четвер, 10 червня 2077 року. Температура повітря, принесеного з Сахари, вночі піднялася до 32°С і зростала.

Місто опинилося в щільній зоні спеки, яка вигарячила цегляні та бетонні стіни будинків, миттєво злизала острівці снігу, проникла до квартир (довелося увімкнути одночасно сотні тисяч кондиціонерів, для чого знадобилися резервні потужності чигиринського термоядерного реактора); в місті почали відкриватися притулки для старих і знедолених людей, які не витримували спеки, запрацювали фонтани-басейни для малечі. Останні вцілілі каштани на неспаленому і незруйнованому боці Хрещатика, між консерваторією і будівлею всесвітньої аграрної біржі на Бессарабці — там, де колись містився Бессарабський ринок, — викинули перші бруньки.

Гайдук, який переїхав з конспіративної на свою стару квартиру в 30-ти поверховому будинку на розі Інститутської та Банкової (мама залишилася в старій «батьківській» квартирі на площі Толстого), прокинувся на світанку від незвичного тепла, що струменіло з відчинених дверей балкону на 29-му поверсі. Вийшов на балкон, звідки відкривалася панорама старої частини Києва, Подолу, Дніпра і Труханового острова. Далеко знизу долинали крики дітей, цвіріньканння горобців, які невідь звідки з'явилися, і брязкіт контейнерів для сміття, що їх нарешті після довгої зими взялася вивозити фірма "Green Clean".

Голоси дітей розбудили щемливі спогади: цю квартиру він придбав після свого одруження в 2060 році, і саме тут народилася його донька Кристина, яку востаннє бачив у 2062 році, коли розлучився з дружиною. Лара невдовзі після розлучення вийшла заміж за японця-стоматолога і виїхала до Едмонтона в Канаді, заборонивши Гайдуку бачити доньку. Час від часу агенти ВІРУ висилали Гайдукові фотографії доньки — гарної чорнявої дівчини, яка чомусь почала нагадувати йому японку.

Пролунав сигнал урядового геджету, і на екрані з'явилося повідомлення, що Гайдука о 10 годині чекає гетьман України в своєму палаці. Очікується прибуття офіційної делегації Союзу Держав Чорної Орди. Гайдук мав зустріти делегацію й узяти участь у переговорах.

Гайдук зітхнув — чи то від спогадів, чи від нагадування про переговори. Він пам'ятав про прибуття делегації: аналітики ВІРУ та РНБ підготували для гетьмана ряд довідок і позиційних матеріалів, розробили talking points — питання, які слід розглянути під час переговорів. Міністерство закордонних справ, ДерВар, Особливий відділ при Гетьмані, Міністерства оборони і економіки підготували свої матеріали. Однак Гайдук не знав, які ідеї і плани закладено в тих матеріалах, бо гетьман діяв давно випробуваним методом цезарів: збирав особисто усі папери докупи, самотужки вивчав їх і одноосібно приймав рішення, нерідко дивуючи підлеглих неочікуваністю й парадоксальністю своїх ухвал. Гайдук почав підозрювати, що гетьман, перш ніж ухвалити рішення, ***узгоджує*** його з кимось, тільки не знав, хто цей хтось.

Він ще приймав швидкий холодний душ, коли пролунав сигнал іншого — американського — геджета. Вискочив з душової кабіни, ледве не посковзнувшись, і голяком, залишаючи мокрі сліди на паркеті, підбіг до письмового столу, взяв геджет.

— Слухаю.

— Пане Гайдук, пане Гайдук, — почувся незнайомий жіночий голос і примовк.

— Говоріть, — роздратовано сказав Гайдук. — Я слухаю. У мене обмаль часу.

— Пане Гайдук, це я... Божена. Ви мене чуєте?

— Божена? Багатою будете. Я вас не впізнав.

— Може, мені подзвонити іншим разом?

— Ні, кажіть, що у вас. Щось сталося? — він так довго чекав цього дзвінка, що захвилювався, почувши голос Божени.

— Ні, все гаразд. Я хочу вас запросити до нас з братом. Ми живемо з ним та його сім'єю в ЗЕК-116. Це в Феофанії-Пирогово.

— Знаю, — сказав він. Ідіотська професія — все знати.

Невінчаний уже доповів, де і в яких умовах живе Божена.

— Провулок Лесі Українки, — сказала Божена, і голос здався йому дзвінким, як цей ранок. — У неділю о десятій чекаємо вас.

— Обов'язково буду, — пообіцяв Гайдук (якщо не впаде на мою голову якась халепа, подумав він).

— Чекаю. Bye-bye.

— Bye-bye.— Він легенько доторкнувся до червоного індикатора геджета. Це був перший дзвінок відтоді, як отримав цей геджет у Білому домі.

Під дверима квартири його вже чекали ординарець і охоронці. Вийшовши з двору на Банкову, Гайдук і його супровід попрямували до похмурого сірого будинку, де містився Особливий відділ при гетьмані. З напівпідвального поверху Гайдук ліфтом спустився на підземну станцію. Ординарець доповів, що гетьман сьогодні ночував у палаці, тому Гайдук має скористатися гетьманською капсулою. Гайдук сів у розкішне гетьманське купе (чомусь згадав лімузин Першої Леді, на якому вони з Боженою тікали з Білого дому); охорона розташувалася в задній частині капсули. Гайдук увімкнув лептоп з таємними донесеннями з теренів, окупованих Чорною Ордою. Машиніст дав короткий, але потужний, як у метрополітені, сигнал, і капсула стрімко рушила до берегів Дніпра, до гори Борщихи.

На таку спеку Гайдук вдягнув літній — світло-кремового кольору — генеральський мундир. Обладунок завершували військовий кашкет, схожий на бейсбольний, з кокардою ВІРУ, зіркою і золотим листям на козирку, червоно-зелені аксельбанти розвідувального управління, ідеально випрасувані штани з двома малиновими лампасами.

Стоячи на майданчику біля палацу гетьмана, почувався цілком комфортно, вітер з Дніпра не здавався таким спечним, як у місті. Незважаючи на гнітючі обставини візиту, настрій у Гайдука був піднесений.

Чота почесної варти пріла в теплих, ще зимових, важких жупанах, стискаючи в руках муляжі штурмових німецьких автоматів НК-МР 7/12. Два роки тому ДерВар викрив змову проти гетьмана, якого мали застрелити під час урочистого параду на честь урядового візиту президента Далекосхідної російсько-японської республіки Івана Попова-Іманакі-сан. Замовників злочину не знайшли, безпосередніх виконавців скинули з літака з висоти 5000 м над Чорним морем, і відтоді заборонили використання справжньої зброї під час парадів.

Рівно о 10.00 над майданчиком зависла велика десантна «черепаха» виробництва компанії «Уралвагонзавод» (Нижній Тагіл), що належала ВПК Чорної Орди.

Гайдук знав з розвіддонесень, що на озброєнні Чорної Орди перебуває дев'ятнадцять таких «черепах» — всі пофарбовані в танковий зелений колір, з чорними зірками Орди на бортах. У повідомленнях вказувалось, що Орда має проблеми з пальним для «черепах», оскільки на хімічному підприємстві Сталінграда, де переважно працювали росіяни, зафіксовано серію диверсійних актів, що серйозно вплинуло на постачання пального для «черепах».

Зелена «черепаха» з чорними зірками і білими бортовими номерами 052-4040 м'яко торкнулася бетонки. Фанфаристи гетьманського оркестру дали сигнал «Увага всім», вдарили калатала в козацькі тулумбаси, легко відкрився центральний люк «черепахи», з надр якої виповз назовні трап.

Командир почесної варти в синьому суконному жупані, червоних шароварах і сивій смушковій папасі з малиновим денцем, який страждав від несподіваної спеки і був вкритий рясним потом, шаблею картинно відсалютував «черепасі». Через кілька хвилин на верхній сходинці з'явилася постать кремезного воїна у блискучих, бронзового кольору латах, схожих на кулевідпорні скафандри спецпідрозділів. На голові воїна сяяв сталевий шолом із загостреним шпичаком, золотою стрілою над переніссям і двома рудими лисячими хвостами ззаду. В руці батир тримав великий білий прапор Орди з тридцятьма п'ятьма чорними зірками — за кількістю країн та державних об'єднань, що входили добровільно чи внаслідок поневолення до СДОРу. Батир велично спустився з трапу і застиг з прапором, полотнище якого ворушив гарячий дніпровий вітер.

Всі чекали на вихід делегації.

— Бляха-муха, яке опудало! — почувся голосний шепіт Невінчаного.

— Розмови! — жорстко кинув Гайдук і рушив уперед, щоб привітати повноважних посланців Чорної Орди.

Їх було троє: головного звали Мохамад-бек — чорнобородий, смаглявотемний лицем араб у білосніжному тюрбані, прикрашеному діамантовою підвіскою. Він був заступником вождя Орди Кара-хана і носив спеціальне звання «беклербек» — другої людини в державі. Вбраний був у довгий чорний шкіряний плащ зі срібним поясом, до якого приторочена була крива іранська шабля — шемшир. Мохамад-бека супроводжували секретар із закордонних справ Орди турок Агджі Гюндюз, товстопикий черевань з рудою фарбованою бородою і шиєю, що міцно зрослася з тулубом. Третім був «громадянин слов'янської зовнішності», як визначали таких субчиків на теренах Орди. Гайдук безпомилково впізнав у ньому колишнього співкамерника

Басманова по сталінградській тюрмі на прізвисько Хлищ. В офіційних документах він значився як політичний радник Карахана з національно-релігійних питань — везір Вадим Хлищенко-Хлищов. З делегацією прибула чарівна молода монголочка на ім'я Алтанцецен — «золотулька», офіційний драгоман делегації.

Гетьман прийняв делегацію в урочистому залі Військової Слави, прикрашеній прапорами всіх козацьких полків і родів військ України включно з темно-синім, з золотим гаптуванням, стягом козацько-космічних військ. В залі також були виставлені зразки козацької зброї минулого — шаблі, пістолі, мушкети, невеличкі гарматки-гаківниці, кулемети Дегтярьова і MG-42 загонів ОУН — УПА.

Найголовнішою бойовою реліквією залу, його справжньою окрасою став танк Т-100-УМ «Серп» Харківського виробництва з потужною гарматою калібру 152 мм. З командирського відсіку цього танку (в невеличкій башті танкістів не було) генерал К-Д. Махун командував наступальною операцією в ході румунсько-української війни. Замість того, щоб наступати з передбачуваного оперативного напрямку Чернівці-Сучава, війська командуючого південноукраїнським фронтом Махуна нанесли по Румунії подвійний удар: Ізмаїл — Рені — Галац — Брейла — Бузеу — Плоєшті і провели неочікувану десантну операцію, висадившись в Констанці, і через Черноводе — Фетешті вдерлися в передмістя Бухареста, що змусило румун капітулювати і підписати у Відні мирну угоду, згідно з якою до України відійшла Молдавсько-Придністровська республіка. Про цей подвиг свідчили численні карти і таблиці, на яких бухарестська операція порівнювалася з переможними битвами Богдана Хмельницького

Стіл для переговорів поставили неподалік від історичного танка, гармата якого мовчазно дивилася на членів делегації. Гетьман вважав це вдалим психологічним прийомом, але на делегацію Чорної Орди цей застарілий мотлох не справив жодного враження.

ВІРУ знала, що засоби протитанкової боротьби, які перебували на озброєнні Чорної Орди, зокрема ПТРК «Свердло» — мобільні легкі ракети з потужними бронебійно-кумулятивними головками — перетворювали танки Т-100 на купи дірявого заліза. ВІРУ давно цікавилась заводом сільськогосподарського машинобудування в Казані, де вироблялися ракети цього класу. Але на заводі працювали тільки ідейні татари-мусульмани — і спроби агентурного проникнення виявилися марними. Набагато легше було працювати з росіянами.

Делегація Орди привезла Гетьману розкішні подарунки: соболині хутра, рідкісної краси сірійську шаблю з золотим

руків'ям і вороної масті арабського жеребця, якого ледве витягли з «черепахи» під захоплені вигуки фото— і телекореспондентів. Кінь підозріливо принюхувався до гарячого дніпровського повітря, потім в ньому спрацювали якісь таємні механізми генетичної пам'яті, і він щасливо заіржав, удихнувши в себе незнайомі пахощі води і трав та подув рідного повітря з Сахари.

Все це нагадувало оперну казку з бутафорською зброєю, театральними костюмами і солодкими аріями, в якій грізні зіткнення відбувалися лише всередині оркестрової ями, в музичних алегро і крещендо, а не на сцені. Казка скінчилася, коли делегації всілися за стіл переговорів. Гості сиділи спинами до стіни, увішаної зразками зброї: у центрі Мохамад-бек, ліворуч — перекладачка Алтанцецен. Дівчат такої витонченої вроди Гайдук бачив тільки у Венесуелі, на конкурсі місцевих красунь. За Алтанцецен — Хлищ. Праворуч

від «беклербека» крісло заповнив своїм тілом Агджі Гюндюз.

Після короткого привітання (Гайдук із задоволенням відзначив, що гетьман використав його проект, в якому, кажучи про радощі миру і добросусідства і давні історичні зв'язки між Україною і Степом, навіть не згадав про саміт СДОРу в Батий-граді), слово взяв Мохамад-бек.

— Аллах всемогутній і всемилостивий, — молитовно склавши руки, виголосив голова делегації, — нехай ниспошле свою благодать на цю древню ординську землю, де залишились сліди наших предків і живе пам'ять преславного Бату-хана. Найбільшому воїну Євразії, захиснику народів, вождю України гетьману Махуну передає свій привіт і благословення Сонце Сходу, чорна Зірка Землі Кара-хан. Нехай оберігає Аллах його владарювання. Аллах акбар.

Ідав величний знак рудобородому турку — продовжувати. Агджа Гюндюз солодко всміхнувся і, почесавши п'ятірнею бороду, почав:

— Стратегічна ситуація в світі вимагає негайних дій. Чорна Орда, як миролюбна сила, що обстоює права народів на вільний розвиток, більше не може байдуже спостерігати, як сили зла і темряви, керовані юдо-християнськими фанатиками — хрестоносцями, ізраїльськими терористами, юдо-ліберальними глобалістами з так званого світового уряду та агресивними атлантистами, ведуть неоголошену війну проти Чорної Орди, підривають священне право народів розповсюджувати на землі святе вчення Аллаха.

Гетьман, який був одягнений у розкішну вишиванку, гаптовану червоними і чорними квітами, нервово ворухнувся. Гайдук, що сидів праворуч від гетьмана, розумів цей знак

нетерпіння і гніву.

Ліворуч від гетьмана сидів перекладач — молоденький капітан ВІРУ Діма Мочалкін, білявий геній, схожий на шведа. Він знав досконало дванадцять мов — від івриту до китайської, від арабської до грецької. Діма тихо перекладав на вухо гетьману промови ординців, поряд з Дімою сидів Руслан Фощенко, який, дивлячись на делегацію Чорної Орди, усміхався, наче дівчинка, що побачила нову привабливу лялечку. На щоках у міністра закордонних справ з'явилися подвійні ямочки, як сказали б американці — doubledimples. І очі знову стали різнобарвні: кілька днів тому Басманов прийняв Фощенка і пообіцяв йому, що у разі приєднання України до Чорної Орди Руслан стане Великим Ханом Київсько-Дніпровського улусу і отримає чорну діамантову зірку на шию.

Запала неприємна пауза, під час якої Вітольд Клинкевич, який сидів позаду гетьмана і вів запис переговорів, запитально підняв голову.

— Стривайте, — роздратовано перервав паузу гетьман. — Про що конкретно йде мова?

— Мова йде про наступне, — жорстко втрутився Мохамад-бек, і діамантова" підв'язка на його тюрбані гостро заблиснула. Сонце високо піднялося над Дніпром, його проміння засліплювало гостей, які сиділи навпроти скляної панорамної стіни, з якої відкривався вид на ріку і лівобережжя, звідки насувалася на Україну Орда. Гетьман дав знак опустити жалюзі, щоб делегація ординців почувалася комфортно.

— Ми висуваємо такі вимоги, — сухо продовжував Мохамад-бек. — Перше: до початку саміту СДОР у Батий-граді, що має відбутися двадцять першого грудня, удень народження Сонця Сходу — незрівнянного Кара-хана, Україна припиняє своє існування як геополітичне утворення, стає Великим Київсько-Дніпровським улусом Чорної Орди і тридцять шостою чорною зіркою на нашому святому прапорі. До першого грудня ви, як гетьман України, проголошуєте самоліквідацію вашої нікому не потрібної, мертвонародженої держави. Якщо виконаєте нашу першу вимогу, ви станете Великим Ханом і отримаєте ярлик на володіння Київсько-Дніпровським улусом зі збереженням усіх привілеїв та нагород. Сонце Сходу, великий Кара-хан вішає на вашу шию...

...«Зашморг», — подумав Гайдук.

— Вішає на вашу шию чорну діамантову зірку — вищу відзнаку Орди.

Гетьман побагровів, колір його шкіри зрівнявся з кольором червоних квітів на вишиванці.

— Вимога друга. Сьогодні ми парафуємо проект угоди про входження України до складу Орди. Ми призначаємо тимчасового намісника, везіра Вадима Хлищенка-Хлищова, з яким ви відсьогодні будете узгоджувати всі ваші рішення.

Каторжник Хлищ, на чолі якого багровою квіткою розцвітало тавро вбивці, з державною величчю похилив голову.

— І третє. Вже сьогодні ви повинні відкрити для наших представників, що приїхали разом з нами, доступ до ракетних, хімічно-паливних та електронно-машинобудівних підприємств, щоб ми були гарантовані, що нікому не спаде на думку вчинити акти саботажу або використати високоточну зброю проти Орди. Нас особливо цікавить ваша «магічна дев'ятка».

— Це все? — спитав Гетьман, тепер уже майже чорний, як журливі квіти на його сорочці. — А пшеницю українську і кукурудзу ви не забули?

— Ні, не забули, — Гюндюз так чухав фарбовану руду бороду, наче його мучила короста. — Тільки приєднання до Чорної Орди врятує вас від пограбування ваших харчових запасів. В умовах глобальної продовольчої кризи вже формуються продовольчі загони в Євразії, Європі, і навіть Африці для захоплення українського зерна і м'яса. Чорна Орда забезпечить вам стабільність у розвитку сільського господарства і захист від зазіхань на багатства Київсько-Дніпровського улусу.

— До речі, — сказав по-українськи Хлищенко-Хлищов, чим здивував хазяїв, — я, як намісник Київсько-Дніпровського улусу, гарантую всім братнім народам території Україна вільний національний розвиток, релігійний мир и злагоду. Чорна Орда найбільш толерантна наддержава у світі.

Гайдук передав гетьману спеціальну довідку щодо толерантності Чорної Орди, в якій наводилися страшні цифри і факти. Країни і міста, які чинили опір військам Кара-хана, знищувались з особливою жорстокістю. Завойовники не жаліли ні жінок, ні малих дітей, ні старих, немічних людей. Ті, хто піддавався добровільно, проходили через процедуру расової і політичної люстрації, масові репресії та депортації стали звичною практикою Орди. Рух, що розпочався з Монголії, Казахстану і деяких регіонів Росії, накрив, як хвиля цунамі, країни Центральної Азії, великі регіони Уралу та Західного Сибіру, пожежею піднявся по Волзі — від Астрахані і Сталінграда до татарських, башкирських земель і до Підмосков'я, охопив Північний Кавказ і почав підповзати через донські степи до східних рубежів України. Приєднання до Чорної Орди Туреччини, сповненої ненависті до зрадливої Європи з її юдо-християнськими облудними цінностями, стало переломним моментом у світовій

історії, оскільки слідом за Туреччиною до нової імперії пристали Пакистан, Афганістан, Іран, Сірія, Ліван, Ірак і Єгипет, Алжир і Марокко, згодом Албанія і Косово. Останньою впала Саудівська Аравія, коли в ході всенародного повстання було вбито 249 нащадків династії Саудів: це означало припинення постачання Саудівської, іранської та ірацької нафти до Європи і Америки. Туреччина, довівши в Міжнародному суді в Гаазі, що Росія грубо порушила умови паризького трактату 1856 р. щодо нейтралізації Чорного моря, укладеного після поразки в Кримській війні, захопила Севастополь, на який також претендували Греція та Італія. На частині Кримського півострова, у трикутнику Бахчисарай, Севастополь (який був перейменований в Ахтіяр), Форос було проголошено турецько-татарську автономну державу (фактично — протекторат Чорної Орди), для захисту якої було створено армійський корпус імені Хана Девлет Герея. На підкорених

Ордою територіях проводилися етнічні чистки, здійснювалася масова ісламізація населення.

Гетьман запропонував зробити невеличку перерву для обговорення пропозицій. Ординці ввічливо погодились. Залишились вчотирьох: Гетьман, Гайдук, Фощенко, Клинкевич.

— Що будемо робити?

Гайдук ніколи не бачив гетьмана таким розгубленим.

— Я думаю, — з усезнаючою усмішечкою мовив Фощенко, — що нам не встояти. Будьмо реалістами. Виникла абсолютно нова геополітична ситуація, і ми повинні змиритися з нею.

— Ти не крути свої блядські дипломатичні політеси, ти кажи конкретно. Що мені робити? — майже з розпачем застогнав гетьман.

Фощенко всміхнувся так, наче знав всі відповіді на всі питання, і ухильно мовив:

— Ну, обов'язково піти сьогодні на певні поступки, пообіцяти щось... Тільки не залишати цього... Хлища. Мерзенний тип. Але вирішувати вам.

Фощенко вже вбачав у Хлищі конкурента.

— Мені, все мені. Як щось добре — ви всі тут як тут. А якщо погане — гетьман за вас вирішуй. Засранці. Чому мене не попередили, що буде пред'явлено ультиматум. Особисто мені!

— Ми попередили, — сказав Гайдук. — Всі документи передані Клинкевичу.

— Вітольде, де попередження?

— Я перевірю, батьку. Наче все було на місці. — Клинкевич заклопотано почав перебирати папірці в шкіряній папці з гетьманськими вензелями.

— А ти, Ігоре ? Що думаєш ? — звернувся до Гайдука гетьман.

— Ні в якому разі не йти ні на які поступки. Підете — ми всі загинемо. В першу чергу ви. І Україна.

— Але ж вони завтра почнуть наступ. На Дону вже концентруються танкові армії Орди.

— Не почнуть, — переконано сказав Гайдук. — їм ще кілька місяців перекидати резерви і боєприпаси. Крім того, є агентурні дані, що Кара-хан смертельно хворий. Починається метушня навколо того, хто стане його наступником. Мохамад-бек за будь-яку ціну хоче принести відрубану голову України на блюді — тоді він точно стане наступником. Якщо не зробить цього — його шанси різко впадуть. Почнеться серйозна боротьба. Туреччина, Пакистан і Саудівська Аравія претендують на місце Кара-хана. Це дає нам можливість тягти час. Ми повинні негайно провести переговори з Конфедерацією північноамериканських держав, з Організацією глобальної безпеки. Вони наші природні союзники. Втрата України для них — це втрата половини Європи. Врешті-решт, треба говорити з Піднебесною Імперією. Не думаю, що вони у захваті від глобальних амбіцій Чорної Орди. Треба зважити всі можливості, не здаватися.

— Це фанфаронство, — різко заперечив Фощенко. — Якщо хочете, шановний Ігор Петрович підкидає нам провокаційну ідею загострення відносин з небезпечним ворогом, який може помститися всім нам у будь-яку хвилину. Так не робиться міжнародна політика. Треба йти на компроміс. Ми не готові до конфронтації.

— Добре, — насупився гетьман. — Ідіть, каву попийте. Я тут сам подумаю.

Гайдук вийшов на внутрішнє подвір'я палацу, посеред якого у біломармуровому басейні плескалася блакитна, очищена і охолоджена дніпровська вода; посередині басейну працював потужний фонтан, що охолоджував повітря у спечні дні. Гайдук побачив кремезняка-батира, який вже скинув свої бронзові лати і надягнув звичайний монгольський халат — «детель». Батир сидів на мармуровій огорожі басейну; закасавши рукав халату, опустив оголену м'язисту руку в прохолодну воду і пив її з долоні. На мокрому лиці степового воїна тихо малювався вираз блаженства: пекуче сонце, чиста вода, гаряче повітря й бризки фонтану, що долітали до молодого монгола, створювали небачену гармонію. Раптом з-під бетонного козирка, із затінку, де стояла ординська делегація, відділилася чорна постать в білому тюрбані і різко змахнула рукою. На сонці зблиснула крива шабля — і рука монгола, відрубана в ліктьовому суглобі, занурилась у воду,

залишаючи за собою яскраво червоний слід.

Гайдук і Діма Мочалкін підскочили до нещасного, який, не розуміючи, що сталося, розмахував обрубком руки й стогнав по-дитячому жалібно. Гайдук скинув з себе пояс і туго перетягнув руку батиря вище місця, де був недавно лікоть, а зараз бризкала кров'ю гладенько зрізана поверхня.

Мохамад-бек, кинувши кілька лайок на адресу нещасного воїна, повернувся до делегації, протираючи хусткою лезо шаблі.

— Він сказав, що цей хлопець порушив закон Чингізхана, який забороняє опускати руки до води. Черпати можна лише посудом, — пояснив Діма.

Гетьманські охоронці відловили в басейні відрубану руку, і монгола відправили до центру трансплантації — пришивати втрачену кінцівку.

Переговори відновилися на дуже короткий час: гетьман оголосив, що для надання відповіді по суті він має скликати спільне засідання Ареопагу і Ради національної безпеки України, — не раніше вересня-жовтня — попередньо вивчивши всі міжнародні акти для прийняття оптимального рішення. Він підкреслив, що для України добрі відносини з Чорною Ордою є пріоритетом номер один і що він переконаний у досягненні компромісу.

Насамкінець Мохамад-бек попросив залишитися з гетьманом віч-на-віч.

При їхній недовгій двадцятихвилинний розмові був присутній лише перекладач Діма Мочалкін. Монгольська красуня Алтанцецен поїхала до лікарні — безрукий воїн був її коханим.

Вже увечері того ж дня Гайдук знав, про що йшла мова під танком Т-100-УМ: Мохамад-бек розпитував Махуна про роль Гайдука в державних справах України і наполегливо рекомендував гетьману спекатися цього представника юдо-християнських мракобісів, агента американської Центральної служби безпеки, ворога гетьмана і всієї України.

41.

11 червня 2077

Офіційне повідомлення агентства УНІАН.

10 червня 2077 р Його Ясновельможність, гетьман України, генерал армії К-Д. Махун провів переговори з представницькою делегацією Союзу Держав Орди, очолюваною першим заступником всенародного лідера Чорної Орди п. Мохамад-беком. Переговори торкалися важливих питань двосторонніх політичних та економічних відносин між Україною і Чорною Ордою. Сторони погодились розвивати двосторонні відносини в дусі поваги до

міжнародних угод і нових тенденцій розвитку геополітичної ситуації в світі.

Переговори відбувалися у традиційно дружній, теплій атмосфері, характерній для відносин народів України і Чорної Орди і будуть невдовзі продовжені.

Делегація Чорної Орди відвідала Батиєву гору в Києві і поклала квіти там, де за легендою стояло шатро хана Батия.

Також відбулася зустріч делегації з ієромонахом Києво-Печерського монастиря о.Калерієм (С. Сансизбаєвим), який розповів гостям про найновіші відкриття євразійських вчених у сфері християнства і про розвінчання юдо-християнської брехливої легенди про воскресіння Христа. Делегація відбула до м. Чингіз-Сарай.

42.

Залізні ворота, розмальовані синіми левами і червоними півнями, з рипом відкрилися, і джип ВІРУ, за кермом якого сидів Григорій Невінчаний, в'їхав на територію ЗЕК-116 Феофанія — Пирогово. Охороні Гайдук наказав не супроводжувати їх, і його вірні джигіти залишилися в затінку, під бетонною захисною стіною, що відділяла окружне шосе від ЗЕКу-116. ЗОНА ЕТНІЧНОЇ КОНСОЛІДАЦІЇ (ЗЕК) була епохальним винаходом колишнього лідера МУДА — марксистсько-української демократичної асоціації, а нині — генерального прокуратора УКВФД Івана Оврамовича Крейди. Згодом до основної назви МУДА приклеїлося маленьке в дужках «к» — на честь Крейди. Ставши майже монопольним теоретиком національного питання, Крейда І.О. винайшов геніальний спосіб вирішити всі суперечності і конфлікти етнічного розвитку: на вимогу українських аборигенів, протести яких щодо національних утисків звучали на конгресах МУДА(к) все частіше, він протиснув через Ареопаг і Сейм закон, згідно з яким усім любителям української мови, історії та традицій надавались острівці землі, де їм дозволялося оселитися цілими сім'ями, працювати в сільському господарстві, займатися народними промислами, рибалкою та бджільництвом, народжувати дітей і вмирати. При церквах, споруджених «зеківцями», існували парафіяльні школи, в яких навчали грамоті й рахунку дітей. Ні газет, ні телебачення в ЗЕКах не було, зате всім дозволялося досхочу розмовляти і молитися українською. Зони пильно охоронялися жандармерією ДерВару — з метою, як пояснював

Мережко, зберегти спокій мешканців і не дати розкрадачам народного майна завдати кривди цвіту української нації. Мешканці ЗЕКів мали право виходити у «великий світ» раз на рік,

за згодою спеціальної адміністрації (АдЗек), терміном не довше тижня, за наявності поважних причин. Втечі і спроби назавжди залишитися у «великому світі» суворо каралися. Крім українських, існували, у значно менших кількостях, польські, єврейські, грецькі, гагаузські та інші ЗЕКи.

Залишивши джип на внутрішньому паркінгу, де не було інших автомобілів, і проминувши ще один КПП, Гайдук і Невінчаний ступили на вузьку стежину, прокладену серед пшеничного поля, визолоченого небувалою спекою. Стояли на пагорбі, з якого відкривався ідилічний краєвид, як на картинах українських малярів XIX століття: лани і тихі левади, ставки, узвишшя з білими церквами, вітряки в полях та сільські путівці, обсаджені тополями.

Невінчаний, побачивши цю неземну красу, зупинився і захоплено вигукнув:

— Яке повітря, Ігоре Петровичу! Його ж можна як сіно скиртувати!

Гайдук нічого не відповів, бо відчув щем у серці й незрозумілу тугу за чимось, навіки втраченим. Це було нове почуття, бо як людина урбанізована і космополітична, Гайдук не мав жодних сентиментів до принад сільського життя, до уповільненого, примітивного, як йому здавалось, ритму, визначеного не технологіями та засобами комунікації, а обертанням землі навколо сонця.

Вони мовчки рушили далі. Здалеку чулась музика — вірніше, уривки гопака, який звучав під диктовку бубонів. Підійшовши поближче, Гайдук і Невінчаний побачили на майдані перед церквою сільські недільні танцюльки: малі діти — дітей було дуже багато — у смішних солом'яних брилях витанцьовували щось незрозуміле, здіймаючи куряву і викликаючи щасливий сміх батьків й дідів, котрі й самі хвацько відбивали чобітьми ритм танцю. Майдан був обставлений возами, як на ярмарку. Кремезні парубки залицялися до дівчат, які сиділи на возах як незаймані, і пручалися, сміючись, б'ючи по руках настирних нахаб; але час від часу опір припинявся, й нова пара кидалася у вир гопака.

З шинку, якраз навпроти церкви, вивалювалися місцеві п'яниці, здебільшого літні чоловіки, які також лізли у натовп танцюристів, щоб показати і свої хореографічні здібності.

«Що це? — подумав Гайдук. — Зйомки пропагандистського ролика для телеканалу добрих новин Фрідмана?»

Але ніде — жодної телекамери, і це театралізоване свято в стилі Сорочинського ярмарку, було схоже на спонтанне волевиявлення, у що Гайдук не міг повірити.

Натовп на майдані не звернув уваги на прибульців. Гайдукові

очі давно, може, з часів Венесуели не бачили стількох молодих красунь, які пашіли здоров'ям і вабили зір самотнього чоловіка. Одна з красунь привітно помахала Гайдуку рукою, ніби закликаючи до себе, і йому стало сумно. Не про нього ці молоді красуні. Він озирнувся, щоб побачити, до кого звертається дівчина. Невінчаний перехиляв чарку з підпилими відвідувачами шинка, а за Гайдуком ніхто не стояв.

Дівчина продовжувала махати рукою і, проштовхавшись крізь натовп, наблизилася до Гайдука.

— How do you do, mister general, — широко посміхаючись, мовила красуня. — Great to see you here.

«Господи, Боже» — нарешті прозрів він. Це була Божена, від тортур, хвороб, синців і переляку сліду не залишилося. Перед ним стояла висока дівчина, світилася природною красою і здоров'ям. Рудаве з попелястим відтінком волосся було заплетене в тугу косу, сірі очі радісно виблискували на засмаглому обличчі, на кирпатому носику — й сліду від переломів і деформацій.

Гайдук очам своїм не вірив: невже саме цю красуню він врятував від загибелі, витягуючи з-під уламків «Ланкастера-27»?

— Божено... що з вами сталося?

— Знайомтесь, це мій брат Аскольд, — сказала Божена. До них наблизився міцний, загорілий дочорна чоловік. На відміну від інших мешканців села, що ходили у вишиванках, він був у білій футболці з малюнком: перед старим козаком у синіх шароварах стояв на колінах молодий козак у шароварах червоних — мабуть, син. Він тримав у руках меч. Батько сина благословляв. І напис: "Ukrainian volunteers against Moskal aggression". Нижче: «Сини України. Cleveland, Ohio, post 24". Аскольд, на плечі якого сидів трирічний бешкетник Ярема, приязно потиснув руку Гайдукові. З натовпу вийшла вагітна молодиця міцної статури, яка тягла за собою зарюмсану дівчинку років п'яти. Це була Ликера — невістка Божени.

— Господи, Аскольде, Божено, чого ж ви тут стоїте посеред куряви! Запрошуйте гостей до хати, — щиро всміхаючись, сказала вона, а дівчинка, племінниця Божени, припинила реви й глянула синіми очима на Гайдука.

Аскольдова хата стояла неподалік майдану. Крита свіжою цупкою соломою, гарно побілена, вона зберігала в собі якийсь прадавній, мабуть, ще скіфський запах — бо до сволоків були попідвішувані різні трави, а в кутку хати, під образами, стояв плетений кошик, наповнений житнім зерном. В хаті було дуже чисто, прохолодно і панував ідеальний порядок, незважаючи на малого розбишаку та його сестричку. Прості саморобні меблі, лавка, ліжка, застелені вовняними килимами.

— Прошу на обійстя, — запросила Ликера.

В прохолодному садочку, під вишнями, стояв святковий стіл, головною окрасою якого був великий пшеничний коровай, оздоблений візерунками — колоссям та шишками. Цей коровай ще був прикрашений маленькими пташками з білого тіста, які веселою зграйкою обліпили зусебіч хлібину. Стояли невеличкі глечики пряженого молока з апетитною шкірочкою, тарілки з холодцем, банки з медом, масло, домашні ковбаси, сир, яйця.

Невінчаний витягнув з сумки подарунки: дві пляшки французького шампанського, вірменський коньяк, фінську горілку, шотландське віскі, банку чорної ікри, бразільську каву, ананас, шоколадні швейцарські цукерки. Аскольд подивився на дари, але нічого не сказав: просто прибрав їх на невеличкий стіл, що стояв під навісом, неподалік літньої кухні.

На обійстя увійшов молодий священик учорній рясі, з невеличким кипарисовим хрестиком на грудях. Був невисокий, русявий, з довгим волоссям й уважним лагідним поглядом. Він поглянув на Гайдука, наче знав його.

— Знайомтесь. Отець Іван, настоятель нашої церкви, — представив гостя Аскольд.

Нарешті всі всілися, діти втихомирилися, й отець Іван прочитав молитву:

— В ім'я Отця, Сина і Святого Духа, — сказав він, і Гайдук автоматично перехрестився, не думаючи про молитву.

— Сине Божий Христе, Спасителю наш, — продовжував неголосно священик, наче перед ним насправді стояв Христос. — Зібралися тут, націй землі, щоб скуштувати Твій хліб й почути слово Твоє. Ти спокутував гріхи наші своєю смертю і воскрес, щоб дати нам віру й надію на Твоє пришестя. Благослови у своїй доброті цих дітей, цих жінок і чоловіків, ці дерева і цих тварин, цю їжу і цю воду. Дай нам сили терпіння і почуй страждання наші і народу нашого, навчи й просвіти нас, Твоїх рабів, як жити не ув гніві праведнім, а в смиренні християнському. Дай нам знак Твоєї любові й милості, й спаси нас. Амінь.

Він подав руку Аскольду й Ликері, які сиділи поряд з ним, ті — гостям. Божена подала ліву руку Гайдуку, а той потиснув теплу долоньку маленькій Михайлині. Всі схилили голови, и запала тиша, яку порушив порив вітру, що пройшовся по листю, зігравши незрозумілу коротку мелодію.

— Прошу частуватися чим Бог послав, — запросила Ликера. Аскольд почав краяти коровай й роздавати скибки гостям. Невінчаний кинув трагічний погляд до Гайдука, посилаючи тому сигнал — ось як ми підзалетіли з вами, пане генерале: ці люди не вживають алкоголю, наче мормони чи інші сектанти. А наче ж

нормальні.

«Вони мають вигляд набагато кращий, ніж «нормальні», — подумки відповів йому Гайдук. А втім, він слухав уважно розповідь Аскольда про життя-буття.

— Спочатку я працював гончарем, продавав свої вироби на ярмарках. А коли зустрівся з Ликерою, — він з ніжністю поглянув на вагітну дружину, — зрозумів, що це не діло для молодого чоловіка. Завели землю, небагато — чотири гектари. Гроші дали родичі з Клівленду. Ну і так потроху — потроху... Тепер у нас шестеро корів, воли, якими оремо землю... Трійко коней, є свині, гуси, кури...

— І як же ви з цим упоруєтеся? — спитав Невінчаний.

— В основному самі все робимо... От Божена добре нам навесні допомогла... Але коли сутужно — наймаємо двох-трьох робітників з безземельних.

«Історія — як гончарний круг, — подумав Гайдук. — Глиняний світ формується руками гончара. А потім за порухом пальців розвалюється й перетворюється на купу знеформленої глини. І все починається спочатку».

Аскольд мало був схожий на Божену: в Америці Гайдук відніс би його до групи латиносів — засмаглих, чорнооких кремезняків.

— І уявіть собі, — продовжував Аскольд О'Коннел, син нащадка ірландських повстанців та українки, — що українські ЗЕКи стали найбагатшими землями в Україні! Врожайність у нас втричі вища, ніж середня по державі.

— А податками не гноблять? — спитав Гайдук.

— Ні. Адже прийняли закон, щоб не брати з ЗЕКів податків. Ми заробляємо також на меді, молоці, м'ясі, на ремеслах...

«Тільки ігорного бізнесу не вистачає», — згадав Гайдук індіанські резервації.

— Хотіла б з вами поговорити окремо, — прошепотіла Божена під час Аскольдової промови.

— Добре, — він стиснув її долоню. У відповідь почув легкий рух її пальців.

Посередині обіду до них приєднався коваль Микола — жилавий чолов'яга, що припадав на праву ногу, через що його всі звали «Кривий Микола». Був трохи напідпитку, говорив голосно й гостро. Знайомлячись з гостями з Києва, спитав Гайдука:

— А ви де працюєте? Бізнесмен?

— Ні. Я генерал, — всміхнувся Гайдук.

— О, генерал! — зрадів Микола. — Вперше в житті бачу живого генерала! То як, пане генерале, вже готуєтесь?

— До чого?

— До великої різанини.

— Миколо, заспокойся, — намагався вгамувати коваля Аскольд. Ликера повела дітей до хати — укладати до сну, з нею пішла і Божена. Чоловіки залишилася самі.

Кривий Микола не всівся за стіл, на якому не було горілки, а шкутильгав навколо столу, викрикуючи наболіле:

— Мене можна заспокоїти. Чарку б поставили — і все. Нема Миколи... А людей як заспокоїти? Ви ж не знаєте, пане генерале, що в нашій кузні, та й в інших ЗЕКах теж, зброю виготовляємо: ножі, сокири, коси, можемо зробити й дещо серйозніше.

— А що сталося ?

— Що сталося? — зупинився Микола. — Невже не чули? Ми хоч без телевізора, але знаємо: чорна орда суне на нас, москалі і монголи, чеченці і чорножопі різні — хліб їм наш потрібен. Он Аскольд не вірить, тяжко працює на землі, куркулем став. А вони прийдуть — і в першу чергу його розкуркулять, на Сибір вишлють. Нікого не пожаліють... І всім жиди заправляють. Фрідмани різні. Хочуть нас знищити... А цей гівнюк — гетьман наш — нічого не робить, щоб врятувати залишки України.

— Миколо, Миколо, що ти верзеш? — перелякався Аскольд. — Ходімо, дам тобі чарку. Ось бачиш, скільки цього добра навезли?

Він вийшов з-за столу й подався до літньої кухні. До них охоче приєднався Невінчаний. Гайдук залишився за столом наодинці з священиком.

— Біда, — похитав головою отець Іван. — Він утратив ногу на війні з ЕнРосом. Москалів не любить. Але каже правду.

— Яка ж та правда? — поцікавився Гайдук.

— Правда в тому, що в народі — величезний потенціал ненависті. Повстанця Хмельницького може здатися дитячими іграми. Чи Гайдамаччина — в порівнянні з тим, що наближається. Ненавидять усіх — багатіїв, олігархів, державу, гетьмана, ДерВар, євреїв, росіян, китайців, узбеків... Смертохристи ненавидять воскресохристів, мешканці ЗЕКів ненавидять тих, хто живе в містах. Всі разом бояться Чорну Орду. Інколи відчай охоплює, коли стикаєшся зі стіною ненависті...

— А мені здалося, що у вас так весело. Це свято — таке чисте...

— Це справді так. Люди в нас добрі, бо ситі. Але чи сповнені вони вірою Христовою? — задумливо запитав самого себе отець Іван. — Ми сьогодні відзначали день народження святого мученика Ісаакія Долмацького. Знаєте таке прислів'я: за Феодосією Ісаакій, виповзає з нір гад всякий.

— Ні, — засміявся Гайдук, — вперше чую. Є, слава Богу, речі, яких навіть ВІРУ не знає.

— Сьогодні вужі й гадюки сплітаються в клубки, щоб породити нових гадів... Але не про це мова. Про Ісаакія. Його ім'я означає сміх. Сміятися. Він уславився тим, що викривав єресь аріан. Його сьогодні нам не вистачає. Бо смертохристи — це нові аріани. Тільки набагато страшніші.

— Аріани... це щось спільне з арійцями? — спитав Гайдук.

Ні. Аріани — послідовники православного священика Арія з Візантії. Він жив у четвертому столітті й твердив, що Христос, як син Божий, є нижчим від Бога-Отця, що він підлягає Богу. Наче Бог — це гетьман України, а ви — як генерал — підлягаєте йому.

— А хіба це не так?

— Ось і ви потрапили на гачок аріанства, — всміхнувся отець Іван. — Це дуже проста ієрархія і легко сприймається у військово-феодальних державах, як наша. Насправді ж усе набагато парадоксальніше. Христос є Бог і дорівнює Богу-Отцю та Святому Духу. Христос прийшов на землю як Бог і воскрес після смерті як Бог. Його сила в тому, що він спізнав усі страждання, які випадають на долю людини — зневагу, ненависть, зневіру, муки тілесні й страх смерті. Але завжди залишався при цьому Богом. Був тільки один момент трагічний, страшний, незрозумілий, навколо якого й досі ведуться суперечки. Згадайте, як в момент смерті Ісус скрикнув: «Елі, Елі, лама савахтані» — тобто — «Боже мій, Боже мій, навіщо мене ти покинув?»

Отець Іван змовк, наче згадував Голгофу й ту ніч, що впала на землю, коли римські легіонери давали Ісусу пити оцет замість води. Гайдук теж думав про цю, таку далеку і таку близьку історію вбивства невинної людини. Якби Христос був Богом, невже б дозволив так знущатися? Невже боявся б смерті?

— А що ви думаєте про сучасну секту смертохристів? — спитав Гайдук.

— Це — смертельна небезпека не тільки для нашого народу, але й для людства. Це — спецоперація з убивства християнства. Добро буде остаточно поставлено поза законом. Зрештою, я писав про це. Можливо, і ви читали, пане генерале?

— Так це ви — агент Іоанн?

— Я ніколи не був і не буду нічиїм агентом, — смиренно, але твердо мовив отець Іван. — Хіба що агентом Христовим. Мене попросили дати консультацію — я дав. ДерВар просив.

— А хто ж, на вашу думку, керує цією спецопераційою? — поцікавився Гайдук.

— Тільки не Чикирисов чи Сансизбаєв. Це — дрібні сошки. Відбувається тотальна криміналізація світу. Збандичування суспільств. Знищення всіх моральних гальм. А головне — зникає страх Божий. Тому об'єднані сили зла знищують віру в Бога і

страх перед ним. Знищують християнство. Перетворюють людей на звірів. Привчають до думки, що Бога нема, а Христос — то звичайна смертна людина. Але людська цивілізація не може триматися лишень на поліцейських законах, на правилах дорожнього руху. Вона тримається на вірі, страху і самообмеженнях. Кому це вигідно — ви самі бачите. Ви самі, пане генерале, віруючий?

— Не знаю, — знітився Гайдук. Йому соромно було ухилятися від відповіді чи жартувати під пильним поглядом отця Івана. — Мабуть, ні. Я далекий від церкви.

— Справа не в церкві. Не ми в ній, а вона в нас, — лагідно сказав священик. — Прийде час, і віра поселиться у вашій душі. Дозвольте, я благословлю вас.

Гайдук мовчки схилив голову й отець Іван перехрестив його.

Повернулися жінки, бо діти заснули, а Аскольд і Невінчаний випхали з обійстя п'яного коваля Миколу. Ликера поналивала у глиняні миски гарячого борщу, і обід відновився. Божена тепер сиділа навпроти Гайдука й намагалася не зустрічатися з ним поглядом. «Що сталося? — подумав він. — Треба поговорити з нею. Невже я щось не те скоїв?»

Після гарячої гречаної каші з домашньою ковбасою почали співати. Почала Ликера низьким («народним», як називав це Гайдук) контральто, а Григорій Невінчаний, який розцвів після братання з кривим Миколою, вторив їй баритоном. Потім отець Іван та Аскольд підхопили пісню. Тільки Гайдук та Божена не співали.

«Ой чий то кінь стоїть,
Що біла гривонька...
Сподобалась мені,
Сподобалась мені Одна дівчинонька,»

— виводили журливу мелодію Ликера і Невінчаний. Гайдук слів не знав і співати не вмів, але чому Божена не співала?

В ту хвилину, коли розчулений піснею Гайдук, наче в машині часу, поринув у далеке минуле цієї землі, він раптом побачив, що метрів за двадцять на старій груші, серед голих, безлистяних гілок, ховається дрон — удвічі більший, ніж вашінгтонський, сталево-сірий безпілотний розвідник-винищувач серії «Яструб» (Hawk), виробництва київського заводу «Артеміда».

Гайдук тихо, наче нічого не сталося, підійшов до маленького столика, заставленого дарами ВІРУ. Невінчаний залишив на лавці сумку, в якій вони принесли подарунки. Повернувшись спиною до **дрона**, Гайдук намацав у сумці реактивний пістолет «Кліппер» з

самонавідними малими ракетами «Оса». В понеділок їздили з «Кліппером» на польові стрільби, і ця експериментальна зброя, здобута Невінчаним прямо у житомирському КБ, сподобалась Гайдуку. Вистрілив з-за стійки, на якій тримався дах літньої кухні.

За столом співали так голосно і натхненно, що ніхто не почув тихого пострілу. «Оса», за якою тягнувся ледь помітний димний слід, прокреслила алогічну траєкторію, злетівши високо в небо, а потім стрімко, мов шуліка, впала на висхле дерево, де завис дрон. Безпілотний вбивця явно не чекав атаки і почав тікати з запізненням туди, де кінчався провулок Лесі Українки й починався лан О'Коннела. Метрів за сто від Аскольдової садиби дрон вибухнув. Уламки вогняним дощем впали на землю. «Хоч би пожежі не наробити», — подумав Гайдук.

За столом побачили спалах.

— Що це? — спитав отець Іван.

— Феєрверк, мабуть, — відповів Аскольд. — Діти пустують.

Невінчаний запитально подивився на Гайдука, який уже повернувся до столу, але нічого не сказав.

Згасаючий день наповнювався сутінками, перші зорі проступили на небосхилі. Гайдук і Невінчаний почали прощатися. Аскольд, отець Іван і Божена вирішили провести гостей до КПП.

Вийшло так, що Гайдук трохи відстав і опинився поряд з Боженою.

— Ви хотіли поговорити...

— Це довга розмова. Іншим разом, — вона глянула йому у вічі, й він відчув, що йдеться про щось дуже важливе.

Йшли мовчки, потім він узяв її руку. Божевільна ідея стрельнула йому в голову.

— Хочете... піти звідси? — спитав, не дивлячись на дівчину. Вона міцно стиснула його руку.

— Хочу.

— Можете пожити в мене. Поїхали зараз.

— Ні, ні, зараз я не можу, — злякалася Божена.

— Коли?

— Через кілька днів.

— Добре.

— Але це непросто — тихо мовила вона. — Зрозумійте: ми — в'язні. Мене так просто не відпустять.

— Владнаємо, — жорстко сказав Гайдук. — Поки це в моїх силах.

Йому захотілося покласти долоню на її волосся. Ледве стримав себе.

Отець Іван благословив гостей на дорогу.

Офіцер ДерВару на КПП виструнчився, побачивши Гайдука.

Коли виїхали на окружне шосе, Гайдук сказав Невінчаному:

— Прошу викликати на вівторок директора заводу «Артеміда». Вони випускають антикварну продукцію. Удвічі важча і утричі повільніша, ніж американська.

43.

16 червня 2010 р.
Абсолютно таємно
Один примірник
Особисто Його Ясновельможності
Гетьману України,
Генералу армії Кузьмі-Данилу Махуну.

ДОПОВІДНА ЗАПИСКА

Я б ніколи, не наважився написати цю доповідну, якби не дві обставини: посада, яку обіймаю з Вашої волі, і Ваша згода вислуховувати мене тоді, коли цього вимагають надзвичайні обставини.

Мій досвід політично-державної діяльності у вищому ешелоні влади ще дуже короткий, і я міг би утриматися від власних суджень і рекомендацій, якби не смертельна загроза, що нависла над державою, народом і Вами особисто. Негайно після призначення мене на посаду Вашого радника з питань національної безпеки, я скликав спеціальну аналітичну групу з експертів ВІРУ, ДерВару, Генерального штабу і деяких незалежних think-tanks, які, працюючи

в жорсткому режимі лімітованого часу по 12 — 14 годин на добу, без вихідних днів, підготували спеціальну доповідь «Про стан справ у державі» (Доповідь додається).

Я ж візьму на себе сміливість узагальнити основні ідеї і представити їх на Ваш розгляд.

Виборча кампанія 2078 року надає Вам унікальний шанс — або увійти в історію України як справжній реформатор, великий державний діяч, або — вибачте — як черговий лузер, за часів якого Українська держава може припинити своє існування. Назву п'ять причин, які можуть призвести до цього:

1. Геополітична ситуаиія в світі, що різко змінилася внаслідок розпаду Російсько ї держави і відходу більшої частини її територій та природних ресурсів до володінь Чорної Орди, Піднебесної Імперії, та частково Японії.

Наша безпековІЇ ситуація стрімко погіршується, оскільки триваюча ланцюгова реакція Четвертої Глобальної Війни незабаром має скінчитися вибухом, що призведе до страшних втрат людства, руйнування світового економічного потенціалу,

хаосу і знищення ряду держав, утому числі України. Глобальну кризу наближає агресивність та ідеологічна непримиренність Чорної Орди, нестабільність Організації Глобальної Безпеки, яка, фактично, поділена на три групи держав, послаблення світових позицій Конфедерації Держав Північної Америки, невизначеність позиції Піднебесної Народно-демократичної Імперії.

2. Регіональна ситуаиія України. Після перемог в українсько-румунській (2048—2052 рр.) та українсько-московській (2068—2070 рр.) війнах, досягнутих під Вашим керівництвом, за останні два роки регіональне становище України значно погіршилось. Ми так і не стали членами жодної глобальної/регіональної організації (нагадати хоча б пропозицію Польщі і Греції приєднатися до об'єднання ЕллаПол — союзу держав південних і північних морів, небажання вступити до європейської частини ОГБ чи стати союзником американської Конфедерації і т.д.).

Ми стали «чорною діроюо» безпеки, привабливою жертвою для ближніх і дальніх сусідів.

Після розпаду Росії виникла велика небезпека вторгнення у межі України мільйонів економічних і політичних біженців, знищення наших продовольчих запасів. З другого боку, посилюється небезпека масової втечі громадян України в Європу, кордони якої внаслідок численних мусульманських повстань практично прозорі.

3. Ситуація всередині держави. Слід визнати, що спроба створення Вашим попередником і Вами Української козацько-військової федеративної держави повністю провалилася, а сам проект виявився архаїчним і не відповідає реаліям XXI століття. Посилився розкол і пряма ворожнеча між окремими регіонами, які демонструють протилежно спрямовані геополітичні уподобання.Так,на заході посилився до небезпечної межі сепаратистський рух за створення ЗУДу — західно-української держави, яка стане членом Елла Полу. На сході практично сформувалася донецько-українська республіка (ДУР). Про Крим не доводиться і говорити — це практично втрачена територія України. Між тим міжнародний досвід вчить, що втрата державою хоча б 1 кв. км суверенної території веде до розпаду цієї держави. В світі хижаків будь який підранок негайно стає жертвою.

Військові адміністрації виявилися неспроможними до ефективного управління цивільним суспільством і перетворилися на розплідники корупції та кумівства. Дуже небезпечною для держави є поява численних військових приватних формувань, що належать членам Ареопагу і архонтам, і озброєні найсучаснішими видами зброї. І це в той час, коли Збройні Сили України недостатньо фінансуються, погано озброєні і перебувають у стані

деморалізації.

Зростає потенціал зневіри народу до держави та її лідерів.

Так, рівень підтримки держави впав до 15,6%, а підтримки діючого Гетьмана України — до 8,4 %. Різко збільшується процент тих, хто може застосувати насилля проти органів влади — 41,2 % дорослого населення. Особливо високий процент у групі молоді від 15 до 25 років — 73,8%. (Тут і далі наводяться дані таємних опитувань населення спеціальним соціологічним Центром ДерВару).

4. Політична ситуаиія. Переважна більшість громадян відкидає олігархічну систему побудови влади. Надзвичайно негативне ставлення до держави та її Керівництва обусловлене закріпаченням значної частини населення України згідно з законом Фрідмана-Крейди-Басманова «Про соціальні пільги громадянам і закріплення їх за місцем проживання і роботи». Чи знаєте Ви, Ваша Ясновельможність, яке обурення в народі викликає остання гра, поширена в середовищі дітей олігархів під назвою «Монте-Карло»? Надвечір юні розбійники організують автомобільні гонки на вулицях міст і містечок, переможцем яких оголошується той, хто збив на смерть більше невинних людей! Чи чули Ви про це? Рівень ненависті до олігархів критично зростає: найбільш зненавидженими є члени Ареопагу Басманов, індекс ненависті (42,1 %), Фрідман (94,7%), Крейда (67,3%). На цьому фоні підвищується довір'я до Індіри Голембієвської (54,2 % довіри) та до нового, радикального лідера ЛУК (Ліга Устима Кармелюка) Василя Капрана (75,8 % довіри). У разі проведення більш-менш чесних виборів ці особи прийдуть до влади.

5. Загальнолюдські проблеми. Розкол суспільства на смертохристів та воскресохристів значно погіршив моральний клімат в Україні. Український народ позбавляють головного духовного надбання — християнської віри. Бездіяльність держави у цій сфері злочинна і нічим не може бути виправдана.

Пропозиції:

1. Внутрішня політика: Враховуючи брак політичного лідерства в країні й стан повзучого знищення державності, Ви берете на себе всю відповідальність за Україну. Конституція, при бажанні, надає Гетьману всю повноту повноважень. Оголошуєте, що Вашою метою є:

— ліквідація олігархічно-феодальної побудови державної влади в Україні як такої, що не відповідає реаліям кінця XXI століття;

— ліквідація неефективної військової форми правління;

— створення президентсько-парламентської форми державної влади;

— проведення демократичних виборів усіх рівнів, включно з

президентськими;

— ліквідація архаїчної форми п'ятикамерного Сейму і безумовна ліквідація Ареопагу та системи архонтів;

— висунення Вашої кандидатури на посаду Президента;

— повернення свободи З МІ й основних прав людини при безумовному дотриманні порядку й дисципліни в державі;

— ліквідація всіх ЗЕКів й системи кріпацького закріплення людей за членами Ареопагу і місцевими архонтами;

— жорстка і рішуча ліквідація секти смертохристів й оголошення державної програми відновлення християнських цінностей.

2. У сфері міжнародній:

— провести негайні переговори з керівництвом ОГБта Конфедерації ДПА з метою створення союзу демократичних держав проти агресії Чорної Орди;

у зв'язку з розпадом Росії на окремі частини, ліквідацією імперії Двоголового Орла й поглиненням її іншими геополітичними утвореннями, поставити питання:

а/ про перейменування України й повернення до історичної назви Русь.

Новою назвою може бути Русь-Україна.

в/ поставити питання про передачу залишків ядерного арсеналу Імперії Двоголового Орла Україні;

с/ зайняти місце Росії в Раді Безпеки ООН, в усіх міжнародних структурах, в яких Росія посідала чільні місця;

*d/ оголосити доктрину захисту російського і білоруського населення державою Русь-Україна від поневолення Чорною Ордою. Всі ці заходи реалізувати на українських умовах, що не є повторенням старого російського проекту поглинання і знищення України. Столицею нової держави має стати Київ. **

Для реалізації цих та інших історичних завдань потрібно:

1. Створити під керівництвом Гетьмана Комітет Порятунку України (КОПОР) в складі 9-10 надійних і авторитетних осіб, які підтримають ідеологію пропонованих змін. Запровадити надзвичайний стан у державі.

Підготувати тимчасову Конституцію України і запровадити її Універсалом Гетьмана.

Оголосити мобілізацію Збройних Сил і привести в стан бойової готовності оперативно-тактичні ракетні комплекси з високоточною зброєю.

3. Домовитись з ОГБ про розміщення на території держави кількох з'єднань стратегічних винищувачів-бомбардувальників з метою зміцнення оборонного потенціалу держави й військової демонстрації перед лицем зростаючих загроз з боку Чорної Орди.

4. Використати людські резерви української нації, ув'язнені сьогодні в ЗЕКах, для підсилення патріотичного потенціалу держави — в Збройних Силах, органах безпеки, адміністративних органах і т.д.

Припинити будь-яку дискримінацію осіб української національності за мовною, релігійною та іншими ознаками, відновити конституційні норми української державності.

5. Інтернувати (тимчасово, до з'ясування ступеню провини перед державою) тих, хто вів і веде державу до руїни, працюючи на ворожі Україні сили (список тих, хто має бути заарештований, буде переданий Гетьману у випадку його згоди на проведення широкомасштабних змін). Операції присвоїти кодову назви «Ангели Безодні».

З повагою — Ігор Гайдук, Радник Гетьмана України з питань національної безпеки,

Секретар РНБ, Керівник ВІРУ, генерал-хорунжий ЗС України

Частина третя

ЗМОВА

44.

16 червня відзначали всенародне свято — День української Богині. Цього року на роль УБ була обрана Ксеня, всесвітньовідома письменниця, філософ, володарка мережі «вагончиків щастя» (boxes of hapiness) — пересувних будок на автомобільних шасі, що стояли в усіх містах і містечках України; за порівняно невеличку ціну (від 1 до 10 глобо) тут можна було одержати різноманітні сексуальні послуги тайських, філіппінських, в'єтнамських, китайських чи еритрейських дівчат. Особливою популярністю користувалися будки, що стояли поблизу шкіл та університетів, приваблюючи молодь вогненно-неоновим написом: XENYA. Молоді надавалася знижка 50%. Урочистості мав освятити своєю присутністю сам гетьман. Гайдук не міг відмовитись від запрошення — мініатюрного лептопа з кольоровим біографічним відеофільмом «Ксеня» та текстами головних творів «Лесбійська парадигма України», «Порнобіблія для юнацтва», «Останній оргазм у Києві» і найновішого бестселера «Велика дірка» («Big hole»). До запрошення додавався квиток на 2 місця та інструкція щодо форми одягу та хронології проведення урочистості.

Гайдук з військовою пунктуальністю о 18.00 сів на своє місце в ложі-бенуар театру Опери і балету, не ушкодженому, на щастя, бойовими діями підчас вторгнення ЕнРосу. Мати відмовилась іти на свято, сказавши, що українськими богинями вважає тільки Лесю Українку, Ліну Костенко та Індіру Голембієвську, а не якусь німфоманську хвойду. Театр був повен світської публіки: партер сяяв діамантами, золотом еполетів, блиском перламутрових біноклів, спалахами геджетів, які фіксували кожну мить свята. Велика державна тусовка починалася з привітних усмішок, дружніх помахів рук, заздрісних чи переможних поглядів, коротких реплік тих, хто звик вирішувати свої справи під час таких зібрань — при похмурому мовчанні охоронців, що свердлили уважними поглядами натовп. Гайдук почувався самотнім і зайвим на цьому ярмарку марнославства — наче прилетів не з далеких земель, а з іншої епохи. На щастя, світло

вимкнули, і ***головний голос України***, бас телевізійного диктора Мирона Швайки, за сумісництвом єпископа фастівського, проревів, наче на початку матчу боксерів на звання чемпіону світу:

— Його… Ясновельможність… Г-е-е-е-тьман Укррра-ї-ї-ни… Прошу встати!

Прожектори висвітили постать К-Д. Махуна та його дружини в царській ложі. Гетьман був у яскравочервоному жупані, Наталія Гаврилівна вдягла темночервоний костюм, на лівому вилозі якого виблискувало золото і смарагди — ажурної форми метелик, подарунок першої Леді Конфедерації держав Північної Америки сенаторки Ширлі Ван Лі. Зведений оркестр столичного гарнізону і оперного театру заграв гімн, хор, що стояв на п'ятому ярусі, підхопив мелодію. Мало хто знав слова гімну — видно було, як механічно й несинхронно відкривали роти державні сановники, яких дратували слова «згинуть наші воріженьки, як роса на сонці», бо вороги — це конкретні погані пацани з конкуруючої банди, а не ласкаві «воріженьки», і їх треба мочити вогнеметами, контрольними пострілами, лазерами чи скидати з висоти 5000м над морем, а не чекати, коли вони згинуть, як ранкова роса.

— Богиня України, — замріяно вимовив Мирон Швайка. — Сьогодні ми віншуємо велику українську геніальну письменницю і всесвітньовідому філософиню, діячку світового жіночого руху «Феміна» пані Ксеню… якій щойно виповнилося сто років

Пролунали бурхливі оплески. Відкрилася гаптована золотом завіса з серпами і молотами світлих комуністичних часів, і глядачі побачили посередині сцени велике крісло, до якого згори вели білі сходи. На верхніх східцях під овації глядачів з'явилася Ксеня — маленька бабця-дрибця у міні-спідничці; ювілярку вели під лікті, майже несли в повітрі два голих стріптизери-гіганти з чоловічого шоу «Хлопчики-піс». Обережно всадовили столітню ювілярку в крісло і стали по обидва його боки, демонструючи могутні м'язи й ледве сховані за вузенькими стрінгами не менш видатні геніталії.

Свято української культури і духовності розпочалося.

Ксеня з пересадженим обличчям дівчини, що загинула в автокатастрофі, та коротким йоржиком чорного штучного волосся, жваво роздавала на всі боки повітряні поцілунки й дріботіла ніжками, які висіли в повітрі, бо крісло виявилося зависоким.

На сцену вийшов улюблений спічрайтер гетьмана, академік Академії літератури і мистецтв Никифор Саливон. Коротун з густою гривою поетично сплутаного сивіючого волосся ніжним сопілчано-тонким тенором заспівав:

— Гуцулко Ксеню... я тобі на трембіті... лиш одній в цілім світі... розкажу про любов.

Хтось тихо пройшов до ложі Гайдука і майже нечутно сів позаду. Гайдук повернув голову і уважно подивився на незнайомого, але не пізнав його — виблискували лише скельця пенсне. Чорний капелюх з широкими крисами затіняв обличчя. Незнайомий уважно стежив за подіями на сцені, не звертаючи уваги на Гайдука.

— Прутень! — захоплено вигукнув Никифор Саливон. — Завдяки Ксені це запашне архетипне праукраїнське слово увійшло до всіх словників світу, стало символом сексуальної експресії й дітородної сили українського чоловічого органу...

Гайдука дратувала присутність незнайомця за спиною. Навіть спало на думку подзвонити начальнику охорони Тенгізу — спитати, хто сидить поряд. Але відкинув цю думку, бо ніхто випадковий опинитися тут у цей вечір не міг.

— Ксеня збагатила світову культуру неперевершеними описами орального сексу. Її тонке спостереження... про запах сиру рокфор під час цієї процедури стало відомим як «синдром Ксені» й прикрасило всі підручники сексопатології...

— Не рокфор, а камамбер! — вередливо втрутилася Ксеня, кинувши злющий погляд чорних старечих очей на академіка.

— Що-що? — не зрозумів глухуватий Никифор Саливон, чим викликав зливу сміху в залі.

— І вам подобається ця гидота? — неголосно спитав незнайомий Гайдука. — І це — вершина культури українського народу? Якщо це так, то такий народ не має права на існування.

— Ви хто? — спитав Гайдук.

— Я — Фрідман. Рафаїл Фрідман.

— Гайдук, — представився генерал.

— Знаю, знаю, Ігоре Петровичу, — м'яко запевнив Фрідман. — Багато чого про вас знаю. Правда, гадаю, що і ви дещо про мене знаете. Чи не так?

— Тільки в рамках офіційної інформації, — сухо відповів Гайдук.

— Давно хотів з вами познайомитись, — зняв капелюха Фрідман. — Жарко.

Він провів долоною по спітнілому чолу. Під капелюхом була чорна кіпа.

— Може, повечеряємо разом? Є тут неподалік, біля Золотих Воріт, непоганий ресторанчик. А цей маразм, — Фрідман презирливо наставив долоню у бік сцени, — їй-богу, не вартий вашого дорогоцінного часу.

— Добре, — погодився Гайдук.

Йому справді стало гидко від побаченого: стара курва час від часу цілувала своїх охоронців у стрінги, з-під яких випирали гормонально гіпертрофовані прутні. Саливон продовжував виводити солодкі рулади на честь столітньої богині, пересипаючи їх, як і промови гетьмана, цитатами з Біблії та резолюцій ООН про необхідність подолання демографічної кризи і збільшення народжуваності на Землі.

Вони вийшли в порожній коридор, де на них чекали шестеро охоронців Фрідмана — всі в чорних капелюхах та довгих чорних сюртуках, як їхній босс, і двоє джигітів Гайдука.

У ресторані "Golden Gate" їх завели до окремої кімнати в підвалі. Ресторан був порожній, відвідувачів у той вечір Гайдук не помітив. їх привітав власник ресторану, літній японець, з яким Фрідман перекинувся кількома словами, після чого, церемонно вклонившись, японець зник.

Пили тепле саке з фарфорових чашечок.

Фрідман мав вигляд молодої, тендітної, несміливої людини з ніжною, майже дівочою шкірою обличчя, лагідним поглядом темнокарих очей, сивіючою борідкою і ще чорними вусами. Говорив тихо, з якимось дивним акцентом, слухав співбесідника уважно, похитуючи головою на знак згоди.

«Тулуз-Лотрек, — раптом подумав Гайдук. — Ось кого він мені нагадує, хоч і далеко не карлик. Чому? Надто велика голова? Пенсне? Але ж ніяких ознак алкоголізму і сифілісу. Гарний агентурний псевдонім: «Тулуз-Лотрек».

— Те, що відбувається зараз в Опері, є світовою ганьбою, остаточним кінцем того, що колись називалося українською культурою, — продовжував розвивати тему Фрідман.

— У кожній культурі чи маскультурі є подібні явища, — зауважив Гайдук. — Інша справа — чи треба з них робити державну політику.

— Це не державна політика, а особистий піар гетьмана. Йому конче потрібно, щоб наприкінці вечора, коли ця... ця... bitch... отримає золоту статуетку богині, вона прошамкотіла «Слава гетьману!»

Фрідман знову надів капелюха, обличчя його стало темне і невиразне.

— Ви не любите все українське, це зрозуміло, — сказав Гайдук. — А що ж ви любите?

— Багато чого, — зблиснув скельцями пенсне Фрідман. — Ось наприклад таке:

«Чи знає ще хвиля Південного Бугу
Яку тобі, мамо, чинили наругу?

— з ледь притлумленим щирим болем продекламував Фрідман.

Чи відають ще вітряки серед поля,
як серце твоє знемагало від болю?
Чи ж ні осокір, ні верба неспроможні
розвіять твій сум, твої думи тривожні?
Чи з посохом квітнучим ходить ще Бог
*Між пагорбів світлих і темних відлог?»**

— Гарно, — щиро сказав Гайдук. — Це хто?

— Вам сподобалось? Це Пауль Целан. Мій улюблений поет. Він перетворив Чернівці на столицю світової поезії. Я дав гроші на меморіальний комплекс Пауля Целана, відкрив інститут його імені, спонсорую європейський фестиваль поезії в Чернівцях. Його батьків убили українські фашисти в 1943 році. Так само, як і моїх у 2048-му. Ніколи не прощу, — зітхнув він.

— Я розумію ваше горе і співчуваю. Але ви напевно знаєте, що підчас тимчасової окупації Буковини біля трьохсот українців служили в каральних групах «секурітаде». Переважну більшість цих злочинців спіймано і покарано. А в боях проти румунських окупантів загинуло понад десять тисяч молодих українців. Є різниця? Врешті-решт, ще Зеєв Жаботинський казав, що нормальна нація має право мати своїх мерзотників і злочинців.

— Лехаїм, — підняв чергову чашечку саке Фрідман. — Як у посадової особи, у вас не може бути іншої реакції. Але статистика в таких випадках не допомагає. Адже мій батько був кумиром Чернівців, улюбленцем усієї України. А мати...

**пер. Петра Рихла*

Віддавала всю душу учням, серед яких — тисячі українців. Ні, я цього не збагну. У вашому народі живе ген ненависті до жидів, москалів, ляхів, циган, чорних, жовтих, до всіляких пришельців. Ви всіх звинувачуєте у ваших бідах, тільки не себе. І ген заздрості. Як ракова пухлина. З таким набором генів жоден народ не виживе. Не створить державу. Ваш народ приречений.

— Вам що — краще на цій землі бачити румун чи Чорну Орду? — ледве стримуючи зростаючу лють (ось він, цей ген ненависті), мовив Гайдук, благаючи себе стриматись, розуміючи, що цей «Тулуз-Лотрек» навмисне провокує його, як досвідчений тореадор бика: необачно підставишся — отримаєш смертельний удар в серце.

— Не гарячкуйте, генерале, — миролюбно сказав Фрідман. — Не така вже я потвора, як ви думаєте. Мені ця земля рідна, люблю її пісні, традиції... І жінок, — засміявся він. — Але — хочемо цього

чи не хочемо — наближається сумний фінал. За розпадом Росії невблаганно наближається загибель України. Сподіваюсь, що ви не божевільний український націоналіст, і розумієте, що Україна і Росія — як сіамські близнята. Організм єдиний, кров одна. І доля спільна. Ви — приречені.

Помовчали, в'яло куштуючи експонати з багатої колекції суші, запропонованої літнім японцем. Паркий вечір і важка тема розмови не сприяли апетиту. «Він у будь-яку хвилину сяде на золоту «черепаху» «Роллс-Ройс» і відбуде до свого Локарно, — подумав Гайдук, — а його кріпаки та мільйони інших кріпаків залишаться тут і стануть рабами Чорної Орди».

— І виходу немає? — спитав Гайдук.

— Вихід завжди є, — Фрідман покликав японця, щось сказав йому сердито, бо той зігнувся у три погибелі й швиденько забрав фарфорове блюдо з колекцією суші. — Нам треба думати не про окрему Україну, а про юдо-християнську цивілізацію Заходу в цілому. Якщо ви приймаєте це як висхідну фундаментальну позицію для переговорів, ми запропонуємо реальний план дій і вашу особисту участь у глобальній грі.

Фрідман вийшов з-за столу і нервово пройшовся по кімнаті, наче шукав в ній закладені Чорною Ордою відеокамери, хоча було відомо, що ресторан, який належав Фрідману, був «чистий», і всі спроби ВІРУ встановити тут таємну апаратуру виявилися марними.

«У нього справді закороткі ноги при такому розмірі черепа», — відзначив Гайдук.

Нарешті Фрідман усівся знову навпроти Гайдука, пильно подивився тому у вічі ніжним поглядом золотаво-карих очей і м'яко поклав свою долоню на щоку генерал-хорунжого.

«Fuck you, — лайнувся подумки той, — невже він гей?»

Наче почувши лайку, Фрідман забрав руку з Гайдукової щоки і почав тихо карбувати слова:

— Від імені світового уряду в Локарно офіційно звертаюся до Вас з пропозицією. Перше — організувати військовий переворот і очолити Україну. Не має значення, як називатимете себе: гетьман (хоча ця назва всім набридла), президент, канцлер, вождь, маршал, начальник держави чи військовий диктатор — головне, що ви, разом з силами спецназу ВІРУ, аеромобільними частинами Міністерства оборони й окремими поліцейськими формуваннями, такими, як військова жандармерія, берете всю повноту влади в державі у свої руки.

Друге. Підчас саміту держав Організації глобальної безпеки в липні цього року в ЕллаПол, у Афінах, ви проводите переговори щодо негайного вступу України до ОГБ і проведення спільних

військових операцій проти Чорної Орди.

Третє. Спецназ ВІРУ ліквідує Басманова та його опричників як зрадників батьківщини і агентів Чорної Орди.

Четверте. Враховуючи ваше прихильне ставлення до держави Ізраїль, яке ми високо цінуємо, ви проводите спецоперацію по очищенню Криму від кримсько-татарських сепаратистів і союзників Чорної Орди і сприяєте переселенню до Криму частини населення, збройних сил і державних установ Ізраїлю з метою створення на півострові національного вогнища єврейського народу як автономної частини української держави.

П'яте. У разі вашої згоди світовий уряд надає вам фінансову допомогу в сумі один трильйон глобо, забезпечує модернізацію застарілої української промисловості, розміщує інвестиції в сумі не менше п'яти-шести трильйонів амеро, налагоджує постачання сучасних систем озброєнь для українських збройних сил. Взамін ви — як верховний головнокомандувач України — виводите свої війська на рубежі Волги в район Сталінграда з метою розгрому головних сил Орди на дальніх підступах до Східної Європи.

І шосте — останнє. Моє приватне побажання у разі налагодження наших дружніх відносин. Ви віддаєте мені весь ваш таємний архів з усіма компрометуючими матеріалами. Бо хоч би якими циніками ми були, не треба робити власністю історії деякі брудні сторінки наших біографій, чи не так, генерале армії?

Він підніс до уст чашечку з саке і кінчиком рожевого язика лизнув краплю теплого японського самогону.

— У разі вашої згоди ми їдемо разом з вами до Локарно, де підписуємо таємний пакт. Строк вашої відповіді — два тижні. Раджу погодитись. Будемо на зв'язку.

Фрідман вийшов з-за столу, чемно відкланявшись. До підвальчика вступили його охоронці, оточивши хазяїна щільним кільцем.

Гайдук деякий час залишався незворушним, потім важко підвівся й попрямував до виходу.

Він не знав, що в театрі Опери і балету спалахнув скандал, внаслідок якого довелося вимкнути обидва загальнонаціональні канали телебачення — 1-й і 2-й, або, як їх називали в народі, «канал добрих новин» і «канал поганих новин». Урочисте засідання з вшанування Ксені наближалося до кінця, стриптизери нагадували бабці-дрибці ритуальну фразу «слава гетьману», яку вона мала проголосити на всю Україну, потім треновані клакери мали ревнути «Геть-ман! Геть-ман!» Несподівано на сцену вискочила повногруда смаглява молода жінка у довгій вишиваній сукні, з віночком квітів на темному волоссі — це була Індіра Голембієвська — і гукнула в мікрофон: «Старій курві ганьба! Гань-

ба! Гетьман — геть! Геть —гетьман! Геть! Геть!» І що найбільше вразило присутніх — серед найвибраніших с е л е б р и т і держави знайшлися зрадники, які підхопили гасло й закричали: «Гань-ба! Геть! Гетьман — геть!»

Картинка зникла з екранів телевізорів, оперна завіса опустилася, світло в залі увімкнули. Гетьмана та його дружини в царській ложі вже не було.

45.

ФАЙЛ ГАЙДУКА

2 грудня 2076 р.

Таємно

Спецдонесення військового аташе України в Імперії Двоголового Орла (Росії) полковника А. Семиглазова про події 28-30листопада 2076 р. в Москві.

Не вдаючись до детального аналізу передумов, що призвели до подій 28-30 листопада 2076 р. в Москві, які одержали назву «Кривавий Курбан-Байрам», хочу викласти основні факти. Донесення складено на підставі особистих спостережень, даних телевізійної хроніки, газетних повідомлень і свідчень агентів ВІРУ в міністерстві державної безпеки Росії.

28-30 листопада 2076 р. (1497 рік Хіджри) в Імперії відзначалося традиційне мусульманське свято Ід-аль-Адха (Курбан-Байрам), відоме як «свято жертвоприношення».

Згідно з легендою, архангел Джабраїл з'явився пророку Ібрахиму уві сні й передав повеління від Аллаха принести в жерту його первістка на ім'я Ізмаїл. Ібрахим, якому було 86 років і для якого первісток-син став щасливим подарунком Бога, засмутився, але прийшов у долину Міна, там, де тепер стоїть Мекка, й приготувався зарізати безневинного малюка; однак Аллах, бачачи, що пророк Ібрахим пройшов випробування, змилостився й замінив пожертву сином на пожертву ягням. Свято «Курбан-Байрам» є святом на честь милосердя Аллаха і широко відзначається в мусульманському світі. Як жертви використовують баранів, кіз, корів або верблюдів. Свято широко відзначається в Москві та інших містах Росії упродовж останніх 70 років. Маршрут, кількість учасників, пункти забою жертв, місця здачі шкір, розташування кухонь для готування м'яса та санітарні процедурщнеобхідні при такого роду заходах, були узгоджені з головним управлінням московської жандармерії, відповідними структурами МГБ Росії.

Одночасно, 29 листопада, у палаці КОНАР (Конгресу народів Росії) на Красній площі (колишній будинок ГУМУ) мав відкритися Форум мусульман Росії.

Усього в заходах, згідно з заявкою організаторів свята, мало взяти участь 550-600 тис. чоловік.

Але насправді за різними оцінками вже в перший день кількість учасників перевершила 1 млн. чоловік, переважно чоловіків у віці від 20 до 50 років. Як тепер стало зрозуміло, операція з перекидання до Москви значних людських контингентів з регіонів Росії, Кавказу, Центральної Азії, Туреччини, Ірану та інших країн фактично почалася за місяць до основних подій. КПП московської поліції були куплені великими хабарами й реальний облік кількості приїжджих до столиці не вівся або був неповним. Учасники подій зосереджувалися в робітничих гуртожитках, школах, порожніх лікарнях, на приватних квартирах, не виходячи на вулиці, щоб не привертати передчасної уваги властей.

Одночасно йшло озброєння бойовиків: так, за неповними даними міністерства миротворчих операцій Росії, у листопаді 2076 р. було понаднормово продано до 200000 автоматів ІЖ-107, до 12000крупнокаліберних кулеметів, 3500 мінометів та 22000 ранцевих переносних штурмових ракет. Начальник тилового забезпечення Мінмироп генерал Р.Абарінов, який несе персональну відповідальність за продаж такої кількості зброї та боєприпасів, за день до Курбан-Байрама втік разом з сім'єю до Таїланда.

Вранці 28 листопада, після ранкового намазу, п'ять колон мусульман чисельністю до 1 мільйона чоловік вирушили по шосе Жукова, Кутузовському, Ленінському, Путінському і Сталінському проспектах. Узгодженим кінцевим маршрутом колон була Волхонка і Пречистенська набережна, а саме Храм Христа Спасителя, в якому вже кілька років поспіль велися як православна, так і мусульманська служби. Були заздалегідь закриті станції метро Кропоткинська та інші по периметру храма та Кремля. Натовп рухався у супроводі потужних вантажівок ТАТАЗ-6500 з платформами, на яких розміщувалися тисячі жертовних баранів. Пасажирський руху Москві був повністю паралізований, зусилля дорожної поліції навести хоч якийсь лад виявилися марними. Занадто пізно спостережні гелікоптери і «черепахи» московського управління МГБ помітили, що частина так званих «жертвосвяткувальників», діючи, як тепер зрозуміло, за чітким планом, пішла не в напрямку храму Христа Спасителя, а сунула по Арбату до Александрівського саду, зосереджувалась в районі Красної площі та палацу КОНАР, займала позиції на кремлівській набережній, охоплюючи в кільце Кремль. Коли начальник московського гарнізону маршал Охлобистов зрозумів це, було пізно: місця розташування 5-ї гвардійської бронетанкової армії МГБ ім. Л.Берії були завчасно блоковані загонами бойовиків. Суттєву допомогу повстанцям надав боярин Басманов, який наказав

бригадам опричників зберігати нейтралітет.

Натовп, яким керували невідомі бойовики, які не знали ні географії Москви, ні російської мови, а діяли згідно з інструкціями і картами міста, по ходу руху роззброював сили правопорядку, безжально вбиваючи службовців поліції й жандармерії у випадку щонайменшого опору. До 12.00 28-го листопада надійшли повідомлення про 54 вбитих і 117 поранених співробітників сил правопорядку. О 12.30 почалося масове жертвоприношення тварин: сотні тисяч баранів були зарізані того дня на центральних московських вулицях, парках і площах міста. Красна площа перетворилася на брудний м'ясокомбінат, де різали тисячі тварин, від чого бруківка стала червоною і масною від крові: тут також свіжували туші й складали здерті шкіри.

О14.00 у Москві було вимкнуто освітлення, і в зимових сутінках місто перетворилося на чорний острів страху, розкреслений запаленими вогнищами, біля яких купчилися змерзлі чоловіки-мусульмани в очікуванні шматка гарячого вареного м'яса. Під покровом темряви почали орудувати бригади місцевих кримінальних злочинців, які захоплювали склади спиртних напоїв, грабували й підпалювали магазини з електронікою, зброєю, коштовностями, продуктами харчування.

Трагічний інцидент стався о 16.15, коли група мусульман, що переховувалася на території кондитерської фабрики «Красный Октябрь», вийшла на Барсенєвський провулок і в тому місці, де він перетворювався на Барсенєвську набережну, спробувала перейти Москва-ріку по тонкій кризі й дістатися Пречистенської набережної, щоб бути присутніми на церемонії скидання православних хрестів й встановлення золочених півмісяців на храмі Христа Спасителя. Крига не витримала ваги сотень людей й тріснула, внаслідок чого потонуло близько 80 чоловік.

Вночі спроби маршала Охлобистова зв'язатися з командуванням 3-ї гвардійської армії МГБ ім.Ф.Дзержинського не дали результатів: командуючий армією генерал Мухітдінов заявив, що не воює з мирними громадянами, які мають право на відзначення релігійного свята. Маршал Охлобистов перелетів до Кремля, де запропонував його імператорській величності Генеральному секретареві партії МАРС (марксистська асоціація російських сталіністів) товаришу Кирилу II (Медунову), монарху всеросійському, покинути, поки не пізно, Кремль, але той відмовився, заявивши, що залишатиметься зі своїм народом до кінця. Між маршалом і монархом відбулася гостра розмова (запис розмови в агентурному викладі додається), що супроводжувалася нецензурною лайкою.

Форум мусульманських народів, засідання якого почалися

29листопада 2076 р. о 10.00 в палаці КОНАР на Красній площі при величезному збіговиську світових мас-медіа, проголосив ліквідацію Імперії Двоголового Орла (Росія) як «суб'єкта міжнародного права і геополітичної реальності» в ім'я торжества справедливості пригноблюваних Росією мусульманських, буддійських і християнських народів.

Одночасно натовп демонстрантів з вигуками «Бісміллах, Аллах Акбар» остаточно блокував Кремль з усіх боків. В колонах демонстрантів з'явилися зелені ісламські, червоні турецькі й білі, з чорними зірками, прапори Чорної Орди. Написи на плакатах, зроблені одним шрифтом, закликали: «Геть дискримінацію мусульман!», «Віддайте порожні православні церкви мусульманам», «Не забуваймо 1552 рік», «Росія — тюрма мусульманських народів», «Хай живе великий вождь усіх мусульман світу Кара-хан!», «Геть єврейського царя з московського престолу!», «Знищимо Ізраїль — базу російських олігархів», «Чорна Орда —вірний захисник усіх знедолених мусульман світу» і т.д.

Всі події Курбан-Байраму 2076 р. свідчать про ретельну підготовку диверсійно-пропагандистських структур Чорної Орди і, не виключено, Піднебесної народно-демократичної імперії (Китаю) до ліквідації Росії. Роль західного світу в «листопадовій революції» 2076 р. підлягає додатковому вивченню.

Завершальні акорди цієї всесвітньої драми, яку з жахом спостерігали мільйони росіян, зраджених і кинутих своїм керівництвом (маршал Охлобистов застрелився о 12.25 в Кремлівському кабінеті), почалися об 11.00, коли натовп добре озброєних бойовиків розпочав штурм Кремля: з боку Красної площі було заатаковано Спаську та Нікольську башти — протитанковими ракетами підірвано міцні дубові ворота, вкриті сталевими пластинами, і сталеві захисні грати; з західного боку спеціальний танк-таран пробив ворота і барикаду Троїцької башти, куди негайно увірвалися атакуючі маси людей. Одночасно в суцільній кремлівській стіні, що виходить зі сходу на кремлівську набережну, зарядом великої вибухової сили було підірвано Тайницьку башту: нападники через пролом вдерлися на територію фортеці й захопили Великий кремлівський (імператорський) палац — головну резиденцію Кирила II (Медунова). 92-літній монарх, народжений ще в XX столітті в Німеччині, який страждає на паркінсонізм, перебував у Грановитій палаті; разом з троном він був обережно на руках винесений на Головну соборну площу, посаджений до імператорського гелікоптера й вивезений у невідомому напрямку. Одночасно імператорський штандарт був спущений.

О14.00 29-го листопада на всіх екранах телебачення з'явився

досі маловідомий заступник вождя Кара-хана так званий «беклербек», на ім'я Мохамад-бек, який проголосив падіння російської імперії і заявив, що новий лад, освячений чорною зіркою Орди, відновлює перервану історичну традицію входження Росії до тюркської сім'ї народів. Він запевнив слов'янське населення Росії у забезпеченні демократичних свобод і релігійних прав. Одночасно Мохамад-бек проголосив введення на всій території Росії законів шаріату і порадив жінкам, для уникнення гвалтів, запнути обличчя шляхом носіння хіджабу — мусульманського одягу та обов'язкових білих чи чорних хусток. Також Мохамад-бек запропонував москвичам покинути місто і тимчасово переселитися до сільської місцевості у зв'язку з неможливістю влади забезпечити безперебійне постачання води, електрики, газу і харчових продуктів у місто, яке має носити назву Армагеддон, оскільки було прокляте Аллахом ще у 915 році Хіджри.

Ця заява нового намісника Москви викликала паніку серед місцевого населення: натовпи біженців на старих автомобілях (нові були конфісковані новою владою), возах і саморобних візках, наладованих домашнім скарбом, почав залишати Москву під суворим наглядом мусульманських десятників і сотників.

1-го грудня 2076 р., коли Москва була вже напівпорожня й насильство, грабіж і беззаконня панували на її вулицях і в будинках, до Кремля, де розмістилася тимчасова комендатура мусульманської Співдружності Націй (МУСНА), були запрошені представники іноземних посольств і місій, яким було запропоновано або звільнити територію СДОР, або переїхати до Суздаля, якому нова влада надала статус автономної російської провінції (улусу).

Виконуючи вказівку центру, 5-го грудня 2076 р. повертаюся до Києва.

46.

Вже йшла друга година ночі, а Гайдук все ще сидів з гетьманом у кімнаті відпочинку по сусідству з кабінетом Махуна в гетьманському палаці. Це було розкішне приміщення з високими — до стелі — панелями з червоного дерева, поділене на ряд функціональних зон: бібліотеку з секретером для вдумливої інтелектуальної роботи незмінного лідера нації, затишну спальню, кухню з їдальнею, де стояв обідній круглий стіл, за яким сиділи Гайдук і гетьман. Стіл прикрашали три пляшки віскі "Black Label" (півтори вже було випито), срібне відерце для льоду, дві кришталеві вазочки — одна для чорної ікри (подарунок делегації Чорної Орди), друга — для червоної (подарунок короля Норвегії), селянське масло з села Лісоводи на Хмельниччині, де народився К-Д. Махун, і найкращий в Україні пшеничний коровай,

привезений з ЗЕКу-116. Всі харчові продукти пройшли спеціальну експертизу в лабораторії при Особливому відділі гетьмана на наявність діоксину, радіоактивних речовин та інших отрут. Переважна більшість молочних і м'ясних продуктів для гетьманського столу вироблялися в спеціальному агрогосподарстві «Сонячний шлях» (у прадавні світлі комуністичні часи це був радгосп «Ленінський шлях», що обслуговував вищих номенклатурних достойників УРСР). Гетьманською логістикою опікувалась спеціальна ордена Козацької слави бригада «Гречкосії»: серп з колосками на емблемі бригади.

— Ти думаєш, мені ця... ця шизда рвана... дуже потрібна? — продовжував свій двогодинний гіркий монолог Гетьман. — Але вона єдина, кого ще читають у цій країні. Нікого більше! Наливай!

Гайдук чув, що гетьман хоч кого переп'є, але вперше брав участь в цьому дійстві. Свою склянку з товстим дном все більше навантажував кубиками льоду, по яких стікала темнокоричнева рідина, стаючи одразу жовтою. Гетьман лід не любив. Кілька років тому в клініці університету Джона Гопкінса в Балтиморі гетьману зробили трансплантацію новенької, молодої печінки — про це знав тільки Гайдук, який домовився про операцію й не відходив від хворого, разом з Наталею Гаврилівною та ще кількома наближеними людьми. Вдалося уникнути розголосу, бо увагу преси спрямували на Багамські острови, де буцімто відпочивав гетьман: його роль успішно зіграв двійник — заслужений артист України, актор Білоцерківського музично-драматичного театру Матвій Гришко, теж не останній п'яниця, бабій, понтер і хвалько. Після Багамів він отримав звання народного артиста. Правда, папарацці ближче, ніж на 200 — 300 метрів не допускалися до вілли, на якій жив двійник гетьмана.

— Ось чому мені це болить, — жалівся гетьман. — Ця сука Індіра! Якби не я — бачила б вона ареопаг... Це ж я її витяг нагору. Ти бачив щось подібне? Влаштувати такий спектакль! Обісрати мене на всю Україну...

— Телебачення встигли вимкнути, — нагадав Гайдук.

— А ти звідки знаєш? Тебе ж там не було. Ти де був? — підозріливо спитав гетьман. — Думаєш, я не знаю?

— Я був з Фрідманом. Я не міг дивитися на цю стару...

— Шизду, — підказав гетьман. — Але щоб ти знав, вона колись була нічого! — засміявся лідер нації. — Ну, будьмо!

Клацнулися стаканами. «Невже забув про Фрідмана?» — подумав Гайдук з надією.

— І що ж у тебе спільного з цим пархаїдалом? Фрідманом? Ти що, Ігоре, не знаєш, що він плете проти мене змову?

— Яв змови не граю, — твердо сказав Гайдук. — І вас не зраджу.

— Ігоре, синку... Я знаю, що ти людина честі. — Розчулений п'яний гетьман поліз цілуватися до Ігоря, подряпавши йому щоку щетиною вусів. Відсунувшись, гетьман без зайвих тостів і цокання швидко і жадібно вихилив віскі, ложкою черпнув чорну ікру, з'їв. Довго мовчав, наче боячись порушити небезпечну тему. Нарешті почав:

— Я прочитав. Дуже уважно. Тричі.

Він глянув на Гайдука абсолютно тверезими очима.

— Чого ти хочеш?

— Я? — розгубився Гайдук. — Хіба не зрозуміло? Я все написав. Все залежить від вас.

— Ну ти, Ігоре, і дурний, — гірко похитав головою гетьман. — «Все залежить від вас». Дурний? Наївний? Чи дуже хитрий?

Він зробив паузу, рукою відламав шматок зековського короваю, поклав до рота. Чутно було його тяжке сопіння.

— Я тебе зробив... Незважаючи на всі телеги, що на тебе писав Мережко. Стережись його. Він твій смертельний ворог... Але я плював на нього. Я хотів призначити тебе...

— Ким? — спитав Гайдук.

— Своїм наступником.

— Невже ви думаєте...

— Мовчи, — наказав гетьман. — Ти мені як син рідний. Ти єдиний, кому я довіряю. Ти гідний стати гетьманом України. Але не станеш.

Він зупинився, чекаючи Ігорового запитання «Чому?». Але той промовчав. Тому гетьман продовжив:

— Тому, що ти — жид.

— А, може, я — китаєць? — насмішкувато мовив Гайдук.

Гетьман гнівно стукнув кулаком по столу, від чого дзенькнули вазочки з ікрою та зашурхотіли кубики льоду у відерці.

— Помовч! Не блазнюй. Ти жид не з походження, а по духу. У тебе інша група крові, ніж у нас. І тебе ніколи не пустять до влади, запам'ятай це. Використають, але не пустять. Ти знаєш, що таке ***патронажна*** служба?

— Підносити патрони, — ледве стримуючи лють, сказав Гайдук.

— Приблизно так. Це служба обслуговування. Різні експерти, вчені, радники, зрадники. Мудрагелі, одним словом. Влада — не твоя стихія. Бо ти не розумієш головного: від тих, хто при владі, не залежить нічого. Це як театр маріонеток. Глядачі бачать ляльки, та не бачать ніколи ляльковода. Ти жид, тому що дуже

розумний. Багато цифр пам'ятаєш. І теорії різні знаєш. За це я тебе люблю.

Він важко підвівся і подався до бібліотечної секції, витягнувши з шухляди секретера папір. Повернувшись, поклав папір на стіл. Це була доповідна Гайдука, помережана різними позначками, знаками оклику і запитання. Легко впізнавався неповторний почерк гетьмана.

— Ти думаєш, я дурний солдафон? І не знаю того, про що ти пишеш? І не розумію ситуації? А ти прийшов і за два місяці все зрозумів. І відкрив правду старому мудаку? Наливай.

— Може, досить?

— Наливай, — жорстко наказав гетьман. — Я свою норму знаю.

Піт рясно котився по його обличчю, й він витирав чоло накрохмаленою серветкою.

Гайдук думав лише про одне: чи вдасться йому живим дістатись до свого кабінету й упасти на кушетку, прийнявши ударну дозу Advil'у з аспірином. Розумів, що в порівнянні з гетьманом він — жалюгідний інтелігент, нездатний до серйозної ***чоловічої*** розмови. Молив Бога, щоб ця пиятика скінчилась. Він проклинав себе за те, що написав цю ідіотську доповідну записку, яка не потрібна ні цьому лицедію, ні тим, хто править Україною. Вони скоріше загинуть, ніж зміняться. Загинуть разом з Україною.

— Я люблю Україну не менше, ніж ти. А може, більше, бо ти нічого не знаєш про цю кляту країну. Це тобі не Вашінгтон, — почув Гайдук гетьмана, який, щойно розпочавши третю пляшку, говорив тихо, розважливо розставляючи слова, які піднімалися з глибин підсвідомості розірвано і алогічно, а, може, і щиро — як на людину, яка звикла хитрувати й дурити. Фільтри свідомості і нової печінки перетворювали цей потік на впорядкований монолог.

Гетьман перейшов на шепіт:

— Ти чув, хто такий Сірий Князь?

Гайдук знизав плечима.

— Ти поганий розвідник. І твоя ВІРУ срана розвідка, якщо ви не знаєте, хто такий Сірий Князь. І всі твої так звані файли гівна варті. Хто, на твою думку, керує Україною?

— Ареопаг, — не думаючи, відповів Гайдук. — Архонти. Олігархи.

— Гівно твій ареопаг, твої архонти та олігархи. Гетьман теж гівно. Ми лишень шістки, ляльки з театру маріонеток. Вся Україна поділена на три бригади — центральну, східну і західну. На чолі цих бригад стоїть Сірий Князь. Це глибоко законспірована структура, яка склалася ще в сорокові роки минулого століття.

Першим Князем був Сталін, пахан в законі, який віддав Радянський Союз у владу інтернаціональних бригад: червоних — партії, чорних — Чека, сірих — кримінальним авторитетам. Всюди — в державних установах, на підприємствах, в армії, дипломатії, в силових структурах і наукових інститутах — були призначені, крім офіційних керівників, представники бригад, без відома і згоди яких не можна було вирішити жодного питання. Коли Радянський Союз розвалився, разом з ним загинули червоні бригади, частково — чорні. Але система залишилася. Владу повністю перебрали сірі, кримінальні бригади. Після Сталіна князі, за окремими винятками, вже не обіймали перших посад — президентів, монархів, емірів. Вони спустилися в темряву, пішли у підвали, підпілля. Але влада їхня від цього не зменшилася. Навпаки, стало легше керувати країною, не беручи на себе публічних зобов'язань, не відповідаючи ні перед ким за злочини та помилкові рішення. Але вони жорстко контролювали і контролюють життя країни — всі стратегічні й кадрові рішення. Такі мудаки, як я, їм потрібні як декорація. Представники сірої бригади — всюди. І в твоїй дорогій ВІРУ, і в ДерВарі, і в адміністрації гетьмана, і в службах кожного члена Ареопагу. А над усіма ними — Сірий Князь. І що він скаже, те зроблю я — гетьман України. Інакше, — він різко черкнув долонею по горлу.

Гайдук, вражений, слухав гетьмана, наче той оповідав сюжет страшного голлівудського трілера для осіб, старших 25-ти років, одночасно розуміючи, що старий генерал мовить правду.

— Ти думаєш, просто так загинув президент Федеріко-Гарсія Костюк? — спитав гетьман, ковтаючи останню порцію віскі. — Гадаєш, його Фрідман убив? Помиляєшся. Це люди Сірого Князя шарахнули по його гелікоптеру ракетою «Грім небесний», коли він летів над волинськими лісами. Похорон був урочистий... Тому візьми цю доповідну і не показуй нікому, якщо жити хочеш, — він повернув Гайдукові документ зі своїми зауваженнями. —Але дещо в моїх силах. Я домовився з твоїм другом Ендрю Ван Лі, що через кілька днів ти поїдеш до Греції моїм спецпредставником на саміт Організації Глобальної безпеки. Треба з ними негайно домовлятися про спільні дії. Сірий Князь не проти.

— Хто він? — не витримав Гайдук.

— Еге, — зайшовся п'яним сміхом гетьман, — багато знатимеш — помреш рано.

Потім постукав пальцем по столу і ледве чутно сказав:

— Там його представник.

Просто під кабінетом гетьмана містилися приміщення правої руки лідера нації, генерального писаря Української козацько-військової федеративної Держави генерал-поручника Вітольда

Клинкевича.

... Невтомний генписар в цю хвилину не спав: не вмикаючи освітлення, тихо сидів у спеціальній кімнаті, напакованій електронною апаратурою, і уважно прислухався до п'яної маячні свого керівника, гетьмана України. Особливо обурила Клинкевича згадка про Сірого Князя та сірі бригади. За розголошення таких таємниць чужій людині, не вхожій до Inner Circle, внутрішнього кола, належала смертна кара.

На жаль, молодий генерал-поручник, надія гетьмана і України, хоч як нервово обсмикував правий кінчик свого козацького вуса, так і не зміг почути останні слова гетьмана після незрозумілого стуку — мабуть, стаканом по поверхні столу. Гуркіт стільців, відсунутих від столу, короткі п'яні голоси гетьмана і Гайдука, що віддалялися від мікрофона, закладеного в столі, засвідчили кінець пиятики, яка мала всі ознаки антидержавної змови.

Ледве доплуганившись до свого кабінету, хапаючись за стіни руками і дивом не зблювавши на робочій стіл, Гайдук все ж спромігся подзвонити черговому комендатури і спитати, хто зі співробітників перебуває на робочому місці.

Почув чітку відповідь: його високоповноважність генерал-поручник Вітольд Клинкевич.

47.

Поспавши всього три години, пройшовши через НІЧНІ п'яні кошмари, падіння у прірву й ширяння кушетки в сірому, напівнічному-напівранковому просторі кабінету, згадавши вашінгтонську ніч з Ліндою Кенворсі й дроном ЦСБ, Гайдук прокинувся о 6.30 з жахливим головним болем, вгамувати який не вдалося навіть двома таблетками «Excedrin»у, що їх ковтнув о 5-тій.

Вирішив скупатися в Дніпрі. Через службовий вихід, розташований на східному схилі гори Борщиха, вибіг у прохолодний парк, що оточував нижню терасу гетьманського палацу, й доріжкою, дбайливо вимощеною червоною і жовтою клінкерною цеглою, збіг униз, до невеличкої затоки з піщаним пляжем. У ста метрах праворуч, ближче до центральної частини палацу, похитувався на воді понтонний причал, до якого пришвартувалося декілька яхт, що належали гетьману та його соратникам.

Сонце вже піднялося над лівим берегом, але ще не вичервонило білі силуети яхт, бо світло було кволе, притлумлене ранковим туманом, що стояв над Дніпром, прикриваючи, наче димовою завісою, Острів. Швидко роздягнувшись, Гайдук кинувся

до води, яка здалася йому дуже холодною: щоб зігритися, проплив кролем метрів двісті, вийшовши поза межі заборонних буїв, чим викликав незадоволення чергового офіцера служби охорони, який вже намірився був дати сигнал сторожовому катеру наздогнати порушника. Але Гайдук своєчасно зробив різкий розворот, пірнув під воду й, перейшовши на брас, проплив під водою метрів п'ятнадцять, знову викликавши занепокоєння на спостережному пункті. Пливучи під водою з розплющеними очима у червонястому мареві (саме таким був справжній колір дніпрової води), Гайдук подумав, що після такої пиятики у цій холодній, непрозорій воді можна схопити корчі або зупинку серця, що значно б спростило життя багатьом персонажам п'єси, в якій доводиться грати, не маючи на це жодного бажання. Випірнув на поверхню, жадібно хапаючи повітря, й, остаточно прокинувшись, помітив, що на березі, біля його одягу, хтось стоїть і привітно махає рукою. Здається, генерал-поручник Клинкевич: у білих шортах і чорній T-shirt із зображенням гетьмана України і написом: «I love Hetman».

— Ну й налякали ви мене, Ігоре Петровичу... Коли пірнули. У вас все гаразд?

— Вода холодна, — Гайдук з силою розтирав тіло рушником, на якому була намальована карта Флоріди.

— Господь з вами, Ігоре Петровичу... Двадцять градусів, теплінь. Я тут щодня плаваю... Мабуть, допізна працювали? Вид у вас зморений.

— Виконував завдання гетьмана, — похмуро відповів Гайдук. — До речі, пане Вітольде. Військова контррозвідка вийшла на слід кримінального авторитета, псевдонім «Сірий Князь». Не чули часом такий nickname: Сірий Князь?

Клинкевич роздягнувся, з насолодою простягнув руки догори, наче молився сонцю. Його м'язисте, вкрите бронзовою засмагою тіло було гармонійне й прекрасне, ніби постать стародавнього язичницького бога Перуна.

— Ні, — спроквола відповів, наче не до нього було питання. — А чим він прославився, якщо не секрет, цей ваш Сірий Князь?

— Продавав ракети MX-Air Cleaner-124 Чорній Орді. І системи наведення ракет ХАРС.

— Вперше чую. Як голова комітету з експорту озброєнь, я мав би знати... А ви певні, що ваші славні розвідники чогось не наплутали?

— Ні, — зі щирою і приязною усмішкою зізнався Гайдук. — Могли й наплутати. Могли, знаєте, сплутати холодильники з ракетами, а Чорну Орду з островами Зеленого Мису.

Гайдук витерся й перевдягнувся, почуваючись значно краще.

Віддав честь генерал-поручнику:

— Бажаю доброго дня.

Легкою ходою пішов угору, відчуваючи на собі погляд Клинкевича, який того ранку здивував чергового офіцера охорони тим, що, хоч і роздягнувся, проте так і не ступив до води, як робив це щоранку.

Між тим Гайдук, вдягнувши літній камуфляжний мундир, пошитий з тканини з саморегулюючим кондиціюванням, в якому найлегше переносив київську спеку, подався до Києва, де об 11.00 мав зустрітися з Генеральним Прокуратором України, маршалом юрисдикції Іваном Оврамовичем Крейдою. Дістався до підземної станції на Банковій, Гайдук не піднявся на поверхню, а пройшов бічним підземним коридором до Будинку з Химерами, звідки спустився до театру імені Жолдака-Франка, де на нього чекали Невінчаний і начальник оперативно-розшукового управління військової контррозвідки ДерВару полковник Палій. Троє чоловіків сіли на лаву найближче до фонтана, шум якого заважав говорити, а вітер поінколи засівав асфальт і лаву дрібними бризками. Через п'ятнадцять хвилин чоловіки розійшлися, а операторам ДерВару, які моніторили цю сцену за допомогою камер зовнішнього спостереження, не вдалося встановити тему розмови, бо завдяки пекучому сонцю картинка вийшла невиразна, знята в контражурі, обличчя чорні, й сурдоперекладачі не змогли розшифрувати артикуляції губ, а чутливі мікрофони повнилися гомоном води, наче це був звук Ніагарського водоспаду.

Через десять хвилин Гайдук входив до приміщення ГЕПРУ, що розташувалося поміж площею Богдана Хмельницького та Михайлівською, там, де колись були «прісутствєнниє места» — жахливої дореволюційної архітектури будинок, в якому містилася одночасно тюрма (так зване СІЗО), слідче управління поліції, відділок жандармерії (те, що носило назву в народі «гадюшник Мережка») та господарські приміщення ГЕПРУ. За цей будинок (вірніше, за право його знести) довгі роки велася боротьба між різними відомствами, але переміг І.О.Крейда — не як Генеральний прокуратор України, а як Генеральний координатор Інтернет-мереж на території держави. Крейді вдалося переконати Ареопаг і гетьмана в тому, що кращого місця для цензурування різних потоків інформації, вгамування найбільш небажаних для спокою громадян ідей, думок і провокаційних закликів немає. Проект був замовлений у кращого берлінського архітектора Рольфа Нагеля, який розташував двадцять поверхів Будинку справедливості — переважно тюрми — під землею, а двадцять поверхів у вигляді Чорного (бо з чорного склопластику)

дирижабля, що ніби тимчасово приземлився на цих древніх горах. Рольф Нагель так і назвав своє творіння: «Цепелін», розповідаючи, що в документах III-го Рейху був знайдений сценарій урочистого прибуття до Києва в 1941 році Адольфа Гітлера на дирижаблі (цепеліні) та його приземлення на площі Богдана Хмельницького. В Києві натомість виникла своя легенда: якщо обрубати швартовочні канати, якими дирижабль приторочений до землі, він одразу злетить у небо й полетить геть до такої-то довбаної матері. І назвали це творіння «дирижабою». А найбільш цинічні громадяни з числа тих, кого тягали в будинок на допити, порівняли його наземну частину з членом негритянського проповідника Обасанжі, якого в 2063 році розлючені кияни лінчували за розпусту й педофілію, відрізавши новоявленому месії знаряддя його гріхів. Ксеня присвятила цій події поему «Чорний прутень».

Пройшовши через необхідні процедури перевірки ДНК та сканування сітківки ока, Гайдук був запрошений до великого залу, схожого на термінал аеропорту, на горішніх заводських конструкціях якого були попідвішувані чорні моделі дивовижних літальних апаратів і дирижаблів минулого — від етажерки братів Райт та дирижабля «Гінденбург» до французького космічного винищувача-перехоплювача «Міраж». Гайдук задер голову, відчувши залишки тупого болю й легке запаморочення.

— Генерале! Генерале! Ходить-но скорше сюди, бо галушки вистигнуть.

Побачив у кінці залу лису істоту в темносиньому мундирі Генерального прокуратора. На столі засідань, вкритому рушниками, стояли миски, що парували. Крейда потиснув руку і попередив:

— Я — Іван Оврамович. Не Абрамович.

— Знаю, — розсміявся Гайдук. Він чув, що найбільшим ворогом Крейди ставав той, хто називав його «Абрамовичем», підозрюючи в Крейді не селянсько-слов'янське, а чужинське коріння.

— Прошу до столу, — гостинно метушився Крейда. — Може, по чарочці?

— Що ви, Іване Оврамовичу, — непідробно жахнувся Гайдук. — Дивитися не можу.

Крейда всівся за стіл, засунув червону серветку за комір білосніжної сорочки.

— Частуйтеся. Це мої улюблені гречані. Наші, селянські. А це — з м'ясом дикого вепря. А тут — особлива галушка, десертна. З ананасом. Так би мовити — українські за формою, тропічні за змістом.

Гречані галушки, приправлені гарячими шкварками, були диво які смачні. Гайдук відчув, що зголоднів. Він майже з ніжністю дивився на хлібосольного господаря, якого поза очі всі називали «полтавською галушкою».

— Геніальний у нас народ, — задумливо мовив Крейда. — Своїми безсмертними продуктами харчування — борщем, салом з часником, галушками, узваром — він створив найкращу в світі базу для збалансованого розвитку: адже тут усе є — антиоксиданти, вітаміни, набір потрібних амінокислот, антисклеротичні речовини... Ви їжте, їжте. Якби моя воля, я б галушку зробив державним гербом України, а не тризуб. Ви знаєте, що тризуб у Київський Русі використовувався як тавро для коней?

— Та ви що? — жахнувся Гайдук, переходячи до галушок з м'ясом . — Вперше чую.

— Головна таємниця галушок — це процент солі у воді, де вони киплять. Я спонсорую спеціальний полтавський науково-дослідний центр ГіВ — галушка і вареник, де ведуться серйозні дослідження, — з насолодою вдихав Крейда запахи шкварок. — Так що у вас, яке питання?

— Питань двійко, — Гайдук дістав два акуратно складені папірці з лівої кишені куртки. — Перше — це проблематика наступного засідання РНБ. Сподіваємось на вашу активну участь і пропозиції.... А друге — особисте.

Крейда, насолоджуючись десертними, ***тропічними*** галушками, насадив на кінчик носа рогові круглі окуляри й швиденько вивчив другий — приватний документ. Прохання звільнити з ЗЕК-116 громадянку Конфедерації держав Північної Америки Божену О'Коннел. Підстава: усна заява гр. О'Коннел, клопотання помічниці Першої Леді Америки М. Джефферсон. Характеристика АдЗеку щодо зразкової поведінки колоністки Б. О'Коннел.

— Голубчику мій, — жалібно подивився на Гайдука круглими хитрими чорними очима Крейда. — Що завгодно просіть, але не це. Так можна і ЗЕКи втратити. Нічого не можу вдіяти. Закон є закон. Вона добровільно підписала прохання на поселення. Ніхто її не примушував. Яким би я був ГЕПРОЮ, якби порушував закон. Зрозумійте ви мене.

Він поправив маршальську зірку з діамантами, що висіла на чорному галстуку, а його лисий череп укрився сяючими блищиками, немовби моделі літаків, розвішані вгорі у залі, запрацювали, засвітилися вогнями, йдучи на посадку.

— Що ви, що ви, Іване Оврамовичу. Розумію вас як ніхто. Я теж стою перед ділемою. До мене звернувся мій колега,

начальник департаменту контррозвідки Швейцарії Моріс Швайнштайгер. Вони схопили на гарячому громадянина України Владислава Максимовича Крейду з великою партією наркотиків афганського походження, які пройшли додаткову очистку в полтавському науково-дослідницькому хімічному центрі і вкинуті на європейський ринок під назвою ***галуїн***. Блищики на черепі Івана Оврамовича Крейди потьмяніли.

— Швайнштайгер хоче розтрубити цю справу на всю Європу. Підготовлена спеціальна телепрограма з зізнаннями Владислава, точними адресами, явками, паролями, з прізвищами тих, хто кришував цю оборудку. Можуть закрити рахунки в банках. Але...

— Але?.. — наче зачарований, повторив Крейда.

— Є варіанти. Нещодавно в Києві був затриманий агент швейцарської розвідки, який збирав для компанії «Нестле» дані про українську шоколадну промисловість, про найновіші таємні розробки — з метою організації диверсій. Я міг би запропонувати Морісу (а це мій давній друг) обмін: його агента на нашого... Крейду. Але не можу. Закон є закон.

Гайдук простягнув руку, щоб забрати папірець з проханням звільнити Божену, але Крейда папір не віддав:

— Почекайте. Треба подумати. А ви певні, що ваш друг піде на обмін?

— Переконаний. Бо цей агент — його далекий родич. Це вкрай сенситивна історія для Моріса.

— Ну що ж, — Крейда написав на папері одне слово й зазначив своє факсиміле. — Хоча цей Крейда і не має до мене жодного відношення, він мені навіть не однофамілець, але може постраждати престиж держави. Я вас дуже прошу домовитись з цим вашим швейцаром.

На поданні Божени значилось: «ЗВІЛЬНИТИ. І.О.Крейда 24.06.2077».

Галушковий ланч видався на славу: п'ючи холодний духмяний узвар, Гайдук домовився з Крейдою про подальше зміцнення взаємодії між двома відомствами. Неподалік місця, де вони ланчували, стояв чорний письмовий стіл Крейди. Тут він підписував смертні вироки, до практики яких повернулися з 2066 року — після вбивства президента України Федеріко-Гарсія Костюка. Процедуру підписання смертних вироків транслював телеканал, що належав Крейді — «канал поганих новин», як звали його в народі: тут транслювалися некрологи, природні катастрофи, поліцейська хроніка, повені в Бангладеш і народні повстання на півночі Африки. На каналі «добрих новин», що належав Фрідману, показували мексиканські серіали, гламурні весілля, українські оперетки, пісенні й танцювальні марафони,

шоу високої моди, одеські гумористичні каліфорнійські еротичні програми. Соціологи дивувалися: всупереч усім законам логіки, рейтинги чорного Крейдиного каналу були вищі, ніж каналу Фрідмана. Крейда домігся спеціального дозволу Сейму — транслювати у профілактичних цілях виконання смертних вироків. І хоча на трансляцію Сейм ввів ряд обмежень — покази здійснювалися лише по п'ятницях опівночі, а дивитися програму «Влада закону» дозволялося глядачам, старшим за 18 років, — вся країна, затамувавши подих, спостерігала за шибеницею, побудованою в телестудії каналу KNN, та за зашморгом, в якому конали страчувані.

Вийшовши з затемнених прохолодних приміщень «чорного дирижабля», Гайдук відчув мить щастя, побачивши золоті бані Михайлівського собору й вдихнувши розпечене київське повітря. Електронний термометр на будинку готелю «Інтерконтинентал», що належав Крейді, показував 43°С.

Сівши у джип, в якому його чекав Григорій Невінчаний, Гайдук коротко наказав:

— У Феофанію-Пирогово.

Вони пірнули у швидкісний тунель, що виходив на дніпровську набережну, й помчали у напрямку ЗЕКу -116.

48.

22 червня 2077 р.
Таємно
Раднику Гетьмана України з національної безпеки,
Секретарю РНБ України, Генерал-хорунжому Гайдуку І.П.

АНАЛІТИЧНА ДОВІДКА
щодо ситуації, що склалася напередодні саміту країн-членів Організації Глобальної Безпеки (ОГБ).

Саміт, що його намічено провести 5-7липня 2077 р. поблизу Афін на грецькому острові Евіа, за оцінками провідних аналітиків світу, повинен стати визначальною подією XXI століття. Адже йдеться, без перебільшення, про долю геополітичної системи, що зазнає на наших очах кардинальних змін. Розпад Росії, зникнення її зі світових карт стало найважливішою історичною подією останньої третини XXI століття, яка, безперечно, матиме серйозний вплив на зміну глобального балансу сил. Зростання потужності Чорної Орди, яка захопила більшу частину російської території та військово-промислового потенціалу, включаючи ядерний, претензії держав СДОР на світове панування, розгубленість серед країн-членів ОГБ, різке зменшення потужності і впливів Конфедерації Держав Північної Америки — все це є

предметом великого занепокоєння демократичних країн, кількість яких з середини століття почала різко зменшуватись.

Серед можливих рішень, які можуть бути прийняті на саміті, на думку агентів й аналітиків ВІРУ, є такі:

1. Рішення Конфедерації Держав Північної Америки активно втрутитися в конфлікт навколо Арктики і нанести кілька превентивних ядерних ударів по командних центрах та об'єктах ВПК Чорної Орди без формального оголошення війни.

2. Перетворення ЕллаПолу («союз південних і північних морів» у складі Греції, Болгарії, Румунії, Угорщини, Словаччини, Польщі, Литви) на центральний елемент ОГБ, завданням якого є зупинити навалу Чорної Орди, що має на меті захоплення Західної Європи і об'єднання з мусульманськими анклавами на території Німеччини, Франції, Іспанії. Очікується, що на саміті буде прийняте рішення щодо розміщення на території ЕллаПолу оперативно-тактичних ракет «Ревенджер-XI» і введення на кордон України двох армійських з'єднань бойових «черепах» FAV-TX 3 (по 100 черепах у кожному з'єднанні) з метою активної протидії агресивним планам Чорної Орди.

3 *ОГБ має намір запропонувати Україні негайне членство в Організації й підписання пакту про дружбу, мир*

і4. взаємодію, а також таємного протоколу до нього про приєднання України до ЕллаПолу, Скандинавського пакту і Чорноморської християнської співдружності та мобілізацію Збройних Сил України та ОПК з метою підготовки до миротворчої операції проти СДОР.

5. Отримано агентурні дані, які підлягають додатковій перевірці, що на території Канади (м. Черчіль) ведуться в режимі виняткової таємності розробки нового безпрецедентного виду зброї, характер якої наразі невідомий.

Старший аналітик Максиміліан-VIII
49

Звільнення Божени відбулося буденно: її передали Гайдуку в приміщенні КПП, наче казенну річ. Офіцер охорони та староста ЗЕК-116 склали акт утрьох примірниках про передачу «вихованки Божени О'Коннел, 2051 р. народж., штат Іллінойс, КДПА, стан здоров'я — без скарг» на поруки «громадянину УКВФД Гайдуку І.П. 2027 р. народж., місце проживання — м.Київ.» Чотири підписи — Божени, Гайдука, старости, представника АдЗек, мокра печатка, дата: четвер 24 червня 2077 р., 15.00.

Аскольда та Ликери на церемонії не було. Вівчарка офіцера охорони обнюхала Вожену та її велику полотняну сумку з

вишитими синіми квітами. Щось нанюхавши, вівчарка заскавучала, лапами почала бити сумку.

— Там хліб, — злягано сказала Божена.

— Вибачте, — розвів руками офіцер. — Такий порядок. Боремося з наркотою. Мухтар, назад, — наказав він псу. — Ви проходьте, сумку можна не відкривати.

Божена мовчки й відчужено сіла до джипу — так, як колись до «Каділаку». Тільки біля мормонського храму, побачивши сяючого на сонці ангела з трубою, вона з докором мовила:

— Боялася, що забули про мене.

— Вибачте, я не міг раніше.

— Ні, це ви пробачте. Це я дурепа...

Завівши Божену до своєї квартири й показавши кімнату, де мала розташуватися — їй призначалася спальня — Гайдук дав гроші на шопінг і виділив охоронця на допомогу, а сам поїхав на Острів — вирішувати справи з підготовкою до операції, яку ВІРУ мала провести під час саміту ОГБ.

Повернувся пізно, після 22.00. Божена спала у вітальні, згорнувшись у кріслі калачиком. На журнальному столику стояла пляшка справжнього молока з ферми Аскольда

О'Коннела, на дерев'яній дошці лежала покраяна паляниця — плід радісної хліборобської праці ЗЕКу-116. Дві керамічні товстостінні чашки для молока очікували на невинну вегетаріанську вечерю. Божена була в білому Гайдуковому халаті — взяла у ванній кімнаті. Її рудава косичка, наче пучечок осінньої трави, лежала на комірці халату. На неї зійшов глибокий сон, умиротворене обличчя в сутінках набуло дитячого виразу. Гайдук знову ледве стримався, щоб не торкнутися її волосся. Він тихо, не запалюючи світла, скинув мундир у своєму кабінеті й, прийнявши душ, вдягнув білу майку з емблемою ВІРУ, світлі шорти й навшпиньки повернувся до вітальні, де солодко спала Божена. Двері балкону були відкриті. Гайдук вийшов туди, де вітер з Дніпра розганяв застійне спечне повітря.Сперся на поруччя балкону.

Панорама древнього міста відкрилася перед ним у повільному згасаннні одного з найдовших днів року. Власне, це не було вже те місто, яким пам’ятали його покоління киян. Дніпро чітко поділяв цю десятимільйонну метрополію на два міста — Київ-East та Київ-West. На лівому березі Дніпра розлігся сарайно-барачний Київ-East — притулок євразійських іммігрантських потоків нещасних людей, змушених кинути свої домівки через війни, посухи, голод. Саме у Східному Києві сформувалися торговельні й ремісницькі центри вихідців з Індії, Пакистану, В'єтнаму, азійської частини Росії. Старі кияни та їхні

нащадки, які залишилися жити в Дарниці й на Березняках, відгородились спеціальними перепустками, стінами та збройною охороною від прибульців. Мости й переправи перебували під пильним наглядом спеціальних частин ДерВару, які максимально обмежували проникнення небажаних чужинців на захід. Проте й Західний Київ не уник разючих змін. Перед Гайдуком далеко внизу сяяв вогнями рекламних драконів Поділ, перетворений на Чайна-таун: за спеціальними угодами, укладеними між урядами України і Піднебесної народно-демократичної імперії, на китайців не розповсюджувалися обмеження на перетин лінії Дніпра. На Куренівці китайці побудували комплекс нанотехнологічних виробництв, завезли туди сотні тисяч китайських робітників та членів їхніх сімей, відкрили китайсько-український університет високих технологій імені Ден Сяопіна. Батиєва гора була майже повністю викуплена представниками Чорної Орди. На заході в районі Борщагівки розмістився німецький сеттлмент, де був відкритий університет імені Фрідріха Ебертата енергетичні дослідницькі центри. Зітхнувши, Гайдук уявив, як нелегко доводиться Мережку і Крейді утримувати хоч якийсь лад у місті, поділеному між десятками етнічних банд, які контролюють збут наркотиків, місця сексуальних утіх, ринки зброї, казино та сумнівні банки для відмивання грошей. Але одразу повернувся до своїх справ: що робити з Боженою, яка подобалась йому й викликала гостре бажання, але... Як довго вона зможе (і чи схоче) жити з ним? І що скаже гетьман та всі ці монстри з його оточення, дізнавшись, що вона — службовець легіону «Марс», спецназу, створеного президентом Конфедерації для проведення наземних і космічних розвідувальних операцій? Більше того, Божена вплутана в якусь темну історію і накликала на себе гнів командування. Вона може стати — якщо не стала — жертвою подвійного шантажу з боку ДерВару і військової контррозвідки Конфедерації: тюрма на базі «Менсфілд», свого часу перенесена з Гуантанамо, належала військовій контррозвідці, й там ув'язнювалися найбільш небезпечні державні злочинці. Вдивляючись у нескінченне море мерехтливих вогнів Західного Києва, Гайдук обмірковував ситуацію, в яку втрапив через це дівчисько і свою слабкість.

Раптом хтось підштовхнув його легенько в спину. Він здригнувся від переляку, уявивши, як його скидають з балкона 29-го поверху. Він рвучко озирнувся. Божена стояла за ним, усміхаючись.

— Я злякався... — сказав він, відчуваючи, як серце гупає в грудях.

— Ніколи не стійте так близько до краю балкону. Особливо,

коли поряд незнайомі люди. Вечеряти будете?

— Страшенно голодний. Бика б з'їв.

Вони повернулися до кімнати, але світла не запалювали.

— Я не їм м'яса, — повідомила Божена.

— А рибу?

— Їм.

— У мене є копчений вугор. Будете?

— Ні, дякую, — відмовилась Божена, наливаючи в чашки молоко й даючи йому шмат паляниці.

Він ковтнув запашне ***пряжене*** молоко, в якому зберігався далекий і світлий запах дитинства, коли Ігор на літо їздив до батькової сестри тітки Олі — в село під Уманню, де тітка напувала його таким молоком.

— Що з вами в ЗЕКу сталося? — спитав він. — Вам було погано? Вас ображали?

Вона посмикала кіску, запахнула халат, наче ховала від нього свої таємниці.

— Колись іншим разом розповім. Ніхто мене не ображав. Все було добре... Надто добре. Але я страждала невимовно. Весь час очікувала якоїсь біди. За тиждень я зрозуміла, що це розмірене селянське життя не для мене. Було таке враження, що час зупинився, що я живу в тринадцятому столітті на забутому всіма хуторі, а повз цей хутір скачуть вершники в чорному — хрестоносці, чи що, десь далеко палають міста, киплять битви, а ти сидиш і нічого не робиш, не знаєш, не розумієш.

Помовчала, допиваючи молоко. Хліба з'їла маленький шматок, відщипуваючи хлоп'ячими пальцями від м'якоті крихти, немовби збиралась годувати птахів.

В темряві, що нарешті запала, не було видно виразу обличчя Божени, й Гайдукові здавалося, що вона медитує з заплющеними очима.

— Дивно, — ворухнулась вона, — але коли я була на Марсі, сиділа рік на нашій базі, в мене було таке саме відчуття: хроноколапс...

Вона раптово змінила тему.

— Я переконана, що коли ви стояли на балконі, думали — що робити зі мною?

— Yes, I did.

Я розмовляла з тетою Мартою. Вона пообіцяла, що через кілька днів наше посольство забере мене звідси, і я повернуся до... не знаю куди. Мабуть до Вашінгтона.

— Куди ви поспішаєте? — сказав Гайдук усупереч усім законам логіки. — Живіть, скільки хочете. Не хочете тут — у мене є ще одна квартира. Самі будете.

Потім він сказав те, на що міг наважитись лише в темряві:

— Ви мені подобаєтесь. І я дуже хотів би, щоб ви залишились.

Вона відповіла не одразу:

— Ви мені теж. Це мене і лякає.

— У вас є чоловік? — спитав він.

— Ні. Але я не вільна.

«Ахто з нас вільний?» — подумав Гайдук.

— Не вільна не в тому сенсі, що ви подумали, — наче прочитала його думки Божена. — Але мені потрібен час. На жаль, чоловіки завжди поспішають.

Він взяв її руку, поцілував кінчики пальців і, наче злякавшись свого жесту, швидко відпустив:

— Я нікуди не поспішаю. Поживіть у мене, а там побачимо.

— У вас будуть неприємності. Наскільки я розумію, ваше керівництво не дуже любить Америку...

— Вони нікого не люблять. Навіть самих себе... — Він позіхнув. — Треба спати. Я страшенно втомився.

Годинник на великому дзиґарі «чорного дирижабля» оголошував дванадцяту годину.

Божена підвелася — він відчув її дихання й запах волосся. Це був найкращий час для поцілунку, обіймів, але якась сила зупинила його. Божена швидко вийшла з вітальні й тихо зачинила за собою двері спальні.

Він розіклав диван у кабінеті, застелив і швидко ліг, але заснути не міг. Тривога і безнадія панували в його душі, плутаючи всі думки й логічні побудови: невблаганно наближався час відповіді Фрідману, і хоча Гайдук вирішив сказати тверде «ні» цьому улесливому Тулуз-Лотреку (бо згода на участь у змові автоматично означала для Гайдука смертний вирок), але й безоглядна вірність гетьману й сліпе слідування кодексу честі офіцера виглядали сміхотворно в умовах, коли смертохристи й кримінальні злочинці перетворювали країну на табірну зону. Але чи міг Гайдук з десятком вірних йому офіцерів розвідки перешкодити цьому? Як?

Не знаючи відповіді, він переключив свої думки на Боже

ну. Згадав її слова про тринадцяте століття, чорних вершників й хрестові походи — і йому схотілося піти до неї у спальню, тихо лягти поряд, обійняти й зрозуміти, що мучить її, а ще більше хотілося, щоб вона зрозуміла його тривоги.

Він уже почав був потроху засинати, перебираючи в уяві жорстокі картини реальності, ілюзорні фантасмагорії життя Божени на Марсі, політ на «Ланкастері», закривавлена гола медсестра, яку він витягнув з операційної, — і тут його збудив різкий сигнал американського геджету.

Йшла третя година ночі.

Гайдук почув незнайомий чоловічий голос, який чітко й байдуже, наче йшлося про ординарну подію, повідомив, що сьогодні, 24 червня 2077р о 6.00 РМ, у Білому Домі, під час прийому мексиканської делегації, був убитий президент Конфедерації держав Північної Америки Ендрю Ван Лі. За наказом Генерального прокурора Енріко Пекеньї заарештовано віце-президента Конфедерації Сару ЛуЛейн за звинуваченням у державній зраді и підготовці замаху на президента. За рішенням Сенату, тимчасове виконання функцій президента Конфедерації покладене на вдову президента сенатора Ширлі Ван Лі, яка склала присягу в Овальному кабінеті.

На екрані геджету у монотонній послідовності повторювалися картинка з зображеннями Білого дому, фото президента в чорній рамочці, Вогняної Сари та Ширлі Ван Лі й державного герба Конфедерації.

Він схопив урядовий український геджет і зв'язався з гетьманом, який з чергового бодуна спочатку нічого не міг зрозуміти. Поки витлумачував йому, що сталося, в кабінеті з'явилася Божена. Вона підійшла до Гайдука:

— Я все знаю. Мені тільки-но подзвонила тітка, тета. Я боюся. Обніми мене.

Він обійняв її, відчуваючи, як тремтить її тіло, і так стояв, розмовляючи з гетьманом і притискаючись до Божени.Він теж тремтів, до того ж кондиціонер, що його увімкнув на ніч, гнав надто холодне повітря.

50.

25 червня 2077р.
10.00 AM, Вашінгтон
Таємно
Раднику гетьмана України з національної безпеки,
Генерал-хорунжому Гайдуку І.П.

ОПЕРАТИВНЕ ДОНЕСЕННЯ

Події, що розгортаються у Вашінгтоні, викликали шок у дипломатичних колах. Як з'ясувалося, під час зустрічі Президента Конфедерації Е. Ван Лі в Овальному кабінеті з командуючим об'єднаними антинаркотичними спеціальними силами Мексіки (Anti-drugs Task Forces of Mexico (ADTF)) генералом Рамоном Фернандесом, його заступник, начальник розвідки генерал Порфіріо Сапатерро, колишній чемпіон Мексики зі східних єдиноборств, о 6.00 РМ накинувся на президента Конфедерації Ван Лі й миттєво вбив його, зламавши шийні хребці. Вже о 7.18 було оголошено про

арешт Сари Лу Лейн й висунення проти неї звинувачень у змові з метою державного перевороту й захоплення влади. Вбивця президента, генерал Порфіріо Сапатерро зізнався, що буцімто діяв у змові з Сарою ЛуЛейн (відеозізнання генерала з'явилося на каналі CNN о 7.35 PM).

О7.45 PM Сенат Конфедерації одноголосно затвердив сенатора Ширлі Ван Лі в якості тимчасового Президента Конфедерації держав Північної Америки у зв'язку з тим, що спікер Сенату і Державний Секретар зняли свої кандидатури з обговорення.

В Конфедерації о 8.20 PM проголошено надзвичайний стан, запроваджено цензуру ЗМІ і вимкнуто мережі цивільного мобільного зв'язку. Агентурні джерела ВІРУ свідчать, що у Вашінгтоні відбувся класичний військовий переворот, на чолі якого стоять вдова президента Конфедерації сенатор Ширлі Ван Лі, її помічниця Марта Джеферсон, яка, за даними деяких джерел, може посісти місце віце-президента КДПА, міністр оборони Олівер Браун і голова Комітету з питань зовнішньої політики Сенату Конфедерації сенатор Пол Андерсен, якого, за чутками, вже призначено на посаду директора Центральної Служби Безпеки Конфедерації. Доля його попередника, адмірала Стенлі Фішера, наразі невідома.

Вночі, об 11.00 PM, т.в.о. Президента Ширлі Ван Лі виступила зі зверненням до нації, в якому високо оцінила життя та діяльність свого чоловіка в ім'я процвітання Конфедерації держав Північної Америки, зміцнення миру і безпеки в світі й закликала громадян Конфедерації в ці трагічні дні згуртуватися навколо спадщини Е. Ван Лі. Пані президент присяглася продовжувати справу свого чоловіка і суворо засудила організаторів замаху. «За ними, — заявила п. Ширлі Ван Лі, — стоять не тільки колишня віце-президент Сара Лу Лейн та її чоловік з його брудним бізнесом, але й потужні наркокартелі Мексіки, які поставили за мету перебрати владу на північноамериканському континенті, кардинально змінити внутрішню і зовнішню політику КДПА, піти на змову з Чорною Ордою задля вільного доступу на ринок наркотиків в Афганістані». Повний текст виступу п. Ш.Ван Лі додається.

Обстановка у Вашінгтоні DC, як і в інших великих містах Америки і Канади, загалом спокійна. Військові підрозділи оточили Білий дім та будівлі Конгресу США, на центральних вулицях столиці та інших великих міст з'явилися «черепахи» і бронетранспортери, бойові гелікоптери патрулюють повітряний простір, рейси пасажирських літаків затримано на невизначений час. Офіційна інформація поширюється тільки? каналом CNN і супроводжується трансляцією мюзиклу «Вест-сайдська історія» і

кінофільму «Віднесені вітром».

О8.00 АМ 25 червня 2077 р, посли країн Організації Глобальної Безпеки відвідали Білий дім і вручили т.в.о. президента Конфедерації Ширлі Ван Лі послання своїх урядів про визнання п. Ширлі Ван Лі діючим президентом Конфедерації та підтримку її зусиль, спрямованих на боротьбу з силами агресії, поневолення і кримінального переділу світу.

Поступили офіційно не підтверджені дані про початок у Мексіці антиурядового повстання, очолюваного братом вбивці Президента Ван Лі Хосе Сапатерро, який, за даними військового аташату України в Мексіці, є керівником одного з наймогутніших наркокартелів Мексіки, розташованого в місті Сьюдад-Хуарес на кордоні з Техасом. За даними аташату, в столиці — Мехіко-сіті — чути постріли, а біля резиденції Президента Los Pinos ідуть запеклі бої. Передають, що на центральній площі мексиканської столиці Сокало (El Zokalo) зібрався 100-тисячний натовп, який з ентузіазмом вітає повстання і вихід Мексіки зі складу Конфедерації. До натовпу з центрального балкона звернувся Хосе Сапатерро, який, ударивши в дзвін Свободи, прочитав традиційне для президентів «Grito de Dolores» — моління за Мексику і проголосив незалежність Мексіки від окупаційного режиму янкі. Натовп з великим ентузіазмом зустрів спуск прапора Конфедерації й підйом найбільшого у світі (30Х12 м) державного прапора Мексіки, що майорить на щоглі в центрі площі Сокало. Повстанські радіостанції транслюють антиамериканські гасла «Геть грінго!», «Грінго, забирайтесь додому», «Хай живе незалежна Мексіка» і т.п. Вбивця президента Конфедерації генерал Порфіріо Сапатерро проголошується національним героєм. Повідомляється про значні успіхи повстанців, що може становити серйозну загрозу самому існуванню Конфедерації і значно послабити опір Північної Америки силам Чорної Орди.

Про подальші зміни ситуації негайно інформуватимемо Центр.

Військовий аташе України в КДПА — полковник С. Орлянко.

51.

Надвечір, у п'ятницю, 25-го червня о 18.00, гетьман скликав надзвичайне засідання Ради національної безпеки для обговорення зовнішньої і внутрішньої ситуації в Україні. Весь день невиспаний, знервований Гайдук знайомився з шифровками дипломатів і розвідників з різних країн світу, оцінками світової преси щодо подій у КДПА, підганяв аналітиків РНБ, що готували довідки і проекти документів, обдзвонював членів Ради, узгоджував різні технічні моменти, пов'язані з прибуттям і охороною такої кількості великих шишок, працював над текстом

виступу гетьмана, проігнорувавши цього разу незмінного спічрайтера — Никифора Саливона — під приводом особливої таємності обговорюваного питання.

На засідання прибуло сім членів Ареопагу, дванадцять архонтів — власників географічних просторів держави — її земель, поділених на краї, її енергетичних, промислових, аграрних та інтелектуальних потужностей і людських ресурсів. Серед запрошених — кілька сенаторів і голів комітетів Сейму, міністри і козацькі отамани, серед яких — генеральний писар Вітольд Клинкевич.

Гайдук наказав скласти ретельний список усіх присутніх — не поминаючи нікого, навіть технічних клерків, до якого додати біографії та характеристики. Сподівався, що до кола учасників засідання може затесатися таємничий Сірий Князь.

Засідання проводили в ситуаційному залі у гетьманському палаці. Це приміщення, глибоко заховане під землею, в товщі грри Борщиха, нагадувало командний пункт запуску космічних ракет — з безліччю моніторів, великими комп'ютерними картами світу та України, пультами управління та іншими декоративними прибамбасами, що справляли глибоке враження на людей некомпетентних, які складали більшість учасників засідання.

Вийшов похмурий гетьман у чорному — відповідно до настрою — жупані, з мішками недосипу й перепою під очима, владним жестом наказав усім сісти. Потім гидливо підняв, тримаючи кінчиками великого і вказівного пальців, якийсь папір і подивився гнівно на присутніх:

— Це що таке? Я вас питаю — це що? Пане Мережко і пане Крейда, це ви так добре працюєте, що на моєму особистому комп'ютері з'являється така гидота? Ввімкніть екрани, — наказав він, — і прочитайте.

На моніторах учасників засідання висвітився текст: «СЦЕНАРІЙ XXI СТОЛІТТЯ. НАРОД МАЄ ПРАВО». І фотографія: двоє чоловіків, повішених на розлогому дереві, під ними — радісно збуджений натовп. Підпис: суд Лінча.

Текст був простий:

«# 1. Чартерів на всіх не вистачить.

2. Злочини так званої еліти проти трудящих є підставою для організації відкритих народних трибуналів й публічних покарань недоторканих виродків.

3. Наша вимога: повернення народу України вкрадених недоторканими виродками у трудящих земель, лісів, гаїв, річок, пляжів, парків, санаторіїв, заводів, не кажучи вже про справедливі заробітки, свободу і майбутнє.

4. Повернення вкраденого майна здійснюється на підставі

вироків народних трибуналів. Головні інструменти виконання вироків — сокира, вогонь, ніж, гвинтівка, мотузка, вибухівка. Вироки остаточні й оскарженню не підлягають.

5. Народний трибунал одноголосно затвердив найвищу міру покарання дебілу-гетьману, членам злочинного Ареопагу, архонтам та їхнім посіпакам. Вирок обов'язково буде виконано.

6. Сезон полювання на ворогів українського народу оголошується відкритим.

Ліга Устима Кармелюка — ЛУК.

Червень 2077 р.».

— Прочитали? — кричав гетьман. — Задоволені? Це й вас торкається! Всіх без винятку. Це — оголошення війни. В Америці вбивають президента, в Україні погрожують вбивством гетьману та верхньому ешелону влади! А серед нас знаходяться такі люди, які радіють цьому, які підбурюють народ до противоправних дій. Дехто не розуміє, що пиляє гілку, на якій сам сидить. Я вимагаю від правоохоронних органів негайно знайти злочинців, що погрожують вбивствами і мають намір дестабілізувати державу, знищити надбання нашої незалежності!

Мережко і Крейда похилили голови і старанно щось занотовували, наче гетьман повідомляв лише йому відомі імена, адреси і коди злонавмисників-хакерів, які проникли в мозок держави, в п першии комп'ютер, в електронне святилище військово-козацької федеративної держави.

Як технократу, людині військовій, дисциплінований, Гайдуку неприємно було усвідомлювати, що в державі панує повний бардак. Він пригадав кривого Миколу-коваля, вихованця ЗЕКу-116, з його гайдамацькою ненавистю до всіх панів і всіх чужинців. У тексті, що його з таким гнівом цитував гетьман, було щось зухвало дитяче — і тому правдиве.

Гетьман тим часом заспокоївся і далі виступав за сценарієм, підготовленим Гайдуком. Він запропонував негайно висловити від імені держави жаль з приводу трагічної загибелі президента Ван Лі, вислати вітальну телеграму т.в.о. президента Конфедерації Ширлі Ван Лі, в якій підкреслити бажання зміцнювати і розвивати відносини стратегічного партнерства між Україною і КДПА. Третій пункт його пропозицій був особливоˆважливий: прийняти рішення щодо прохання України про негайний вступ до Організації Глобальної Безпеки і активне військове співробітництво з метою протидії агресії Чорної Орди.

Вперше від того часу, коли агентів Чорної Орди, що захопили владу в країні багато років тому й проголосили «позаблоковий статус України», перетворивши державу на чорну діру

європейської безпеки, гетьман робив спробу виправити історичний злочин попередників і врятувати Україну від остаточної загибелі.

В залі запанувало похмуре мовчання. Ніхто не наважувався першим узяти слово.

Нарешті підвелася Індіра Голембієвська і, поправляючи пальцями обох рук довге темне волосся, сказала:

— Всі знають, як я ставлюся до гетьмана. Але в даному випадку я хочу його привітати й підтримати. Давно треба було це зробити й стати не «азіопою», а європейською країною. Я — за.

У неї був глибокий музичний голос, що хвилював багатьох чоловіків, яким здавалося, що Індіра звертається персонально до кожного з них. Гайдук уперше побачив улюбленицю мільйонів «Інді», як звав її народ, зблизька.

Сердито стукнув посохом боярин Мінтімер Басманов і, не підводячись зі свого крісла-трону, спеціально принесеного його опричниками до ситуаційного залу, хрипко кинув:

— Я — категорично проти. Приєднуватись зараз до цієї агонізуючої юдо-ліберальної зграї є злочином і зрадою ЄДРОНу. Я попереджаю гетьмана: ви несете особисту відповідальність за дії, спрямовані проти наших природних союзників — слов'яно-мусульманських братів.

Гетьман, наче нічого не сталося, й оком не змигнув, немало здивувавши Гайдука державною мудрістю і витримкою.

— Хто ще? — спитав К-Д. Махун.

Фрідман підвівся, але чорного капелюха не скинув.

— Вітаю Вашу Ясновельможність з таким мудрим кроком. Рішення Вашої Ясновельможності увійде в світову історію, бо тільки перебуваючи в складі ОГБ Україна може дати відсіч навалі Чорної Орди і врятувати Європу— так, як зробила це Київська Русь у тринадцятому столітті, знесиливши орди Батия і Золотої Орди. Я підтримую це рішення і в міру моїх скромних можливостей сприятиму його реалізації.

Міністр закордонних справ України Руслан Фощенко продемонстрував чудеса дипломатично-геополітичного балансування, запропонувавши сміливий проект одночасного вступу України до двох організацій — Союзу держав Чорної Орди (СДОР) та Організації глобальної безпеки, що, на його думку, гарантуватиме Україні невтручання в її справи обох потужних блоків. Гайдук з огидою дивився на ямочки на вгодованих щоках Фощенка, уявивши, як Україну обидва блоки спільними зусиллями перетворюють на поле крові, на нічийну територію, де можна безкарно вбивати людей й випробувати нові системи зброї. Пропозицію Фощенка навіть не обговорювали.

Результат голосування членів Ареопагу 6:1 на користь вступу до ОГБ задовільнив гетьмана, а перспектива увійти до світової історії з легкої руки Фрідмана потішила серце старого полководця.

Рада Національної Безпеки підтвердила повноваження Гайдука на саміті держав — членів ОГБ в Афінах, — як особистого представника гетьмана, що викликало обурення Фощенка, на що РНБ не звернула уваги.

Одноголосно було прийнято резолюцію, що вимагала суворого покарання членів таких радикальних організацій, як ЛУК, УРА та інших, які розпалюють міжнаціональну і міжгрупову суспільну ненависть, що веде до дестабілізації ситуації в державі.

Наприкінці, ощасливлений підтримкою Ареопагу, гетьман зачитав указ, яким нагороджував М.Басманова, Р.Фрідмана та І.Крейду орденами Богдана Хмельницького з золотою булавою, а В.Клинкевичу та І.Гайдуку присвоїв чергові воїнські звання — генерал-полковника — Клинкевичу і генерал-поручника — Гайдуку.

І хоч це неочікуване підвищення мало б потішити самолюбство Гайдука, він похмуро вислухав поздоровлення гетьмана, розуміючи, що це — плата за мовчання, за те, що погодився забрати назад свого листа гетьману з наївно-ідіотськими пропозиціями змінити усталений лад у цій безнадійно прогнилій державі, застарілій, як танк Другої світової війни. Ця держава цілком влаштовує більшість людей, що зібралися в цьому залі, і ніяких змін вони не допустять.

Гетьман запросив усіх на вечерю до бенкетної зали, прикрашеної фресками на теми життя і битв Київської Русі. Гайдук, почуваючи гостру самотність, приймав поздоровлення від учасників засідання — від усіх цих маршалів, генералів армії, графів, баронів та інших господарів України, проклинаючи себе, своє пристосуванство, свою солдафонську дисциплінованість. Він почув заздрість до невідомих авторів листа, який потрапив до комп'ютера гетьмана.

Гайдук сів скраю столу, недалеко від виходу, щоб при першій же можливості втекти: згадав Божену, як вона притулялася, тремтячи, до нього вночі.

— Ігоре Петровичу, хочу з вами познайомитись.

Перед ним стояла, привітно всміхаючись, Індіра Голем-

бієвська. Він виструнчився, вона подала йому руку, яку він поцілував.

— Вітаю з новим званням і бажаю успіху в Афінах. Від вас багато що залежить, — сказала Індіра, не відпускаючи його руку.

Зблизька вона здавалася набагато молодшою, ніж на

телеекранах, незважаючи на повноту. Чорне довге плаття зі сміливо відкритим декольте. Штамп бульварних газет — «Найбільші і найпривабливіші груди України» — відповідав тому образу, що його старанно створювала Індіра та її іміджмейкери: українська мати чотирьох дітей, годувальниця, сексуально приваблива продовжувачка українського роду, щедро наділена фізичними та інтелектуальними принадами, ніжна і водночас смілива, мужня наддніпрянська берегиня.

Індіра народилася в East-Київ, у лівобережному районі бідних бараків, де жили вихідці з Азії, вбогих магазинчиків, брудних ринків — там, де панували в'єтнамські, таїландські, китайські і корейські вуличні банди. Її мати — біженка з Пенджабу, яка тяжко працювала посудомийкою в китайському ресторанчику, батько — бідний українець-кріпак з Броварів, який влаштувався в Дарницьку майстерню ремонту комп'ютерів; завдяки електронним талантам Богдана Голембієвського, майстерня почала процвітати і розширила свою діяльність на правий берег — West-Київ. Отримавши постійну перепустку на правий берег, Голембієвський влаштував смагляву красуню Інді до шахово-кібернетичної школи «Білий слон», яку вона блискуче закінчила з золотою медаллю. На навчання Індіри йшли всі заощадження батьків.

Політичну діяльність юна Інді почала з найбільш злиденних районів Києва — East, організувавши для жінок з Індії, Пакистану і Бангладеш каси взаємодопомоги, які видавали працьовитим домогосподаркам мікрокредити на розвиток невеличких майстерень, їдалень, кооперативів. Невдовзі молоду лідерку кольорового простолюду, яка начиталася творів Ганді, обрали до регіональної ради «Київ-East», де вона уславилася полум'яними промовами на захист іммігрантів, яким врешті-решт почали надавати українське громадянство. Індіру обрали до Сейму.

Все інше було справою вогненної енергії та фантазії Індіри і злагодженої роботи її політтехнологів. Мільйони людей почали на мітингах скандувати її ім'я: Ін-ді! Ін-ді!

— Прощавайте, генерале, і давайте якось зустрінемося, — нарешті Індіра забрала свою теплу руку й, поправивши довге темне волосся, попрямувала до виходу в супроводі двох кремезних охоронців. На її чолі, там, де брови сходилися біля перенісся, кармінова кругла цятка «бінді» означала приналежність Голембієвської до індуїзму.

Фреска, під якою сидів, пригублюючи горілку, Гайдук, зображала княгиню Ольгу, яка помстилася за вбитого древлянами чоловіка: отримавши подарунок з ненависного міста — по одному голубу з оселі, вона наказала прив'язати віхтики соломи до голубів, підпалити й відпустити голубів на волю. На фресці були

намальовані палаючі птахи, що поверталися додому, підпалюючи рідні хати, й постать Ольги — у темних шатах. І вогненні відсвіти на її обличчі.

Княгиня Ольга з фрески чимось нагадала Індіру Голембієвську. Індіра — голуб миру. Прізвище в неї голубине.

52.

Гайдук повернувся додому пізно вночі, близько 2.00. Божена спала. Перевдягнувшись, Гайдук пішов на кухню, запалив світло, дістав з шафи віскі «Chivas-Regal», а з холодильника— кам'янець-подільську, закопчену до чорноти домашню ковбасу, привезену Невінчаним. Поклав на тарілку цибулину, огірок і помідор, покраяв хліб. Почувався голодним, самотнім і спустошеним (тут кращим було б англійське слово frustrated). Налив півсклянки віскі і виголосивши подумки тост «Будьмо, пане двозірковий fucken генерал-поручник», вихилив гірку рідину, від чого одразу стало легше на душі: виник стробоскопічний ефект, коли все, що оточує людину, перевертається догори ногами, стрімко відходить назад, втрачає свою владу і зменшується в розмірах. Недолуге засідання РНБ, пародія на справжнє державно-відповідальне обговорення пекучих проблем, небажання зграї зрадників поки що перечити гетьману, несподівана смерть президента Ван Лі, пані президент — Ширлі Ван Лі. Невже він кохав її колись? Чи не маячня все це?

Але після другої порції віскі все віддалилось значно далі, стало міражем, химерним, як блакитнокрилий метелик в акваріумі на Острові.

Він пішов спати й заснув одразу, впавши в темряву, наче хтось різко вимкнув рубильник. Прокинувся, бо щось лоскотало йому ніс. Це було волосся Божени, яка умостилася поряд, наповнюючи його тіло умиротвореним теплом. ВІН обережно обмацав її волосся, провів пальцем по носу й вустам. Вона поцілувала палець

— Mister General, are you drunk? — голос її був усміхнений.

— Yes, I am, — відповів, цілуючи її ніс.

— З якої нагоди? Ви вже перемогли Чорну Орду?

— Я переміг свій страх перед Чорною Ордою. Ти їсти не хочеш?

— Ні. Тета Марта передає тобі привіт і каже, що ти зможеш зустрітися з Ширлі в Афінах. Почекай, ми так не домовлялися.

Вона забрала його руку зі своїх грудей, лягла на спину і поклала руку собі на живіт, туди, де його долоня краєм торкалася короткого і ніжного волосся.

— Полеж так спокійно, — прошепотіла, — не поспішай.

Він напружено завмер, тримаючи ліву руку на її животі й відчуваючи, як гаряча хвиля пропікає пальці. На якусь мить відключив свідомість, ставши частиною теплового поля, що виникло між ним і Боженою. Потім зрозумів, що падає — це Божена, сміючись, сповзла з дивана на килим і потягла його за собою. Прийшов до тями й побачив світло там, де лежала Божена. Вона світилася — все її оголене тіло (він незчувся, коли роздягнув її — чи вона вже голою лягла до нього?) випромінювало тихе світло, наче зі схованих джерел— нічого дивовижнішого і прекраснішого Гайдук у своєму житті не бачив. Це був містичний акт осяяння, illumination, рідкісне явище навіть для дівчини, яка побувала на Марсі — те, що може трапитись з людиною раз у житті.

Він нахилився і став цілувати її тіло. А коли спробував увійти в неї, вона скрикнула від болю й заплакала; повернувшись на живіт, вона плакала, гірко схлипуючи, а він безпорадно гладив її волосся, не знаючи, як заспокоїти.

53.

27 червня 2077 р.
Таємно
Його Ясновельможності ГетьманУкраїни,
Генералу-армії Кузьмі-Данилу Махуну

Ваша Ясновельможність,

Пропоную до Вашої уваги запис розповіді громадянки Конфедерації Держав Північної Америки Божени О'Коннел, 2051 р. народж., яка вступила в інтимний зв'язок з радником Вашої Ясновельможності з національної безпеки, генерал-поручником Гайдуком 1.П. Запис, що зроблено в ніч на 26 червня 2077 р в квартирі Гайдука І.П. становить не тільки приватний, але і державний інтерес, і показує, на мій погляд, яким небезпечним може стати цей зв'язок у разі його подальшого розвитку.

Всі репліки Гайдука 1.П. з тексту видалено у відповідності до Указу Гетьмана про непрослуховування держслужбовців вищої категорії (УГ-088/2068).

Директор Державної Варти України — Юлій Мережко

Резолюція гетьмана: ознайомити пп. І. Крейду і В. Клинкевича.

Текст запису:

«Ось що вони зі мною зробили. Вони вводили мені у вагіну товстий дріт і пускали струм. Було неймовірно боляче, я кричала

несамовито, тоді вони били струмом і голову, викликали електрошок, потім топили у ванні, я захлиналася і мріяла лише про одне: про смерть. Це все відбувалося на базі «Менсфілд», де ми зупинялися з тобою, пам'ятаєш? (...) Вони висунули звинувачення в порушенні закону Конфедерації про суспільну мораль і здоровий розвиток нації. За цим законом сексуальні зв'язки між чоловіком і жінкою допускаються, якщо різниця у віці не перевищує двадцяти років. Тобі скільки років? П'ятдесят? А мені двадцять шість. За законом ми — злочинці. Твій вік на чотири роки перевищує межу дозволеного. А якщо тобі стукнуло дев'яносто років, то ти маєш право кохатися з жінкою, не молодшою за сімдесят. (...) Ідеї авторів закону були шляхетні: ці скажені неоконсерватори, божевільні теологи хотіли повернути народ до тих біблійних часів, коли в сім'ях народжувалося по сім-вісім дітей, коли не було такої кількості геїв та лесбіянок, шаленої хвилі розлучень і нових зв'язків між старими і молодими чоловіками і жінками (...) Ти справді нічого не чув про цей закон? Та тому, що він з самого початку провалився, він не міг апріорі бути реалізований. На нього навішали купу доповнень, поправок і застережень, різних судових гачків — і він став нежиттєспроможним. Але... Але полягало в тому, що уряд Конфедерації використав цей закон. Проти мене і проти Діка Стоуна. Ти чув це ім'я — Дік Стоун? (...) Так, так, це він. Славетний на весь світ герой Конфедерації і людства. Людина, яка першою ступила на поверхню Марса в 2053 році, саме тоді, коли я народилася. Пам'ятаєш його перші слова? «Я — той земний Stone, з якого почнеться будівництво нового Марса». Йому було п'ятдесят років, як тобі зараз, коли він став першим посланцем людства на Марсі. Тобі тоді було двадцять шість років і ти, мабуть, добре пам'ятаєш, що робилося на землі після успішної висадки американської експедиції на Марсі. Навчаючись в коледжі, я написала історичне дослідження на цю тему — вивчила всі відео і прінтові джерела: не було на Землі людини, популярнішої за Діка Стоуна. Тризірковий генерал, директор марсіанських програм НАС А, начальник першої військово-космічної бази на Марсі; звання Зірка Людства отримав з рук Генерального Секретаря ООН, десятки нагород різних країн, вулиці і площі Стоуна на всіх континентах — наче лавина в горах, звалилася на нього слава... Але він витримав. Не зламався. Він потім казав мені, що перебуваючи на Марсі, зрозумів щось таке, що поміняло його погляди на життя, смерть і так звану славу... Спробуй зробити це ще раз... Тільки ніжно. Так. Так! Так!!! (...) О, Jesus, як я боялася, що ніколи — ніколи не відчую цього... (...) У сімдесят п'ятому мене, як молодшого аналітика легіону «Марс»,

послали на базу «Фенікс», командиром якої був Дік Стоун. Мені — двадцять чотири, йому — сімдесят два. Він уже був не в фаворі, його за щось незлюбили у Вашінгтоні й перебування на Марсі було для Діка почесним засланням. База була стара, термін її експлуатації мав закінчитися через кілька років, а шахти для добування стратегічних металів були розташовані далеко від нас — біля бази «Марінер». Нас було семеро — четверо чоловіків і три жінки. Ми жили в тих огидних цистернах, що звалися модулями. Цей страшний тріск метеоритів, що падали на модулі (...). Боялася, ще й як! Але, по-перше, платили шалені гроші, і я тепер дуже багата людина. По-друге — ти не повіриш, це ті божевільно прекрасні кольори неба, коли заходить сонце: рожеві, червоні, а навкруги сонця — темно-фіолетовий німб. Нічого прекраснішого на світі не існує. А по-третє (...) Так, я закохалася в Діка. Не було ближчої людини на цілім світі... Ні, не тому, що він герой і світова зірка. Хоча, можливо, і це відігравало свою роль, тішило моє самолюбство. Але не це головне. До моїх службових обов'язків входило забезпечувати Діка Стоуна аналітичною інформацією, виконувати його доручення (...). Через кілька місяців я була шалено закохана в нього, а він — у мене. На землі в нього залишилась велика родина, дружина, яку він любив, але на Марсі земні закони не діяли... А в мене залишилась тільки тета Марта і Аскольд, я була вільна і нічим нікому не була зобов'язана. Так, ось тут... як приємно (...) Звичайно, всі знали. Але в кожного були свої плани, свої контракти, ніхто не хотів лізти в чужі справи, тим більше — заводитись з командиром бази. Але в сімдесят шостому на зміну одному з офіцерів прибув майор Вільям Кроуфорд, nickname — «м'ясник Вілл». Пам'ятаєш, ми його зустріли перед в'їздом до Києва (...) Він одразу накинув на мене оком, що для нього означає — накласти лапу. Під час чергової спроби трахнути мене я дала йому ногою, мабуть, яйця розколотила (сміється). А невдовзі приїхала комісія з Центральної служби безпеки — перевіряла нас з Діком Стоуном. Звинувачення були страшні (шепіт, нерозбірливо). Уявляєш? (...) Твою квартиру прослуховують? (...) Не будь таким самовпевненим. Нас заарештували й повезли на Землю. Востаннє я бачила Діка, коли нас у кайданах і червоних робах, як останніх каторжників, виводили з тюремного відсіку на кораблі (плаче) (...) Мене повезли на базу «Менсфілд», Діка — до найстрашнішої військової тюрми в штаті Юта. Всю справу оформили як порушення закону про суспільну мораль. Але насправді їх хвилювало інше: що сталося (шепіт, нерозбірливо). Ти ніколи про це не чув? (...) Я зрозуміла, що якщо я здам Діка і визнаю, що знаю про всю цю історію, мене негайно вб'ють. І Діка теж (...) Не знаю. Мені

казали, що Дік у всьому зізнався й відрікся від мене, але я в це не вірю. Я його кохаю (плаче). Я хотіла мати від нього дитину... але після тортур я не матиму дітей (плаче). Пробач, я не повинна була це казати, коли так добре з тобою (...). Марта сказала мені, що Дік Стоун помер, і його тихо поховали на Арлінгтонському кладовищі (плаче). Без ніяких почестей, без повідомлень у пресі. Найкращого сина Америки вбили тільки тому, що він не схотів передавати (шепіт, нерозбірливо), мене скалічили... і тобі подобається така країна? (...) Але твоя країна також нічим не краща. (...) Ти б побачив, що робиться в цьому «ЗЕК»у, як люди бояться слово зайве сказати... бояться стукачів, бояться старосту, адміністрацію. Бояться і ненавидять. Знаєш, що кажуть про твого гетьмана улюбленого, цього блазня з оперетки. (...) Добре, добре, не буду. Поклади мені руку. Сюди. Нижче. Так. Як добре, Jesus, наче знову народилася».

Величезна стара сосна — дитя далеких сталінських п'ятирічок — нависла над озером, тримаючись краю пагорба, окупованого мурашником. Частина сірих, покручених, немовби кабелі, коренів висіла в повітрі, рокуючи сосні голодну смерть. Прямо під пагорбом, на маленькому піщаному пляжику, усамітнились Гайдук с Боженою. Озеро, що належало до великої водної системи Дніпра, здавалося порожнім, а на протилежному березі, зарослому дубами, не було жодної споруди, не верещали підхмелені відпочивальники, й товсті тітки у синіх купальниках кольору «електрик» не чистили у воді масні каструлі й закіптюжені чайники. Не видно було й рибалок на човнах у затоках, порослих лататтям.

На озері не було допитливих громадян і галасливих туристів, бо воно було оточене колючим дротом з загрозливим написом «Заборонена зона». Це була тренувальна база спецназу ВІРУ, на якій елітні підрозділи «Грім» і «Блискавка» навчалися методам найтихішого й найефективнішого знищення людей, подолання водних перешкод, штурмових дій вночі, проведення блискавичних атак і десантування з «черепах».

Але остання неділя червня указом гетьмана проголошувалась святом аеромобільних військ і військ спеціального призначення: більшості вояків надавалися дводенні відпустки, і лише невеличка їхня кількість залишалася на бойовому чергуванні. Ось чому «Рогулька» — так здавна називали це озеро — належало тиші, соснам, дубам і сонцю, а не добре замаскованій, безжальній машині війни.

Вони не випускали одне одного з обіймів, потім кидалися до води, намагаючись знайти в **її** прогрітій товщі холодні ключі; потім загоряли, вдихаючи терпке соснове повітря, і знову захлиналися в обіймах, наче відчуваючи, що це — найщасливіший день в їхньому житті, і що таких днів більше не буде.

Потім довго чекали, доки зготується юшка, Гайдук дмухав на поліна, які ледве тліли й стріляли іскрами йому в обличчя, дим надав гіркого присмаку цьому дню. Божена притулилася до нього, її світлі очі повнилися слізьми — від щастя чи від диму — і, сьорбаючи пересолену юшку, вона розповіла йому те, чого не домовила тоді вночі, коли шепотіла Гайдукові на вухо якісь божевільні таємниці марсіанської експедиції, а він сміявся від того шепоту, що лоскотав вухо, і не розумів, про що йдеться.

А йшлося ось про що: під час марсіанського відрядження Божени, коли старий Дік Стоун ледве не збожеволів від щастя, одного разу, коли почалася піщана буря і червоний смерч

намагався з усією люттю розтрощити модулі «Фенікса», коли депресія охопила персонал бази — саме тоді, обніймаючи Божену, як тепер обіймав її Гайдук, старий астронавт поділився з нею таємницею, яку знав серед землян лише він: під час першої експедиції Стоун і ще двоє астронавтів знайшли склад з марсіанською зброєю, завдяки якій загинула цивілізація цієї планети. ***Ця зброя знищувала воду***.

— Воду? — не зрозумів Гайдук, відставляючи вбік надто гарячу миску з юшкою.

— Воду, — підтвердила Божена. — Судячи з усього, завдяки цій зброї зникла марсіанська гідросфера. Відбувалося це, мабуть, водночас, інакше на поверхні Марсу не збереглися б висохлі річища, каньйони, береги водоймищ у майже неторканому вигляді.

— І що було потім?

— Потім? Яка гидота, — сказала Божена виливаючи юшку. — Це ти напартачив. Казала — не сип стільки солі. Ти що — закохався?

— Не відволікайся на дрібниці, — поцілував він її.

— Потім його колеги-астронавти загинули на Марсі, а Стоун нікому не сказав про ту печеру, де вони знайшли склад зброї. Він боявся, що зброю можуть використати на Землі. Уявляєш — це озеро зникає, лише чорне дно, потім Дніпро і Міссісіпі, а потім — моря і океани. Ходімо до води...

Вже у воді, обіймаючи його, вона продовжувала:

— Але чутка про якусь жахливу марсіанську зброю все одно вийшла назовні. Можливо, хтось із тих астронавтів, що загинули, встиг доповісти... Або Кроуфорду вдалося щось нанюхати... Чи Стоун після повернення на Землю після першої експедиції щось розповів — в сім'ї, чи друзям. Бо тих, хто катував мене на базі «Менсфілд», цікавила тільки та зброя. Вони майже нічого не знали про неї — ні характеру дії, ні конструктивних принципів. «Що ти знаєш про зброю? — питали вони. — І де вона схована на Марсі?».

— А ти справді знаєш? — Гайдук пірнув і, схопивши Божену за ноги, взявся лоскотати її підошви. Вона почала бити руками по воді, як птах, що злітає, сміятися, й, вислизнувши з його обхвату, пірнула й наблизила до нього своє обличчя: очі здавалися білими, тільки зіниці маленькими крапками позначали погляд, з носа і рота струменіли бульбашки повітря, рудаве волосся стирчало навсебіч.

Божена ствердно кивнула: так, знаю.

Вони з галасом і сміхом вискочили на поверхню води і лягли на спину, похитуючись злегка на хвилях в тіні сосни. Потім

мовчки вийшли на пісок і почали перевдягатися.

В пам'яті Гайдука виплив пункт таємного донесення щодо розробки нової зброї в м. Черчіль (Канада), але цілком можливо, що цей проект не мав ніякого відношення до Марса.

55.

ФАЙЛ ГАЙДУКА

23 червня 2077 р.
Абсолютно таємно. 1 прим.
Раднику Гетьмана України з національної безпеки,
Секретарю РНБ України, генерал-поручнику Гайдуку І.П.

ОПЕРАТИВНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Крейди Івана Оврамовича, громадянина України, члена Ареопагу України, Воєводи Київського, Черкаського, Махноградського, Полтавського, Подільського, графа Люксембурзького, Президента і Виконавчого директора Центрального Енергетично-Індустріального Краю, Губернатора Слобожанського, Генерального Координатора Інтернет-мереж Ки ївської Русі, Канцлера і дійсного члена УСРАН, Почесного академіка Академії Прав Людини ім. Кара-хана (м. Чингіз-Сарай), Президента СУКА, Генерального Прокуратора України, маршала юриспруденції, власника телеканалу «Поганих новин», ведучого програми «Влада закону».

Народився 13 березня 2017 р. в м. Полтава, закінчив курси сільських бухгалтерів, технікум громадського харчування (відділення галушки).

Свій перший бізнес започаткував у віці 15 років, коли закупив ум. Кемерово (Росія) машину-автомат для виробництва пельменів і переобладнав на виробництво галушок і вареників. Не бажаючи сплачувати податки, Крейда відкрив підпільну майстерню з виробництва галушок на свинофермі свого батька Оврама Мусійовича Крейди, найнявши 15 робітників-в'єтнамців, які жили на фермі в нелюдських умовах.

Відзначаючись видатними креативними здібностями у сфері нелегального бізнесу, І. О.Крейда вперше в історії українського галушківництва і вареництва (концерн ГіВ з 2038 року увійшов до п'ятірки найбільш прибуткових компаній України) почав випуск алкоголізованих і наркотизованих галушок (так звані «галушки-веселі» і «галушки-фентезі»), які здобули величезну популярність серед молоді. Новиною на харчовому ринку України і Європи стали вареники з коньяком і лікером. Статок Крейди в 2040 р. оцінювався в 1 млрд. амеро, а акції концерну ГіВ мали високу котировку на лондонській біржі. Саме в цей період один за одним зникають

(вбиті, зниклі безвісти, ув'язнені) його конкуренти, а журналіст Ю.Андронов, що провів розслідування кримінальних діянь Крейди І. О., був убитий бейсбольними бітами співробітниками кримінальної поліції м. Полтави, рукопис розслідування безслідно зник. Експертами ВІРУ з великими труднощами вдалося, використовуючи залишки розтрощеного комп'ютера, відтворити текст розслідування (див. додаток I-VII).

Ставши монополістом в Україні з промислового великотоварного виробництва галушок і вареників, Крейда І. О. вирішує в 2043 р. зайнятися політикою. Передавши концерн ГіВ у власність свого старшого брата Петра, Крейда І.О. який на той час уже купив диплом випускника юридичного факультету Кременчуцької вищої школи Державної Варти (тоді МВС), стає засновником марксистсько-української демократичної асоціації (МУДА) й балотується від цієї партії до Сейму України, де його обирають головою Комітету з питань енергетики та промислового розвитку України. З 2046 по 2070 рр. — незмінний член Сейму, спочатку Народної палати, потім — Палати працедавців, а з2054 р. — член Сенату. Пустивши в оборот гроші, зароблені на продажу галушок і вареників, Крейда І.О. шляхом рейдерських атак юридичної фірми «Цезар», що належить йому, захоплює промислово-енергетичний вузол Центрального Краю (12 ядерних і 32 теплових блоків електростанцій), що дозволяє йому стати одним з найбільших експортерів електроенергії до Європи, де Крейда І.О. купує сталеливарний комбінат у Люксембурзі і одразу будує на його місці найбільше в Європі казино, відкривши при ньому спеціальне приміщення для самовбивць — з повним набором інструментів (пістолети, шибениця, гільйотина, отрути і т.п.) для здійснення суїциду. Верховний суд з прав людини Європи визнав право Крейди І.О. на організацію суїцидальних послуг на території Європи, що дало йому можливість відкрити мережу так званих «ТЕРМІНАЛІВ КРЕЙДИ», де за певну плату можна здійснити самогубство, виконавши перед тим усі юридичні процедури (заповіт іт.д.) та отримавши необхідні ритуальні послуги після смерті.

Популярності цих закладів, які почали з'являтися також на території Північної Америки і Китаю, сприяв 132-серійний телесеріал «ТЕРМІНАЛ», знятий Голлівудом на гроші Крейди І.О.

Вважається теоретиком українського питання. Основні твори — «Галушка чи вареник? Роздвоєність української душі» (2047р.), «Український суржик — душа народу» (2054 р.), «Таємниця українського харчування» (2062 р.), «Видатні українські зрадники» (2063 р.), «Ідеологія ЗЕКу» (2065 р.), «Що робити з Україною і українцями?» (2070 р.). У своїх книгах поєднує елементи марксистської та нацистської доктрин та новітні досягнення

неомаркетології, яка розглядає людину як ринковий товар.

Проголосив теорію захисту населення від інформації, яка підриває віру в справедливість державного устрою України і непорушність існуючого ладу. Очолює корпорацію захисту Інтернет-мереж від руйнівного впливу ліберально-демократичних ідей.

Розробив теорію позитивного впливу «поганих новин» на суспільство, доводячи, що «чорна інформація» (катастрофи, смерті, сцени насильства) примушує громадян цінувати реальне життя і радіти існуванню в повсякденній буденності, хоч би якою мерзенною вона була (див. книгу Крейди І. О. «Приборкання суспільства» (2072 р.). Після публікації своєї праці «Смертна кара як вища форма державної свободи» (2068 р.), був призначений Генеральним Прокуратором України, отримавши звання маршала юрисдикції.

У 2070 р. організував УСРАН (Українську секцію російської Академії наук), ставши академіком і канцлером УСРАН. За його сприяння до Києва було переведено основні установи РАН, дійовім членам і членам-кореспондентам якої було встановлено щомісячні пайки галушок і вареників. Дослідженнями УСРАН було встановлено, що етнічні українці є НЕДО-росами і відрізняються рядом рецесивних ознак від ПОВНО-росів.

Дослідження Крейди І.О. на цю тему — «Від недо-росів до повно-росів: проблеми і перспективи» (2073 р.) вважається останнім словом державної політики в національному питанні.

Завдяки своїм особистим зв'язкам з каральними органами Чорної Орди, має вільний доступ до джерел постачання наркотиків з Афганістану, які, пройшовши відповідну обробку в Полтавському науково-дослідному хімічному центрі, що діє під дахом концерну ГіВ, поступають на Захід, у мережу ТЕРМІНАЛІВ, що належать Крейді І.О.Зарубіжними операціями з транспортування і дистрибуції депресивних, суїцидостимулюючих наркотиків, зокрема ГАЛУЇНА, керує племінник Крейди І. О. — Крейда В.М.

Згідно з агентурними даними, Крейда В.М. встановив тісні зв'язки з одним з наймогутніших наркокартелів Мексіки, на чолі якого стоїть Хосе Сапатерро. Є також непідтверджена інформація про співпрацю Крейди І.О. з фармакологічною корпорацією NOP, щоналежіть чоловіку віце-президента Конфедерації Сари Лу Лейн.

Аналітики ВІРУ звертають увагу на те, що Крейда І. О., скориставшись економічними труднощами Еллади, купив в Егейському морі острів Кеапарос (нова назва Крейдос), потрапити на який практично неможливо. Супутник «Січ-77» зафіксував на острові інтенсивне будівництво, характер якого незрозумілий. У травні ц.р. агенту ВІРУ «Посейдон» вдалося проникнути на острів у якості будівельника (див. його повідомлення, додаток VIII-IX).

Крейда І.О. — одружений, має трьох дітей, зразковий сім'янин, любить українську народну музику («Гоп, мої гречаники»), грає на баяні й бубоні. Зібрав одну з найкращих колекцій українського класичного живопису та ікон епохи барокко.

Старший аналітик Максиміліан-IV
56.

2 липня, напередодні виліту до Афін, Гайдук скликав нараду керівного складу ВІРУ, яку проводив на Острові, в «підводному царстві», як називали цей зал жартівники ВІРУ. Однією зі стін цього підземного приміщення, прослуховування якого теоретично вважалося неможливим, слугувало броньоване скло величезного акваріуму, за яким відкривався магічний підводний світ Червоного моря, наче живцем привезений з Ейлату чи Шарм-ель-Шейху: посеред коралових рифів, у прозорій, насиченій сонячним світлом воді, плавали неземної краси риби, переливаючись усіма барвами райдуги — наче не живі істоти, а електронні японські іграшки, розмальовані кращими дизайнерами. Цим вікном в інший, веселий, райський і недосяжний світ особливо пишався Григорій Невінчаний, начальник відділу М — матеріально-технічного забезпечення ВІРУ: йому належала як ідея акваріуму, так і її практична реалізація.

На засідання з'явилися заступники Гайдука, керівник його канцелярії, начальники дев'яти управлінь і шести служб, командири двох бригад спецназу «Грім» і «Блискавка» та перекладач Дмитро Мочалкін. Відсутні були лише командири мусульманських спецгруп — у п'ятницю вони відмолювали майбутні гріхи у Аллаха, враховуючи специфіку операції, наміченої на наступний тиждень. Прийшли також старші аналітики ВІРУ — численні Максиміліани, яких особливо цінував Гайдук. Начальник Другого, науково-технологічного управління, яким донедавна керував Гайдук, ще не був призначений.

Начальник Першого управління — глобально-стратегічного аналізу і прогнозів — підполковник Кирейко, схожий скоріше у своєму білому костюмі й незмінній краватці-метелику на професора права філіалу гарвардського університету в Києві, аніж на бойового офіцера, як завжди обережно — наче боявся, що його прогнози збудуться, а це призведе до незворотних **ЗМІН** у світовій історії — розповів про можливі рішення саміту ОГБ в Афінах та їхній вплив на хід глобальних подій. Він навіть порівняв саміт з Кримською конференцією Черчілля, Рузвельта і Сталіна 1944 року в Ялті.

Гайдук дивився на офіцерів, які сиділи, зосереджено

втупившись в екрани лептопів, наче в магічні дзеркала, в яких можна побачити майбутнє, і питав себе: хто з них представник всемогутнього ***Сірого Князя***, член сірих бригад, які терзали нещасну країну? Знав усіх, хто сьогодні зібрався тут — мозок і душу військової розвідки, за кожного можна було б поручитися. Можна. Було б. Якби не темні провалля людських душ, не таємні глибини заздрості, гнітючих комплексів дитинства, добре прихованої ненависті, честолюбства і засліплення грішми, а головне — захланної жадоби влади.

Недаремно консультант-психоаналітик ВІРУ професор Вебер казав про три рівні людської свідомості — людський, найбільш ламкий і несталий, пташиний і найнижчий — незнищенний, крокодилячий, коли людина з високодуховної, моральної істоти перетворюється на небезпечного хижака, котрий некліпно дивиться на свою жертву, очікуючи слушного часу, щоб накинутися і розтерзати, розшматувати, а потім, ледве витерши ікла від свіжої крові, виступати перед телекамерами й розповідати про патріотизм і служіння народові.

Гайдук згадав Віктора Безпалого, який не вписувався в ці пташино-крокодилячі схеми, але чомусь став зрадником. Тяжко зітхнувши, Гайдук примусив себе повернутися до наради. Начальник Шостого управління спеціальних операцій полковник Семиглазов, колишній військовий аташе в Москві, скаржився на відділ «Н» (забезпечення нелегальних операцій), який ще не виготовив фальшиві документи для турецької групи, і на відділ «Е» (спеціальних електронних операцій), бо ці веселі хакери майора Стригуна так і не передали командиру грецької групи необхідні для проведення операції коди.

Незважаючи на обговорення окремих технічних деталей, сама суть операції «Ахіллесова п'ята» та її кінцева мета не розкривалися: Гайдук взяв особисто на себе керівництво операцією, не узгодивши її ні з гетьманом, ні з ДерВаром. У разі провалу його очікував смертний вирок, у разі перемоги... Він не знав, що робити з плодами перемоги. Ще не знав.

Після наради він запросив усіх залишитись, щоб відзначити його другу генеральську зірочку. Це називалося «виставляння» й «обмивання». Григорій Невінчаний перетворив приміщення для засідань на бенкетний зал, що викликало серед офіцерів веселе пожвавлення. До Гайдука підійшла начальник Сьомого управління (агентурної розвідки), підполковник Назарова, непоказна тітонька, наче з телесеріалу «Англійська домогосподарка», й пошепки сказала, що тільки-но надійшло повідомлення агента «Посейдона» про повну готовність до операції. Гайдук дуже поважав цю тиху, немовби наївну і

недалеку жінку, яка відзначалася глибоким аналітичним розумом і блискучим умінням вербувати агентів. Вона уславилася тим, що будучи резидентом ВІРУ в Європі й працюючи в підставній фірмі в Брюсселі, зайшла до чоловічого туалету штаб-квартири ОГБ, в якому мив руки заступник командуючого середземноморським сектором військ ОГБ французький адмірал Жан Дюваль, й завербувала його за чотири хвилини, показавши розгубленому адміралу деякі фото й вручивши йому 50-ти тисячну пачку рожевих асигнацій глобо. Саме Жан Дюваль допомагав тепер ВІРУ у проведенні операції в Егейському морі.

Невінчаний приніс величезну кришталеву вазу для квітів, кинув туди генеральські зірочки й почав наповнювати цей гігантський келих кримським шампанським, на що пішло дев'ять великих чорних пляшок.

Після занудно офіційних, але, на щастя, коротких вітальних промов, проголошених першим заступником Гайдука генерал-хорунжим Іванишиним і начальником управління оперативно-тактичної розвідки полковником Цеханським, почалося таке інтенсивне пригублювання кришталевої чари, що вже через півгодини вона спорожніла, тільки біля зірочок залишилося трохи шипучої піни.

Діма Мочалкін зворушив Гайдука: подарував йому томик поезій Пауля Целана. Розгорнув навмання:

Тепер, матусю, сніжно на Вкраїні...
Вінець Месії — мов разок страждання...
Моя сльоза тебе уже не стріне.
З усіх постав — лиш горде німування...
Що виросло б, матусю, — квіт чи рана,
*Коли б і я зник у снігах Вкраїни?**

** пер. Петра Рихла*

«Хто з вас зрадить мене?» — думав Гайдук, дивлячись, наче вперше, наче новими очима на офіцерів, що вітали його так само щиро, як колись у Вашінгтоні в день Гайдукового народження співробітники Бюро — Віктор Безпалий, Костя Слісаренко, Карл Томпсон та Ніколь Коен. «Хто з вас піде зі мною до кінця?» — запитував Гайдук самого себе, приберігши насамкінець головне питання:

— І чи я сам готовий іти до кінця?

За кавою з київським тортом сталася смішна пригода: в

акваріумі невідь звідки з'явилася сіро-чорна лискуча акула, від якої рибки, наче хмарка потриБожених пташок, розлетілися навсібіч, поховалися серед коралових рифів. Акула, розлетівшись з глибини акваріуму, вдарилася щосили головою в скло, вищиривши гострі зуби: навіть треновані офіцери розвідки здригнулися на мить, заскочені зненацька атакою оскаженілої істоти.

Регіт Невінчаного розрядив напруження. Всі зрозуміли, що це чергова витівка ветерана розвідки — упхати до акваріуму електронне опудало з жахів Діснейленду, щоб не забували колеги-офіцери про небезпеку, яка чигає на них усюди, щоб не розслаблялися занадто у цей спекотний день, не відчутний тут, на глибині дванадцяти метрів під землею.

Коли всі розійшлися, а Невінчаний з Дімою Мочалкіним прибрали сліди святкування, Гайдук попросив привести до нього Давида Бейліна, який стажувався на Острові, чекаючи подальших наказів АМАНУ і ВІРУ.

Гайдук ненавидів липень— найнебезпечніший місяць року. У липні помер його батько, у липні почалася Третя світова війна, у липні штурмові загони ЕнРосу атакували Київ, у липні траплялися найбільші катастрофи світу. Через два дні спливав строк його відповіді Фрідману, у липні — в Афінах — вирішувалася доля України: чи так само, як і Росія, вона буде порубана всесвітніми м'ясниками на частини, і,наче обідрана туша телиці, кинута на плаху зрадливими господарями країни, чи...

Зайшов Бейлін, запитально кліпаючи рудими віями.

— Давиде, ви єдиний, кому я це кажу. — Гайдук зробив паузу, наче вагався — чи довіритись цьому хлопцю, батьки якого працювали з батьком Гайдука на заводі Антонова. Нарешті зважився: — У разі якоїсь... надзвичайної ситуації... прошу вас вивезти мою матір до Польщі.

Він вислав на геджет Бейліна зашифрований сигнал з польською адресою Марека Гороля і всіма необхідними і-мейловими адресами.

Давид аніскільки не здивувався, навпаки, все одразу зрозумів, усе перевірив і не ставив зайвих запитань.

— І ще одне, — попрохав Гайдук. — Допоможить у разі потреби Божені О'Коннел. Ця дівчина, американка... живе зі мною.

Наступна порція інформації перекочувала до геджета Бейліна.

— Я все зроблю. Дозвольте йти? — Давид міцно потиснув руку Гайдукові. І, затримавшись на секунду, сказав: — Ату дівчину... Ніколь Коен... я не вбивав. Дав їй снодійне. Мене

підставили.

Залишившись сам, Гайдук довго і нерухомо сидів, вдивляючись у календар, вивчаючи розклад липня. План майбутнього. Якого ніхто не здатний прочитати.

Він подумав, що то не муляж акули зазирав у скло акваріуму, а ***Сірий Князь*** прийшов оглянути свої володіння.

57.

Саміт в Афінах відбувався за вісімдесят кілометрів від тісно забудованої, отруєної смогом грецької столиці, влада якої не могла гарантувати безпеку главам сорока семи держав і урядів, численним членам делегації, їхній охороні та журналістам — бо громадяни цього міста, розташованого попід горами, змучені спекою, нестачею води, пального й перманентними кризами, не бажали забезпечити спокій навіть керівництву своєї власної країни, влаштовуючи регулярні погроми і перевороти. Тому зустріч у верхах лідерів Організації Глобальної Безпеки — від Конфедерації Держав Північної Америки до Австралії — вирішили провести на острові Евіа, поблизу берегів Аттіки: він нагадував довгу рибу, що гріється в теплих водах біля знайомих скель.

Острів, міцно пришвартований до континенту мостами над протокою Енвіпос, вирішили поділити на дві частини: північну, якої не торкнулися зміни, і південну — від міста Халкіда й до затоки Колпос — яку віддали у повну владу ОГБ, перетворивши її на закриту зону. Цю частину острова, перебудовану для такої знаменної події (було прокладено мережу шосе, пробито тонелі, зведено палац Глобальної Безпеки, п'ятдесят окремих резиденцій, спеціальний аеропорт і п'ять морських терміналів), охороняли дванадцять тисяч вояків і поліцейських ОГБ.

Гайдук вилетів на острів Евіа у неділю, 4 липня, разом з Головним військовим отаманом, міністром оборони генерал-полковником Петром Івановичем Прядком, членами делегації, помічниками і експертами. Летіли гетьманським АН-270, в багажній частині якого, в контейнерах, обладнаних для перебування людей, переховувався підрозділ спецназу в складі п'ятнадцяти чоловік, призначений для участі в операції «Ахіллесова п'ята». Дві бойові «черепахи» вже перебували в районі селища Авлос, де була розташована резиденція української делегації. Туди ж доставили й контейнери («з їжею, водою і обладнанням для потреб делегації» — як твердила офіційна легенда).

Сухе божественне тепло Еллади дихнуло на Гайдука та його супутників, коли виходили з літака. Трави, що оточували

летовище, наповнювали повітря ароматами. Висока скеляста гора, підмальована блакитними і рожевими мармуровими тонами, здіймалася неподалік аеропорту. Дихалось легко, незважаючи на 45°С. Отримавши перепустки, більша частина делегації поїхала до авлонської резиденції, а Гайдук з Григорієм Невінчаним, Дімою Мочалкіним та начальником охорони Тенгізом взяли на летовищі відкритий електроджип — голубий, з символами GSO, що нагадував «вілліс» часів Другої Світової війни, й подалися до селища Еретрія, біля якого на березі моря був споруджений палац Глобальної Безпеки. На головну — VIPівську — магістраль їх не пустили, тому добиралися бічними шляхами.

Гайдук звернув увагу на організацію охорони в цій частині острова: на узбіччі головного шосе, прокладеного понад морем, щодесять метрів стояли жандарми об'єднаного командування ОГБ — у білих шоломах з кевлару й темно-сірих кулезахисних жилетах, тримаючи в руках важкі автомати М-32 з лазерним наведенням; над шосе висіли гелікоптери, в яких снайпери, звісивши ноги за борт, чатували на терористів — тобто на тих, хто не мав при собі спеціальних бейджів — перепусток, які випромінювали сигнали розпізнання «свій-чужий». Кожні чотири години коди сигналів автоматично змінювалися.

Гайдук зазначив, що система охорони виглядає показушною, а кевларові каски, бронежилета й малоефективні автомати М-32 давно застаріли: спецгрупи ВІРУ були озброєні набагато краще. Разом з тим він з полегшенням подумав, що при такій показушній активності охорони на західному березі острова набагато легше буде проводити операцію «Ахіллесова п'ята» зі східного берега, де розташувалася українська делегація.

Через вісім кілометрів після Еретрії прибульці з Києва побачили на узгір'ї сліпучо-білий палац незвичайної архітектури: будівля нагадувала гігантську морську мушлю з білого і рожевого мармуру, оточену чотирма білосніжними вежами — наче фрагментами старовинних православних грецьких храмів з темно-синіми й багряно-червоними банями. Вежі — як чотири азимути на емблемі ОГБ.

У секретаріаті саміту панувала нервова атмосфера — метушилися молоді дипломати з кам'яними обличчями VBP (very busy persons), дівчата-секретарки бігали з одного кінця зали до іншого (вони були в грецьких хітонах і прикрашали середовище, сповнене похмурими панами у чорних сюртуках і генералами у синіх, чорних, зелених і жовтих мундирах) . Гайдук і його супутники озиралися на темноволосих дівчат, коли до них підійшов, дружньо посміхаючись, білявий американець і привітався. Це був помічник Марти Джеферсон, яку три дні тому

президент Конфедерації Ширлі Ван Лі призначила радником з національної безпеки. Виконуючим обов'язки віце-президента став міністр оборони Олівер Браун.

— Ви мене не пам'ятаєте? — широко всміхався помічник Марти. — Це я супроводжував вас у лімузині... пам'ятаєте? Як ми їхали до Канади... Місіс Джеферсон чекає на вас. Прошу за мною.

Вони пройшли до сусідньої зали, поділеної на ряд кабінок, де відбувалися двосторонні зустрічі делегацій.

Залишивши Невінчаного і Мочалкіна в залі, Гайдук ступив до кабінки, схожої на пересувний трейлер для кіноакторів. Там його очікувала Марта Джеферсон — здавалось, що вона ще більш схудла і змарніла за той час, що не бачились, але чорні очі її — п'яні вишні — блищали так само молодо, як і у Вашінгтоні, смішних сивих кісок не було видно.

Коли Гайдук зачинив за собою двері, Марта підійшла до нього і двічі поцілувала, подивившись йому у вічі. Він знав, яким буде перше запитання, але мовчав. Вони сіли за стіл переговорів, Марта поклала руки на прохолодну алюмінієву поверхню столу. Руки були набагато старіші, ніж її очі.

— Де Божена? — спитала Марта.

— Вона не приїхала.

— Ви її залишили в резиденції? — не зрозуміла Марта.

— Ні. Вона залишилась у Києві.

— У Києві? — перепитала Марта, нервово ворушачи пальцями, наче піаніст, що розминається перед концертом. — Вона що — захворіла? Що сталося? Вона мені нічого не казала.

Гайдук мовчав.

— Тільки скажіть мені правду, — жалібно попросила Марта Джеферсон. — Адже ми домовилися, ви обіцяли...

— Я кохаю Божену, — твердо сказав Гайдук, наче хтось із ним сперечався.

Марта Джеферсон поглянула на нього як на божевільного.

— Я її кохаю. І вона мене. Вона вирішила залишитися в Києві.

— Ми ж домовлялися, — пальці Марти креслили механічні кола на сріблястій поверхні столу. — Як же так... В мене нікого, крім неї, немає. Зрозумійте це... Вона хотіла вирватись з України,ублагала мене допомогти. А тепер...

Гайдук не витримав і поклав важку долоню на тоненькі Мартині пальці.

— Пробачте, що не попередив. Я її не затримував. Навпаки — умовляв поїхати зі мною. Така оказія... Але, чесно кажучи, я радий, що вона залишилась.

Марта забрала руки зі столу і, наче цієї розмови не було, перекресливши щось у собі, сухо і відчужено сказала:

— Від імені президента Конфедерації місіс Ширлі Ван Лі хочу передати вам узгоджені попередньо пропозиції ОГБ до керівництва України.

Вона передала йому memory stick — маленький носій інформації, на блакитному корпусі якого золотом виблискувала емблема Організації Глобальної Безпеки.

— Пані президент призначає вам зустріч післязавтра, о п'ятій пополудні на півгодини. О шостій вона відлітає до Вашингтона. Вона сподівається, що ви вивчите документ й зможете дати якщо не остаточну відповідь, то хоча б висловитесь з приводу прийнятності чи неприйнятності цих пропозицій. Але час вимагає швидких рішень.

— Як ви розумієте, я не маю повноважень приймати рішення. Але обіцяю, що якнайшвидше ознайомлю керівництво України з пропозиціями ОГБ, — Гайдук відчув, що говорить не своїм, а чужим, механічним голосом.

Марта Джеферсон підвелася з-за столу, він також підвівся і застиг на хвилину, опустивши голову, намагаючись не зустрічатися поглядом з цією жінкою, вбраною в офіційний темно-сірий костюм з льону. На зморшкуватій шиї Марти він помітив низку старовинних коралів, потемнілих від часу. Божена розповідала йому історію цього намиста, вивезеного з села на Волині в 1942 році. На якусь мить він оглух — в кабіні працювала потужна система захисту від прослуховування.

Потім крізь товщу електронних імпульсів до нього пробилися слова Марти:

— Якщо б ви її кохали, то повинні були негайно вивезти з України. Ви і Божена — в смертельній небезпеці. Ви граєтесь з вогнем. На жаль, пане Гайдук (раніше вона називала його IHOR), ви приносите нещастя жінкам. І Ширлі, яка змушена була пошлюбити цього жовтого мерзотника... бо була вагітна від вас... І ця бідна пуерторіканка... Як її... Лінда... загинула ні за що, ні про що... І тепер Божена.

Вона рвучко відкрила двері кабіни, наче хотіла переконатися — чи ніхто не підслуховує. За дверима нікого не було.

58.

4 липня 2077 р.
16.00 PM
Вища категорія державної таємниці
Негайно і Особисто Його Ясновельможності
Гетьману України,
Генералу армії Кузьмі-Данилу Махуну

Щойно радник Президента Конфедерації з національної безпеки п. М. Джеферсон передала офіційні пропозиції Організації Глобальної Безпеки на розгляд керівництву України (повний текст — див. додаток). Серед головних положень документа привертають увагу такі:

1. У разі згоди керівництва УВКФД, рішенням саміту Україна негайно приймається до ОГБ у режимі fast tract (швидка процедура);

2. Конфедерація держав Північної Америки готова передислокувати в Україну з території Німеччини, Чехії, Польщі і Румунії 10 батарей оперативно-тактичних ракет «Ревенджер-XI» і два авіаційних крила винищувачів-бомбардувальників F-160 з відповідним персоналом і ремонтною інфраструктурою.

3. Румунія категорично відмовляється брати участь в будь-якій військовій допомозі, наполягаючи на поверненні Буковини і Придністров'я та виході Молдови зі сфери впливу України

4. Польща згодна ввести на територію західних земель України особливу армію швидкого реагування ім. Л.Валенси у складі п'яти аеромобільних бригад.

5. «Фортеця Берлін» пропонує жандармський корпус СС (Self-Security — самозахист) для наведення порядку в тилах діючої армії.

6. ОГБ (власне КДПА) пропонує значні кредити (до 500 млрд. амеро) на модернізацію військово-оборонного комплексу України і оснащення ЗСУ найновішими системами озброєнь.

Умови, які висуває ОГБ:

— юридично-легітимне рішення України на основі закону Сейму про приєднання до ОГБ (строк — 6 днів);

— ліквідація агентури Чорної Орди в керівних структурах держави, включно зі Збройними силами, ДерВаром та ВІРУ. Список ворожої агентури буде передано негайно після формального приєднання до ОГБ;

— підписання таємної угоди з ОГБ про забезпечення

країн ОГБ українськими продуктами харчування і допуск спеціального логістичного комітету ОГБ до ресурсів «магічної дев'ятки ».

— демократизація України, ліквідація феодально-олігархічної системи управління країною (поетапно).

Чекаю відповіді, І. Гайдук

59.

Урочисте відкриття саміту ОГБ відбулося наступного дня. У величезному мармуровому залі засідань, де було встановлено чотирикутний стіл, яким можна було б огородити футбольне поле, розмістилися делегації сорока семи країн, глави держав і

урядів, міністри закордонних справ і оборони, численні експерти і радники — військові, економічні, фінансові, представники розвідок і контррозвідок. Гайдука і Прядка на правах спостерігачів усадовили в дальньому куті, поряд з делегаціями Курдистану та Екваторіальної Африки.

Розміщення делегацій відбувалося у напівтемряві. Цим займалися дівчата з ліхтариками, сліпуче освітленим залишався лише простір посередині залу: на підлозі висвічувалася емблема ОГБ — синій квадрат з білими контурами земної кулі та чотирма біло-чорними азимутами.

Але коли всі делегації сіли на свої місця, емблема зникла й зазвучала могутня, тривожна музика Евангела Діонісоса — світової слави грецького композитора, автора балета-ораторії «Марафон». На подіумі з'явилася група дівчат у білих туніках, до яких приєдналися діти в яскравих вбраннях, щоб закружляти в щасливому колі. На чотирьох величезних екранах висвітився текст:

Липень 490 р. до Різдва Христова. Еретрія, на землі якої відбувається наш саміт. Ще щаслива, вільна земля.

Тривожна мелодія перетворилася на скреготливий, пронизливий сигнал війни. Учасники саміту самохіть пригнулися, коли низько над ними з шурхотом пропливли чорні зловісні постаті. Нападники впали на безтурботний хоровод згори, наче сучасні спецназівці, що стрибають з десантних «черепах» на землю. Зазвучав хор — і це були дисонасно-трагічні, дисгармонізовані зойки дітей і жінок, що просили допомоги. На екранах з'явився новий текст:

Сили вторгнення перського царя Дарія захопили і спалили Еретрію і висадили десант на узбережжі біля міста Марафон.

Грецькі юнаки у золотих шоломах і білих хітонах, з круглими червоними щитами і довгими списами шикувалися до бою, вояки імперії Дарія тирлувалися у чорну зграю. Дві музики звучали в залі палацу Глобальної Безпеки, майстерно скомпоновані Евангелом Діонісосом — прадавня грецька мелодія свободи, мелодія гір і моря, виконувана на солодкозвучних, схожих на мандоліну, бузуках, мелодія *Сіртоса*, древнього танцю, з якого починався цей народ, і зловісно-примітивна музика чорних загарбників, музика брязкоту мечів й кінського іржання, музика тупих ударів тимпану, що нагадували хльоскання батога.

Чорні підняли вгору луки і вистрілили в сонце, що сходило над залом засідань. Сріблястий сніп стріл полетів назустріч сонцю. Почалася битва.

12 вересня 492 р. до н.е. почалася битва під Марафоном, що стала однією з десяти найважливіших битв в історії людства, —

світився текст на екрані. — Це було зіткнення двох цивілізацій, в якому вирішувалася доля Європи і демократії. Оскільки Спарта відмовилась допомогти Афінам, над грецьким військом нависла смертельна загроза. Найкращою тактикою, обраною греками, був превентивний удар по персах — швидкий рукопашний бій у центрі і флангові атаки.

На сцені закручувалася спіраль битви — білі хітони греків стали червоними, а чорні постаті персів набули кольору загуслої крові. Вир битви поступово уповільнювався, воїни падали на випалену землю. Нарешті загинули всі — тільки один грецький юнак піднісся над полем битви під скорботний спів жалобного хору. На поле крові ступили жінки у пурпурових, коричневих і сірих плащах, вони розшукували своїх братів і наречених. Поступово темрява впала на поле битви, і учасники саміту зосередили свою увагу на юнакові, який летів над залом, долаючи відстань між Марафоном і Афінами. Нарешті він спустився на землю і біг, задихаючись і падаючи від втоми; вийшовши на порожній простір посередині все ще затемненого залу, марафонець ледве здолав останні метри, прямуючи до центральної частини столу, де сиділи глави держав — фундаторів ОГБ: Конфедерації держав Північної Америки, Британської співдружності націй, Японії, Фортеці Берлін, ЕллаПолу, Індії, Скандинавського пакту, Аргентіни, Протестантських штатів Європи, Чорноморської християнської співдружності, Нової Зеландії і Австралії.

Тільки коли марафонець з останніх сил дістався головного столу, спалахнуло яскраве світло. Марафонець хрипко вимовив єдине слово, на яке чекали від нього:

VICTORY! ПЕРЕМОГА!

Пролунали урочисті акорди гімну ОГБ, музику і слова якого написав до саміту Евангел Діонісос, і всі підвелися. Там, де щойно вирувала битва цивілізацій, знову засвітилася емблема ОГБ.

Юнак-марафонець все ще стояв перед столом засідань, простягнувши руки до Президента Конфедерації Ширлі Ван Лі — наче перемогу присвятив особисто їй, принісши сюди дорогоцінний подарунок історії.

Гайдук не відводив погляду від Ширлі: вона була в жалобному чорному вбранні, бо похорон її чоловіка Ендрю Ван Лі відбувся два дні тому. Виразу її обличчя не можна було побачити: з маленького капелюшка звисала чорна вуаль, затіняючи обличчя Ширлі — навіть на величезних екранах воно губилося в сутінках.

Першим від імені господарів виступив президент Греції Ставрос Венізелос, який заявив, що уроки Марафону не повинні бути забуті, якщо древня європейська цивілізація не хоче бути знищеною безжальним ворогом.

Другою слово взяла Ширлі Ван Лі. Вона сказала:

— Мені важко говорити після тої трагедії, що пережила я особисто, і яка так глибоко вразила громадян Конфедерації і наших друзів. Але найвища відповідальність президента Конфедерації за глобальний мир і безпеку примушує мене забути особисте горе і звернутися до справ життя чи смерті нашого союзу демократичних країн. Так, я не помилилася: йдеться саме про нашу спільну долю, долю наших країн і наших цінностей, долю наших дітей.

Гайдукові ще раз стиснулося серце від цієї риторичної згадки про «наших дітей».

— Маємо справу з найбільш серйозним викликом двадцять першого століття, — продовжувала Ширлі, й голос її не звучав так лунко, як завжди. її слуховий чіп монотонно диктував їй текст виступу, й вона так само одноманітно повторювала слова, написані Мартою Джеферсон.

— Сьогодні ця чудова вистава, за яку я щиро дякую президентові Греції, ще раз нагадала нам, якою важливою є єдність перед загрозою агресії. Спарта несвоєчасно прийшла на допомогу Афінам. Але сьогодні вільні нації повинні об'єднатися перед загрозою з боку чорної сили, що несе поневолення, руйнування і смерть. Ми повинні згадати уроки історії, коли вільні нації об'єдналися у боротьбі з нацизмом і комунізмом — і перемогли. Ми довго, надто довго робили поступки агресору. Ми намагалися знайти компроміси, йшли на мирне співіснування. Але койоти ніколи не стануть вегетаріанцями, а гієни не відмовляться від мертвизни. Чорна Орда зайшла надто далеко. Це її зусиллями була зруйнована Росія, наш стратегічний партнер в Євразії. Це Орда стоїть біля воріт України, щоб чорною повінню залити Європу і перетворити окремі острови мусульманства у Німеччині, Франції та Іспанії в єдиний архіпелаг фанатичного ісламу. Днями Чорна Орда зважилась на нечуваний крок: скориставшись вбивством президента Ван Лі й шоком, викликаним цим злодіянням, Орда уклала угоду з так званим революційним урядом Мексіки на чолі з наркобароном Хосе Сапатерро, почавши постачання зброї бунтівникам з метою знищення Конфедерації.

Але агресори прорахувалися. Бої Американського легіону з наркоповстанцями в штатах Техас, Нью-Мексіко, Арізона та Каліфорнія показали єдність американського народу, що стрімко

зростає. Героїчні дії легіону, який вславився блискучими перемогами над злочинцями, викликали ентузіазм усього суспільства, зміцнили рішучість американського народу до глобальної боротьби з агресорами.

Інформую вас, що я, одностайно підтримана Конгресом Конфедерації, прийняла рішення про розміщення на геостаціонарній орбіті трьох бойових космічних станцій (Combating Space Station — CSS) — «Джордж Вашінгтон», «Гаррі Труман» та «Роналд Рейган», оснащених найновішими видами озброєнь і засобами захисту. Це космічні аналоги океанських авіаносних з'єднань, на яких грунтувалася непереможна міць Америки. Процес збирання CSS з існуючих в космосі елементів, доставлених на орбіту

Конфедерацією і рядом держав-членів ОГБ, уже почався. Залога станцій складатиметься не тільки з громадян Конфедерації, але й громадян держав наших союзників.

Також я віддала наказ провести до стану повної бойової готовності наші бойові бази на Місяці та Марсі.

Ми будемо в змозі у будь-який момент застосувати ракетно-ядерну, лазерну, гравітаційну, енергетичну, комп'ютерну та інші нові види зброї проти агресора.

Я закликаю всіх членів ОГБ виявити єдність у час смертельних змагань з ворогом. Я закликаю уряди тих країн, які ще не є членами ОГБ, але вже відчувають на собі дихання чорних хижаків, якнайскоріше приєднатися до нашої організації, взяти участь у спільній боротьбі.

Я закликаю уряд Піднебесної народно-демократичної імперії виявити мудрість, зберігати нейтралітет і не ставати на бік агресора.

Але нехай ні в наших ворогів, ні в тих, хто вагається, не буде ілюзій: якщо почнеться глобальна битва, ми переможемо. І про нашу перемогу сповістить світові не зранений, вмираючий самотній марафонець Фидипід, а два мільярди воїнів світла — безсмертних воїнів демократії, прогресу і миру.

Овація супроводжувала ці слова президента Ширлі Ван Лі, після чого було оголошено перерву для переговорів.

Гайдук і Прядко подалися до тієї зали, де стояли ряди кабінок, тут було призначено зустріч з польськими представниками. Рівно о 12.00 до кабінки зайшли Пшемислав Росяк, міністр національної оборони Польщі, та генерал армії Кшиштоф Самсонович, головнокомандуючий об'єднаними військами ЕллаПол. Росяк, молодий, елегантний син мера Чікаго, улюбленець жінок з манерами ведучого популярних телепрограм, обійнявся з Гайдуком, поплескавши його по спині ("Czesc stary, jak

si$ masz?") — він підтримував тісні ділові стосунки з бюро Гайдука у Вашінгтоні. Генерал Самсонович з пишними вусами, як у маршала Пілсудського, тримався більш скуто: віддав українцям честь двома пальцями, схилив поголену голову і клацнув каблуками. Він не знав ні Прядка, ні Гайдука.

Поляки принесли Гайдуку і Прядку проект таємної угоди щодо військової співпраці Збройних сил України з об'єднаними силами ЕллаПолу, повідомивши при цьому, що до них приєднується норвезький арктичний корпус і шведська авіадесантна армія, готова до дії в полярних районах.

Росяк чесно визнав, що тривогу викликає південний, чорноморський фланг: ні Румунія, ні Болгарія не можуть нічого протиставити турецькому пануванню на морі, а Греція після втрати острова Хіос, захопленого турками, зосереджує свої зусилля виключно в Егейському морі. Генерал Самсонович переважно мовчав, погладжуючи вуса, не перебиваючи міністрів оборони. Прядко передав полякам список необхідних озброєнь і обладнання. Гайдук з симпатією приглядався до цього селянського сина, що виріс на Хмельниччині і став одним з найкращих штабістів України, на якого звернув увагу гетьман під час війни з ЕнРосом.

На питання Росяка щодо ставлення українських колег до пропозиції ОГБ — ввести польські війська до Західної України — Прядко відповів, що це — справа політичного керівництва держави. Гайдук сказав, що може виникнути певна аналогія з пропозицією Сталіна в 1939 році — ввести Червону Армію на територію Польщі з метою стримування Німеччини: реакція польського керівництва тоді була різко негативна. Тут втрутився генерал Самсонович, який сказав, що в даному випадку історичні аналогії є хибними — настільки відрізняються обставини та виклики. Міністр оборони Росяк зауважив, що ні в якому разі не йдеться про повторення трагічних помилок минулого. Він сказав, що його мрія — бачити об’єднану польсько-українсько-литовську державу: «тридцять мільйонів українців, п'ятдесят мільйонів поляків і п'ятнадцять мільйонів литовців, об'єднавши промислові потенціали і збройні сили, могли б стати дуже впливовою частиною Європи» — заявив Росяк. Гайдук до цього додав п’ятнадцять мільйонів білорусів, які намагаються побудувати демократичне суспільство.

Домовившись підтримувати постійний контакт, делегації розійшлися на ланч. Гайдук з Прядком прибилися до демократично-гамірливого залу, де були розташовані зони дешевих буфетів з національною кухнею країн-членів ОГБ, різностильні бари і паби, невеличкі ресторанчики і затишні

кав'ярні, й після тривалих пошуків знайшли вільний столик на двох.

Навколо сміялися, кричали, розмовляли і мовчки споживали салати учасники саміту, на грудях яких красувалися бейджі ***третього*** рівня. Делегати першого і другого рівнів ланчували в окремих залах.

— Що ви про все це думаєте, Петре Івановичу? — спитав Гайдук.

Прядко задумливо пив морковний сік, витискаючи до стакану лимон. Лівою долонею прикривав стакан, щоб лимонні бризки не потрапили на стіл.

— Рекомендую вітамінну бомбу, — сказав він. — Можливо, це найкраща бомба на світі.

І — несподівано:

— Буде війна. Нас будуть спалювати з обох боків. Ми не готові. Ми втратили Україну. Збройні сили фактично знищені політиками. Але треба хоч залишки рятувати. Потрібен швидкий превентивний удар. Для цього треба задіяти всю цю публіку, — він обвів очима зал. — Особливо стратегічні, космічні сили Конфедерації. Поляків не пускати в Західну Україну — бо вони там і залишаться. А перекинути на лівий берег, на ТВД Харківщини, Лутанщини і Ростова-на-Дону.

Він знову припав до склянки, посоливши і поперчивши морквяний сік — наче це була «Кривава Мері». Подумавши, підняв голову:

— Буду відвертий. Все залежить від вас, Ігоре Петровичу. Армія покладається на вас.

— На мене?

— Так. Тільки ви можете зупинити цей маразм, в якому перебуває країна. Нікого, крім вас, немає. Армія допоможе. Бо немає сил спостерігати цей шабаш відьом...

Він зітхнув і відставив стакан.

— Ми вас підтримаємо. Починайте.

Гайдук, який досі не знав поглядів Прядка (всі джерела відзначали високий професіоналізм Головного військового отамана, але нічого не мовили про його політичну позицію — Прядко відзначався винятковою обережністю), був зворушений такою відвертістю. Водночас гостра тривога пойняла його: різні сили підштовхують його до державної зради, до перевороту, за яким стоїть кров, бо не буває військових переворотів без крові: згадав перевороти в Росії, Іспанії, Греції, Іраку, Чилі, Аргентині, Польщі, Німеччині, Сербії, Румунії, Китаї, Єгипті, Індонезії, Нігерії, в десятках інших країн. І всюди — одне й те ж: вбивства, чистки, арешти, полум'яні й справедливі гасла, короткий час

тимчасового покращення, стабілізації, за яким — нова тупа диктатура, нові помилки і злочини, нові політичні репресії й корупція. Прокляте зачароване коло.

І чому він, далека від України, чужа, по суті, людина повинен брати на себе всю відповідальність за новий, можливо, більш жорстокий цикл насильства?

Гайдук швидко з'їв салат «цезар», одним ковтком випив каву «еспрессо» і, міцно потиснувши руку Прядку, пішов до залу переговорів, де його чекав Діма Мочалкін.

— Ігоре Петровичу, — спитав Діма. — Вам подобається тутешнє повітря?

— А що? — похмуро спитав Гайдук. — Є проект прокладення труби з Греції в Україну? Щоб повітря демократії нагнітати?

— Ні, — засміявся Діма. — Я був на морі, плавав, а потім подихав цим повітрям. І згадав Піфагора: він сказав, що запах трав і спецій — краща жертва богам, аніж сморід смаженого сала. І тому я...

— Можливо, Піфагор був мусульманином, — обличчя Гайдука залишилося похмуро незворушним. — Що у тебе?

— На зустріч з вами проситься російська делегація.

— Російська?

Так. Вони тут у якості гостей. Приділіть їм увагу.

— Добре. Де вони?

— Чекають у тридцять третій кабіні.

Коли Гайдук з Дімою увійшли до кабіни, троє офіцерів у чорній військово-морській формі підвелися.

Старшим у цій делегації (на бейджі напис: Special guest) був контр-адмірал Феоктистов, з ним — капітан першого рангу Сєдов та капітан другого рангу Ювженко. Гості представились як члени СОР — Союзу офіцерів Росії. Контр-адмірал Феоктистов розповів, що командує з'єднанням трьох атомних підводних стратегічних ракетоносців Північного флоту, до складу якого входять флагман «Москва», човни «Сталінград» і «Арзамас», якими командують його колеги.

— И вот, господин генерал, — худий, жилавий, з коротким сивим волоссям йоржиком контр-адмірал дивився не на Гайдука, а чомусь на Діму Мочалкіна, — когда эти упыри, руководители России, предавали нашу родину, якшались с нехристями, продавали наши богатства черножопым, шли на самые подлые сделки и уступки, мы годами сидели под водой, зарабатывая лейкемию, и думая, что служим великой России, которой было насрать на нас... Но теперь мы прозрели и приняли решение. Мы просим передать правительству братской Украины, что готовы служить под ее знаменами во имя... во имя отомщения за

поруганную родину, за униженную веру, за страдания русского народа. Мы готовы обрушить на Черную Орду ракетно-ядерный удар огромной мощности. К нам присоединяются экипажи еще двух подлодок из Тихого океана.

— Сколько вас всего? — спитав Гайдук, думаючи про відчайдушну рішучість цих людей, які втратили все — домівки, сім'ї, рідну землю. І готових на все заради помсти.

— Всего тысяча шестьсот офицеров и матросов, пять подводных лодок проекта 999 «Восьминог» плюс надводные суда — плавуче-ремонтная база и госпитальное судно. Всего на вооружении у нас тридцать семь оперативно-тактических крылатых ракет класса «гарпун» и двадцать шесть МБР класса СС-60 «М-Икс». Срок годности ракет исчерпан, но, думаю, они еще полетят.

На блідому зморшкуватому обличчі контр-адмірала проступили тверді жовна.

— Сейчас мы пребываем в надводном положении. У людей авитаминоз, с продуктами плохо. Наши координаты...

— Знаю, — сказав Гайдук. — Наши спутники отслеживают ваше местоположение.

— Господин генерал, — нарешті контр-адмірал глянув на Гайдука. Очі були холодно сірі, а погляд — змучений і зацькований. — Мы предложили свои услуги командованию ОГБ. Но нам не доверяют... они боятся нас... что мы перейдем на сторону Орды . А скорее всего — не знают, что с нами делать.

— Я тоже не знаю.

— Генерал, будем честны. Мы сознаем, что наше руководство вело себя по-свински по отношению к братскому украинскому народу. Последняя война между нашими странами полностью лежит на совести предателя Медунова и его окружения. Мы осуждаем эту политику и готовы от имени СОРа принять соответствующую политическую декларацию. В конце-концов, у нас общая мать — Киевская Русь. Нам надо быть вместе.

— Пане Гайдук, — раптом вступив у розмову капітан другого рангу Ювженко — дебелий чоловік, схожий на професійного борця. — Я українець, сам з Білої Церкви. Не вірте ви йому. Він українців інакше як хохлами, зрадниками і «бандєровцамі» не називає. Ніякої братської дружби вже не буде. Але пожалійте контр-адмірала — в нього третя стадія білокрів'я. Ми домовились залишити його в Афінах, у лікарні. Він мужній офіцер, непоганий командир. Його сім'я загинула в Москві рік тому під час кривавого Курбан-Байраму.

— Я дуже шкодую, — сказав Гайдук. — Примите мои соболезнования, контр-адмирал.

Контр-адмірал Феоктистов сидів мовчки, тільки по щоках його спливали сльози,*знаходячи глибокі зморшки, й збиралися біля підборіддя, краплі падали з підборіддя на стіл.

— У меня был сын, такой, как ваш капитан, — він показав на Діму Мочалкіна. — Он служил в охране Кремля. Погиб во время штурма... А потом жена и дочь...

— Если хотите, контр-адмирал, мы можем забрать вас в Киев. Положим в военный госпиталь. Зачем вам оставаться в Афинах? — запропонував Гайдук. —А что касается использования подводных лодок — это интересная идея. Я буду поддерживать ее и надеюсь, что гетман тоже поддержит. Политические условия одни: никаких старших и младших братьев.

Після зустрічі з росіянами Гайдук пішов на берег моря, сів коло товстезної, схожої на величезний ананас пальми і, ввімкнувши американський геджет, набрав Божену. У Києві було все добре, Божена скучила за ним, ходила в гості до Марії Юзефівни і навчилася варити польський борщ. Вона нічого не питала ні про саміт, ні про Марту Джеферсон, і здавалася безтурботною. Гайдукові відлягло від серця.

60.

5 липня 2077
Київ, 21.00
Таємно
Гайдуку І.П.

Його Ясновельможність гетьман України чекає Вас 7 липня о 10.00 на засіданні Ареопагу і РНБ, де буде розглянуто пропозиції ОГБ й прийнято рішення по суті. До прийняття рішення не робити ніяких заяв і не давати жодних обіцянок.

Генеральний писар, генерал-полковник Вітольд Клинкевич.

61.

Острів Кеапарос (тепер — о.Крейдос) лежав на відстані 125 км від Евіа — майже посередині між островами Евіа та Хіос. Складався острів з двох високих скель, з'єднаних, наче сіамські близнюки, вузьким кам'яним переходом. На східній скелі грецький уряд встановив потужну радарну станцію раннього оповіщення про напад з боку Туреччини. Залога станції складалася з п'яти чоловік — техніків та інженерів-електронників, які, маючи в розпорядженні моторний човен морської охорони, могли коли завгодно тікати в самоволку, залишаючи тільки одну людину на господарстві.

Крейда, який викупив цей острів у свою повну власність (суму оборудки так і не вдалося встановити), охоче погодився підтримувати діяльність РАС, бо це було в його інтересах: станція прикривала острів щільною електронною парасолькою, надійно ховаючи таємниці Івана Оврамовича від надто допитливих співвітчизників та агентів іноземних спецслужб. Проте в умові, підписаній І.О.Крейдою та грецькою службою електронної розвідки, зазначалося, що персонал РАС не має права переходити на західну скелю і втручатися в приватне життя на острові Крейдос. На знак цього на кам'яній пуповині, що з'єднувала скелі, встановили залізну огорожу — нездоланну, здавалося б, перешкоду на шляху людської цікавості, заздрості й нестримного бажання зазирнути в сусідські таємниці. Так трапилось, що за місяць до описуваних подій на острові, тій його частині, що належала І.О. Крейді, з'явився молодий веселий грек-будівельник з Македонії, який налагодив контакт з працівниками РАС, інколи возив їх до Пірея, де знав різні веселі містечка з гарними дівчатами. Звали цього хлопця Василіос і був він народжений у приазовських степах в Україні в сім'ї місцевих греків. Виїхав разом з батьками до Греції у п'ятнадцятирічному віці, а потім нелегально повернувся до Києва, де закінчив училище військових розвідників. Василіос (він же «Посейдон») закінчив Дрезденський політехнічний інститут, відділення комп'ютерних технологій, але зареєструвався на біржі праці кваліфікованим будівельником, зумів втертися в довір'я менеджера будівельного відділення кіпрського офшорного банку «ROSUKRHELLENIC BANK» — саме у цей час фірма вела будівництво на острові Крейдос.

Трапилось так, що в ніч з 5-того на 6-те липня четверо співробітників РАС затримались у Піреї, бо хтось украв їхній катер, і вони не змогли вчасно повернутися з гулянки на острів, а Василіос весело відпочивав з черговим по станції — смажили на березі моря ягня й пили терпке червоне вино «Деместіна», під впливом якого невдовзі черговий по РАС задрімав; Василіос дбайливо прикрив його теплим коцом з баранячої шерсті й подався в приміщення станції.

Саме в той час, о 1.00 АМ, до острова наближалися дві «черепахи» ВІРУ, які офіційно вилетіли з Евіа у напрямку

Салонік, де мали буцімто заправитися перед тим, як повертатися до Києва.

«Черепахи» йшли на висоті двох метрів над поверхнею моря, в мертвій зоні радару, створеній Василіосом: в центральному управлінні служби електронної розвідки в передмісті Афін тої ночі не було помічено підозрілих пересувань в секторі Егейського моря, за який відповідала РАС о.Крейдос. Орієнтиром для

«черепах» було вогнище, на якому обвуглювалося нещасне ягня. «Черепахи» приземлилися на невеличкому піщаному пляжі. Переговоривши з Василіосом, десантники піднялися вирубленими в скелі сходами і, обминувши РАС дружньої країни, перебралися крізь дірку в залізній огорожі на сусідню скелю, де починалися володіння І.О.Крейди. Пострілами снодійних ампул була приспана охорона палацу, що нагадував полтавську хату: мармурові білі стіни прикривала стріха з натуральної соломи, біля ледве освітленої хати чорнів басейн з лебедями. В сусідньому приміщенні спецназівці підняли з ліжка «старосту», як він себе називав, Никодима, бородатого, схожого на попа кремезного чоловіка, особистого представника Крейди, який, за словами Василіоса, звіряче ставився до найманих будівельників, шмагаючи батогом за щонайменшу провину.

Розмовляли з Никодимом тільки двоє спецназівців, які досконало володіли грецькою. Вони сказали, що спецзагін по боротьбі з наркотиками отримав сигнал — на острові влаштовано перевалочний пункт для турецьких наркотиків.

Никодим спочатку робив вигляд, що не розуміє грецької («Я — Русо! Русіше!» — пояснював він), але коли ствол пістолета МР-50 був устромлений до його рота, і зуби відчули смертельний холод сталі, у Никодима почалося неконтрольоване вивергання сечі, і він згодився відкрити всі приміщення, щоб показати панам, що наркоти на острові немає. Тоді один з бійців заліз у гарячу воду басейна і, відкривши заслонки, почав її спускати. Тут з Никодимом удруге стався приступ сечовипускання. Потурбовані лебеді не злетіли, бо виявилися електронними іграшками, що збилися білим лахміттям у кутку басейна. Коли вода нарешті витекла, спецназівці знайшли у підводній частині замасковані двері й відкрили їх. Командир підрозділу, тягнучи Никодима сходами вниз, у товщу скелі, примусив старосту набрати код і відкрити товсті броньовані, як у банку, двері. Никодима витягли нагору і вштрикнули снодійне.

Тепер за діло взялися хлопці з відділу «Е». Вони перебували в надтаємному серверному приміщенні, в якому потужні комп'ютери працювали в автоматичному режимі з надійністю «п'яти дев'яток». Завдяки цій кімнаті, точніше, завдяки серверу сімейства «Impartiality», Іван Оврамович Крейда здійснював свою владу не тільки над більшістю українських олігархів та політиків, але і над впливовими державними діячами Європи: через сервер пливли потоки інформації про заплутані, незаконні фінансові махінації з відмивання кримінальних грошей через кіпрські банки. Серцевиною сервера була геніальна програма, складена на прохання Крейди напівбожевільним математиком Вассерманом,

який за створення програми отримав дозвіл генерального прокурора покинути єврейський ЗЕК-72 у Меджибожі і виїхати до Ізраїлю. На жаль, літак авіалінії «Майберг і К°» рейсу Київ — Тель-Авів був збитий над Туреччиною індивідуальною самонавідною ракетою. Турки негайно звинуватили в цьому курдів.

Хакери ВІРУ швидко скачували інформацію, одночасно забираючи з квантових комп'ютерів Оріон-Х вінчестери, які ще треба було розшифрувати. О третій годині ночі грецька частина операції «Ахіллесова п'ята» була скінчена, й «черепахи» взяли курс на Салоніки. Разом зі спецназівцями з острова Крейдос відлетів і Василіос.

62.

За два дні до подій на острові Крейдос семеро турецьких молодих плейбоїв, що працювали у фірмі «Слов'янський базар», яка спеціалізувалася на постачанні дівчат-блондинок з ринків Росії, України, Білорусі та Польщі до центрального розподільника в Стамбулі, вирішили відпочити і весело відгуляти коротку відпустку на Егейському морі. Вони вилетіли зі Стамбула до Анкари, звідти до Ізміру, далі на мікроавтобусі по шосе D-300 дісталися містечка Чеше на березі Егейського моря. Зупинившись в брудному тризірковому готелі «Privato Hotel», вони пиячили всю ніч і, брудно лаючись, смакували деталі майбутніх трахань з темноволосими грецькими рабинями на острові Хіос. Блондинки їм набридли. Знали, що прикордонна жандармерія прослуховує розмови в готелях і барах, цікавлячись новоприбулими: адже Хіос, захоплений на початку року Другою турецькою армією месників імені Кемаля Ататюрка, перебуває в зоні воєнних дій, в центрі уваги розвідки ОГБ.

Наступного дня «турецька» група ВІРУ, що складалася з кримських татар під командуванням капітана Заура Хамзина, перетнула на поромі протоку завширшки вісім кілометрів, яка відділяла окупований острів від турецького берега, і висадилась в місті Хіос. Побачили напівпорожнє, зруйноване місто, згарища старого ринку, який колись кипів життям, поліцейські КПП, що поділяли Хіос на сектори. Всюди — на різнобарвних двоповерхових будиночках, на пірсах і складських приміщеннях, від яких йшов нудотний запах гнилої риби. — майоріли червоні, з білим півмісяцем, турецькі прапори й білі з чорними зірками стяги Чорної Орди. На стінах будівель, парканах і вцілілих вітринах написи графіті: «Remember 1822».

В комендатурі не працювали кондиціонери, й турецькі офіцери сиділи в армійських майках трав'янистого кольору, що

потемніли від поту. Молоді люди пред'явили свої анкарські та стамбульські посвідчення і офіційний лист від фірми «Слов'янський базар» — про намір фірми відродити колишню туристичну славу Хіоса і створити на острові мережу казино та кабаре з участю слов'янських дівчат. Офіцерам ця ідея сподобалась. Вони видали Зауру Хамзину перепустку на пересування по острову та допомогли взяти на автобусній станції в оренду старий зелений автобус без вітрового скла, подірявлений кулями. Водій-грек, хоч і взяв охоче гроші — десять глобо, проте вперто не хотів **З НИМИ** розмовляти. Вибоїстою гірською дорогою піднялися до селища Воліссос, над яким на вершині гори домінувала старовинна генуезька фортеця, стіни й башти якої у прозорому блакитному повітрі здавалися особливо похмурими.

Зморені спекою, жахливою дорогою (сорок кілометрів вони подолали за дві години**),** запаморочливими пахощами жасмину, вони були пригнічені враженням, що справив на них концтабір для грецьких полонених, розташований у старовинному амфітеатрі. Грек-водій почав щось гнівно вигукувати й махати руками, але вони його не зрозуміли. Бійці лягли в затінку попід апельсиновими деревами і моментально заснули. Тільки Заур Хамзин — непримітний, сірий і прудкий, мов ящірка, — подався в село, де зустрівся з місцевою акушеркою, старенькою тітонькою Хрисанфою, і довго розмовляв про щось, звіряючи по карті маршрут.

Операція «Ахіллесова п'ята» мала бути синхронізована до хвилини для обох груп, починаючи з 1.00 АМ: координував дії груп на Крейдосі та Хіосі Гайдук з резиденції на острові Евіа.

Рівно опівночі «турецька» група вирушила до генуезької фортеці. Липка спекотна ніч була сповнена стрекотіння цикад і шурхоту кущів, через які продиралися спецназівці. Ще вдень, біля того апельсинового гаю, де відпочивали, у маленькій капличці вони знайшли закладену раніше зброю, шоломи, прилади нічного бачення та електронну апаратуру, залишену для загону грецькими підпільниками, що діяли на острові.

Дістався стін фортеці, спецназівці знайшли на західному боці велику вежу з проламаною стіною. Заур підняв руку. Була перша година ночі. В шоломі командира звучали голоси Гайдука і майора Соркіна з «грецької» групи, а на внутрішній поверхні — дисплеї захисного щитка — висвітилася інформація про ситуацію на острові Крейдос. Коли «грецька» група почала наближатися до володінь Крейди, капітан Заур Хамзин жбурнув камінь усередину вежі.

І одразу ж спалахнули сліпучі прожектори, встановлені

всередині і назовні вежі і пролунали кулеметні черги.

Заур Хамзин крикнув:

— Аллах Акбар! Не стріляти! Я — офіцер Міллі Істіхбарат Тескілаті! Хто тут головний?

Стрілянина припинилася, і через хвилину в проломі вежі з'явився, мружачи очі, офіцер військової жандармерії.

Капітан Хамзин показав йому знак МІТу — національної розвідувальної організації Туреччини: півмісяць на тлі земної кулі.

— Якого біса ви тут робите? — невдоволено буркнув офіцер.

— У нас є агентурні дані, що тут ховаються грецькі партизани. Дозвольте перевірити.

— Ніяких партизанів тут немає, — уперся захисник вежі. Хамзин почав нервувати, бо на дисплеї він побачив, як його «грецькі» колеги відкривають таємний хід у басейні. Час спливав. Хамзин приклав пістолет МР-50 з глушником до паху жандармського офіцера і прошепотів:

— Ти, свиня грецька, зараз яйця твої смердючі відстрелю. Показуй, що тут ховаєте. У мене наказ від самого Саїда Гюндеша. Чув такого?

— Чув, чув, — пробелькотів жандарм. — Це директор МІТу. Але у мене теж є наказ... Ой, боляче... Сержанте, вимкніть прожектори, відчиніть двері!

Світло згасло, всередині вежі відкрилися двері. Не можна було зрозуміти, скільки людей охороняє вежу. Хамзин натиснув на геджеті кнопку з зашифрованим сигналом: двоє зі мною, четверо залишаються назовні. При щонайменшому ускладнені ліквідувати охорону.

Торкаючись стволом пістолету потилиці жандармського офіцера, Хамзин почав спускатися до підвалу. За ним обережно йшли два спецназівця. Внизу було прохолодно — працював кондиціонер. Двоє жандармів грали в нарди, ще двоє спали на казармених двоярусних ліжках. Всього Хамзин нарахував шість спальних місць. Значить, усього — чоловік вісім-дев'ять. Ті, хто грали в нарди, були заскочені побаченим. Один з них кинувся до автомата ІЖ-107, але після неголосного пострілу Хамзина зачепився за табуретку і впав. Кров юшила з його голови.

— Сидіти тихо, — приклав палець до захисного щитка Хамзин. — Хто ворухнеться, — палець показав на жандарма з простріленою головою. — Відчиняй двері.

— Я не можу... не маю права... клянусь Аллахом, — благав жандармський офіцер.

Хамзин розстібнув верхні ґудзики жандармського френча і побачив поруч з військовим жетоном, що висів на грудях офіцера,

ще одну висюльку, схожу на флешку, і зірвав її. Вставив до отвору кодової скриньки — і двері серверного приміщення почали повільно відкриватися. Постріли снодійними ампулами заспокоїли на двадцять годин офіцера та трьох його підлеглих.

У шоломі звучав голос Гайдука, який занепокоєно питав, що сталося, і просив негайно доповісти обстановку. Кібероперативники, що прийшли з Хамзином, уже поралися з комп'ютерами усерверній кімнаті: виявилося, що існує прямий кабельний зв'язок між турецьким берегом, Хіосом та островом Крейдос. Сервер у генуезькій фортеці, про який Гайдуку стало відомо з повідомлень грецької підпільної організації «Пам'ятай 1822 рік» (рік, коли на Хіосі турками було здійснено перший геноцид проти греків). Існували припущення щодо характеру сервера, але ніхто не знав насправді, якого роду інформацію він збирає для добродія Крейди — і чи тільки для Крейди?

Заклавши вибухівку в серверному залі, спецназівці зачинили броньовані двері й почали підніматися сходами до вежі. Ззаду пролунав глухий гуркіт вибуху. Хамзин, який йшов останнім, доповів Гайдуку про успішне виконання операції. В ту ж мить відчув страшний удар у груди і тупий біль у правій руці. Падаючи, зі здивуванням побачив на землі свою руку, що стискала пістолет, і помер, так і не зрозумівши, що сталося.

63.

6 липня 2077 р.
4.00 PM за середньоєвропейським часом
Таємно
Радниці Президента КДПА М. Джеферсон

Вночі 6-го липня розвідувальний супутник Конфедерації «INQUISITIVE», що здійснює моніторинг Егейського моря з прибережними районами Греції і Туреччини, зафіксував пересування двох літаючих об'єктів типу «черепаха» з острова Евіа, де відбувається саміт ОГБ, до острова Крейдос з висадкою десанту на цьому острові. Характер операції незрозумілий. Одночасно у північній частині о. Хіос зафіксовано короткочасне бойове зіткнення, імовірно — операція грецьких партизан проти окупаційного контингенту Туреччини. Більш детальна розшифровка і аналіз отриманої інформації потребує часу.

Надсилаю в порядку інформації з огляду на перебування на о.Евіа Президента Ширлі Ван Лі.

Пол Андерсен, Директор Центральної служби безпеки.

64.

Зустріч Гайдука с президентом Конфедерації Ширлі Ван Лі відбулася в терміналі нового аеропорту, побудованого напередодні саміту ОГБ. Для того, щоб терористи не змогли відстежити графік пересування державних делегацій, від Палацу Глобальної Безпеки до термі налу було споруджено спеціальні пластикові укриття, схожі на шатра, якими накрили шосе: завдяки цьому винаходу, що здавна застосовувався в ООН, під час важливих міжнародних Конференцій пересування VIP-ів складніше стало відстежувати зловмисникам. Гайдук зі своїми товаришами на відкритому електроджипі виглядав смішно у порівнянні з чорними броньованими лімузинами. Але, враховуючи його зустріч з Президентом Конфедерації, підтверджену службами охорони і протоколу Ширлі Ван Лі, його, як виняток, пропустили у десятихвилинному інтервалі коридору безпеки, коли шосе було вільне.

Пластикове укриття було розпечене полуденним грецьким сонцем, всередині шатра не було чим дихати, Невінчаний витирав рясні краплі поту з чола мокрою хусткою, Діма Мочалкін казав, що почувається, наче його засунули до смердючої вовняної шкарпетки баскетболіста, Тенгіз наспівував грузинську пісню, і лише Гайдук пригнічено мовчав, бо навіть попередні дані розшифровок інформації в обидвох серверах, особливо в «турецькому», закликали, ні, наказували йому здійснити військовий переворот, встановити на якийсь час в Україні диктатуру, — хоча чим був режим гетьмана, як не військово-феодальною диктатурою? Згадав чийсь вислів: темрява знищує іншу темряву. Чим його, Гайдукова темрява, буде кращою за попередню? Всупереч усім сумнівам і гризотам совісті, з військовою точністю автоматично став складати плани перевороту. Операція «Ангели безодні». Мета: повалення Існуючого режиму. Засоби: створення КОПОР — Комітету порятунку України.

Члени Комітету: Гайдук, Прядко... Розподіл обов'язків по секторах... Вибір об'єктів атаки... Концентрація сил і засобів... Захоплення центрів інформації...

Незчувся, як в'їхали до підземних гаражів терміналу. Взяв з собою Діму Мочалкіна для запису бесіди. їх ввели до розкішної УІРівської зали: вісім мармурових колон іонічного ордера оточували центральну, овальної форми частину зали, освітленої згори сонячним промінням; стіни внутрішнього периметру були оббиті пурпуровою тканиною з золотим рослинним орнаментом; підлога з мармурових плит сіро-рожевих відтінків давала кожному, хто ступив до зали, відчуття ходи по небу. В дальньому кінці зали стояла статуя Венери. Це не була мармурова копія

постаті з Мілосу, а спогад про неї, постмодерністська композиція зі слонової кістки й золотих пластинок. У центрі зали стояло біле античне крісло, схоже на трон. З двох боків організатори зустрічі встановили по три стільці.

Рівно о 5.30 PM увійшла Ширлі Ван Лі в чорному; непроникне обличчя ховалося за чорною вуаллю. Вона не подала руки Гайдуку, тільки жестом запросила всіх сісти. З нею прийшли Марта Джеферсон і незнайомий чорнявий юнак, мабуть, перекладач.

— Містере Гайдук, чи ви отримали відповідь з Києва на наші пропозиції? — спитала Ширлі.

— Київ вирішив приєднатися до ОГБ, але детальної відповіді ще немає. Завтра відбудеться засідання Ареопагу і РНБ, де буде прийнято остаточне рішення.

— Містере Гайдук, — втомлено мовила Ширлі, — хочу нагадати вам, що це МИ надаємо вам допомогу, а не навпаки. Час спливає, а Україна все ще не визначилася. За даними нашої розвідки, Чорна Орда може почати наступ на Європу у серпні. Якщо ви не виконаєте наших умов, у нас не буде юридичних підстав надати вам військову та фінансову допомогу.

Марта Джеферсон подала Ширлі якусь записочку. Та, відкинувши вуаль, кинула швидкий погляд на записку і опустила вуаль. У чорному жалобному строї, у цій білосніжно мармуровій залі з пурпуровими стінами Ширлі була схожа на героїню давньогрецької трагедії. Було щось театральне, надмірно пафосне в її жалобі. Гайдук навіть крізь сітку вуалі відчував на собі важкий погляд Ширлі.

— До речі, — сказала вона, — в нас є інформація, що хтось з вищого керівництва України підтримує змову Сапатерро проти законного уряду Мексіки і навіть постачає зброю повстанцям. Якщо ці факти підтвердяться, ми будемо діяти без жодних вагань і покараємо винних згідно з американськими законами. Але буде краще, якщо Україна сама викриє і покарає злочинця. І останнє. Я прошу вас якомога скоріше відпустити громадянку Конфедерації Божену О'Коннел. Вона має отримати важливе призначення в Космічному командуванні, — правою рукою вона на мить торкнулася лівого ліктя.

«Ось у чому справа, — подумав Гайдук. — Браво, Ширлі. Класний удар. Нокаут».

Президент Конфедерації Ширлі Ван Лі підвелася з трону. Всі підвелися.

— Протокольне фото, — нагадала Марта.

— Пробачте, так, так. — Ширлі підійшла до статуї Венери. Гайдук і Діма стали по праву руку Ширлі, а незнайомий хлопець і

Марта — по ліву. Гайдук, стоячи поряд

зШирлі і вдихаючи терпкий запах її парфумів — абсолютно чужий, — відчув холодну байдужість до цієї жінки, яка була так схожа на саму себе в минулому, як це золочене гламурне опудало Венери на справжню мармурову богиню кохання. Подумав, що не був ніколи по-справжньому знайомий з Ширлі і, зиркнувши скоса на неї, раптом зрозумів, що вона посивіла.

— Cheers, — сказав фотограф, але Гайдук навіть не зробив спроби посміхнутися.

Коли через кілька хвилин після закінчення аудієнції якась дівчина зі служби протоколу принесла Гайдуку і Мочалкіну голографічні фотографії, виявилося, що на них тільки Діма радісно, по-дитячому всміхався. Всі інші похмуро дивилися в камеру, наче під час жалобної служби. Це було перше в американський історії фото, на якому не посміхався ні президент, ні його почет.

— Хто це? — Гайдук вказав на чорнявого юнака, що стояв на фото поряд з Ширлі.

— Це — син президента Пітер Ван Лі. Ви хіба не знали? Гарний, чи не так? Схожий на свого батька Ендрю Ван Лі. Він студент Массачузетського Інституту Технології. Кажуть, геніальний хлопець.

Частина четверта

ПЕРЕВОРОТ

65.

Засідання Ради Національної Безпеки, присвячене підсумкам саміту в Афінах, проводили цього разу не в палаці гетьмана, а в приміщенні Сенату: багатоярусна будівля Сейму стояла на дніпровій кручі біля старовинного будинку Верховної ради України, перетвореного на музей українського народовладдя.

Гайдук, який повернувся до Києва лише о 3-ій годині ночі, негайно розповів Божені про вимогу Ширлі Ван Лі виїхати до Вашінгтона і обійняти якусь важливу посаду в Космічному командуванні. На це Божена лише стенула плечима і нічого не відповіла. Після двогодинних обійм з Боженою Гайдук прийняв холодний душ, випив чашку подвійного «еспрессо», яке з харчанням, по краплинах випльовувала стара кавоварка, й засів за підготовку до засідання РНБ.

Розумів, що ОГБ поставило перед Україною жорсткі вимоги, і дуже нелегко буде переконати гетьмана та інших членів Аеропагу прийняти їх, але й ОГБ над усе потребувала підтримки України, і це давало надію на досягнення прийнятного компромісу. Гайдук накидав проект головних положень угоди між Україною і ОГБ, який сподівався передати гетьману перед початком засідання. Та з цього нічого не вийшло, бо гетьман був зайнятий — виголошував промову перед учасниками наради працівників тюрем та інших виправних закладів і вручав високі державні нагороди — медалі Свободи — передовикам пенітенціарної справи. В неділю країна відзначала державне свято — День В'язниці.

Тому довелось іти на засідання, так і не перемовившись з гетьманом. Загибель Заура Хамзина — одного з найкращих офіцерів ВІРУ — боляче вразила Гайдука, і він наказав полковнику Семиглазову провести ретельне розслідування всіх обставин «турецької» операції: де, на якому етапі була допущена фатальна помилка, можливо, мала місце зрада?

Гайдук сподівався, що після засідання РНБ пощастить поговорити з гетьманом відверто, розповісти про операцію «Ахіллесова п'ята» і про перші результати, отримані після

скачування інформації з серверів. Для остаточної розшифровки стрімерів потрібен був тривалий час, і тому Гайдук прямо з Евіа відправив Мочалкіна до німецького містечка Гіссен, де в старовинному університеті імені Юстуса Лібіха на кафедрі штучного інтелекту працював давній приятель Гайдука — Вася Костюк, племінник колишнього президента Федеріко-Гарсія Костюка, один з найкращих комп'ютерників світу, винахідник унікальної дешифрувальної апаратури. До Костюка і Мочалкіна мали приєднатися хакери «грецької» і «турецької» груп, щоб разом розшифрувати записи серверних комп'ютерів.

Йдучи до будівлі Сейму по Шовковичній, Гайдук відчув задушливий запах гару: то палали російські ліси й торф'яники, дими з півночі піднімалися високо вгору, застеляючи сонце й викликаючи на берегах Дніпра сутінковий ефект — наче починалося затемнення сонця. Гірчило в горлі, й Гайдук згадав розповіді батька, якому про це оповідав дід: як радіоактивна хмара, що повзла на Київ під час чорнобильської катастрофи, викликала у киян біль у горлі й незвичний металевий присмак.

З нагоди засідання Гайдук вдягнув літній генеральський мундир світло-кремового кольору замість звичайного зручного камуфляжу: гетьман надавав великого значення питанням ***форми*** і ***порядку***.

Встиг перекинутися кількома словами зі своїм першим заступником, генерал-хорунжим Іванишиним, який передав йому таємні зведення про події в світі й Україні за останні три дні. Іванишин словом не обмовився про загибель Заура Хамзина — може, ще не знав?

Гайдук, згідно з регламентом, сів за президіальним столом, праворуч від гетьманського крісла. Затишний зал засідань Сенату був заповнений: прийшли всі члени Ареопагу, крім Голембієвської, яка відвідувала з офіційним візитом Варшаву; в залі зібралося багато незнайомих людей — мабуть, гетьман запросив на засідання чиновників Міністерства закордонних справ та Міноборони.

Всі чекали гетьмана, який запізнювався. Гайдук побачив Фрідмана. Той, виблискуючи скельцями пенсне, байдуже ковзнув поглядом по Гайдукові, наче це була стара шафа в нудному інтер'єрі вбогої контори. Крейда не помічав Гайдука, бо заглибився в якісь папери, іноді роблячи позначки і ставлячи підпис. «Що він підписує? — подумав Гайдук. — Невже смертні вироки?»

«Сьогодні ж, одразу після засідання РНБ, подам у відставку, — остаточно вирішив він. — Так більше продовжуватися не може. Ніяких змов, ніяких переворотів, ніякої політики. Інакше я стану

схожим на цих... Мушу йти звідси, поки не пізно. Поїду з Боженою... Але куди? До Польщі? До Канади? До Австралії? Ось-ось почнеться глобальна війна. Четверта світова. Хіба можна від неї втекти? І що про мене скажуть підлеглі? Боягуз, дезертир».

Раптом побачив, що всі стоять.

Прийшов гетьман. Був він у ясно-червоному жупані кольору свіжої молодої крові, при гетьманському кинджалі у золотих піхвах. Слідом за ним з'явився генерал-полковник Вітольд Ярополкович Клинкевич у чорному жупані, який робив його схожим на ченця. Вітольд подав папку з паперами гетьману і сів по ліву руку голови держави, хоча це регламентом не передбачалося. Гайдук побачив міністра оборони Прядка, який запізнився, і тепер обережно, вибачаючись, пробирався на своє місце, боячись викликати гнів гетьмана.

Але гетьман був налаштований миролюбно.

— Шановне товариство, панове, друзі, — майже сердечно почав свій виступ К-Д. Махун, — сьогодні, як ніколи, нам потрібна єдність помислів і дій, нам потрібна спільна молитва за Україну, за нашу прекрасну Вітчизну, на древніх землях якої народилася індоєвропейська цивілізація. Тут постала козацька демократія, як вища форма народовладдя, яку сьогодні ми творчо розвиваємо в рамках унікального проекту МОРД — модифікованої ритуальної демократії. Завдяки МОРДу ми досягли високого ступеня консолідації суспільства, побудованого на праукраїнських цінностях, найкращим виразником яких є наш національний герой Тарас Бульба.

Дехто в залі перезирнувся, не зрозумівши, куди хилить гетьман? «Відчувається рука Никифора Саливона», — з огидою подумав Гайдук.

— Саме Тарас Бульба, який став архіпе... архетипом українського народу, його ніжної, співучої та героїко-трагічної душі, дав нам приклад відповідальності та жертовності у тяжкі хвилини історичних змагань. Згадаймо його суворий, але справедливий суд над сином Андрієм — зрадником батьківщини, ворогом народу, який уліг чарам ворожої агентки в той час, коли над Україною нависла смертельна небезпека.

Голос гетьмана почав набирати металевого, набатного звучання, і ті, хто знали гетьмана, завмерли в млосному передчутті наближення руйнівного урагану — вершини модифікованої ритуальної демократії, в рамках якої в країні діяли ескадрони смерті, що безжально розправлялися з інакодумцями.

— Тому, — зловісно мовив гетьман, бліднучи лицем, через що вуса здавалися вугільно-чорними (хоча, можливо вся справа була в фарбі «Шварцкопф»), — я інформую членів РНБ про

прийняте мною рішення — зняття з посади, позбавлення всіх воїнських звань і арешт громадянина Гайдука Ігоря Петровича, звинувачуваного в зраді України, підготовці державного перевороту, співробітництві з розвідками кількох зарубіжних держав і в злочинному зв'язку з агенткою легіону «Марс» космічної розвідки Конфедерації Держав Північної Америки. Пане Клинкевич, виконуйте!

На очах завмерлого залу Клинкевич і троє охоронців накинулися на Гайдука, заламали руки й заклацнули наручники. Клинкевич взявся здирати погони з Гайдука і робив це з такою люттю, що відірвав лівий рукав френча.

Гайдук встиг помітити, що незнайомі люди, що він їх побачив у залі засідань, були в однакових сірих костюмах, з однаковими свинячими рилами, наче натягли гумові маски. Людьми цими керував Мережко. Вони оточили щільним кільцем стіл президії, витягнувши важкі пістолети «Крук», хоча на засідання за участі гетьмана було категорично заборонено ходити зі зброєю. Ще Гайдук устиг зустрітися поглядом з гетьманом: здалося, що той злякано й зацьковано дивився, як вовча зграя загризає його улюбленця.

До Гайдука крізь натовп агентів ДерВару пробився Генеральний прокуратор Крейда і зачитав постанову ГЕПРУ про арешт екс-генерала на шість місяців в умовах суворої ізоляції з метою проведення об'єктивного слідства. Одразу після цього на голову Гайдука натягли чорний каптур. «Ось і сонячне затемнення», — подумав він, відчуваючи металевий присмак у роті. То був смак його власної крові, яка лилася з розбитого носа після удару в обличчя. Початок липня удався на славу.

66.

7 липня 2077 р.
22.00

Офіційне повідомлення Канцелярії гетьмана України, розповсюджене на телеканалах України та інших засобах масової комунікації

Сьогодні, сьомого липня ц.р. відбулося чергове засідання Ради Національної безпеки України під головуванням Його

Ясновельможності гетьмана України, генерала армії К-Д Махуна. Обговорювалися актуальні питання зміцнення національної безпеки в контексті змін міжнародної обстановки, а також рішень саміту країн-членів Організації Глобальної Безпеки в Афінах. Проаналізувавши ситуацію, що склалася в світі у зв'язку

з небезпечним загостренням протистояння між державами Чорної Орди і Організації Глобальної Безпеки, РНБ прийшла до єдино вірного висновку — ще раз урочисто проголосити нейтральний статус України, і звертається до всіх країн світу із закликом поважати це рішення.

Немає сумніву, що суверенні народи федеративної України підтримають рішення РНБ як свідчення передбачуваності, миролюбності й послідовності зовнішньої політики УВКФД, як ще один вагомий доказ справедливості безсмертної української національної ідеї «моя хата скраю», що забезпечив нашому народу мир і благоденство в XVII, XVIII, XIX, XX і XXI століттях.

РНБ висловлює переконання, що полум'я глобального конфлікту не торкнеться священної території України і засуджує будь-які спроби втягнути нашу державу у небезпечні альянси, що суперечить національним інтересам країни.

Рада Національної Безпеки прийняла ряд кадрових рішень: за серйозні недоліки в роботі з посади секретаря РНБ та радника гетьмана з питань національної безпеки звільнено Гайдука І.П., з посади міністра оборони (головного військового отамана) — Прядка П.І.. На посаду секретаря РНБ та радника гетьмана з питань національної безпеки призначено генерал-полковника Клинкевича В.Я.

Обов'язки Головного військового отамана взяв на себе особисто гетьман України. Начальником військової розвідки ЗС України призначено генерал-хорунжого Іванишина М.П.

Засідання РНБ продемонструвало непорушну єдність керівництва України і згуртованість навколо лідера нації — гетьмана К-Д. Махуна.

***

7 липня 2077
6.00 PM за київським часом
Таємно
Раднику Президента Конфедерації ДПА з національної безпеки М. Джеферсон

Сьогодні о 10.30 AM до Посольства Конфедерації в Києві зателефонувала громадянка КДПА Б. О'Коннел і повідомила, що до квартири, в якій вона проживає разом зі своїм бойфрендом генералом Гайдуком, радником гетьмана України з національної безпеки, намагаються вломитися якісь люди, які називають себе агентами таємної поліції (ДерВар) і які мають нібито ордер на затримання Б. О'Коннел і на обшук квартири. Б.О'Коннел не відкривала дверей невідомим і просила допомоги Посольства. Я

негайно вислав на місце інциденту бронетранспортер з другим секретарем посольства Мартином Гусаком у супроводі чотирьох морських піхотинців. В результаті активних лій представників Посольства, які погрожували застосувати лазерну зброю підвищеної потужності проти агентів Державної Варти, вдалося об 11.40 АМ вивести Б. О'Коннел з блокованої квартири і, незважаючи на погрози та протидію агентів, доставити її на територію Посольства.

О 1.00 РМ я був викликаний міністром закордонних справ України Р. Фощенком, який вручив мені ноту протесту і в гострих недипломатичних висловах засудив дії Посольства, заявивши, що Б.О'Коннел звинувачується в шпигунстві, а генерал Гайдук у державній зраді й шпигунстві. Фощенко інформував мене, що генерал Гайдук заарештований і знятий з усіх посад.

Я заявив, що справа Гайдука — це внутрішня справа української держави, і Посольство в неї не втручається. Натомість ми не можемо дозволити заарештувати громадянку Конфедерації без надання відповідних гарантій щодо забезпечення всіх її прав — на участь адвокатів, представників Посольства та американських журналістів у слідстві та судовому процесі.

Фощенко був вочевидь розлючений тим, що нам вдалося захистити Б. О'Коннел, і попередив, що такі дії Посольства завдають шкоди стратегічному партнерству наших країн саме в той момент, коли нам так необхідна єдність у збереженні миру і стабільності в Європі. Він заявив, що офіційний Київ не допустить виїзду Б. О'Коннел з території Посольства.

Міністр Фощенко також поінформував мене, що Україна прийняла рішення підтвердити свій нейтральний статус і утриматися від участі в операціях ОГБ проти Чорної Орди, що суттєво змінює геостратегічний баланс сил у регіоні. Складається враження, що у вищому керівництві України відбуваються якісь важливі події, виявом чого є усунення генерала Гайдука з політичної арени.

Що стосується Б. О'Коннел, то вона відмовилася від запропонованого мною варіанту її евакуації з Києва «Back fire» і просила залишити її на території Посольства до з'ясування долі генерала Гайдука.

На момент відправлення листа Посольство заблоковане українськими поліцейськими підрозділами, які нікого не впускають і не випускають з території Посольства без спеціальної перевірки.

Чекаю Ваших вказівок,

Посол Конфедерації ДПА в Україні Джон О'Салліван

67.

Після кількагодинного перебування з залізній скрині, гуркоту і жахливої трясучки (Гайдук навіть був подумав, що його перевозять до харківської євроазіатської міжнародної в'язниці «Дружба народів»), його нарешті вштовхнули до бетонного приміщення без вікон. На стелі поволі крутилися два вентилятори, анітрохи не освіжаючи сперте гаряче повітря. Після довгого перебування в темряві Гайдук мружив очі, намагаючись зрозуміти, куди він потрапив. Боліли зап'ястки, щойно звільнені від наручників. Ні урядового геджета, ні спецназівського годинника на його руках вже не було; на щастя, американський геджет — цей речовий доказ його запроданства клятим американосам — залишився вдома.

— Ти хто? — почув ззаду чийсь хрипкий голос.

Озирнувшись, побачив двометрового, спухлого від пиятики лисого амбала в тільнику і смугастих штанах каторжника.

— А ти хто? — спитав Гайдук і отримав удар в обличчя, від чого знову почалася носова кровотеча.

— Мовчати, — гаркнув амбал. — Тут я питання ставлю. Ти хто?

— Генерал Гайдук.

— Ти ніхто і ім'я твоє ніщо. Запам'ятай. Твій номер сто тринадцять. Пойняв? Ти хто?

— Генерал Гайдук.

Удар в щелепу звалив його на підлогу. Каторжник ударив Гайдука ногою в пах.

— Хто, питаю?

— Номер сто тринадцять.

— Правильно, — задоволено сказав амбал. — Піднімайся. Скидай шмотки. Все скидай. Ну!

Він гидливо підштовхнув ногою залишки подертої генеральської уніформи, труси, шкарпетки і черевики в куток кімнати, до корзини для сміття.

— Ставай там, — показав на протилежну стінку. Взяв шланг до рук й ударив потужним льодяним струменем, доки Гайдук не задубів й колький біль не з'явився в кінчиках пальців.

Амбал посадив замерзлого на кістку Гайдука на холодний металевий табурет, ніжки якого були вцементовані в підлогу, й почав стригти колишнього генерала жахливою ручною машинкою, що не стільки зрізала, скільки виривала волосся. Закінчивши санітарні процедури, амбал кинув Гайдуку сіре лахміття й старі смердючі валянки, халяви яких були коротко обрізані.

— Одягайся.

На тісній куртці з короткими рукавами зліва на грудях було пришито новеньку прямокутну латку: синій трикутник і номер

113. Гайдук знав, що означає синій трикутник: так позначалися найбільш небезпечні агенти ворожих розвідок під час війни.

Увійшли двоє наглядачів у чорних масках з прорізами для очей і чорних халатах, знову надягли на Гайдука наручники і каптур й повели довгими переходами, спусками й підйомами (на сходах він загубив взувачку, і хтось з наглядачів, узуваючи Гайдукові на босу ногу валянок, сказав: «Сука, ще раз загубиш — ногу відірву»). Брязнули засуви, і він опинився в камері розміром 1х2 метри з високою — до чотирьох метрів — стелею, де з круглого отвору, в якому крутився вентилятор, падало скупе штучне світло. Ліжко, що приторочувалося до стіни, й металева параша — все, що тут було. Подеколи віконце в дверях з рипом відкривалося й чиясь рука засовувала до камери легку нанопластикову тарілку з баландою горохового кольору. Камери стеження згори не зводили з Гайдука об'єктивів. Ніяких зовнішніх ознак зміни часу — ні зміни денного світла на нічне, ні наказів про сон чи ранковий підйом. На стукіт Гайдука до залізних, пофарбованих зеленою «танковою» фарбою дверей і вимог надати йому адвоката ніхто не відповідав, і невдовзі

Гайдук втратив відчуття часу, впав у пастку хроноколапсу, зупинки часу.

До їжі, мабуть, підмішували галюциногени, бо його переслідували серійні, моторошно реалістичні видіння: він весь час опинявся у центрі терористичних актів десь у Пакистані чи в Індії, в місиві розірваних людських тіл, в калюжах крові, де розшукував Божену. Гайдук згадав спецдонесення агента ВІРУ про розробки одного підмосковного фармакологічно-технологічного інституту імені 20-річчя НКВД — винайдення психотропного препарату, який вводить у марення пацієнта інформацію про будь-які реальні події — від сексуальних сцен до жахливих авіакатастроф чи терористичних актів, у комбінації з наркотиками препарат міг викликати почуття глибокої депресії — аж до спроб суїциду, невгамованого жаху чи, якщо треба, екстатичної ейфорії.

Нарешті, на п'ятий чи на сьомий (за його підрахунками) день Гайдука повели на допит. Це була порівняно простора кімната зі штучним освітленням і досить свіжим повітрям. Гайдука всадовили за довгий стіл обличчям до великого вікна-дзеркала, за яким ховалися ті, хто спостерігав допит. До кімнати увійшла людина у мундирі ГЕПРУ й білому каптурі з прорізами для очей. «Український Ку-Клукс-Клан в дії», — подумав Гайдук. Людина представилася радником юстиції першого рангу генералом Бєляєвим, і Гайдук одразу згадав «тандем Беляева — Черняева», описаний у всіх підручниках з ведення слідства: це була метафора

«доброго» і «злого» слідчого.

Беляев і справді виявився «добрим»: спитав Гайдука про самопочуття, поцікавився, чи не має претензій до умов перебування, але на вимогу зустрітися з адвокатом показав йому відповідну статтю Карного Кодексу, яка забороняла, в інтересах нерозголошення таємниці слідства, допускати ***а***двокатів до підозрюваних у скоєнні особливо тяжких державних злочинів. Зітхнувши, Бєляєв, наче вибачаючись, сказав, що Гайдукові хазяї американці чинять те ж саме на базі Гуантанамо, базі Менсфілд і в штаті Юта. Він довірливо повідомив підслідному, що практикувався свого часу в тюрмі штату Юта і дуже схвально ставиться до американського досвіду «прання душ і мізків». Тому запропонував добровільно піти на співпрацю зі слідством і щиросердно відповісти на п'ять запитань — якомога детальніше, з прізвищами, фактами, датами, сумами.

1. Хто був ініціатором змови проти гетьмана України, хто її очолював, хто входив до КОПОР (Комітету порятунку України), якою є організаційна мережа змови, яка дата державного перевороту була намічена змовниками.

2. Коли і як Гайдук був завербований Центральною службою безпеки Конфедерації, Розвідувальним Бюро ОГБ, МІ9 та департаментом контррозвідки Швейцарії? Які державні таємниці видав Гайдук ворогу, які суми винагороди отримав і де їх тримає. Яку роль грала агентка Космічної розвідки Конфедерації Б. О'Коннел у вербуванні Гайдука;

3. Хто санкціонував проведення операції «Ахіллесова п'ята», яка її мета, що досягнуто в результаті операції, чому загинув капітан Заур Хамзин, де зберігаються носії інформації, вилучені з серверних комп'ютерів;

4. Чому Гайдук убив підполковника Безпалого, хто допомагав йому в цьому;

5. На якій підставі збирав Гайдук компроментуючі матеріали на керівників держави, хто санкціонував ці дії, де зберігаються файли?

— Звичайно, — люб'язно повідомив Бєляєв, — публічно проти вас будуть висунуті звинувачення в корупції та використанні службового становища в особистих цілях і нанесенні державі збитків в особливо великих розмірах. Народ наш дуже любить таке читати. І дуже довіряє цим матеріалам. Уже готується телефільм про ваші закордонні маєтки, серія інтернет-публікацій та статей в газетах про використання державного транспорту, про продаж передових українських технологій за мільйони глобо, про ваше сексуальне розпутство і розбещення малоліток. Після цього, генерале, шибениця здасться вам найкращим виходом із ситуації.

За ці три дні, що ви відпочивали в ізоляторі, ми провели величезну роботу. Допитано сотні свідків у вашій справі, заарештовано десятки ваших поплічників, членів КОПОР.

Він обернувся до вікна-дзеркала і клацнув пальцями. Двоє наглядачів у чорному затягли до кімнати закривавленого, майже непритомного генерала Прядка. Синці під очима виглядали як чорна маска на маскараді і свідчили про травми мозку.

— Повторіть, Прядко, що вам відомо про змову і про роль Гайдука, — наказав Бєляєв.

— Ігоре... Петровичу... пробачте мені... —ледве ворушив губами Прядко, — я їм все сказав.

— Що все?

— Все... про нашу змову... вони і так все знали.

Прядка волоком витягли зі слідчої кімнати.

Бєляєв був задоволений цією сценою і весело спитав:

— Ну то що, генерале? Колотися будемо? Давайте, голубчику, не тягніть... У мене кава є бразільська, запашна... Пишіть явку з повинною, а тоді й кавусю вип'ємо. Ви курите? Є кубинські сигари.

— Fuck you, — сказав Гайдук. — Ти ці сигари від Сапатерро отримав? Ти в списках, пам'ятай.

Від такого нахабства Бєляєв сторопів, схопився за ку-клукс-кланівський балахон, наче намірився його скинути, щоб не заважав дихати в хвилину святого обурення.

— Ти... ти... американський пиндюк... будеш мені погрожувати? Та я тебе... — він махнув рукою у вікно й гукнув:

— Черняєв... візьмись за цього...

— Слухай мене, блазню, — сказав Гайдук. — Негайно передай Крейді, щоб прийшов сюди. Я маю для нього погані новини. А якщо ця мразь, — він кивнув на Черняєва в чорному мундирі з чорним каптуром на голові, який вже закасував рукави, — торкнеться мене, новини для Крейди будуть ще гірші. Зрозумів?

— Так точно, — розгублено сказав Бєляєв, пойнятий страхом, що його втягують у грізне й незрозуміле протистояння, в якому можна втратити все. Адже з того боку вікна-дзеркала стояв сам Іван Оврамович Крейда, й невідомо було, чи можна ігнорувати погрози цього американського пиндюка? Бєляєв (справжнє прізвище якого було Опришко) вирішив виграти час і порадитись з самим Генеральним Прокуратором: врешті-решт, нікуди цей Гайдук не дінеться від найсправедливішого в світі українського правосуддя.

Він жестом наказав Черняєву (прізвище якого було Дзагоєв) вийти з кімнати і, вірнопіддано дивлячись у вікно-дзеркало,

оголосив:

— Перерва. Дайте підслідному води.

Бєляєв вийшов до сусіднього приміщення — радитись з Крейдою. Гайдук жадібно випив теплу хлоровану воду. Його мучила думка про Божену: що з нею? Невже через годину її приведуть на очну ставку в такому ж стані, як бойового генерала Прядка? Чи подіє Гайдуків шантаж на Крейду, який чудово розуміє, яку загрозу становить втрата серверів на Крейдосі та Хіосі.

Шантаж не подіяв. У сусідній кімнаті було прийнято рішення не піддаватися на погрози Гайдука, не йти на контакт з ним, а знищивши будь-яку волю до опору, якомога швидше домогтися повного визнання ним усіх звинувачень.

До слідчого приміщення ступили Черняєв і двоє помічників. Гайдук відчув удар гумовою палицею по голові, від чого втратив свідомість. Коли прийшов до тями, вже лежав, прив'язаний липкою стрічкою до стола. До мошонки підвели електроди і боляче защемили їх. Спеціальним реостатом Черняєв підвищував напругу струму — біль ставав нестерпним, вогонь охоплював низ живота, по тілу хвилями прокочувались судоми, і здавалося, що мозок теж був охоплений полум'ям. Тільки одна рятівна думка зростала і утверджувалася в цьому вогняному хаосі, у цих смертних муках. Думка ця — ВИЗНАТИ ВСЕ, припинити муки. Він уже був готовий прошепотіти катам, що визнає вину, все, що скоїв колись і чого ніколи не робив, але голосу не стало — і він утратив свідомість.

— От блядь симулянтська, — сказав Крейда Беляеву. — Як паскудити, він герой. А як перед батьківщиною відповідати — одразу на той світ тікає.

Крейда сидів за маленьким столиком, що стояв упритул до вікна-дзеркала, й апетитно уплітав галушки зі шкварками, від чого скло вкрилося легеньким туманцем, довелося рукою прочищати, щоб краще бачити, як карається ворог української військово-козацької федеративної держави.

— Лікаря викличте, до тями його приведіть, — дав команду Крейда. — Інтелігент сраний. І продовжуйте допит. Якщо треба, пресуйте його всю ніч. Я йому покажу «Ахіллесову п'яту».

— Слухаюсь, — виструнчився Бєляєв.

68.

12 липня 2077 р
Вашінгтон, 10.00 AM
Його Високоповажності Гетьману України К-Д. Махуну

Сер,

Мене надзвичайно занепокоїли події, що сталися в Києві 7 липня цр. Маю на увазі спробу заарештувати громадянку Конфедерації Держав Північної Америки Б. О'Коннел за цілком фальшивим звинуваченням у шпигунстві проти України. Б. О'Коннел — офіцер-аналітик Космічного командування КДПА, яка героїчно працювала в складі експедиції на Марсі і ніякого відношення до розвідувальних операцій на Землі не має. Я з нетерпінням очікую повернення Б. О'Коннел до Вашінгтона для продовження її важливої місії.

Що стосується арешту генерала Гайдука і висунутих проти нього звинувачень, я, всупереч традиції не коментувати справи розвідувального співтовариства Конфедерації, офіційно заявляю Вам: ретельна перевірка показала, що Гайдук ніколи не був і не є агентом жодної американської розвідувальної служби. Більше того, ми високо цінуємо його внесок у розвиток американсько-українського стратегічного партнерства, особливо в час, коли нас повинні єднати спільні безпекові інтереси. Під час нашої останньої зустрічі на саміті Організації Глобальної Безпеки в Афінах 6 липня ц.р. генерал Гайдук інформував мене про прийняте Україною важливе рішення приєднатися до ОГБ для організації спільних дій проти агресії Чорної Орди. Яким же було розчарування учасників саміту, коли наступного дня ми дізналися про раптову зміну курсу української політики на 180 градусів й посилання на нейтральний статус держави. Доля таких нейтральних країн, як Туркменістан, Кувейт, Арабські Емірати, які стали жертвами агресії з боку Чорної Орди, переконливо свідчить, що нейтральний статус не може захистити жодну країну від зазіхань Чорної Орди.

У зв'язку з ситуацією, що склалася, Конфедерація Держав Північної Америки разом з союзниками по ОГБ вирішила невідкладно здійснити такі заходи:

1. Заморозити кредити на суму 100 млрд. амеро, виділені Україні Глобальним Резервним Фондом.

2. Припинити постачання в Україну всіх видів зброї та високотехнологічнихтоварів (комп'ютери, засоби комунікацій, робототехніка).

3. Припинити постачання представницьких автомобілів та «черепах» класу «преміум» і предметів розкошу для правлячих кіл України.

4. Заморозити рахунки представників правлячої еліти України в банках країн-членів ОГБ (список додається).

5. Закрити кордон між країнами-членами ОГБ і Україною.

6. Заблокувати Посольство України у Вашінгтоні до вирішення питання з вільним виїздом Б. О'Коннел.

Також вимагаємо від Вас негайно провести слідство щодо одного з високопоставлених керівників України (довідка додається), який підозрюється у підтримці мексиканського наркобарона Сапатерро, котрий очолив антиурядове повстання і намагається розпалити громадянську війну на території кількох північноамериканських штатів.

Сподіваюсь, пане Гетьмане, що Україна, незважаючи на всі зупинки і вагання, приєднається до сім'ї демократичних націй перед лицем смертельної загрози самому існуванню цієї древньої європейської країни.

Ширлі МакДоул (Ван Лі)
Президент Конфедерації Держав Північної Америки

69.

Другу передвечірню годину поспіль гетьман Махун сидів, згорбившись, за письмовим столом, вдумуючись у текст послання президентші Ширлі Ван Лі, цієї клятої курви, яка спочатку заморочила голову Гайдуку, потім схопила за яйця отого косоокого, якого вивела у президенти, потім його вбила, а тепер залізла до Овального кабінету й намагається керувати світом і, зокрема, козацькою незалежною Україною. Почорнівши від гніву, хотів дати відповідь цій бляді у стилі листа запорозьких козаків турецькому султану, щоб знала наших перцьословів і боялася.

Але в ту хвилину, коли збирався покликати до себе особистого спічрайтера Никифора Саливона, який напам'ять знав Гоголя, щоб гідно відповісти цій пиндюрці, пролунав сигнал найпотаємнішого каналу зв'язку. Роздратовано схопив слухавку і, думаючи, що це Вітольд Клинкович, гукнув:

— Що тобі, йолопе! Я зайнятий. — І почув тихий голос Фрідмана зі зловісним індонезійським акцентом:

— Ти що собі дозволяєш, старий мудак? Хочеш — завтра тебе не буде на танкодромі?

— Вибач, Рафа, дорогий, я не думав, що це ти... Що сталося?

— Ти питаєш, що сталося? А те, що перекрили кордон між Україною і ОГБ, мої автопоїзди стоять. І я несу шалені збитки за кожну добу простою. А ти слухаєш цю «галушку» шитову і заводишся з Америкою? З нормальними людьми, які дають тобі гроші? Йоцем-фіц, Наполеон бронетанкових військ шитовий.

— Рафо, Рафо, побійся бога, — благально мовив гетьман.

— Я бога боюся. Свого Бога. А ти хочеш, щоб завтра відключилися всі комп'ютери, і ти пролетиш зі своєю «черепахою», як фанера над Парижем, і зникнеш з усіх радарів...

— Це не «галушка», — нарешті наважився видати таємницю

гетьман.

— А хто? Сам Кара-хан, який помирає зараз у великих муках?

— Ні. Сірий Князь. Це його наказ.

Фрідман змовк, перетравлюючи це повідомлення. Нарешті він перервав мовчання:

— Це помилка. Треба його переконати...

— Він розлютився на Гайдука. Той щось накоїв у Греції. Перерізав йому Ахіллову п'яту.

— Мені плювати на Гайдука. Так йому і треба. Він зрадник, — карбував слова Фрідман. — Але кордон треба відкрити, з Ширлі Ван Лі треба дружити.

Після цієї розмови гетьман передумав кликати Никифора Саливона і знову заглибився у лист президентші. Невдовзі пролунав новий сигнал каналу №1, яким мали право користуватися члени Ареопагу, Клинкевич і, звичайно Князь. Тепер гетьман був обережний:

— Слухаю вас уважно.

Почув низький, сексуально звабливий голос Індіри Голембієвської.

— Що у вас за бардак у Києві, пане гетьмане? (Колись, у кращі часи, вона звала його «Кузею»). Я застрягла у Варшаві, кордон закритий. Літак не випускають. Мені що, створювати тут уряд в екзилі? Ви що, хочете, щоб завтра Чорна Орда стояла на Батиєвій горі? Показилися, чи що?

— Інді, — ніжно, як у давні часи, сказав гетьман . — Дірочко, не нагнітай... Все буде добре. Я зараз працюю над цим. Передавай полякам братерський привіт. Цілую.

Він поклав трубку, цілком задоволений своїм дипломатичним хистом, і одразу ж покликав до себе Клинкевича і Мережка. Страх і огида підповзли до горла гетьмана, коли побачив випещені пальці Вітольда Ярополковича з перламутровим манікюром і згадав, як Клинкевич рвав погони з Гайдукового френча. Мережко чомусь не поліз цілуватися, не став засмоктувати гетьманові губи, як робив це зазвичай.

— Читайте, — гетьман передав їм текст послання Ширлі Мак Доул (Ван Лі). «Як швидко вона відхрестилася від свого жовтопузого», — подумав з гіркотою, наче йому шкода стало Ендрю Ван Лі, тіло якого з переламаними шийними хребцями упокоїлося на китайському цвинтарі у Ванкувері, звідки походив п'ятий президент Конфедерації.

— Це звичайнісінький шантаж, — зневажливо відсунув послання Клинкевич. — Через два дні вони забудуть про всі погрози. Не піддавайтеся, батьку. Ці гнилі демократії поважають тільки силу. В них немає лідерів такого масштабу як ви, батьку. І

кордон відкриють, і кредити дадуть, і посольство розблокують. Вчіться, батьку, в Гітлера, Сталіна і Кара-хана — їхній твердості й послідовності.

— Я чув, що Кара-хан помирає, — сказав гетьман.

Клинкевич щиро обурився:

— Брехня, батьку. Вчора Чингіз-Сарай оголосив, що тільки-но завагітніла тридцять восьма дружина Кара-хана.

Уявляєте, яка в нього апаратура? Це буде вже сто сорок восьма дитина!

Мережко був обережніший:

— Цього не можна ігнорувати, — передав він послання гетьману. — Треба йти на поступки в дрібницях. І залишатися твердими в стратегічних речах. Ну, наприклад, нащо нам здалася ця Божена О'Коннел? Вона племінниця Марти Джеферсон. Віддайте її нах. Пригальмуйте трохи Крейду. Є інформація, що дах у нього поїхав, може замордувати Гайдука. А Гайдук нам ще потрібний. Він знає дуже багато. І під час допиту вже погрожував Крейді, що невдовзі може вибухнути бомба...

— Яка бомба? — занепокоївся гетьман.

— Інформаційна. А ми не знаємо, що в ній закладено. Тому з Гайдуком треба грати більш тонку гру. Забрати цих м'ясників. Пообіцяти Гайдуку щось позитивне взамін за його співпрацю з нами...

— Може, ти і правий, — гетьман задумливо погладив бронзову лисину Черчілля, подумавши, що цьому рудому англійському лорду було набагато простіше керувати країною, бо ніякій король чи князь не стояли над ним і не заважали приймати ключові рішення.

— І ще одне, Ваша Ясновельможність, — докінчував свою думку Мережко. — Гайдук тепер у нас в руках, він не становить для вас ніякої загрози. Ми його скомпрометуємо по повній програмі і знищимо, коли захочемо. Але тільки він може відкрити, хто підклав вам таку свиню — уклав союз з Сапатерро, пішов на постачання зброї. Ми що — Росія? Чого ми ліземо в Америку? Нам своїх проблем не вистачає?

— Не треба так, — невдоволено ворухнувся Клинкевич. — Це не доведено. Може, це провокація американосів? Щоб нас залякати?

Мережко підвівся.

— Дозвольте йти, Ваша Ясновельможність?

— Ідіть, — дозволив гетьман. — Інформуйте мене по Гайдуку.

— Слухаюсь.

Провівши поглядом директора ДерВару, гетьман глянув з докором на Клинкевича.

— А він має рацію. Підставили ви мене, бляді. А тепер сиди у

цьому гівні, — він роздратовано відкинув послання Ширлі Ван Лі. — Що дав обшук квартири Гайдука? Чи знайдено докази його участі в підготовці перевороту?

— Квартира чиста. Але Прядко дав покази...

— Прядко, Прядко, — сумно зітхнув гетьман. — Він прекрасний генерал, але страшний боягуз. Блискуче планував операції, але коли наближався час наступу, в нього починався пронос. Це називалося «синдром Прядка».

Він засміявся, зрадівши зустрічі зі старими спогадами, і наказав Клинкевичу негайно викликати Крейду.

70.

13 липня 2077
10.00 Київського часу
Таємно
Її Високоповажності
Президенту Конфедерації Держав Північної Америки Добродійці Ширлі МакДоул (Ван Лі)

Шановна пані Президент!

З великою увагою і розумінням у державних колах України було зустрінуто Ваше останнє послання, яке сприймається нами як вираз дружніх почуттів до України, як стремління зміцнити стратегічне партнерство між нашими країнами.

Насамперед, хочу розвіяти певне непорозуміння щодо так званої «раптовоїзміни курсу України на 180 градусів». Наважусь Вас запевнити, що ніякої зміни курсу не сталося,

бо ми трактуємо поняття «нейтралітет» не як мертву догму, а як гнучкий інструмент зовнішньої політики України в нинішній складній міжнародній ситуації.

Україна не змінила своєї принципової позиції щодо співпраці з ОГБ у зміцнені миру і світової безпеки перед лицем агресивних приготувань держав Чорної Орди.

Україна залишається вірною своїм союзницьким зобов'язанням і в цьому плані ми знову підтверджуємо нашу позицію, висловлену генералом Гайдуком під час зустрічі з Вами в Афінах.

Щоб остаточно вичерпати прикре непорозуміння, я приймаю таке рішення:

1. Україна готова негайно відновити таємні переговори з ОГБ щодо політичних, фінансових і військово-технічних умов співробітництва в сфері безпеки.

2. Ми готові розглянути пропозиції ЕллаПолу щодо вступу України до цієї організації.

3. Ми негайно припиняємо блокування Посольства Конфедерації

в Києві і гарантуємо вільний виїзд громадянки Конфедерації Б. О'Коннел з території Посольства і України

4. Ми забезпечимо справедливий і прозорий суд над гр. Гайдуком і, незважаючи на тяжкість обвинувачень, готові допустити до суду американських юристів.

5. Я розпорядився створити комісію для розслідування справи щодо співпраці високопоставленого українського чиновника з наркобароном, міжнародним злочинцем Сапатерро. Будемо вдячні американській стороні за надання допомоги українським правоохоронним органам в цьому питанні. У разі підтвердження підозр, злочинець буде суворо покараний і переданий, якщо треба, силовим структурам Конфедерації.

Ще раз прошу Вас, пані Президент, якомога швидше відмінити запобіжні заходи проти України (пп.. 1, 2, 3, 4, 5 і 6 Вашого листа).

З глибокою повагою — Гетьман України

К-Д. Махун.

71.

Гайдука, як під час жовтої лихоманки, переслідувало одне і те ж марення: він здирав з себе власну шкіру, так, наче скидав водонепроникний костюм аквалангіста. Шкіра здиралася з пекельним болем, а його тіло, позбавлене шкіри, скидалося на анатомічний препарат, складений з червоних лискучих м'язів і білих сухожиль. Тоді Гайдук брав до рук власну шкіру й шукав на ній якесь особливе татуювання, спеціальний шифр, який вказав би, де сховані його файли і та інформація, що була отримана в ході операції «Ахіллесова п'ята». Шукав, але не знаходив. Це повторювалося десятки разів у різних варіаціях: то йому допомагала Божена, вся скривавлена, іншим разом генерал Прядко здирав свою шкіру і пропонував її, як жовту ганчірку, яку треба було розтягти на огорожі Гайдукового будинку у Вашінгтоні, й уважно, сантиметр за сантиметром, вишукувати ці кляті позначки. Інколи прилітав дрон, який кружляв навколо, і тоді Гайдук, замерзаючи без шкіри, намагався затулити тулубом те місце, де мав бути шифр. Але шифру не було, хоч Гайдук пам'ятав, як Божена, сидячи в нього на спині голою (він відчував на лопатках її вологе тепло), татуювала номер на внутрішній поверхні стегна. Одного разу йому наснилося, що шкіра, яка сушилася біля багаття на березі Рогульки, зайнялася, спалахнула, почорніла й розсипалася чорною сажею — і Гайдук заплакав, бо став беззахисний і жалюгідний, мов людина без одягу і без документів, без ідентифікаційного номера, без прізвища, без минулого, без землі, яка б його пам'ятала. І без майбутнього.

Він плакав довго і безнадійно, доки не прокинувся в

покійницькій — так йому здалося. Навколо нього купчились якісь люди, мабуть, прозектори, в такому ж сірому дранті, й уважно вивчали його труп. Він був переконаний, що шкіри на ньому немає, що вона зникла, і від того знову гірко заридав.

— Ти хто? — спитав його літній чоловік з сивою борідкою, схожий на головного прозектора.

— Я — сто тринадцятий, — ледве видихнув Гайдук.

— Та ти не бійся, ми свої, — засміявся сивобородий. — Хто ти?

— Сто тринадцятий, — уперто повторив Гайдук. — Де моя шкіра?

— Ти що — замерз? Шкіра при тобі. А тут жахлива спека. На, прикрийся, — незнайомець кинув Гайдукові в ліжко драну ватяну ковдру.

— Де я? — спитав Гайдук.

— Ти — в камері смертників, — весело інформував бородань. — Та ти не переживай. Це тимчасово... Що з тобою? Тобі погано? Може, води дати? — занепокоївся він.

— Ні, — підвівся на ліжку Гайдук. — Нічого не треба. Я сам.

Він вставив стопи до валянок, накинув на плечі ватяну

ковдру, але сил піднятися не стало. Ноги тремтіли. Порахував співкамерників — їх було п'ятеро. Двоє лежали на ліжках горілиць і не брали участі в камерному житті. Ще двоє сиділи навпочіпки попід стіною, як роблять це пацієнти психушок. І тільки жвавий чоловік з сивою шкіперською борідкою, який виявив до Гайдука зворушливу турботу, весь час рухався, розмовляючи то з самим собою, то з мовчазними співкамерниками. Гайдук згадав золоте правило Мережка: перший сусід по камері, котрий звернеться до тебе, — підсадна качка.

— Ти що тут робиш? — спитав він підозріливо бороданя.

— Я — професор Бураго. Чув?

— Ні.

— Ніхто не чув, — трагічно-плаксивим голосом повідомив професор, сідаючи перед Гайдуком. Від нього йшов сморід, як від старого пса, Гайдуку здалося, що в професора жовті собачі очі. Бураго притишив голос:

— Послухай, сто тринадцятий. Післязавтра мене ведуть на шибеницю. А ці двоє, — він кивнув на тих, хто лежали на ліжках, — йдуть на смертну кару сьогодні вночі. Слухай мене уважно. Я тобі довірю свою таємницю, бо немає більше кому. Я був директором одного з найбільших українсько-російсько-німецьких дослідницьких інститутів. Інкомнац. Чув цю назву?

— Ні.

— Що ж це таке? Післязавтра мене не буде, а ніхто так і не знатиме про справу мого життя.

Він хотів патетично вознести руки до неба, але верхнє ліжко завадило йому зробити це, і неба в камері не було.

— Це був один з найважливіших у державі інститутів. Він мав відділення в Москві, Берліні, Мюнхені, Вінниці, Магадані... так... я не брешу, навіть у Магадані. Найкращі професори, доктори наук, архівісти... Що означає ІНКОМНАЦ? Інститут вивчення комунізму і нацизму, їхньої багатющої, безсмертної спадщини. У нас був власний логотип: у білому колі — червона зірка, всередині якої дуже майстерно було вписано чорну свастику. Коли нацизм і комунізм було повалено, людство скоїло страшну помилку: воно вирішило раз і назавжди забути, викреслити з пам'яті все, що було винайдено КомНаці. О, повір, сто тринадцятий!

Професор Бураго підніс вгору брудний вказівний палець і довго цим пальцем комусь погрожував.

— Повір мені, сто тринадцятий. Це була фатальна помилка. Бо і комунізм, і нацизм збагатили світову цивілізацію неймовірними скарбами, захоплюючими відкриттями, безсмертними технологіями! На щастя, знайшлися люди, які зрозуміли, що такі скарби не можна втратити, це буде злочин перед людством, — і сімдесят років тому комуністичні і нацистські ідеологи провели історичну зустріч у Ваймарі і домовилися про створення інституту. Звичайно, це все робилося в повній таємниці від урядів ліберально-демократичних придурків. Інститут запрацював. Але справжнього розквіту він досягнув під моїм керівництвом... Бо мої попередники вивчали речі досить примітивні. Способи вбивства людей, методи фізичних тортур... Ні, я не кажу... ти не думай, що я проти. В КомНаці були історичні відкриття, справжні прориви в цій сфері. Але я збагатив наукову тематику, розширив безмежно горизонти пізнання. Я переакцентував фізичні методи — всі ці постріли в потилицю, газові камери, тортури електрошком, — вони нічого не варті.

— Bullshit, — сказав Гайдук, подумавши, що все це варте уваги людської цивілізації, якщо вона хоче хоч трохи ще проіснувати.

Очі професора Бураго жовтими вогниками світилися в затінку, що його створювало верхнє ліжко:

— Я відкрив два нові відділення Інкомнацу. До відділень смерті і тортур додав департамент страху й лабораторію дифамації політичних суперників. Ти мабуть не знаєш, бо ніхто цього не знає, але Ленін був Антихристом. Ми знайшли відповідні документи в Мавзолеї — анатоми знайшли в Леніна хвіст... Це був геніальний Антихрист, бо мільйони людей повірили в його

пришестя. Думали — це Христос. Він показував людям дірки у долонях. Казав — це від цвяхів. А це Каплан йому прострелила... Так ось... про що я?

— Нові відділення Інкомнацу, — нагадав Гайдук.

— Так, так. Геніальним витвором Леніна була Чека. Польський романтизм, єврейська пасіонарність, російський кривавий тероризм — все зійшлося в цьому проекті. Вперше в світовій історії ЧК-ГПУ-НКВД став не просто поліцейським репресивним органом, а могутнім генератором ірраціонального страху. Ще до того, як людей заарештовували і вбивали, вони вже боялися. Тремтіли від страху. Спалювали свою волю до опору. Були готові зламатися, визнати свою провину.

— Ну і що? — спитав Гайдук.

— Як «ну і що»? Ми почали вивчати страх. У комуністичному і нацистському варіантах. Як його генерували і як розповсюджували. Ми видали п'ять томів «Анатомії страху». Ми не дали загинути цій безцінній спадщині. Ми знайшли цілу Атлантиду страху і повернули її людям. Не було більшого бестселера, ніж наша «Анатомія»... її купували всі держави, вивчали в поліцейських академіях світу. Скажімо, страх помилитися, заплутатися при написанні автобіографії, заповненні анкети. Страх загубити перепустку і втратити при цьому життя. Страх не отримати довідку про місце проживання. Страх за кожне сказане колись слово... Як можна було все це забути? Над цим працювали кращі уми двох найпрекрасніших імперій у світі!

Але найбільш перспективними виявилися дослідження лабораторії дифамації. В цій лабораторії висіли портрети Геббельса і Вишинського, вчені вивчали газети «Правда» і «Фолькіше беобахтер» — рік за роком, сторінку за сторінкою. Всі надбання, всі винаходи червоної зірки та чорної свастики ретельно фіксувалися, систематизувалися й були опубліковані нами у великій «Книзі Очорнення». І ти знаєш, яке відкриття зробили наші фахівці? Його навіть висували на Нобелівську премію…

Гайдука почав дратувати цей параноїк — це було першою ознакою того, що почався процес одужання.

Не дочекавшись відповіді, професор Бураго схвильовано продовжував:

— Методи очорнювання, винайдені КомНаці, по-справжньому розкрили свій потенціал тільки тепер, в епоху глобальних комунікацій. Якщо колись ви казали, що комісар Єжов — педераст чи педофіл, це чули десять — двадцять тисяч чоловік, і вірили цьому тисяч п’ять. Сьогодні це почує мінімум два мільярди людей, й повірить один мільярд. Я відкрив один з

фундаментальних законів світу: перехід маленького, безсилого СЛОВА у величезне глобальне ЯВИЩЕ. Це — закон професора Бураго! Запам'ятай цей закон!

У цей момент двері камери зі скреготом відкрилися, й на порозі став наглядач, одягнутий у байковий халат мишиного кольору, без будь-якої маски на голові, й погрозливо гукнув:

— Гей, Бураго, мать твою… Ти чого, псих ненормальний, порядок порушуєш, підар вонючий! На вихід!

Бураго заметушився, підскочив від страху й несподіванки, вдарився головою об залізну раму верхнього ліжка, кинув прощальний погляд на Гайдука й вийшов, звично заклавши руки за спину. Наглядач тим часом зупинив свій погляд на в'язнях, що сиділи попід стіною.

— А ви чого розсілися, мать вашу, ледарі грьобані. Кому було сказано — винести цих мертвяків з камери! Виконуйте! Починайте з Прядка!

Співкамерники Гайдука полохливо підвелися й кинулися до ліжка, на якому лежав покійник, схопилися за кінці простирадла, що ледь не тріснуло під вагою тіла, й потягли його до дверей.

Гайдук хотів допомогти, але наглядач зупинив його, і коли в'язні зникли в коридорі, тихо сказав:

— Вам не треба цього робити, Ігоре Петровичу. Вам привіт від Григорія. Вас переводять до лікарні.

72.

12 липня 2077 р.

Таємно

Спецдонесення агента Державної Варти Псевдо «Професор Бураго»

Зустрівся з підслідним Гайдуком І.П. в камері для помираючих у момент, коли він вийшов з термінального стану і, не розуміючи, що з ним відбувається, був гранично відвертий. Поставив йому ряд запитань, на які одержав наступні відповіді:

ПИТАННЯ: Хто ви?

ВІДПОВІДЬ: Маршал Гайдук, Гетьман України, диктатор сірих бригад.

ПИТАННЯ: Що вас привело сюди?

ВІДПОВІДЬ: Злочинна кліка Махуна-Крейди, яка боїться викриття своїх злочинів перед українським народом.

ПИТАННЯ: Що збиралися ви робити з Махуном-Крейдою в разі перемоги?

ВІДПОВІДЬ: Було б проведено відкритий судовий процес і винесено справедливий вирок: смерть на шибениці.

ПИТАННЯ: Хто входив до організації змовників?

ВІДПОВІДЬ: ВІРУ, Міністерство оборони, весь український народ.

ПИТАННЯ: Яка мета перевороту?

ВІДПОВІДЬ: Утвердження демократичної диктатури та ліберальної тиранії, побудова рабського суспільства в Україні.

ПИТАННЯ: Хто вас підтримує?

ВІДПОВІДЬ: Конфедерація Держав Північної Америки, Чорна Орда, Піднебесна народно-демократична імперія, ЕллаПол і графство Брауншвейг.

ПИТАННЯ: Хто, крім вас, міг би очолити українську державу?

ВІДПОВІДЬ: Вітольд Ярополкович Клинкевич. Після мене він — найдостойніший.

Магістр філософії — професор Бураго

Резолюція Ю.Ю. Мережка: негайно ознайомити Його Ясновельможність гетьмана України і В.Клинкевича.

73.

Гайдук з насолодою помився гарячою водою в лікарняному душі, надягнув чисту, голубого кольору піжаму, всунув ноги у новенькі капці. Його завели до порожньої палати, де стояло чотири акуратно застелені ліжка. На стіні висів невеличкий телевізор: на екрані мигтіли веселі танці, звук було вимкнено.

Гайдук розумів, що зміни в його ситуації не випадкові. Сталося щось дуже важливе: або подіяла його погроза розповісти таємниці островів Хіос і Крейдос, або в гру втрутилися інші сили, які зупинили, хоча б тимчасово, завзяття Бєляєвих, Черняєвих і тих, хто стоїть за ними. Що означає привіт від Григорія Невінчаного? Адже після саміту ОГБ він залишився в Греції — до нього приєдналася родина з Києва, й вони поїхали відпочивати на острів Родос. Якби Григорій повернувся, його очікував би негайний арешт. А може, це все — провокація? Яке щастя, що ніхто в ВІРУ, крім Діми Мочалкіна й абсолютно надійних хакерів, не знав про Гіссен. «Абсолютно надійних... ніхто не знав...» — він гірко посміхнувся. Згадав, як близько сам він був від самознищення, за крок до того, щоб ***розколотися***.

У двері палати постукали, що ледь не викликало сміх Гайдука. Увійшло двоє: один, немолодий, зарослий чорною триденною щетиною чоловік у парадному мундирі невідомої організації, стилізованому під уніформу гвардії імператора Наполеона I — з золотими еполетами й рядами золотих ґудзиків на зеленому сурдуті, і другий, молодий хлопчисько в лікарському халаті — він чомусь нагадав Гайдукові того юнака-бортмеханіка з «Ланкастера-27», що вів вогонь по БОПу «Каракорум».

Наполеонівській офіцер тримав в руках темно-червону папку з вензелями ГЕПРУ.

— Громадянин Гайдук Ігор Петрович?

— Це я.

— Генеральний прокуратор Іван Оврамович Крейда наказав провести спеціальне розслідування вашої справи, — читав чиновник, — внаслідок якого з'ясувалося, що у ході проведення слідчих дій мали місце грубі порушення Європейської Хартії прав в'язнів. Іван Оврамович Крейда покарав винних, відсторонив їх від проведення слідства і просить у вас вибачення за завдану кривду. Я представляю контрольно-ревізійне управління ГЕПРУ.

Ревізор підніс вказівний палець правої руки до рота, старанно наслинив палець і перегорнув сторінку. Глянувши понад скельцями окулярів на Гайдука (Гайдуку здавалося, що такі ж самі очі туманилися в прорізі білого балахона генерала Беляева), наполеонівський офіцер продовжував:

— Переглядається корпус звинувачень проти вас. Знято звинувачення у вбивстві Безпалого. Нова формула звинувачень буде надана вам пізніше. На час лікування вам дозволяється півгодинна прогулянка на свіжому повітрі та користування бібліотекою. Вам буде надано право обрати собі адвоката.

— А побачення ?

— Поки не передбачається, — сухо відповів ревізор і склав папку. — У мене все. Лікарю, починайте обстеження.

Він велично розвернувся, явивши в'язню масивний зад і усіяний золотими ґудзиками розріз на сурдуті, і вийшов з палати.

Лікар, попросивши називати його Юрою, всадовив Гайдука за невеличким столиком, що стояв під телевізором, і, приєднавши до тіла пацієнта датчики, увімкнув схожий на лептоп невеличкий прилад УДА — універсальний діагностичний апарат.

— Давайте дивитися, що тут у вас.

Показники Гайдукового стану нагадували супутникову карту зруйнованої бомбардуванням місцевості. На екрані з'являлися малозрозумілі Гайдуку графіки та індикатори, всі вони свідчили про значне відхилення від норми. Під час сканування внутрішніх органів лікар Юра виявив і показав Гайдуку сліди травм і крововиливів. Особливо постраждали нирки і сечовий міхур.

Гайдукові вже набридла мандрівка по власному тілу, але Юра попросив його уважно подивитися на екран, щоб співставити свої відчуття з об'єктивними показниками.

Гайдук побачив на екрані текст:

Будьте обережні. Вони змінили тактику, але мета та ж сама: звинуватити і знищити вас. ВІРУ розгромлена, йдуть масові

арешти. Григорій на волі, Божена в Посольстві Конфедерації, чекає на ваше звільнення. Мама ваша хвилюється, вона відмовилась виїжджати. Лікуйтесь, набирайтесь сил, будемо інформувати вас про перебіг подій. УРА.

— Є підозра, що в цьому місці у вас пошкоджений хребет, — голосно сказав Юра.

— Так, я відчуваю болі, — підтвердив Гайдук. — Але тепер вони не такі сильні. Дякую, лікарю.

Юра вимкнув апарат і надиктував на центральний пункт спостереження за хворими схему лікування, що включала в себе репаративні препарати, вітаміни й введення стовбурових клітин в уражені зони, що вимагало щоденних відвідань кабінету лікаря Юри.

74.

15 липня 2077 р.

Таємно

Його Ясновельможності Гетьману України Генералу армії Кузьмі-Данилу Махуну

З великим занепокоєнням хочу проінформувати Вашу Ясновельможність про загострення соціально-політичної і моральної ситуації, що спостерігається останнім часом в Україні. Йдеться, насамперед, про так званий рух «смертохристів», очолюваних о.Калерієм (ієромонах Сигізмунд Сансизбаєв), Печерська Лавра в Києві, ідеолог руху — протоієрей Борисоглеб Чикирисов, права рука Сансизбаєва.

Почавшись як реформістський рух християнської церкви (головний постулат: Христос помер на Голгофі, а не воскрес), перетворився на масову агресивну політичну партію, яка проповідує насильство, нетерпіння, неповагу до законів і ставить за мету здійснити політичний переворот у країні, усунувши Вас, Ваша Ясновельможність, від влади. Підстава: Ваша участь у великодній телевізійної службі й звернення до нації зі словами «Христос Воскрес» — що свідчить нібито про Вашу приналежність до ВОСКРЕСОХРИСТІВ.

Останнім часом СМЕРТОХРИСТИ вчинили низку агресивних актів проти ВОСКРЕСОХРИСТІВ і осквернили ряд храмів (підпали, захоплення, глумління над іконами). Особливо небезпечним і резонансним було захоплення смертохристами православної святині — Печерської Лаври, яке було гостро засуджене патріархами різних країн. У відповідь на такі дії християни ряду конфесій України почали організовувати дружини самозахисту та озброювати їх. За перше півріччя 2077р. кількість збройних сутичок на релігійно-політичному грунті зросла в Україні на 30,5% в порівнянні з попереднім періодом. Кількість вбитих — 87 чол., поранених і травмованих — 315 чол. (список інцидентів додається).

Дії СМЕРТОХРИСТІВ викликають велике невдоволення широких верств населення, сприяють активізації таких радикально-націоналістичних організацій, як ЛУК, УРА та інші. Серед населення поширюються гасла типу

«В нас забрали мову, забрали історію, забрали вольності, тепер забирають віру. Всі на повстання!»

«Захистимо Христа! — наближається Друге Його пришестя!», «Гетьман — смертохрист», «Христос — наш Вождь Небесний», «Смерть Антихристам — Олігархам» і т.п.

Існує небезпека формування широкого фронту збройного опору СМЕРТОХРИСТАМ і подальшого сповзання країни до повномасштабної громадянської війни.

Державна Варта оперує даними, які свідчать про фінансову, пропагандистську і збройну підтримку руху СМЕРТОХРИСТІВ з боку Чорної Орди.

Якщо не вжити негайних заходів, релігійна війна у комбінації з соціальними ексцесами (погроми, пограбування багатіїв, знищення олігархів та їхнього майна) призведе до швидкого падіння існуючого в Україні державно-політичного і економічного ладу і тотального знищення політичної еліти.

Пропоную:

Підготувати таємну спецоперацію по знищенню керівництва руху СМЕРТОХРИСТІВ і ліквідації існуючих структур партії «Чотирьох свобод» (операція «Варфоломіївська ніч»);

Проголосити християнський характер Української Держави — законного нащадка Візантійської імперії;

Заборонити в межах держави всі секти, що суперечать догматам християнства; ввести до Конституції постулат про Воскресіння Христа;

Довідково: в Конституції Греції (ст. 3) зазначено, що «панівною релігією є релігія східно-православної церкви Христової. Православна церква Греції, яка визнає своїм главою Господа нашого Ісуса Христа, нерозривно пов'язана у своїх догматах з Великою Константинопольською Церквою».

Главу держави проголосити главою християнської церкви України («папа київський»).

Директор Державної Варти України
Ю. Мережко
75.

Від четверга до неділі майбутній «папа київський» — К-Д. Махун так і не зміг прийняти рішення по суті пропозицій Мережка, хоча раніше його реакція бувала дуже швидкою. Але щось зламалося в душі старого полководця після останнього засідання РНБ й арешту Гайдука. І не тому, що він пожалів Гайдука. Гетьман був переконаний, що його улюбленець справді надумав здійснити військовий переворот і взяти владу до своїх рук. «Доповідна записка» Гайдука переконала його в цьому. Останньою краплиною стала авантюрна операція «Ахіллесова п'ята», не санкціонована гетьманом, якою Гайдук наніс смертельний удар у сонячне сплетіння держави, в її найвище керівництво, в його ретельно замасковані від плебсу таємниці,

викликавши гнів самого Сірого Князя. Тому гетьман знищив цього зарозумілого небезпечного молодика, якому чужими виявились корпоративні інтереси української еліти. Тут діяв принцип ближнього бою: якщо не ти перший вистрілиш, то поцілять тебе. Гетьман не вагаючись натиснув на спусковий гачок.

Не гризоти сумління мучили гетьмана. Щось інше тривожило його душу. Відчував, що після арешту Гайдука, якого мордували люди Крейди (що було цілком нормальним з погляду законів боротьби за владу), в житті гетьмана виникли порожнеча і непевність — може, після того, як суворо наказав Наталії Гаврилівні не зустрічатися і не розмовляти по телефону з матір'ю Гайдука. Охорона відповідала Марії Юзефівні, що Наталії Гаврилівни немає в Києві. Яким же треба було бути Гайдуку кретином, щоб свідомо поламати собі блискучу кар'єру, яку рокував йому гетьман. «Навіщо йому була моя влада? — з сумом думав гетьман. — Чого йому не вистачало? Невже ця клята руда американка підбурила Гайдука на державну зраду? Чи були інші причини? Можливо, Фрідман у своїй патологічній ненависті до козацької України купив Гайдука, спокусив його, щоб знищити найдорожче — державу, яку так важко вибудовував гетьман?»

Інколи гетьману ставало соромно, що зачитував на засіданні РНБ текст отого патлатого підлабузника Никифора Саливона, порівнюючи себе з Тарасом Бульбою, а Гайдука — з сином Бульби Андрієм. Що спільного між ним, світлосяйним гетьманом України, творцем нової Української держави, шанованої в усьому світі, і цим примітивним селюком Бульбою, мудаком, який власноруч убив рідного сина. Якби в гетьмана був син, хіба б він його вбив? Можливо не треба було влаштовувати цей гоголівський спектакль на засіданні РНБ, а тихо заарештувати Гайдука і закатати його в бетон, щоб ніхто не знав, що з ним сталося? Згадав книгу з бібліотеки Особливого відділу з грифом «Таємно» — «Анатомія страху», автори якої стверджували, що анонімні репресії породжують безпричинний жах і сприяють зміцненню влади.

У неділю, 18 липня, в найспекотніший день року, коли температура повітря сягала 52°С, гетьман вирішив виїхати разом з Наталею Гаврилівною до літньої резиденції «Рогулька» — однієї з двадцяти шести офіційних резиденцій гетьмана. Привабливість держдачі «Рогулька» полягала в тому, що вона була поруч тренувальної бази ВІРУ і ретельно охоронялася по всьому периметру спецназом розвідки, якому гетьман довіряв більше, ніж власній охороні. Наталя Гаврилівна перед обідом була у великій скляній оранжереї, яку прикрашали могутні кокосові пальми. Дружина гетьмана вирощувала улюблені орхідеї, милуючись

ніжною гармонією тропічних кольорів. Гетьман сидів зі склянкою віскі у прохолодному кабінеті, звідки через скляну стіну відкривався чарівний вид на сосни і озеро, відгороджене великою підводною сіткою від тої частини, де тренувалися військові розвідники.

Крім донесення Мережка, гетьман взяв з собою кілька довідок про СМЕРТОХРИСТІВ, про яких досі майже нічого не чув, і був дуже здивований логічністю їхнього вчення та силою аргументів. Особливо йому сподобалось повідомлення про мощі Христа, знайдені в київській печері: уявив, яку шалену кількість туристів може притягти ця знахідка і як при цьому зміцниться авторитет України. З другого боку, його занепокоїла перспектива якщо не громадянської війни (тут Мережко перебільшував), то локальних сутичок і терористичних актів, що значно погіршить стабільність в державі. Заманливо було б покінчити зі СМЕРТОХРИСТАМИ упродовж однієї ночі, але гетьман пам'ятав, що за ними стоять дуже потужні сили — перш за все Басманов, з яким не можна було не рахуватися. Але ідея об'єднати світську і духовну владу в одній особі йому дуже припала до душі: уявив, як у Софійському соборі ієрархи надягають на нього золоті ризи, і як піднесено й світло звучить церковний хор... Пошкодував, що так погано знає християнські обряди (слава Богу, що більш-менш вправно навчився хреститись під час телевізійних служб), бо більше його цікавили турбодизельні танкові двигуни і калібри самохідних гармат. А над усе — механізм збереження влади над країною.

Зробивши останній ковток віскі, він солодко закуняв, а коли розплющив очі, здригнувся від несподіванки. Перед столом стояв Клинкевич у білосніжному жупані.

— Ти чого? — спитав наполохано гетьман. — Хіба я тебе викликав?

— Викликали, батьку. Сказали, щоб я ось це приніс. Вітольд Ярополкович поклав перед гетьманом папір.

— Підпишіть, батьку.

Гетьман надів окуляри, взяв папір до рук і повільно, знехотя, почав читати цю муть. Мабуть, знову прохання когось з друзів Клинкевича про виділення наділу землі з кріпаками. Проте в папері йшлося про інше:

«До членів Ареопагу, архонтів, до членів Сейму, Уряду і військово-козацької адміністрації України.

Інформую про свою відставку з усіх посад за станом здоров'я з 18 липня 2077 року.

Рекомендую призначити гетьманом України генерал-полковника Клинкевича Вітольда Ярополковича.

К-Д. Махун
18 липня 2077 р
12.00 за київським часом»

— Що??

Гетьману здалося, що він ревнув голосно, по-гетьманськи грізно, як колись, перекрикуючи гуркіт танкових двигунів, але насправді голос пролунав по-старечому безсило і розгублено.

В кімнаті з'явилося п'ятеро чи шестеро міцних мужиків у сірих костюмах, з однаковими свинячими рилами — можливо, масками. Вони обступили письмовий стіл. З гетьмана — на відміну від Гайдука — не було чого здирати, крім старої, вицвілої зеленої майки академії бронетанкових військ.

— Підписуйте, батьку, — майже лагідно повторив Клинкевич.

— Ти... ти... байстрюк недороблений!

— Ображаєте, батьку, — лагідно мовив Клинкевич. — Я — ваш син. І ви це знаєте. Підписуйте.

Він подав гетьману золоте пав'яче перо, оздоблене діамантами, — подарунок генерала Мгуанбо, президента Сьєрра-Леоне.

Гетьман гнівно відкинув перо, яке золотою рибкою зблиснуло в повітрі.

— Ти, ти... хто ти такий — мені диктувати? Я — гетьман України! Охорона! Заарештувати цього пиндюка!

— Охорона тут, — пояснив Клинкевич. — І пані Наталя в надійних руках. У вас є вибір. Три варіанти.

Свиняче рило, що стояло позаду гетьмана, накинуло йому на шию шовкову шворку і почало поволі стискати. Старий почав хрипіти, обличчя його посиніло. Клинкевич жестом наказав зупинити процес.

— Варіанти такі, — почав загинати пальці Клинкевич. — Перший. Ви підписуєте. Вам забезпечується спокійна старість. Усі почесті, повне утримання. Зрозуміло? Варіант номер два. Ви помираєте в зашморгу через п'ять хвилин. Вас оголошують самовбивцею, алкоголіком у білій гарячці. Погодьтесь — це ганьба. Смерть верховного головнокомандуючого через повішення. Ваше ім'я зникає зі сторінок історії. І варіант номер три.

Клинкевич відкрив дверцята книжкової шафи, де гетьман зберігав запаси віскі, й витягнув скриньку червоного дерева. Поклав на стіл, відкрив: на темно-синьому бархаті лежав важкий золотий «Кольт — миротворець» (colt peacemaker) 45-го калібру, копія «Кольта» 1872 року, подарована президентом Конфедерації Ендрю Ван Лі. Поряд з «Кольтом» до спеціальної кишеньки було

вставлено шість патронів з золотими кулями.

— Цей варіант полягає в тому, що ви пишете прощальну записку, в якій оголошуєте причину самовбивства — смертельну хворобу. Нікого ні в чому не звинувачуєте. Ви йдете з життя як мужній солдат. Ми оголошуємо по вас п'ятиденну жалобу. Державний похорон. Вулицю Васильківську перейменовуємо на вулицю гетьмана Махуна. Академія бронетанкових військ носитиме ваше ім'я. Вибирайте. І пані Наталя лишається жива і здорова. Даю три хвилини.

Шовковий зашморг знову почав стискатися на гетьмановій шиї: слина побилася з кутиків роту, очі налилися кров'ю. Гетьман перетворився на жалюгідного, безпомічного старигана. «Ось так закінчується історія Тараса Бульби. Не він вбиває свого сина, а той його», — подумав він і ледь чутно прошамотів:

— Я... вибрав...

Зашморг більше не стискався. Голос гетьмана звучав тепер твердо, кожне слово дихало ненавистю і переконаністю:

— Слухай мене, байстрюк довбаний. Я підняв тебе з гівна, з грязі... витягнув з каторжної тюрми... Підніс до вершин влади. Але запам'ятай. Ти ніхто й ім'я твоє — ніщо. Ти імпотент. Бо не можеш приймати рішень. Ти не здатний командувати батальйоном, не те що Україною. Можеш прислужувати пахану чи бригадиру, але не керувати. Ти в підметки не годишся Гайдуку, якого так майстерно оббрехав. Я ніколи це не підпишу, — він скинув на підлогу лист про своє зречення й призначення гетьманом Клинкевича. — Дайте мені папір, ручку і вийдіть...

Він узяв до рук золотий «Кольт», відкинув барабан й почав вставляти патрони. Свинячі рила тісно зійшлися навколо гетьмана, щоб, бува, старий не накоїв дурниць — не вистрелив у нового лідера нації, молодого красеня, в якого, наче в рок-зірку Кірка Факера, закохуються сотні жінок. Клинкевич наказав усім вийти, залишившися в кабінеті наодинці з гетьманом.

— Пробачте, батьку, — похмуро сказав він. — Не майте зла на мене. Я ні в чому не завинив перед вами. Просто закінчився ваш час. Це не моє рішення. Так наказав Князь.

— Иди, синку, — не піднімаючи голови, кинув гетьман. — Нехай Христос тебе простить.

В сусідній кімнаті стояв монітор, на якому було видно все, що діється в кабінеті. Свинячі рила на всяк випадок витягли важкі жандармські пістолети «Крук».

Гетьман дописав записку, повернув барабан на місце, звів курок. Приклав ствол «Кольта» спершу до скроні, потім до лоба, до підборіддя, до грудей. Права рука, якою тримав «Миротворця», тремтіла. Нарешті відкрив рота і вставив ствол, який цокотів по

зубах.

Клинкевич відчув, що зараз почне блювати, але в цю мить пролунав постріл, оглушливо, наче стався вибух. Клинкевич забіг до кабінету, по дорозі зачепившись за килим, і упав. Коли підвівся, у кімнаті метушилися свинячі рила. Клинкевич підскочив до тіла і побачив, що гетьман ще живий: на місці лівої щоки чорніла страшна дірка, половина щелепи була знищена пострілом, лівий вус звисав віхтиком спаленого волосся над ротовою порожниною. Записка плавала в калюжі крові. Гетьман ворушив залишком щелепи, наче хотів щось сказати, з рота вихлюпувалась кров, він не зводив некліпного погляду з Клинкевича. Той схопив теплу від крові записку й прочитав: «Будьте всі прокляті. Наталю, я тебе люблю. Кузьма».

— Ох ти, суко позорна, ти надурити нас хочеш? Допоможіть йому! — наказав Клинкевич.

Одне зі свинячих рил підняло револьвер з підлоги і поспіхом вклало до гетьманової лівої руки — бо права була паралізована. Міцно затиснувши «Кольт» у руці гетьмана, екзекутор підніс її на рівень лівої скроні й натиснув гачок. Кров і мозок фонтаном бризнули в інше свиняче рило, яке тримало гетьмана з правого боку.

Всі остовпіло стояли навколо столу, на якому лежала двічі прострілена голова гетьмана України, генерала армії К-Д. Махуна. У повітрі стояв кислий запах гару (експертиза згодом встановила, що американські набої були начинені димним порохом XIX століття, такий запах був добре знайомий відвідувачам салунів, де гриміли ковбойські перестрілки).

— Пане гетьмане, скиньте жупан. Він увесь в крові, — звернулося до Клинкевича свиняче рило, що керувало ескадроном смерті.

Клинкевич, у якого почався приступ блювоти, спершу не зрозумів, що це йогр назвали «паном гетьманом»». Хоча за протоколом слід було звернутися «Ваша Ясновельможність».

Цього дня в Україні почався сезон літніх відпусток. Мільйони людей рушили на північ, сподіваючись знайти прохолоду у волинських та чернігівських лісах і озерах.

76.

До багатонаціонального народу території «Україна»

ЗВЕРНЕННЯ

Ареопагу, архонтів, членів Сейму, Уряду і військово-козацької Адміністрації України

З великим сумом інформуємо громадян Української військово-козацької федеративної Держави про те, що сьогодні, 18

липня 2077 р, на сімдесятому році життя пішов у вічність тричі Герой України, Гетьман України, генерал-армії Кузьма-Данило Махун, славний син багатонаціонального народу території «Україна». Пішов як справжній солдат, що не здається підступному ворогу. Знаючи про свою смертельну недугу, гетьман К-Д. Махун працював до останньої хвилини, вирішуючи життєво важливі питання буття держави, до кінця віддаючи свій талант Стратега і Будівничого служінню людям. Тільки зрозумівши, що хвороба перемагає, гетьман зважився на мужній солдатський вчинок, пішовши з життя.

Керуючи державою упродовж одинадцяти років, К-Д. Махун докорінно перебудував структуру державного управління, гармонізував відносини між військово-козацькими отаманами, бізнесменами, лідерами політичних партій, релігійними провідниками, діячами науки і культури.

Його Ясновельможність здобув високий авторитет і повагу міжнародного співтовариства своїми мирними ініціативами, спрямованими на зміцнення євразійської безпеки і втілення в життя української національної ідеї «наша хата скраю».

Як визначний вчений-теоретик, дійсний член УСРАН, гетьман збагатив теорію і практику народовладдя проектом МОРД — модифікованої ритуальної демократії, який був з успіхом втілений у життя не тільки на території України, але і в інших країнах, що стали на шлях побудови демократії— Гаїті, Сьєрра-Леоне, Лівії, Ісламській республіці Албанія, Науру, республіці Чечня.

Гетьман Махун був справжнім козацьким патріотом, нагадуючи своїми душевними якостями та інтелектом колоритного гоголівського героя Тараса Бульбу. Його образ назавжди залишиться в пам'яті народній.

На засіданні, що відбулося 18 липня 2077 р., Верховне Керівництво України одностайно підтримало кандидатуру вірного учня і продовжувача справи гетьмана, справжнього махунця Клинкевича В.Я. і обрало його Гетьманом України. Народна підтримка гетьмана Клинкевича В.Я. у вигляді загальнодержавного всенародного голосування відбудеться у середу, 28 липня. Вперше в історії держави не використовуватиметься застаріла технологія голосування за допомоги бюлетенів та урн. Для зручності виборців можна буде голосувати, використовуючи комп'ютери, геджети, мобільні телефони, що дасть велику економію грошей і дозволить негайно підраховувати результати на центральному сервері виборчої комісії.

З метою увічнення пам’яті гетьмана К-Д. Махуна прийнято

рішення про перейменування вулиці Васильківської в Києві на вулицю гетьмана Махуна, села Лісоводи Подільської землі, де народився гетьман, на село Махуни, Бронетанковій академії присвоїти ім'я генерала армії Махуна. Українській секції Російської Академії Наук (УСРАН) доручено видати наукову біографію гетьмана Махуна і підготувати до друку повне 6-ти томне видання творів (військові накази, політичні декрети, виступи та вітальні телеграми) покійного.

Оголошується триденна державна жалоба. Тіло покійного буде виставлено для прощання в Колонному залі Національної філармонії. Похорон відбудеться в Алеї Слави над Дніпром.

77.

Того ж вечора лікар Юра, який чергував по лікарні, прийшов до палати Гайдука з незмінним універсальним діагностичним апаратом. Відчувалося, що лікар чимось схвильований. Підключаючи датчики УДА, він кілька разів переплутав канали, чого з ним раніше не траплялося. Нарешті на екрані лептопа з'явилися знайомі схеми і зображення, що свідчили про покращення фізичного стану Гайдука.

— А ось давайте ще тут поглянемо, — мурмотів Юра, граючи на клавіатурі апарату як вправний піаніст. Гайдук прочитав:

ГЕТЬМАН СЬОГОДНІ ЗАГИНУВ. МОЖЛИВО ЙОГО ВБИЛИ. КЛИНКЕВИЧ ПРИЗНАЧЕНИЙ НОВИМ ГЕТЬМАНОМ. ВАМ ТРЕБА НЕГАЙНО ТІКАТИ ІНАКШЕ ВАС УБ'ЮТЬ. ЗАРАЗ ПІДЕТЕ ДО КАБІНЕТУ ЛІКАРЯ. УРА.

— Ой, — заклопотано сказав лікар Юра, — це мені дуже не подобається. Боюсь, щоб знову не відкрилася кровотеча. Тут болить?

— Дуже, — застогнав Гайдук.

— Тоді до кабінету. Зроблю вам блокаду. Тримайтеся за мене.

В кабінеті лікар Юра поклав Гайдука на маніпуляційний стіл й поставив ширму так, щоб закрити в'язня від камери спостереження. Брязкаючи хірургічними інструментами, Юра дав Гайдуку м'якеньку маску з полілату — останнього витвору нанотехнології. Гайдук натягнув маску на голову, а лікар Юра дістав з шафи дзеркальце й простягнув в'язню.

— Ой, болить дуже! — скрикнув Гайдук, побачивши, на що він перетворився. — Обережно.

— Сто тринадцятий, терпіть, козаче. Отаманом будете! — суворо наказав Юра.

У дзеркальці відбивалося обличчя лисого, змореного літами,

тяжкою працею і алкоголем роботяги з кущавими бровами і глибокими зморшками — типове середньостатистичне обличчя, що його важко було запам'ятати. Гайдук, стогнучи, бо й справді було боляче, перевдягнувся в сіру спецівку й подерті штани служника моргу, а на шию повісив бейдж з трьома рівнями захисту. Встиг запам’ятати, що він — Іван Остапенко.

Лікар Юра жестом показав, що треба поспішати.

— Лікарю, — спитав жалібно Гайдук, — а якщо вночі знову розболиться?

— Я закінчую чергування, але передам вас колезі Євлогію. Він зробить вам уколи. Все, все, ідіть.

Вивів Гайдука через мертву зону у системі спостереження й виштовхав у коридор. Там Гайдука вже чекав напарник у такому ж сірому вбранні. Він голосно лайнувся:

— Ваню, твою мать... Ти що, знову набрався? Пішли, мертв'яки чекають.

Вони зайшли до прозекторської, де стояв нудотний сморід нутрощів. На столах лежало шестеро покійників, але не всіх можна було вивозити: не були оформлені документи й не проведено прощальний ритуал. Тільки троє тіл пройшли належні процедури. Прозектор у присутності режимного офіцера прикладав до грудей, вже зашитих після розтину, електроди і ще раз умикав струм високої напруги: покійники сіпалися в судомах.

Гайдук, щоб не бачити цього, підійшов до дверей, що вели у сусідню кімнату, і тихо прочинив їх. Те, що побачив, жахнуло його ще більше: на столі лежав голий, воскового кольору гетьман К-Д. Махун. Гайдук упізнав його по татуюванню на руках, де зображені були танки різних типів. Над скаліченою головою гетьмана похилився якийсь професор трупних наук, либонь, посмертний косметолог, який прикладав до спотвореної лівої частини обличчя новеньку пластикову напівмаску. Професор акуратно розчісував щіточкою чорний штучний вус, що оздоблював пластикову половину гетьманової голови.

Гайдук причинив двері й заплющив очі. Йому стало невимовно жаль старого гетьмана і соромно — наче підглядав щось сокровенно-потаємне, не призначене для чужих очей.

Запакувавши покійників, що пройшли очищення електрострумом, у чорні мішки, які були опломбовані режимним офіцером, вони завантажили трупи на візок, поклавши мішки один на другий, й подалися до вантажного ліфта. З ними йшов молодий вертухай у чорному, який допитувався, чому Іван сьогодні такий невеселий.

— Не питай його, — сказав напарник, — він не добрав своїх двохсот грамів. Голова у пеклі, а живіт порожній.

Вертухай відчепився.

Ліфт піднімався довго. Нарешті вони опинилися у в'язничному гаражі, в якому стояли воронкгі свинцевого кольору. Але напарник потягнув візок до білого мікроавтобуса, на якому красувався яскравий напис: «Свіжі овочі без ГМО». Поскидали трупи на підлогу автобуса. Напарник, непомітно стиснувши руку Гайдуку, сів поряд з водієм, а Гайдук умостився ззаду на трупах. Вертухай захряснув задні двері, ляснув долонею по залізу, наче це був кінський круп, й гукнув:

— Все, уроди! Скатертю дорога!

Автобус виїхав на вулицю й одразу потрапив у нічну пробку. Крізь щілину в дверях Гайдук побачив золоті бані Михайлівського собору. Він ще раз жахнувся. Не міг уявити, що сидів у самому центрі Києва, на дні чорного «Цепеліна», у володіннях Івана Оврамовича Крейди.

Автобус повільно спускався вниз вулицею Михайлівською до Майдану Незалежності. Зупинився надовго на світлофорі поряд з народною харчевнею «Пузата хата», де завжди юрмився злиденний київський люд в очікуванні безкоштовних обідів для жебраків (до меню обов'язково входили гречані галушки Крейди). Тут можна було купити дешевий, але отруйний алкоголь, що слугував пальним для вантажівок; тут китайці продавали наркотики, серед яких популярним був «галуїн», а бідні, інфіковані вірусом передчасної старості (Premature Senility Virus — PSV) проститутки конкурували з персоналом «вагончиків щастя» KSENYA.

Хтось відкрив задні двері й подав Гайдукові руку. Вулиця не освітлювалася, і Гайдук не впізнав незнайомця, який потягнув його крізь натовп у бічну вуличку, де стояв припаркований електромобіль «Форд-Скорпіон», який колись належав ВІРУ. Незнайомець сів за кермо, включив запалювання; червоним і зеленим засвітилися індикатори на панелі. Незнайомий повернув усміхнене обличчя до Гайдука і мовив:

— Бляха-муха, що з вами сталося Ігоре Петровичу! Це ви чи не ви? Хоч скажіть якийсь пароль.

— Навіть у думці своїй не злослов на царя, і в спальні своїй не кляни багача, небесний бо птах віднесе твою мову, а крилатий розкаже про слово твоє, — продекламував Гайдук. Це були рядки з Еклезіаста, викарбувані золотом на мармуровій дошці у вестибюлі головної будівлі Центральної служби безпеки Конфедерації.

— Ні, не так, — засміявся Григорій Невінчаний. — Наш девіз — нікого не боятися, все знати, нічого не забувати.

Він поліз цілуватися, хоч і гидко йому було дивитися на цю

пику, але Гайдук зупинив Григорія:

— Не псуйте обличчя. Воно ще знадобиться. І згадайте ще одну мудрість: не бійся, не сподівайся, не проси.

Вони рушили в темряву ночі. У висотному, яскраво освітленому будинку Головної Управи ДерВару Юлій Мережко проводив термінову нараду з вищими офіцерами поліції та жандармерії — як посилити заходи безпеки в скорботні дні прощання з гетьманом. Але Мережка мучила інша — більш посутня — думка: чи залишить його Клинкевич на посаді директора ДерВару?

78.

Просто лежати горілиць на теплій землі, вдихаючи запах груш-гнилиць, розкиданих навколо. Просто дихати, безтямно вдивляючись у небо, в якому владарюють розпечені вітри африканських пустель. Радіти мурашкам, що повзають по руках, нишпорять у чужому одязі, винюхують щось у зболеному тілі. Просто забути про все, що було, не думати про майбутнє, якого немає. Є тільки лежання під грушею, є тільки безтямна радість виживання, виповзання із задушливих пацючих підвалів на поверхню; є щастя зустрічі з копицею сіна, холодною водою в емальованому відрі: можна занурити голову і пити, скільки хочеш, і ніхто не триматиме тебе за карк, коли схочеш піднести голову, ніхто тебе не топитиме, ніхто не палитиме електрошоком сечовий міхур і не робитиме уколів «парамнезину», розробленого американськими військовими психофармацевтами, тонким інсуліновим шприцом поміж пальцями ніг, де не залишається слідів. (Гайдук два роки тому послав у Центр опис дії цього препарату і кілька ампул). Тепер Гайдук на собі відчув дію парамнезину: препарат паралізував ноги, ніби їх залили бетоном; параліч піднімався все вище, знечулюючи таз і нижню частину тулубу. Людину охоплював смертельний жах — чи померти від паралічу дихальних м'язів, чи залишитися назавжди нерухомим, стати безсилою, упакованою в бетоні тушкою — а слідчий тим часом вимагає «розколотися» і тримає у руках шприц з рятівним антидотом, який нібито може врятувати в'язня. Гайдук знав те, чого не знала більшість підслідних — що строк дії парамнезина досить короткий, і той, хто не піддасться неконтрольованій паніці, зможе зберегти свою таємницю.

Йому хотілося про все забути, перейти з людського горизонту, повного страждань, на рівень птаха: злетіти над цим старим дерев'яним будинком на узліссі, полетіти далі, понад поймою річки Ірпінь. Далі Ірпеня радіус дії його пташиних мрій не сягав.

Гайдук з гіркотою збагнув, що відчуття свободи, яке раптово прийшло до нього, так само раптово скінчилося, щось згасло в його душі. Просто існувати — як птах, який летить над Ірпенем, чи зелена ящірка, яка легко відкидає хвіст і так само легко відновлює втрачене — не виходить. Після кількох хвилин блаженства, подарованого цим ранком, він повернувся до людського виміру: його почала повнити жадоба помсти, яка заполонила свідомість, витиснула всі інші почуття, — жадоба примітивної, кривавої помсти та почуття приниження, нестямного болю від несправедливості, якого зазнав у рідній країні. Подумав, що сидів у щурячій норі під землею у найсвятішому місці Києва — у кількох метрах від святої Софії та Михайлівського Золотоверхого собору, недалеко від Десятинної церкви. Що сталося з цією землею, яка добровільно відмовилась від свободи? Що буде з народом, перетвореним на кріпаків, на холуїв та тюремних наглядачів?

Жорсткий, наче звістка про смерть, внутрішній голос перервав цей патетичний поворот Гайдукових думок: чим ти, генерале, розбещений вільним життям в Америці, ти, тупий солдафон-виконавець, кар'єрист, засліплений міражами влади, чим ти кращий від інших пристосованців, які прислужують зграї зрадників і бандитів, на чолі яких стоїть Сірий Князь?

В цьому голосі було скільки нестерпної правди, що Гайдук зрадів, коли до нього підійшов Григорій Невінчаний з літровою банкою медовухи, вже добряче надпитою. Григорій поклав на землю старий матрац, під голову — подерту фуфайку й примостився поряд, відганяючи долонею надокучливих бджіл.

Невінчаний заріс бородою, але хитрий погляд його невинних блакитних очей не змінився. Залишивши сім’ю у Греції, він нелегально повернувся в Україну і разом з кількома офіцерами ВІРУ організував групу з визволення Гайдука. Тільки на підкуп тюремної охорони пішло 500 тисяч глобо з таємного фонду ВІРУ, що складався з грошей, зароблених на продажу зброї.

Після арешту Гайдука ВІРУ була фактично розгромлена: головну роль у цьому відіграли колишні найближчі співробітники Гайдука — його перший заступник генерал Іванишин, начальник Першого управління Семиглазов та начальник Четвертого управління оперативно-тактичної розвідки Цеханський, які під час зборів керівного складу ВІРУ, що їх проводив особисто генерал-полковник Клинкевич, теперішній гетьман, не просто відреклися від Гайдука, але й засудили діяльність свого колишнього шефа, зокрема операцію «Ахіллесова п'ята», як незаконну, злочинну, таку, що підриває основи національної безпеки України.

«Це правда, — погодився подумки Гайдук, слухаючи Невінчаного. — Операція підірвала основи безпеки владної зграї України».

Одразу після зборів почалися арешти «людей Гайдука» — список був складений Іванишиним та його командою. Ті, хто насправді були «людьми Гайдука», оцінили ситуацію моментально і сховалися, перейшовши на нелегальне становище, використовуючи фальшиві документи, завчасно заготовлені відділом «Н», маски з «полілату», конспіративні квартири та інші засоби порятунку.

Серед офіцерів ВІРУ ходили чутки, що військову розвідку хочуть ліквідувати, підпорядкувавши її структури ДерВару. Хоч як дивно, але це повідомлення не справило на Гайдука враження. Насамкінець Невінчаний приберіг добрі новини.

Одразу після звільнення Гайдука з підземної тюрми був задіяний план переведення його матері в безпечне місце. Давид Бейлін, знешкодивши двох топтунів, що стерегли квартиру Марії Юзефівни, вивіз її туди, куди домовлялися (Невінчаний не повинен був знати місце).

Через другого секретаря посольства Конфедерації Мартина Гусака, напівукраїнця-напівсловака з Чікаго, з яким товаришував Григорій, вдалося зав'язати контакт з Боженою. Вона перебуває в посольському комплексі на вулиці Коцюбинського, будинок «С», п’ятий поверх, кімната 512, і охороняється агентами ЦСБ. Хоча формально блокаду посольства знято, фактично прилеглі території перебувають під пильним контролем ДерВару, і непоміченим вийти неможливо. Хіба що тільки в лімузині посла, Дж. О'Саллівана, який виявився великим гівнюком, бляха-муха, бо першим, ще вночі 18 липня, привітав Клинкевича з гетьманською булавою; посол дуже невдоволений небажанням

Божени повертатися додому і не збирається ні в чому їй сприяти.

Закінчивши свою розповідь, Невінчаний спитав, чи погодиться Гайдук на зустріч з представниками української опозиції у підпіллі?

Так, — сказав Гайдук, не вагаючись.

Може, маску надінете?

Ні. Маску вони не повинні знати. А мене нехай бачать.

Долаючи біль, він підвівся й пішов до будинку, що належав далекому родичу полковника Палія, начальника оперативно-розшукового управління військової контррозвідки. Невінчаний подзвонив комусь і сказав, що готовий продати мед по зниженій ціні.

Сидячи за великим столом у світлиці й п'ючи молоко з

медом, Гайдук побачив, як навпроти будинку зупинився фаетон, запряжений двійкою гнідих коней, заквітчаних кольоровими стрічками, мов на весіллі. Фаетон був прикритий білим сонцезахисним дашком. Григорій зустрічав гостей, щось казав кучеру в світлій полотняній чумарці й солом'яному брилі, і той поїхав униз з пригорку, на якому стояв дім.

До світлиці увійшли троє. Одного з них Гайдук негайно впізнав: це був отець Іван, священик ЗЕКУ-116. Вони обнялися, Іван перехрестив Гайдука.

Я чув, які муки випали на вашу долю. Не дайте помсті потьмарити серце.

Другим був Василь Капран, голова Ліги Устима Кармелюка — підстрижений під макітру темноволосий парубок у вишиванці й сірих лляних шароварах. Третьою — дівчина, Оля Гудима, з синьо-жовтою стрічкою, що стягувала золоте волосся, з дитячими пухлими губками й поглядом чистим, мов сльоза.

«Чудові підпільники, — подумав Гайдук. — Просто якась декоративно-дитяча молода гвардія проти зграї мерзотників з підземними тюрмами, тортурами, таємними агентами й ескадроном смерті».

Пане генерале, — мовив отець Іван. — Ми вдячні за можливість зустрітися з вами. А ще більше радіємо, що турботами Господа Бога нашого, Ісуса Христа, ви на волі...

Капран гнівно стукнув кулаком по столу, від чого розплескалося молоко зі склянки, й закричав щосили:

Та немає ніякого бога! Немає над Україною бога, Іване. А якщо є — він мертвий. Нічого не бачить, нікого не чує! Якби був над нами бог, — волав Капран, наче на мітингу, піднісши вгору обидві руки, — хіба він міг би бути таким байдужим і дозволяти те, що діється на цій землі?! Над кожною країною свій бог! Над Росією був імперський бог Третього Риму, він сидів на двоголовому орлі й дивився — що ще загарбати, що ще знищити і понівечити. А тепер він розбився разом зі своїм орлом, і Аллах усівся над Москвою. І над нами скоро всядеться! Але України вже не буде! Немає універсального бога, немає його волі, а є воля людська, зла — і їй треба протиставити нашу народну волю, ще злішу, ще безжальнішу. Зло можна перемогти тільки ще сильнішим злом, а кров — ще більшою кров'ю. Іване, вчення Христове вже вичерпало себе, воно не працює в умовах нашого божевільного часу.

Вчення Христа вічне, Василю, — тихо заперечив отець Іван, наче маючи справу з нерозумною дитиною. Був у тій самій старенькій чорній рясі, що і в ЗЕКУ-116, і часто правою рукою торкався кипарисового хрестика.

Голова Ліги Устима Кармелюка відреагував з лютою переконаністю:

Тільки великою кров'ю можна змити ганьбу, в якій животіє Україна. Якщо вони не пожаліли цього старого пердуна, гетьмана, їхню людину, то кого ж вони пожаліють? Яке тут слово Христове... — махнув він рукою. — У нас є приблизно двісті тисяч бійців, готових виступити хоч сьогодні. Сформовані народні трибунали. Є зброя, хоча її недостатньо.

А яка ваша програма? — спитав Капрана Гайдук.

Програма? Суд Лінча для олігархів. Україна для українців. Вільна і незалежна.

А от коли я — напівукраїнець-напівполяк. Ви мене візьмете в свою Україну?

Пане генерале, все залежить від того, скільки українського у вас в душі.

А що робити з гастарбайтерами, які могли б підтримати визвольний рух? Індіра Голембієвська могла б їх об'єднати.

Вони повинні прийняти українські цінності, а не нав'язувати нам свої, — відповів Карпан впевнено, наче вже не раз відповідав на це питання.

Ну, добре. Повалили владу. Що потім? Яку Україну будувати? — не вгамовувався Гайдук. — Президентську, парламентську, революційно-диктаторську? Яку економіку? Одержавлену? Приватну? Що робити з боргами? З адміністративним поділом? З корупцією? З поліцією?

Капрану не сподобалися ці питання. Він спохмурнів:

Не думав, пане генерале, що ви надаєте цьому значення. Різним формальностям. Наше завдання — знищити існуючу владу. Часу немає на теорії. Невже ви не розумієте, що нас просто винищують?

Розумію.

Скоро від України навіть назви не залишиться. Оля придумала геніальну акцію: «Останній українець». Кожен, кому не байдужа наша доля, уявляє, що він — останній українець у світі. А для того, щоб цього не сталося, відповідним чином діє.

Отець Іван тихо вступив у дискусію:

Не тільки останній українець, але і останній християнин... Нам треба об'єднати національний рух з християнським. Україна без Христа, без Бога — це дике язичницьке поле, поле крові, насильства і безпам'ятства. Це не Україна, а Армагеддон. Тому ми, християни, створили спілку Воскресіння Христова. Мене обрали її головою. Наше гасло — «Воскресне Христос — воскресне Україна». Ми готуємо мирну акцію на захист Вчителя, Його безсмертя, проти смертохристів.

Скільки вас може бути? — спитав Капран.

Кілька мільйонів. Це християни різних конфесій, які вірують у Воскресіння Христове. Ми — воскресохристи. І ми проти насильства.

Черга дійшла до Олі Гудими, яка з нетерпінням прислухалася до всього, що відбувалося в світлиці. Гайдук чув дещо про цю дівчину, батько якої, Святополк Гудима, був генералом жандармського корпусу.

Я член екзекутиви УРА, української революційної армії, — представилась вона.

Дякую УРА за допомогу у звільненні, — Гайдук приклав руку до серця.

Я представляю крайову організацію. Є відділення за кордоном — всюди, де є українці. В Конфедерації — головно в Канаді і в Америці. В колишній Росії, країнах ЕллаПолу, Німеччині — з гордістю продовжувала Оля, не уявляючи, скільки аналітичних довідок, присвячених УРА, прочитав Гайдук.

Ми провели ряд збройних і пропагандивних акцій. Це наші люди ліквідували зрадника Безпалого у Вашінгтоні.

Вона глянула своїм прозорим поглядом, холодним, мов крига, просто Гайдукові у вічі, очікуючи якоїсь реакції, але він промовчав: він не любив екстатичних революціонерів, яких зустрічав у Латинській Америці і Африці. І боявся їх, бо ці поети-невдахи (чомусь усі вони писали вірші) незрідка бували провокаторами.

Капризно стуливши пухлі губи на якусь мить, Оля перейшла на конспіративний тон:

Тут немає прослушки?

Невінчаний, який дрімав у кутку світлиці під образами, прокинувся:

Все чисто, перевірено.

Так ось, — урочисто повідомила Оля, — один з підрозділів УРА працює над створенням атомної бомби. Вже виготовлено два боєзаряди. Але нам потрібна допомога армії. Ваша, пане генерале. Нам треба перевезти заряди, встановити їх, зробити всі необхідні розрахунки — можливий ефект, кількість жертв, характер руйнувань. Допоможете?

А де ви їх хочете підірвати? — спитав Гайдук, ледве стримуючи гнів і розуміючи, що ця божевільна німфетка в міні-спідниці, ця новітня Софія Перовська ладна підірвати брудну ядерну бомбу де завгодно — хоч і у себе вдома, у «дворянському гнізді», біля пам'ятника Лесі Українці.

Цілі поки що не визначені. Було б непогано підірвати Батиєву гору під час саміту Чорної Орди, — холодно пояснила Оля.

Гайдук згадав слова Лесі Українки, які колись декламував на шкільному вечері: $<Месники дужі приймуть мою зброю, кинуться з нею одважно до бою... » Ось вони, нові месники. Без жалю і не вагаючись, вони підірвуть Батиєву гору. Одночасно злетить у повітря Байкове кладовище з кістками предків, інститут Амосова з хворими і лікарями, житловий масив на Солом'янці. І я, ховаючись у своїй конспіративній квартирі. І ще половина Києва.

Отець Іван знервовано піднявся з-за столу, підійшов до ікон (Невінчаний, щоб не заважати, пересів до вікна) й почав хреститися. Потім наблизився впритул до Олі Гудими:

То буде гріх великий перед Богом і своїм народом, дівчино. Вам що — мало Хіросіми, мало Сеула, мало Кашміра та Ізраїлю? Я проти такої революції. Краще сидітиму в катакомбах з тими, хто вірить у Христа і любов. Я піду.

Як знаєте, — зверхньо кинула Оля, почервонівши чи то від гніву, чи від сорому. Вона схожа була на школярку, твір якої на вільну тему не зрозумів учитель. — Я теж можу піти, — підвелася вона.

Сядьте всі, — владно наказав Гайдук. — Ви хочете боротися чи сваритися?

Почекавши, поки отець Іван і Оля всядуться за стіл й заспокояться, Гайдук продовжив:

Нас мало. Ми роз'єднані. Ми ще не знаємо, що принесе нам новий гетьман. Скоріше за все — буде набагато гірше... Нас чекає не дитяча романтична гра в революцію, а тяжка, небезпечна робота.

Голову стиснув біль, він на мить заплющив очі й потер скроні пальцями.

Маю кілька пропозицій. Перша: ми домовляємось створити широкий фронт визволення України — ФВУ, куди входять усі — і ультра-революціонери (Оля сиділа збайдужіло, ні на кого не дивлячись), і мироносні християни (на худому обличчі отця Івана проступила тінь страждання), бойовики і професори. У ФВУ має бути два крила — політико-легальне і підпільне, як колись в Ірландії. На чолі політико-легального може стояти Індіра Голембієвська, якщо ви згодні, або хтось інший. Військове крило хочу очолити я. Мої офіцери проведуть курси з конспірації, маскування, особливостей ведення бойових дій у містах, збереження таємниці, організації мережі підпільних осередків і тому подібного. Інакше через кілька днів усі ви сидітимете у підземеллі між Софійським і Михайлівським майданами.

Друге. Жодна організація, що входить до ФВУ, не зобов'язана змінювати свою структуру, програму чи методи дії. ФВУ — це широка рамкова організація, програма якої має бути дуже

коротка і повинна влаштувати всіх.

І третє: у нас є загін бойових хакерів, військових інтернавтів. Але нам потрібні додаткові сили для проведення теленетних бойових операцій.

В нас є такі хлопці, — відгукнулася Оля.

І в нас, — повідомив Капран.

Ось і добре, — вперше посміхнувся Гайдук, бо насправді йому подобались молоді люди та їхня готовність до боротьби. — Вважайте, що Фронт визволення України створено.

Через півгодини знову під'їхав фаетон з сонцезахисним дашком. За кучера був полковник Палій. Прощаючись, Гайдук спитав Олю:

А ви пишете вірші?

Вона презирливо надула губки і сказала:

Що за маразм? Ненавиджу вірші. Я вчилася в фізико-математичній школі. Я багато чула про вас. Мій батько розповідав. До речі — це від нього я довідалася про агента Безпалого.

Атомна бомба — це серйозно?

Так. УРА— серйозна організація. Якщо захочете — зможемо вам бомбу показати.

«Невже ми справді останні українці на світі? » — подумав Гайдук, дивлячись, як від'їжджає весільний фаетон, здіймаючи куряву. Ця думка жахнула його.

79.

Таємно

Раднику Президента КДПА з національної безпеки М. Джеферсон

Дорога тета Марта,

Ось уже двадцять днів, як я перебуваю на території Посольства невідомо в якій якості — чи то почесної гості чи арештантки. Звичайно, я безмежно вдячна послу О'Саллівануза все те, що він зробив, аби врятувати мене, наражаючись на серйозний конфлікт з тутешніми властями, мстивість яких дорівнює їхній продажності. Ви уявити, тета, не можете, що я пережила в ті хвилини, коли ці бандити з Державної Варти ломилися у квартиру, погрожуючи застосувати газові гранати...

Звичайно, я була щаслива, опинившись у Посольстві, де мені надали окрему кімнату і оточили увагою. Але разом з тим я почувалася глибоко нещасною, знаючи, що генерал

Гайдук — людина, яка так багато зробила для України — сидить у в'язниці, несправедливо звинувачений у зраді — ким?

Гетьманом, який виявився мерзенним зрадником, за що Бог його покарав.

Я б дуже хотіла, дорога тета, щоб Ви не сердилися на мене — бо Ви єдина, хто в мене є в світі, бо з Аскольдом, хоч він і мій брат, мене мало що поєднує. Я просто не могла залишити Київ, поки не з'ясувалася ситуація з генералом Гайдуком. Я його дуже кохаю, він врятував мені життя, я пережила з ним такі хвилини щастя, що, здавалося, забула свої страждання на базі Менсфілд... Але коли генерал Гайдук був заарештований, я з жахом уявила подібність ситуацій, — маю на увазі історію Діка Стоуна — і подумала, що наді мною висить якесь прокляття: можливо, я приношу тим, кого кохаю, нещастя... Слава Богу, генерал Гайдук вже на свободі, хоч і в небезпеці. Ти не уявляєш, тета, що робиться в цій країні: обидва телевізійні канали, що перебувають під контролем уряду, вдень і вночі оббріхують генерала Гайдука, не забуваючи при цьому і мене. Наші дипломати розповідають, що в усьому місті висять портрети Гайдука «WANTED», з обіцянкою сплатити 1 млн. глобо тому, хто його здасть. По телебаченню показували якогось старого діда, який ніби допоміг утекти генералу (його теж розшукують). Взагалі, тутешні власті наче сказилися після втечі Гайдука. Кажуть, що ряд осіб, підозрюваних у сприянні втечі, заарештовано.

Після того, як утік Гайдук, а я відмовилась виїхати до Вашінгтона, ставлення до мене різко змінилося. Посол О'Салліван кілька разів мав зі мною дуже неприємні розмови, погрожуючи насильною депортацією. Він посилив охорону моєї кімнати і заборонив прогулянки парком, мотивуючи тим, що снайпери ДерВару можуть мене вбити. Більше того, мені стало відомо, що слідство по моїй «марсіанській» справі можуть відновити, і що до Посольства ось-ось має приїхати майор Вільям Кроуфорд («Білл — м'ясник»), щоб «попрацювати» зі мною. Я краще загину, ніж піддамся цьому мерзотнику...

Але хочеться думати про приємне. Гайдук на волі, і одна думка про це робить мене щасливою. Часто у своїх снах і маренннях я бачу Вашінгтон восени, коли багряніє «індіанське літо». Пам'ятаєте, тето, як ходили ми з Вами до Кафедрального собору на Вісконсин-авеню, як любили прогулюватися по Bishop Herb Garden, сидіти в кам'яній альтанці, милуючись рожевим цвітом магнолій. Чи пам'ятаєте, тето, статую блудного сина, якого обіймає батько? Інколи я почуваюся блудною донькою, що хоче повернутися до Ваших обійм. Я згадую вічнозелені кущі box-wood і той Life-oak — дуб з маленьким листям, під яким ми любили з Вами сидіти.

Ічорні пухнасті білки на яскраво зелених травниках. Господи, як давно це було, і який це був прекрасний час!

Пишу, і сльози стоять в моїх очах. Я втратила Америку, а Україна виявилася великим міражем: тепер, коли я ковтнула українського життя, мені здається, що це — безнадійна країна, проклята Богом. І природа чудова, і прекрасні люди, але організм країни зруйнований злоякісним вірусом. Заражена кров Московії стільки століть отруювала Україну, що врешті-решт сталися необоротні зміни. Я б не змогла жити в цій країні, де стільки зрадників, рабів, мутантів зійшлися на бал вампірів. Як помиляється наша діаспора, ідеалізуючи Україну, прагнучи повернутися до неї.

Моя мрія — вирватись звідси разом з Гайдуком, податися хоч на край світу, де можна жити нормальним тихим життям.

Вибачте, дорога тето, що забираю Ваш час, але набігло багато думок і спогадів у моєму сьогоднішньому арештантському існуванні.

Люблю Вас — Ваша Божена.

Передано по закритому каналу зв'язку з урядового геджета КДПА

27 липня 2077 року з приміщення Посольства Конфедерації в Києві.

80.

Підготовка до інавгурації нового гетьмана України Вітольда Ярополковича Клинкевича почалася негайно після того, як закривавлене тіло гетьмана Махуна в чорному пластиковому мішку було перевезено до підземного моргу ГЕПРУ, де з покійником працював кращий постмортальний косметолог країни, старший лейтенант ескадрону післясмерті Тиберій Котигорошко.

Було створено державний Комітет з питань інавгурації, який очолив Іван Оврамович Крейда, розроблена детальна програма свята і підготовлені основні напрямки реформ, що їх очікувала країна.

липня відбулося всенародне електронне голосування за нового гетьмана, яке, як усі й сподівалися, показало величезну народну підтримку кандидатури молодого красеня, рекламні кліпи якого вдень і вночі крутили телеканали Крейди і Фрідмана. На центральних вулицях Києва — Хрещатику, гетьмана Хмельницького, гетьмана Костюка, проспекті Євразії, Костельній, Церковній, Синагогальній, вулицях імені новопреставленого гетьмана Махуна, Степана Бандери і Героїв сталінських п'ятирічок — там, де курсували маршрутки — кінні диліжанси, що замінили тролейбуси і автобуси — всюди були встановлені гігантські

плазменні екрани з об'ємними портретами Клинкевича і його новими гаслами «три Г» — гордість, гідність, гуманізм.

Тому не дивно, що до 12.00 години полудня за нового гетьмана було віддано 99,99% голосів; траплялися й казуси, коли на регіональних серверах кількість голосів «за» становила 110-120%. Мудрі голови виборчкомів у таких випадках ділилися надлишком голосів з колегами, де з якихось технічних причин відбувалися збої в підрахунку голосів, і Клинкевич отримав лише по 92-94% голосів «за». Особливу увагу молодий гетьман небезпідставно надавав голосуванню в посольствах України, оскільки їхні результати свідчили про надійність дипкорпусу: у тих країнах, де за гетьмана проголосувало менше 95% виборців, посли негайно звільнялися зі своїх посад. Так, у державі Науру, де голосували посол, його дружина (вона ж бухгалтер посольства) та їхній син (консул України), син випадково натиснув у своєму геджеті не ту кнопку, що дало результат 66,6 % «за». Через півгодини після голосування посол і консул були звільнені зі своїх посад. На щастя, син посла був одружений з донькою вождя місцевого племені, а від Науру залишився лише маленький клаптик території, ще не поглинутий океаном. Ні літаки, ні кораблі не відвідували острів, тому посол України з великим задоволенням залишився доживати свої дні в державі Науру до її повного зникнення під водою.

Оскільки не могло бути ніяких сумнівів в перемозі Клинкевича, інавгурацію вирішили не відкладати і проводити того ж самого дня, що і вибори — у середу 28 липня 2077 року о 18.00 за київським часом.

Для цього відповідним чином був підготовлений величезний концертно-спортивний зал «Космічний», зведений на тому місці, де колись поряд з київським стадіоном ім. М.С. Хрущова стояв старенький, схожий на колгоспний кормоцех, палац Спорту.

Гайдук вирішив стати свідком історичної події — зміни влади в Україні, хоч Палій і Невінчаний відмовляли його від цієї небезпечної затії. Отримавши запрошення на ім'я стахановця заводу «Більшовик» (ніхто, правда, не знав, що означає слово «стахановець» і всі називали це звання «стаКановцем») Василя Семеновича Петренка, Гайдук вибрав найкращу маску з «полілату» — подобизну статечного технічного інтелігента, сивіючого темного шатена з добре виліпленим крупним носом і світлими очима, куди опальний генерал вклав спеціальні лінзи, щоб пройти око-контроль; на пучки пальців обох рук він наклеїв тонесенькі плівки з папілярними лініями, що належали справжньому В.С. Петренку, якій перебував у відпустці в Фінляндії, рятуючись від київської спеки.

Гайдук попросив Невінчаного підібрати йому сірий мішкуватий костюм, який робив би його схожим на одного з агентів ДерВару, яких, він був переконаний, сотнями делегують на інавгурацію як найнадійніших громадян країни.

На інавгурацію було запрошено десять тисяч осіб, які довжелезними чергами вишикувались перед п'ятьма КПП, де уважні агенти ДерВару пильно стежили, щоб на свято не потрапив ніхто зі зловмисників: відбитки пальців, очний контроль, сканування тіла, перевірка запрошень з мікрочіпами для підслуховування, тести на наявність вибухівки в одязі та взутті — все було чітко організовано і дуже сподобалось Гайдуку.

Для закордонних гостей і дипломатів працював окремий КПП, куди майже одночасно прибули Надзвичайний і Повноважний посол Конфедерації Держав Північної Америки Джон О'Салліван — слоноподібний рудий зизуватий чолов'яга вагою під 300 фунтів, що прокачав через свій дипломатичний організм не одну цистерну віскі і пива, і Спеціальний Посланник вождя Чорної Орди Кара-хана, везір Вадим Хлищенко-Хлищов — худющий, засмаглий на степових вітрах каторжник з вічним тавром на чолі. Обидва були вдягнені в чорні смокінги з білими «метеликами». Представники протиборствуючих сторін люб'язно розкланялись і були проведені у приміщення для VIP-гостей, де їх зустрічав сяючий від щастя міністр закордонних справ Руслан Фощенко в темно-бордовому смокінгу й жовтому «метелику» — згідно з останніми трендами євразійської моди.

Для представників народу VIP-зали не були передбачені, й натовп простолюдинів, яких члени Ареопагу і архонти погордливо називали ***смердами*** (бо косметичні засоби і дезодоранти продавалися в обмежених кількостях по талонах і коштували дуже дорого), юрмився на першому поверсі навколо буфетів, де кожен міг отримати безкоштовно одну пляшку штучного китайського пива «Янцзи» або дві пляшки «чайна-коли». Щоб не привертати зайвої уваги, Гайдук, як і всі, енергійно штовхався біля буфетної стійки, вислуховуючи матюки, якими представники трудящих щедро нагороджували один одного. Попереду в черзі він запримітив метушливу літню людину, яка прокладала собі шлях до пива гострими ліктями й весело гукала:

— Хлопці, що ж ці бляді роблять з трудовим народом? Навіть пиво пожаліли виставити «Київське»! Якісь кінські сцяки дають, падли. Самі в золоті розкошують. Знаєте, який банкет приготували нап'ятому поверсі? Ікра чорна бочками, лосось, коньяки французькі, а нам що? Що це за влада така? Скільки можна терпіти? Старого мудака вбили, тепер молодого ідіота на нашу голову посадили. Де ж правда?

Веселун озирався навсібіч — чи немає де підтримки його сміливим промовам? Але народ похмуро мовчав, удаючи, що не чує слів незнайомця. Аби тільки пиво холодне отримати — і всістися на трибунах, відчуваючи, як тупий хміль повільно вповзає в голову, і нікого не знати, не чути, ні з ким не розмовляти. Більшість, що стояли в цій черзі, або не брали участі в голосуванні, або натиснули червону кнопку «проти». Однак на шляху від сервера до Центвиборчкому відбулися чудесні перетворення електронних сигналів, передбачені системою МОРД — модифікованої ритуальної демократії.

Гайдук десь бачив це обличчя веселого чвертьінтелігента з сивою шкіперською борідкою, але не міг пригадати — де?

Тільки коли незнайомець, схопивши пляшку пива, ступив у тінь від колони й пожадливо присмоктався до горла — пиво пінисто полилося по його борідці та старенькій краватці невизначено-горохового кольору — Гайдук побачив, як жовто, по-собачому засвітилися очі незнайомого, і згадав: професор Бураго з камери смертників.

Подумав, що зараз найкращий момент, щоб убити цього «гнойка» — кращого за це польське слово Гайдук нічого не пригадав: підійти у тисняві й одним ударом у шию ліквідувати професора Бураго й непомітно розчинитися у натовпі. Але вирішив не псувати молодому гетьману свято демократії. Краще піднести Вітольду Ярополковичу інший, більш суспільно вагомий подарунок.

Зайшов до величезної, яскраво освітленої і прохолодної зали й зайняв своє місце на ближній до сцени верхній трибуні, з якої добре було видно партер і сцену. Екрани розміром 4х5 м були здатні донести до кожного глядача, хоч як би далеко він сидів, усі деталі майбутньої урочистості.

Внизу, на місці хокейного майданчика, розмістився партер: чорними, темно-синіми, темно-зеленими і темно-коричневими рядами дисципліновано сиділи представники силових структур; окремий сегмент був виділений для середніх і малих олігархів — землевласників, кожен з яких мав не менше 10 000 кріпаків, промисловців і купців Першої гільдії. Окремо сиділи чиновники, члени Сейму, представники світу науки і мистецтв, кіно-та телезірки. На спеціальному майданчику, наближеному до ще порожньої сцени, учасники урочистого засідання один за одним давали інтерв'ю на фоні портрета молодого гетьмана — їхні радісні обличчя можна було побачити на екранах і почути слова «щасливий день», «початок нової ери», «світлі надії», «підтримка народу», «мир, свобода і демократія», «блискуча перемога». Вітаємо, вітаємо, вітаємо з заслуженою перемогою.

Вітаємо, fuck you.

Гайдукові зверху було добре видно, як по широкому проходу між рядами партеру, встеленому червоною килимовою дорожкою, пройшла Індіра Голембієвська в чорному довгому сарі, супроводжувана офіцером безпеки, який провів її до 7-го ряду і всадовив поряд з мером Києва Крішною Сінгхом у рожевій урочистій чалмі. Поспіхом пробіг Никифор Саливон, автор сценарію дійства інавгурації, заклопотано розчісуючи п'ятірнею довгі сивіючі патли. Гайдук побачив генерал-хорунжого Іванишина — свого колишнього заступника, а нині — начальника управління військової розвідки при Державній Варті України. Багато персонажів того давнього, назавжди минулого, короткого і примарного ***верхнього*** життя пройшли перед Гайдуком, не викликавши в його душі жодних почуттів.

Нарешті гості всілися, червонокилимний прохід було звільнено, і зазвучали фанфари зведеного оркестру всіх родів військ, театру опери і балету та джаз-оркестру Фіми Могилевського. Неповторний головний бас України — голос Мирона Швайки — зазвучав на всю потужність, сотнями децибелів відлунюючи в легенях і серцях учасників зборів:

— ***Почин-н-наймо офіційну цер-р-ремонію*** інавгурації Його Величності, Лідера всіх народів території Україна, Голови Києво-Дніпровської Держави пана Вітольда Ярополковича ***Кли-и-инкевича! Прошу всіх встати!***

Це вже було щось нове: і назва посади Клинкевича (вже не гетьман), і назва України. Але сюрпризи тільки починалися.

На сцені з'явився молодий виспортований лідер всіх народів. Він широко всміхався, показуючи відполіровані дантистом білі зуби. Був у чорному напіввійськовому френчі зі стоячим комірцем і золотими еполетами, в червоних галіфе та лакованих чоботах з високими лискучими халявами. Публіка, що затамувала подих, зрозуміла, що з гетьманським періодом в історії України покінчено. І влаштувала бурхливу овацію новому господарю території Україна.

— На сцену запрошується Верховний магістр церкви Христової Смерті отець Калерій та його супровід, а також члени Вищої Конституційної Конгрегації на чолі з маршалом юриспруденції Іваном Оврамовичем Крейдою.

Червоною доріжкою сунула в оточені Воїнів Світла — святих отців-опричників — група, що складалася з трьох осіб: о. Калерія — Сигізмунда Сансизбаєва, Борисоглеба Чикирисова та ігумені Сильфіди — настоятельки жіночого монастиря імені Марії Магдалини в Суздалі. Всі були в чорних ризах та вовчих шапках з вишкіреною пащекою, лише Сансизбаєв вдягнув червону мантію

кольору молодої крові, що нагадала Гайдукові день арешту: такого ж кольору був жупан гетьмана Махуна. Опричники несли червоні хоругви, на яких лик Христа був замальований чорною фарбою; на грудях смертохристів замість хрестів висіли золоті важкі знаки у вигляді літери «Т»: ці знаки символізували розп'яття, на якому загинув Христос, і, водночас слово terminus — кінець, смерть. Чикирисов тримав у руках глиняне, обпечене вогнем блюдо, на якому лежала зчорніла від часу книга — так зване Євангеліє від Якова-погребенника, розповідь про справжню незворотну смерть Христа.

Маршал Крейда крокував позаду у супроводі людей у наполеонівській уніформі. Можливо, серед них був і той, хто приходив до тюремної палати, де лежав Гайдук. Процесія вийшла на сцену. Клинкевич встав на коліна перед Сансизбаєвим і попрохав, покірливо похиливши голову:

— Благословіть, Ваша Святосте.

Сансизбаєв обережно наблизив широку долоню з товстими короткими пальцями до голови Клинкевича, намагаючись не порушити ідеальний порядок відлакованого, ретельно розчесаного на окремі прядки волосся (це все було видно на крупному плані телеекранів) і сказав:

— Именем всемогущественной Темной Энергии, что повелевает миром, возлагаю на вас, Ваше Величество, многотрудные обязанности главы Киево-Днепровской Державы и благословляю все ваши государственные будущие деяния. Объединимся в совместной молитве во имя торжества четырех Свобод, которые принесут вашей территории мир и благоденствие. Объявляю вас высшим иерархом церкви Христовой Смерти, ее Верховным магистром, и смиренно слагаю с себя сан магистра, передавая его вам.

Сансизбаєв скинув з себе червону мантію й накинув її на плечі Клинкевича. Потім повісив на шию Його Величності великий золотий знак «Т».

— Надеюсь, — продовжив о. Калерій, на круглому монгольському обличчі якого не было жодного волоска, — что вы, Ваше величество, объединяя в одной особе духовную и светскую власть, возглавите борьбу с иудо-христианской ересью и вымыслом о воскресении Христа из мертвых и поведете ваш народ по пути истины. Также надеюсь, что вашими трудами вознесена будет в стольном русском граде Киеве величественная могила-мавзолей, где будет покоиться бренное тело Христа, не-Бога, но лишь раввина из Назарета. Помолимся, братья и сестры, дабы сбылись наши упования.

Христос умер, ищите истину в себе!

Він та його почет приклали долоні правої руки до чола і завмерли на хвилину. Це був жест смертохристів, що прийшов на зміну традиції осіняти себе хрестом. Він означав, що людині треба спиратися лише на розум, на тверезий розрахунок, а не на серце чи душу.

Клинкевич повторив цей жест і підвівся з колін. Борисогліб Чикирисов підніс до нього блюдо з Євангелієм і попросив покласти праву руку на чорну книжку.

— Повторяйте за мной, — сказав Сансизбаєв. — Перед лицом всемогущественной Темной, правящей миром Энергии, клянусь...

Клинкевич повторяв слово до слова. «Сірий Князь повинен бути тут, — подумав Гайдук. — Він десь зовсім близько. Він і його бригадири сидять у цьому залі, і на очах мільйонів людей знищують древню країну. Але, може, вона сама себе знищує, втративши волю до життя? » Раптом відчув гидкий, нудотний запах щурів у камері, згадав, як вовтузилися навколо щурячої мамки малі пацючки, перевертаючись на спину і показуючи світлу шерсть на підбрюшші.

—...клянусь, — вів далі Сансизбаєв, — действовать сообразно интересам великого евроазиатского единения народов, сложившегося в ходе тысячелетней совместной истории, и способствовать развитию управляемой мною территории.

Мертва тиша стояла в залі. Гайдукові здалося, що всім, хто був присутній на церемонії, ввели парамнезии, і що почався колективний параліч, який викличе колективну смерть.

І в цю хвилину в залі пролунав свист, і якісь молоді голоси з дальньої трибуни вигукнули:

— Ганьба! Смерть зрадникам! Слава Україні!

Одразу сотня людей в світло-сірих костюмах, наче спринтери, що почули постріл стартового пістолета, кинулися до трибуни, де завирувала коротка бійка, й дуже швидко все затихло. Через хвилину верхні лавки на трибуні вже зяяли пусткою. Неприємний епізод не справив, здавалося, жодного враження на тих, хто був на сцені, і, звичайно, не потрапив на екрани телевізорів, бо інавгурація транслювалася з запізненням на п'ять хвилин від реального ходу подій: у режисерів був час відредагувати зображення і звук.

І все ж Гайдукові здалося, що зникла запрограмована психотехнологами аура таємничої величі дійства, все стало трохи метушливішим і прозаїчнішим. Сансизбаєв і його зграя топталися на сцені, не знаючи, що робити далі. Маршал Крейда, поспішаючи й плутаючи слова, прочитав акт про обрання Клинкевича дев'ятнадцятим президентом України, викликавши в глядачів хвилю сумнівів й здогадок; було зрозуміло, що Клинкевич — не

гетьман. Але ким він є насправді? Королем — бо звертаються до нього «ваша величність»? Канцлером? Начальником території? Чи — як щойно оголосив Крейда — все ж таки президентом України?

У п'ятому ряду партеру, де сиділи відомі конституціалісти, правознавці та юристи, одразу розпочалися суперечки щодо визначення місця Клинкевича у владній системі України.

Край суперечкам поклав голос Швайки:

— До слова запрошується Дев'ятнадцятий президент Києво-Дніпровської держави, Лідер народів території Україна, Великий Магістр церкви Христової Смерті, Його Величність Вітольд-Ярополк Клинкевич!

До оздобленої золотом трибуни легкою спортивною ходою наблизився новий лідер країни й уважно глянув на прозорі екрани-суфлери — чи є на них текст інавгураційної промови, написаної особисто ним, Вітольдом Клинкевичем, невдовзі після вбивства гетьмана Махуна. Ніякому Никифору Саливону з його сопливою сентиментальною риторикою не можна було доручити цю історичну справу. Текст був схвалений самим Князем.

— Вітаю народи Києво-Дніпровської Держави зі святом демократії і свободи.

Клакери з задніх рядів партеру привітали цю заяву гучною овацією, вигуками «Слава!»

— Як верховний головнокомандувач, вітаю доблесні збройні сили та сили правопорядку з новим етапом внутрішньої консолідації та зміцнення обороноспроможності країни!

Тепер чорно-синьо-зелено-коричневі шеренги військових і жандармських начальників бурхливо відреагували на ці слова.

— Вітаю всіх одновірців і єдинодумців, всіх братів і сестер церкви Христової Смерті, які молилися за мене, звертаючись до всемогутньої Темної Енергії, що править світом, аби дарувала мені перемогу!

Він приклав долоню правої руки до чола й витримав хвилину мовчання, після чого продовжив:

— Але доволі тішитися перемогами народовладдя і рожевими ілюзіями благополуччя, які розцвіли пишним цвітом за попереднього керівництва. Треба відверто визнати, що політика попереднього керівництва поставила країну на край прірви. Соціальна демагогія, популізм, пустопорожні обіцянки, лицемірство у внутрішній і зовнішній політиці призвели до нестабільності в державі й різкого падіння її міжнародного авторитету. Слід визнати, — тут голос Клинкевича наблизився до драматичних модуляцій голосу Швайки, — що спроба створення Української військово-козацької федеративної держави повністю провалилася, а сам проект виявився архаїчним і не відповідає

реаліям XXI століття. Військові адміністрації виявилися неспроможними ефективно управляти цивільним суспільством і перетворилися на розплідники корупції та кумівства. Зростає потенціал зневіри народу до держави та її лідерів.

Гайдук не вірив своїм вухам: це були ЙОГО слова з таємної «Доповідної записки», підготовленої для гетьмана Махуна у червні. Гетьман, повертаючи «Доповідну», поклявся, що, крім нього, ніхто не читав цього тексту.

— У державі насаджувався примітивний хуторянський націоналізм провінційного гатунку, прищеплювалися архаїчні традиції, які не відповідають євразійському духу нашої історії, — вів далі Клинкевич. — Тому я, даною мені Всемогутньою Темною Енергією та виборцями владою, приймаю наступні рішення, викладені у Декреті номер один, підписаному мною сьогодні.

Перше: віднині країну іменувати Києво-Дніпровською державою (територією), уникаючи слів «Україна», «український» як таких, що принижують нашу національну гордість, оскільки означають зневажливе поняття ***«окраїна»***, узбіччя, маргінес.

Друге: державний синьо-жовтий прапор доповнюється великою чорною зіркою посередині — цим символом євразійської спільноти, до якої належить наша держава.

На сцену повільно спустився новий державний прапор території, збагачений чорним декоративним елементом — знаком Антихриста — перевернутою п'ятикутною зіркою.

— Третє, — зачитував декрет Клинкевич. — Державний герб — золотий тризуб князя Володимира — доповнюється чорною зіркою.

Четверте. З федеративної держава перетворюється на унітарну. Це робиться з метою досягнення більшої вертикальної керованості територіями і поліпшення фіскальної політики.

П'яте. Негайно ліквідується п'ятипалатний Сейм і Сенат, усі колишні депутати цього неефективного, зненавидженого народом органу з цієї хвилини втрачають свої привілегії та імунітет. Нові вибори до Народних Зборів (парламенту) держави будуть призначені моїм окремим декретом у березні 2078 року.

Шосте. Реорганізується система державної влади Території. Ліквідується застарілий Ареопаг, замість якого створюється найвищий орган управління державою — Верховний Директорат. Головою Директорату є президент держави, тобто я. До складу Верховного Директорату входять також Іван Оврамович Крейда, Мінтімер Никонович Басманов та Руслан Віталійович Фощенко. Відміняються військово-козацькі адміністрації, натомість вводяться посади генерал-губернаторів провінцій. Козацькі збройні підрозділи негайно розформовуються, замість них

створюється каральний корпус міністерства державної безпеки і внутрішніх справ. Державна Варта ліквідується як окремий орган і входить до складу МДБВС. Керувати новоствореним міністерством доручається Крейді Івану Оврамовичу.

Сьоме. З метою зменшення ризиків у сфері національної безпеки і зміцнення суверенітету держави я прийняв рішення з першого серпня запросити на лівобережну територію держави і в місто-герой Київ обмежений контингент дружніх нам військ Чорної Орди, які допоможуть забезпечити правопорядок і захистити наші демократичні завоювання.

Гайдук побачив, як стрімко, незважаючи на вагу, скочив зі своїх двох місць у третьому ряду посол Конфедерації О'Салліван і, безцеремонно розштовхуючи колег по дипкорпусу монументальним черевом, почав посуватися до виходу, одночасно розмовляючи по мобільному телефону.

«Зараз найкращий час для розкриття американського шифру, — подумав Гайдук. — Вони передаватимуть до Вашінгтона текст заяви Клинкевича, який міг би стати ключем до дешифрування, якби задіяти найпотужніші комп'ютери, що належать Крейді. На жаль, цей галушка не здатний зрозуміти цього»

Ще багато осіб повскакували зі своїх місць, шоковані втратою своїх посад, імунітетів і привілеїв, крахом кар'єр, обвалом основ державного життя, до якого звикли за часів Костюка та Махуна. Перші ряди партеру стрімко порожніли, але мало хто помітив цей відцентровий рух, бо якраз оголосили завершення урочистої частини і перерву, після якої мав початися концерт.

81.

28 липня 2077
8.00 РМ за київським часом
Таємно. Терміново
До негайної доповіді Президенту.

Раднику Президента Конфедерації ДПА з національної безпеки М. Джеферсон

Новообраний президент України В.Клинкевич оголосив сьогодні про безпрецедентний поворот зовнішньополітичного курсу України — наступну окупацію лівобережної України і Києва військами Чорної Орди (повний текст виступу Клинкевича додається), що означає різку зміну геополітичної ситуації в Європі і наближає Конфедерацію та ОГБ до неминучого військового зіткнення з державами СДОР.

Враховуючи, що до часу окупації Києва залишилось три дні, і зважаючи на можливий розрив дипломатичних стосунків

Вашінгтона з Києвом, або захоплення посольства військами Чорної Орди, віддав наказ про підготовку Посольства до евакуації: це включає в себе складання списку співробітників та членів їхніх сімей, що підлягають першочерговій евакуації, підготовку архівів до знищення, можливе негайне знищення шифрів і спецапаратури, попередження контактних осіб та джерел інформації про небезпеку, організацію спецзв'язку в екстремальних умовах і т.п.

Наполегливо прошу негайно прийняти рішення про невідкладну евакуацію персоналу посольства в Києві з огляду на надзвичайну ситуацію.

Чекаю негайних інструкцій щодо подальших дій Посольства.

Посол Конфедерації ДПА в Україні Джон О'Салліван

***

28 липня 2077
20.00 за київським часом
Абсолютно таємно
Його Світлосяйності Беклербеку Чорної Орди
Генералу армії Мохамад-беку

Слава Аллаху всемогутньому і всемилостивому, Слава Сонцю Сходу, Чорній Зірці Землі Його Великовеличності, Вождю народів Чорної Орди і світу Кара — хану

Схиляючи перед Вами голову, поспішаю повідомити про заяву Великого Хана Києво-Дніпровського улусу Клинкевича щодо запрошення на східну територію улусу та в Батий-град всепереможних визвольних військ Чорної Орди починаючи з 1 серпня ц.р. (текст промови додається). Після довгих умовлянь, хитань, відмов і виставляння все нових умов (в тому числі й фінансових), молодий хан нарешті погодився на оборудку «Територія взамін за владу і діаманти». Велику допомогу в цьому нам надали мулла Сансизбай, боярин Басманов і міністр Фощенко. Вітаю Вас, Ваша Світлосяйносте, з Вашою великою особистою перемогою, з перемогою миролюбної політики Чорної Орди. Аллах акбар.

Для успішної реалізації плану возз'єднання всіх степових земель в єдиний Великий Степ, пропоную провести такі заходи:

1. Підготувати списки всіх жидівських, жидо-ліберальних, жидо-християнських лідерів, всіх агентів впливу Ізраїлю, всіх ворогів Чорної Орди для їх негайної екстермінації в урочищі Бабин Яр. Інформую, що дав наказ агентурі Степу негайно заарештувати жидо-імперіалістичного зрадника Фрідмана, про що попереджені всі прикордонні пости Улусу.

2. Підготувати список найкращих приміщень Батий-града для розселення офіцерського корпусу визвольної армії Чорної Орди.

3. Пропоную перенести диппредставництво країн СДОР у приміщення Міністерства Закордонних справ колишньої України на Михайлівській площі.

4. Пропоную Командування визвольної армії Чорної Орди розмістити в приміщенні Сейму (парламенту) улусу над Дніпром.

5. Пропоную окупаційну цивільну адміністрацію улусу підпорядкувати муллі Сансизбаю.

6. В якості першочергового завдання підготувати план заходів по реквізиції запасів зерна та інших видів продо-

вольчих продуктів з використанням транспортних засобів як Орди, так і місцевих власників.

7. Вибрати зручні місця для розміщення 4-5 концентраційних таборів для військовополонених. Українських націоналістів пропоную депортувати до пустельних районів Чорної Орди.

Аллах акбар — Спеціальний посланник Чорної Зірки людства, везір Хлищенко-Хлищов.

82.

Гайдук змішався з натовпом чиновників, які, приголомшені новинами, що прозвучали в промові Клинкевича, почали тікати з концертно-спортивного залу «Космічний», прикрашеного палаючими словами «гордість, гідність, гуманізм», так і не дочекавшись концерту. Пройшовши через темний прохідний двір, що вивів його на площу Толстого (йому стало боляче, коли побачив зліва шестиповерховий дім, в якому народився, і в якому донедавна жила мати), Гайдук дістався вулиці Пушкінської, де неподалік від «німецького дому» — будинку готичної архітектури — в якому містилися різні німецькі установи і представництва, його чекав Невінчаний у «Форді-скорпіоні».

Сівши в електромобіль, увімкнув портативний телевізор — якраз мав починатися урочистий концерт переможців. Машина з Пушкінської звернула ліворуч на бульвар Шевченка і поїхала на захід, де ще залишалися багряні сліди сонця на обрії.

— Що робиться, бляха-муха, — зітхнув Невінчаний.

На екрані скінчилась телереклама штучних продуктів харчування і з'явилося зображення головної сцени країни. Гайдук побачив повний зал — замість утікачів сиділи нові люди зі щасливими обличчями. Камери зосередились на процесії, що рухалася з глибини залу по червоній доріжці: попереду йшов Клинкевич, який у перерві **ВСТИГ ЗМІНИТИ** костюм — замість мундиру верховного головнокомандуючого на молодому обранцеві народу був білий смокінг з червоною краваткою-«метеликом». Поряд з ним велично пливла молода красуня в білому довгому платті та розкішному діамантовому

кольє на ніжній дівочій шиї.

Обличчя супутниці здалося Гайдукові знайомим.

— Він що, одружений? — спитав він Невінчаного.

— Вперше чую. — Невінчаний глянув на мить на екран телевізора, і його осяяло:

— Так це ж Мотря з четвертого управління. Наша Мотря, яка гетьману потім прислужувала. Ну дає, бляха-муха.

— Не дає, а бере, — сказав Гайдук. — Це називається тяглість політики і дбайливе ставлення до випробуваних кадрів.

За Клинкевичем та його кирпатою супутницею йшли Басманов у незмінній боярський шапці, тримаючи за руку майбутнього російського царя, хлопчика Ніколая, Крейда з дружиною і Фощенко з начальницею протокольного відділу МЗС, майором ДерВару, повногрудою секретаркою Свєтою з посольства України у Вашінгтоні.

Гайдук пригадав стару польську приказку: Nasza kompania bardzo dobra: jeden pan z tiurmy, dwie panienki kurwy...

Вищі достойники держави та їхні подруги зайняли місця в сьомому ряду партеру, і концерт почався.

Піднялася завіса, й глядачі побачили на сцені Великий віденський симфонічний оркестр імені Моцарта — сто п'ятдесят найкращих музикантів світу в чорних смокінгах, керував якими американський диригент Ян Гонтмахер. Гайдук подумав, що після примітивних шароварних концертів доби гетьмана Махуна запрошення такого оркестру робить честь Клинкевичу.

— Дорогі друзі, починаємо концерт, — прозвучав солодкий жіночий голос, що змінив голос Швайки. — І почнемо його з приємного сюрпризу. На сцену запрошується Його величність, дев'ятнадцятий президент Києво-Дніпровської держави Вітольд-Ярополк Клинкевич!

Молодий президент легко, як білий кіт, вистрибнув на сцену і підійшов до Яна Гонтмахера. Той низько вклонився, потиснув руку Клинкевичу і підвів його до чорного рояля STEINWAY — HP.

— Виконується, — захлинався в щасливих руладах голос дикторки, — концерт для фортепіано з оркестром на тему безсмертного народного твору усіх часів, що не потребує жодної рекомендації чи коментаря!

Ян Гонтмахер став за пульт, суворо постукав паличкою і дав короткий знак Клинкевичу.

Крупним планом на екрані були показані руки нового президента — довгі пальці й перламутрове мерехтіння нігтів. Мерехтіння раптом розсипалося по клавіатурі в елегійному шопенівському вступному пасажі (Гайдук навіть порадів за Клинкевича, який і англійською володіє, й Шопена блискуче грає,

не те, що Махун), коли раптом після урочистих ударів увертюри зазвучала фортепіанна мелодія «Мурки» — гімну кримінального підземелля, якому виповнилося 150 років від того часу, коли ця музика надихала одеських вуркаганів, грабіжників і мокрушників та їхніх шмар.

Овація пролунала в залі, який, почувши «Мурку», сприйняв її як щось близьке, рідне, як знак нових часів, коли не треба нікого і нічого соромитись, коли можна відкинути всі умовності попередньої епохи, коли до влади прийшли СВОЇ, коли в залі сидять Бригадири і відчувається незрима присутність самого Князя. Члени Бригад, слухаючи рідну мелодію «Мурки», вже смакували всесвітні перспективи, що відкрилися перед Територією: стати головним пересильним пунктом наркотрафіку з Азії до Європи і Америки; налагодити постачання підводних мінічовнів, що вироблялися в Керчі, наркобаронам Колумбії та Мексики; розширити й модернізувати мережу телестудій дитячого порно на Лівому березі; посилити відмивання кримінальних грошей через Кіпр, Хіос та Крейдос і далі — на весь світ.

Прямо з залу «Космічний» вже йшли дзвінки в усі провінції Території — приготуватися до вступу визвольної армії Чорної Орди для здійснення взаємовигідного товарообігу — біляві дівчата від тринадцяти років взамін на наркотики та діаманти.

Гайдук витягнув з бардачка геджет і сказав одне слово:

— Починаймо.

І одразу замерехтів екран телевізора, наче почалася снігова заметіль, згасла музика «Мурки». Натомість з'явилося натхненне обличчя Клинкевича з напівзаплющеними очима за роялем — і напис:

ВІН УБИВЦЯ

В ефір пішов чорно-білий запис камер спостереження на дачі гетьмана Махуна: спотворене ненавистю обличчя Клинкевича, його крик:

— Ох ти, суко позорна, ти надурити нас хочеш? Допоможіть йому!

Страшне, залите кров'ю, понівечене пострілом обличчя гетьмана і його очі, повні страждання, і золотий «Кольт» у руці гетьмана, стиснутий міцними пальцями екзекутора, і постріл у ліву скроню, і Клинкевич, що витирає закривавлені руки об білий жупан — цей жахливий калейдоскоп промайнув перед очима мільйонів глядачів, і камера знову повернулася до залу, де Клинкевич грав «Мурку». На екрані з'явився новий напис:

ВІН ЗРАДНИК І ВБИВЦЯ. СЛАВА УКРАЇНІ! УРА.

Трансляція концерту раптом була перервана, й на телеекрані з'явилася заставка каналу добрих новин.

— Молодець Оля, — Гайдук вимкнув телевізор.

Попереду, біля Політехнічного інституту, вони побачили кілька поліцейських машин з мигалками, що перегородили проспект Перемоги.

Невінчаний пригальмував:

— Що робити?

— Їдьте, як їхали. Це не за нами.

Перед поліцейським бар'єром скупчилося кілька автівок, які несамовито сигналили. Невінчаний під'їхав упритул до бар'єра:

— Командире, що трапилось? Я хірурга везу на операцію. Може, пропустите?

Поліцейський у чорних окулярах, хоча вже сутінки впали на землю, зазирнув у кабіну й винувато сказав:

— Пробачте, Христа ради. Я вас пізнав. Ви робили операцію моїй дружині. Але пустити не можу. Там таке робиться!

Він показав на великий продовольчий супермаркет, що стояв по правій стороні проспекту, у ста метрах від поліцейського бар'єру. Туди були підтягнуті темні штурмові бронемашини жандармерії і біло-червоні пожежні автомобілі. Верхні поверхи супермаркету палали, освітлюючи хитким червоним світлом довколишню територію. Видно було чорні постаті, що метушилися, витягуючи з магазину мішки і картонні ящики. Чулася стрілянина.

Невінчаний звернув праворуч, щоб через Старокиївську дворами і провулками прорватися до Дегтярівської а звідти — до Лук'янівского ринку і заводу «Артеміда».

— Так починаються війни, — сказав Гайдук.

Невінчаний навіть не вимовив своєї улюбленої примовки «бляха-муха». Помовчав, вдивляючись у темряву порожніх вулиць охопленого панікою міста. Ще в декількох місцях грабувалися невеличкі магазини.

— Знаєте, Ігоре Петровичу, скільки ці шакали здерли з нас за цей запис?

— Скільки?

— Півмільйона амеро. Просили в глобо, але ми не дали. Продадуть ще десять копій різним CNNам і поїдуть на Багами.

— Гордість, гідність, гуманізм, — задумливо сказав Гайдук. — Приниження, рабство, окупація... Треба негайно збирати координаторів Фронту Визволення України. Ми ще уявити не

можемо, що нас чекає.

Вони змовкли, кожен думаючи про своє.

83.

28 липня 2077 р.

ЗВЕРНЕННЯ ФРОНТУ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ Громадяни України !

Група змовників-злочинців на чолі з Клинкевичем, здійснивши злодійське вбивство законно обраного гетьмана України, генерала армії К-Д. Махуна, вчинила державний переворот, захопивши владу в країні.

Змовники пішли на найтяжчий державний злочин — відмову від суверенітету і порушення територіальної цілісності України, віддавши народ та державу на поталу найзлішим ворогам — Чорній Орді. Замість обіцяних зрадником Клинкевичем гасел «Гордість, гідність, гуманізм» український народ одержить приниження, рабство, окупацію.

В умовах, що склалися, ФВУ закликає всіх громадян України, незалежно від національності, мови, віросповідання, політичних поглядів, об'єднуватися навколо ФВУ, його політичного і військового крила.

Ми оголошуємо непримиренну війну злочинній групі Клинкевича: маємо неспростовні докази його участі у вбивстві гетьмана Махуна, які будуть пред'явлені суду, коли прийде час кари. ФВУ оприлюднить таємні матеріали, що свідчать про міжнародну злочинно-корупційну діяльність кримінально-олігархічної верхівки держави і продемонструють українському народу — хто і як наживався на його біді.

Ми оголошуємо війну феодально-олігархічному ладу держави, війну кріпацтву, в якому перебувають мільйони українців.

Закликаємо народ на боротьбу проти окупації України військами Чорної Орди.

Громадяни України!

Орда приходить для того, щоб поневолити вас, перетворити вас і ваших дітей на рабів, для того, щоб пограбувати Україну, загарбати природні ресурси нашої землі, стратегічну сировину, вивезти з України зерно, м'ясо, молоко, знищити технологічний, аграрний та інформаційний потенціал країни. Щоб не допустити пограбування запасів продовольства, мародерства і бандитизму, що мають місце в містах і селах України, треба негайно організувати Комітети ФВУ, загони самооборони і захисту

порядку, які ще до приходу окупантів мають або сховати продукти харчування, або в організованому порядку роздати їх незаможним верствам населення.

Ми звертаємось до воїнів Збройних Сил України: ваш обов'язок — організувати збройний опір наступу Чорної Орди. Знищуйте загарбників, не виконуйте злочинних наказів Верховного Директорату!

Закликаємо до негайної організації партизанських загонів, підпільних груп, до створення широкого громадянського опору окупантам та їхнім посіпакам.

Громадяни, не виконуйте наказів окупаційної влади та зрадницького режиму Клинкевича — Крейди — Басманова — Фощенка. Пам'ятайте: окупанти будуть знищені, колаборанти будуть покарані.

Український народе!

У грізних битвах XX-го і XXI-го століть, у роки тяжких випробувань ти творив і відстоював свою державу, стверджував своє право на самостійне існування. Створення Фронту Визволення України знаменує перемогу справжнього народовладдя і є першим кроком до формування демократичного уряду незалежної України. Ми не безмовна територія і не улус Чорної Орди, а держава, що бере свої початки від Київської Русі, від прийняття християнства на берегах Дніпра. Ми ніколи не станемо язичниками-смертохристами і ніколи не зречемося віри у Воскресіння Христове та Його Друге пришестя.

Всі на боротьбу! Слава Україні!
Координаційний комітет ФВУ.

Частина п'ята

ОКУПАЦІЯ

84.

На початку липня 2077 року був повністю готовий план операції «Тамерлан», що складався з трьох етапів. Перший — захоплення Чорною Ордою лівобережної України і Києва. Другий — окупація Центральної Європи і вихід на Балкани — для допомоги Албанії, Боснії та Косово-Македонському королівству. Третій — остаточне поневолення всієї Європи, включно з західною частиною — залишками Франції, Іспанії і Турецько-Німецькою республікою, що виникла в Баварії.

Головнокомандуючим об'єднаних визвольних сил Чорної Орди і, одночасно, начальником генерального штабу був призначений заступник Кара-хана — беклербек Мохамад-бек, випускник американської академії Вест-пойнт, докторант Пруської вищої школй геополітики. Цей блискучий і високоосвічений чотиризірковий генерал йорданської королівської армії, який уславився в так званій «великій нафтовій битві» на аравійському півострові, у 2075 році за наказом Сонця Сходу, Чорної Зірки Землі Кара-хана був перекинутий на російсько-європейський напрям з метою захопити нафтові поля Арктики і Сибіру. Це він оголосив Росію failed-state — «державою, що не вдалася», «державою в руїні» — що було правдою, враховуючи згубну політику російських правителів та демографічну катастрофу. Скориставшись резолюцією Ради Безпеки ООН щодо Росії, Мохамад-бек висунув ідею проголошення частини Сибіру з його нафтовими та лісовими резервами всесвітньою спадщиною людства, що не повинна належати одній, до того ж невдалій державі, й увів на спірні території війська Чорної Орди. Це Мохамад-беку належав план остаточного знищення залишків російської державності підчас подій кривавого Курбан-Байраму у листопаді 2076 р — за що видатний стратег і воєноначальник був удостоєний звання «першого заступника» Кара-хана і отримав з рук самого Вождя найвищу ознаку Орди — чорну діамантову зірку вагою 20 каратів.

Для розробки операції «Тамерлан», детальна робота над якою почалася в квітні 2077 р., Мохамад-бек підібрав най

талановитіших офіцерів, серед яких були генерали з колишнього Генерального штабу збройних сил Росії, німецькі викладачі з Пруської вищої школи геополітики, пакистанські, іранські, турецькі бойові офіцери. При штабі Мохамад-бека було створено міжнародне управління розвідки (МУР), при якому працював потужний науково-дослідний центр з вивчення України — як першої мішені в операції «Тамерлан». Детально аналізувалася історія України, особливо причини розпаду Київської Русі, поразки козацьких повстань та провалів у побудові міцної державності (strong statehood failures). Іншим напрямом досліджень було вивчення сучасного державно-політичного життя України, особливо його вразливих і слабких місць. І третій, не менш важливий аспект досліджень — психологічні особливості українців, такі риси як продажність, зрадництво, неспроможність до об'єднання, відсутність твердих національно-державних переконань. Керував цим центром російський кадровий розвідник, спеціаліст по Україні полковник Корнілов-Кисельов (шифроване ім'я — КаКа), якій перейшов на бік Орди після подій 2076 р. і передав новим господарям багаті архіви російських спецслужб, які упродовж століть розробляли Україну.

Перший етап операції «Тамерлан» передбачав шість напрямів введення військ і нанесення ударів у разі опору:

1. Орел — Желєзноводськ — Глухів — Бахмач — Ніжин — Бровари — Київ;

2. Бєлгород — Харків — Полтава — Черкаси;

3. Міллерово — Луганськ — Донецьк — Дніпропетровськ;

4. Каменськ — Шахтинськ — Краснодон — Макіївка — Донецьк;

5. Джанкой — Мелітополь — Запоріжжя;

6. Перекопськ — Армянськ — Херсон — Миколаїв — Одеса.

Війська Чорної Орди у складі чотирьох ударних армій, до сорока процентів особового складу яких становили росіяни, поставлені під жорсткий контроль ісламських комісарів і контррозвідників, спочатку були сконцентровані в районі Сталінграда, а починаючи з червня поступово передислоковані до Калача-на-Дону, звідти чотирма групами — на стартові позиції. Перекидання військ велося в умовах найжорсткішої таємності, з використанням автопоїздів Фрідмана, що завозили в Чорну Орду озброєння з України, а назад, щоб не гнати порожняк, підвозили до кордонів України ординців, що дозволяло Фрідману отримувати подвійний зиск. Дві наступальні групи — на Одесу і Запоріжжя — формувалися в Криму, який, формально ще належачи Україні, двічі проголошував приєднання до Росії, але фактично перебував в руках Туреччини, яка підтримувала

кримськотатарську державу зі столицею в Бахчисараї. Туреччина організувала поромну переправу військ і зброї на півострів під приводом літнього відпочинку молоді на братній татарській землі.

ВІРУ знала в основних рисах про існування плану окупації України, але повної картини не мала: тривожні сигнали Гайдука гетьману блокувалися Клинкевичем, в надрах самого ВІРУ працював «кріт», що дозволило Чорній Орді заарештувати кілька агентів Гайдука. Натомість мережа МУРу в Україні, починаючи з зими 2077 р., зросла у кілька разів, агенти впливу майже не крилися, відверто ведучи антидержавну діяльність у Сеймі, в урядових агенціях, на каналах масової комунікації.

Особливо успішним виявився проект «Смертохристи», що остаточно розколов і без того розбратане суспільство, розсварив сім'ї, громади, об'єднання колишніх однодумців. Вкладаючи великі гроші на підкуп Сансизбаєва та його людей, Мохамад-бек знав, що прийде час великої перемоги над Україною і Європою, коли ні Сансизбаєв (генерал зневажав і ненавидів цього євнухоподібного, пожадливого монгольсько-казахського віровідступника), ні його секта вже не будуть потрібні Чорній Орді — і тоді їх можна буде ліквідувати як невірних, які послугуються іменем Христа, як зрадників Аллаха, які вигадали замість єдиного Бога якусь Темну Енергію. Генерал, як мудра людина, знав, що фізика, яка належить до сфери знання, ніколи не перетнеться з вірою в Аллаха, і що ці речі несумісні, як земля і небо, як голова і серце. Мохамад-бек, який особисто благословив і фінансував проект смертохристів, розумів, що це вчення стало містком до Ісламу, в якому є необхідна людині ясність і простота: пророк Мухамед, в чомусь схожий на Христа, ніколи не був богом, а лишень людиною, яка мала безліч жінок, дітей і померла у віці шістдесят три роки — і нікому не спало на думку оголосити воскресіння пророка Мухамеда. Отож і Христос, Іса — не син божий, не Бог, а тільки пророк, шанований Кораном. Ця складна християнська теорема з трьома невідомими — Богом, Христом і Духом Святим, вигадана підступними софістикованими юдеями з незрозумілою темною метою, нагадувала генералу Мохамад-беку поступку багатобожжю язичників.

Якщо зі смертохристами все було зрозуміле — вони будуть нарівні з воскресохристами знищені напередодні повної ісламізації України — то в постаті Христа, цього юдейського дервіша, ховалася якась незбагненна таємниця: під час вечірніх роздумів і молитв генерал думав про страшну зброю, яку вигадав Христос: добро. Ненависть, в атмосфері якої пройшло все життя генерала, була зрозумілою, примітивною силою. Добро ж таїло в

собі небезпечну загадку, непередбачувану загрозу самим законам існування людини. Сам генерал ніколи не оперував поняттями «ненависть — добро», а жив за законом Аллаха і справедливості.

Розстріл дезертира не був актом ненависті, а виявом справедливості. Якби хтось пожалів дезертира, зважився на добрий вчинок і звільнив його від кари, Мохамад-бек спокійно, в ім'я справедливості, вбив би відступника .

Перегортаючи сторінки плану операції «Тамерлан» (генерал Мохамад-бек подумав, що літера «Т» як знак смертохристів якнайкраще пасує до цієї операції), він з задоволенням зазначив, що в усьому переграв свого головного суперника, генерала Гайдука. За кілька років, поки Гайдук прохолоджувався в Америці, агентурі Чорної Орди вдалося увійти до критично вразливих ланок державного апарату України, підкупом і шантажем сформувати потужний корпус зрадників, делікатно поіменованих агентами впливу, поставити «кротів» в органи розвідки і контррозвідки, а головне — викорінити в суспільстві будь-яку волю до опору, прищепити громадянам України ідею євразійської єдності. Гайдук був повністю нейтралізований, навіть незважаючи на його втечу з тюрми. Але ж як гідний ворог, Гайдук заслуговував не жалості, а тільки справедливості: смерті.

Дивлячись на єдиний примірник плану операції «Тамерлан», виконаний арабською мовою кращим каліграфом визвольної армії, генерал Мохамад-бек, який перебазував свій штаб до Міллерово, поближче до кордону України, почував радісне нервове збудження, як тигр-людолов, що зачаївся, щоб кинутися на беззахисну жертву, роздерти гострими іклами горло й відчути, як пульсують, завмираючи, теплі джерела крові. Ніякої ненависті чи добра не несла в собі ця операція, тільки саму справедливість.

85.

Заява Клинкевича про запрошення дружніх військ Чорної Орди на територію України посіяла небувалу паніку, що розлетілася по країні зі швидкістю лісової пожежі: почавшись з верхівки, представники якої кинулися врозтіч з залу «Космічний», не очікуючи антракту, і кінчаючи найубогішими смердами і кріпаками — все українське суспільство завібрувало в передчутті незрозумілої, а від того ще страшнішої загрози, що наближалася зі сходу, півночі і півдня. Небезпека насувалася з трьох боків, наче важка грозова хмара у липні, насичена електричними розрядами високої напруги, зупинити яку було неможливо. Засоби масової комунікації Чорної Орди зберігали з приводу України повне мовчання — припинилися навіть звичні щоденні нападки на failed state, зруйновану і скомпрометовану, майже неіснуючу українську

державність; натомість велику увагу привернули події в Індії — утиски мусульман в Мумбаї. Держави-члени ОГБ у відповідь на заяву Клинкевича скликали у Вашінгтоні нараду міністрів закордонних справ, яка, повторивши ритуальні заклики щодо неприпустимості загарбання суверенних країн, не ухвалила жодних конкретних рішень, обмежившись спостереженням за ситуацією. Ряд учасників ОГБ (передовсім Франція) закликали віддати Україну, яко жертовного овна, на олтар загальноєвропейської безпеки, сподіваючись, що на цьому Чорна Орда зупиниться і не рушить далі на захід від лінії карпатських гір. Польща, пам'ятаючи досвід Чехословаччини 1938 року і свій власний — 1939 року — наполягала на вжитті превентивних військових заходів, але ніхто не хотів починати війну першим. Конфедерація держав Північної Америки, незважаючи на полум'яну войовничу промову Ширлі Ван Лі на саміті в Афінах, не визначилася з конкретними заходами щодо агресії Чорної Орди.

Президент добре знала, що громадська думка в її країні була різко налаштована проти війни в Європі: 85% опитаних не хотіли й чути, щоб американсько-канадські хлопці гинули в невідомій Україні — цій диктаторсько-корумпованій чорній дірі — у той час, коли мексиканські повстанці захопили у янкі значну частину території південних штатів.

Відмова України від участі в спільній з ОГБ операції проти Чорної Орди викликала лють Конгресу Конфедерації і була сприйнята громадськістю як пряма зрада. Крім того, лише наприкінці серпня 2077 р закінчувалися монтажно-налагоджувальні роботи на Бойовій Космічній Станції «Роналд Рейган», до сфери спостереження якої входила Центральна і Східна Європа, що відкривало перед командуванням Космічних військ Америки великі стратегічні можливості. Щоб не провокувати Чорну Орду, Конфедерація так і не розірвала дипломатичні відносини з режимом Кара-хана, на що розраховував американський посол у Києві О'Салліван. Державний департамент дав йому лише імлисту вказівку «готуватися до надзвичайної ситуації».

За три дні, що залишалися до 1 серпня, неділі, часу введення військ Чорної Орди, ситуація в Україні докорінно змінилася: в країні почалася масові погроми продуктових складів і магазинів, підпали спиртових заводів, вишикувалися довгі черги за цукром, борошном, крупами та олією. Люди запасалися свічками, сірниками і гасом, електроліхтарями та батарейками до телерадіоприймачів, лептопів і геджетів. З прилавків ще вцілілих магазинів зміталися залежані товари — джинсові тканини, старі черевики і плащі, поліетиленова плівка та гігантські запаси

солоних мексиканських чипсів і «чайна-коли».

Насильство не обмежилось пограбуванням магазинів і складів; почалися погроми місцевих поміщиків і бізнесменів; запалали триповерхові котеджі дрібних начальників-держиморд, корумпованих чиновників; вершилися суди Лінча над зненавидженими народом багатіями та поліціантами: жертви чорними, розпухлими від спеки мішками зависли на деревах та стовпах по всій Україні.

Ніхто не міг покласти край насильству, бо ДерВар був ліквідований, його керівництво на чолі з Ю. Мережком розбіглося невідомо куди, тобто залягло на дно у заздалегідь підготовлених конспіративних квартирах. Збройні Сили, обезголовлені після смерті Прядка, стояли осторонь, перебуваючи на грані розпаду і спонтанних бунтів через безчестя, що випало на їхню долю.

По телебаченню, крім портрета Гайдука, замигтіли обличчя інших державних злочинців, які відмовилися присягнути Його Величності Голові Києво-Дніпровської держави Вітольду Клинкевичу. Першим серед них був портрет юдомасона, космополіта, зрадника України, члена світового уряду юдо-ліберальних змовників, одного з найбільших крадіїв світу Рафаїла Фрідмана. За його голову пропонувалася сума більша, ніж за голову Гайдука — 2 млн. глобо. Ті, хто вивішував такі оголошення, добре знали, що Фрідман ще до того, як Клинкевич вивів його зі складу Ареопагу, після вбивства гетьмана відлетів на золоченій «черепасі» «Роллс-Ройс» до Локарно (Швейцарія) — але народу треба було дати ілюзію торжества справедливості.

Другою, також випереджаючи Гайдука у списку державних зрадників, ішла Індіра Голембієвська — аферистка, проститутка, авантюристка, яка завдяки інтимним зв'язкам з колишнім гетьманом Махуном пробралася на вершини політичного життя території «Україна», організувавши масовий рух кредитних спілок «Самодопомога» і вкравши при цьому 10 млрд. глобо народних грошей. За голову Індіри призначили 1 млн. глобо.

І останнім ішов обережний, тихий Юлій Юліанович Мережко, як виявилося, давній агент румунської розвідки, який розвалив роботу ДерВару, намагаючись використати поліцію та жандармерію в своїх особистих честолюбних цілях. За голову Мережка обіцялося всього 500 тисяч глобо.

Тим часом народ, не реагуючи на викриття нових зрадників, справедливо вважаючи зрадниками всіх, хто стояв при владі, кинувся на залізниці, автобусні та диліжансні станції, взявся наймати авто- чи кінних перевізників і вело- рікш: одні намагалися якнайскоріше визволити дітей, що перебували на літніх канікулах, інші прагнули негайно повернутися з місць

відпочинку додому, треті — тікати з районів, призначених на окупацію. Держава перетворилася на суцільний евакопункт, де охоплені панікою люди штурмували каси залізниць, аеропорти, їхали на дахах вагонів та автобусів, пропонували скажені гроші таксистам і візникам — аби тільки не сидіти на місці, аби щось робити, хоча більшість не знала — а що треба робити в цій ситуації?

Хакери Фронту Визволення України ще кілька разів переривали передачі офіційних каналів для заяв і закликів ФВУ, що посилило загальний безлад в державі і викликало занепокоєння головнокомандуючого армією визволення Чорної Орди генерала Мохамад-бека у переддень вторгнення.

86.

Молодий і голий красень, лідер нації Вітольд Клинкевич переможно чаклував над чарівною дупкою Мотрі, — колишньої офіціантки гетьмана, задумливо (обсіли державні думи) роблячи свою чоловічу роботу, коли пролунав дзвінок найважливішого державного каналу закритого зв'язку №1 у країні.

Узяв, не перериваючи приємних поршнеподібних рухів узад — уперед, золоту трубку, яка чомусь нагадала йому золотий кольт Махуна.

— Що там? — не дуже люб'язно спитав, ніжно почісуючи другою рукою шовкову спинку Мотрі.

— Ваша Величність, на лінії генерал Мохамад-бек.

— Слухаю, — трохи люб'язніше мовив Клинкевич.

— Аллах всемогутній і всемилостивий, — почувся гортанний голос генерала. — Наше командування непокоїть ситуація, що склалася на території Києво-Дніпровського улусу. Наш представник описує ситуацію як катастрофічну і некеровану, що може зашкодити графіку введення визвольних військ...

«Та пішов ти нах, смердючий козел з обрізаним прутнем», — патріотично подумав Клинкевич, який від того знаменного інавгураційного концерту, коли став відомим на весь світ завдяки виконанню «Мурки» у симфонічному варіанті, майже не виходив з тіла красуні Мотрі, в яку був нестямно закоханий ще в часи Махуна. Їй цей спорт також подобався, і, стогнучи від радості, вона відривала лідера нації від державних справ, прийомів, телефонних розмов та іншого мотлоху, бо її тіло захлиналося від жадоби оргазмів, від бажання мати дитину й бути щасливою. Навіть діаманти не давали їй такої радості, як кохання.

— Ваші побоювання безпідставні, генерале, — казав Клинкевич, думаючи, чи не лягти на спину і посадити Мотрюна себе, чи, краще, скоротити телефонну розмову і не переривати

задоволення. — Я повністю контролюю ситуацію в державі (Мотря почала постогнувати, сягаючи вищої точки осяяння). Я розберусь і передзвоню вам пізніше, — запевнив Клинкевич Мохамад-бека, кидаючи трубку і відчуваючи, що інші, небесні сигнали заповнили його тіло, якому байдуже було, де і коли відбувається дія — в Україні чи в Чорній Орді, в минулому чи в позамайбутньому.

Покинувши позаземну сферу, де він почувався так добре, Клинкевич вирішив приділити увагу справам підземним. Оскільки він бавився з Мотрею на держдачі «Рогулька», де стався нещасний випадок з гетьманом Махуном (цей прикрий факт аж нітрохи не впливав на виробництво тестостерону в організмі молодого смертохриста), то не було жодної проблеми з відвіданням сусіднього, схованого за високим кам'яним парканом будинку невиразної архітектури: темно-червона, майже чорна цегла, товсті стіни, вузькі, заґратовані вікна. Це був фрагмент харківської пересильної тюрми «Дружба народів», побудованої у XVIII столітті за проектом відомого німецького архітектора Циммермана. Саме в цій тюрмі народився і виріс перший кримінальний авторитет — пахан Півдня Росії Семен Могилевський з вічно круглими, розплющеними навіть уві сні очима. З того часу пам'ятник архітектури використовувався як резиденція Сірих Князів.

Проминувши таємні дерев'яні двері у стіні, Клинкевич опинився на занедбаній, вкритій старими деревами і чагарниками території, і пішов старою стежиною серед бур'янів. Біля дверей будинку двоє вартових у формі НКВД — синіх кашкетах з червоними околичками, довгих кавалерійських шинелях, при гвинтівках з тригранними багнетами, суворо глянули на Клинкевича.

Одразу за дверима містився другий контрольний пункт. Тут сиділи чекісти в чорних шкірянках з маузерами на колінах. Вони піднялися, ніби по команді, й з брязкотом відчинили залізні двері., на яких висіло три замки. Всередині в'язничний характер приміщення мінявся: від суворої острожної атмосфери XIX століття — до аскетичних камерних приміщень 1930 років. І раптом — розкішний гламур 2020-х років: басейн, де колихалася блакитнокарибська вода, заґратовані масажні кабінети в золоті, рожевий мармуровий бенкетний зал. Далі приймальня з секретарями та охороною: це були генерали ДерВару і ГЕПРУ в чорній і темно-синій уніформі. Багатьох з них Клинкевич знав в обличчя. Апаратники Сірого Князя вдавали, що не знають Клинкевича. Вони прочинили перед ним різьблені дубові двері, потім, глянувши у вічко металевих, фарбованих зеленою «танковою» фарбою дверей і провернувши зі скреготом великий

ключ у замку, відкрили вхід до святилища Сірого Князя.

Клинкевич раніше ніколи не був у цьому приміщенні, стилізованому під камеру-одиночку — з нарами, табуреткою і золотою парашею в кутку.

Сірий Князь похмуро сидів на нарах в чорних сатинових трусах і чорних шкарпетках на голих ногах, п'ючи чай з блюдечка і голосно сьорбаючи. Його тіло було розписане фіолетово-чорним татуюванням, як берлінська стіна графіті. Він підняв голову з напомадженим лискучим темним густим волоссям. У нього було широке, досить приємне простакувате обличчя з лукавою і небезпечною усмішечкою чікагського гангстера.

— Чого тобі треба, підар? — спитав він.

— Ваша Сіросте, дозвольте доповісти... Мохамад-бек...

— Знаю, — Сірий Князь почав розчісувати волосяні зарості на грудях. — Не слухай чорножопих. Твоя держава нікому не потрібна. І ніякого порядку в ній бути не може. Дай людям волю. Нехай вогонь, сокира і ніж погуляють на славу. Зараз свято в моїх людей! Випусти їх з тюрем, з каторги. Крім політичних. Тих убий.

Він говорив тихо, короткими реченнями, не дивлячись на Клинкевича. Над ліжком висів фотопортрет Сталіна — той мружився, ніби цілився з гвинтівки.

Сірий Князь примружився, наче й сам тримав у руках гвинтівку.

— Це ти грав «Мурку»?

— Я.

— А на гармошці вмієш?

— На акордеоні, Ваша Сіросте.

— Вивчи на гармошці. Люди не люблять симфоній. їм простіше треба, від душі. Я хотів грати на гармошці, але бачиш, що зі мною зробили?

Він показав руки: пальців у нього не було, бо зрослися, наче під дією електрозварювання, в суцільні лопатки, нагадуючи плавці акули.

На обличчі Князя почала блукати весела усмішечка, від якої Клинкевичу стало млосно.

— А зараз чим займався?

— Я? Ваша Сіросте, я...

— Знаю, — по-доброму всміхнувся Князь. — З бабою казишся... Добре діло. Я завжди так робив після ходки на зону... Бався, бо скоро їй переріжуть шийку ніжну... і заберуть діаманти. Бо не їй вони належать.

— Ваша Сіросте, прошу... не треба...

— Йди, підар, і ні про що не думай. Менше жити, менше грішити. Ти чай з блюдечка коли-небудь пив?

— Ніколи, — пролопотів Клинкевич.

— Чашка — це як колодязь. Вода глибока і темна. А блюдечко — як озеро світле. Коли п'єш з блюдечка — думки широкі й світлі. Конай звідси. І не бійся нічого. Час волі прийшов. Таке нечасто буває.

Клинкевич став на коліна й поцілував безпалу руку Сірого Князя. Вона була холодна і смерділа парашею.

— Йди, — відштовхнув його Сірий Князь. — І не псуй наше свято. Нехай земля ця і народ будуть покарані за великі гріхи. Так їм і треба. Не заважай.

Клинкевич незчувся, як повертаючись через хащі до держдачі «Рогулька», почав молитися. Слова самі знаходилися: «Господи-Ісусе, Всемилостивий Боже. Врятуй її від смерті, ти все можеш... Я буду вірний тобі, тільки не дай їй померти... Я люблю її, молю тебе, заступнику».

І,озирнувшись навсібіч, осінив себе хрестом.

87.

Божена через Мартина Гусака передала Гайдуку безцінну річ: врятований нею американський геджет, подарований йому Мартою Джеферсон, та дві флешки з зашифрованими кодами доступу до бази даних розвідувального супутника ВІРУ «Січ-77». Без цих кодів супутник залишався мертвим, нікому не потрібним космічним об'єктом. Невінчаний приїхав до Ірпеня у суботу, 31 липня вранці, і привіз ці подарунки разом з повідомленням про евакуацію посольства Конфедерації, яка ніби має початися третього серпня. Гайдук несказанно зрадів геджету, захищені канали якого давали змогу безперешкодно говорити з Боженою.

Щоб не заважати Невінчаному дивитися новини на телебаченні (тепер залишилася лише одна програма і один канал — Крейди), матюкатися вголос і пити медовуху, заїдаючи смачним домашнім білим сиром, Гайдук вийшов у двір і ліг біля огорожі, звідки видно було пойму ріки та ліс на протилежному березі. Його не охоплювало більше почуття невагомості, як одразу після звільнення, й запаху груш-гнилиць він більше не відчував. Хвилюючись, набрав номер геджету Божени й почув її ніжний голос:

— I missed you, honey... I dreamed... Рідний! Як я рада тебе чути! Як ти там?

— I'm OK, my dear Martian... Я люблю тебе, — прошепотів він, бо соромився своїх почуттів і не хотів, щоб хтось його почув, хоча слів почути його не було кому на порожньому подвір'ї. — Я хочу тебе вкрасти. Давай домовимось...

— I hope, we'll discuss this issue after tomorrow, — почув її

відповідь і зрозумів: або до кімнати хтось увійшов, або вона боїться прослушки й не хоче обговорювати деталі втечі.

— Ти не можеш говорити? — занепокоївся він.

— I'm sorry... I can not do it, — на цих словах зв'язок перервався.

І в цю ж хвилину Гайдук побачив **ЇХ**. Знизу, путівцем, яким курсував фаетон Палія, піднімалося вгору п'ятеро чоловіків, одягнутих у якесь дрантя. Судячи по тому, як вони безладно рухалися, ігноруючи будь-які правила безпеки пересування, це не був підрозділ спецназу. В руках одного Гайдук побачив мисливську рушницю, інші були озброєні сокирами і довгими ножами.

Пригинаючись, Гайдук побіг до будинку.

— Бляха-муха, поїсти не дадуть, — сказав Невінчаний, витираючи рукою рот. Він дав Гайдуку важкий автомат ІЖ-107, собі взяв улюблений пістолет-кулемет МіКроТАR-22, засунувши його за спину. Відтягнув стіл у куток кімнати, в мертву зону обстрілу, й поклав кілька гранат і пістолети «Крук» на всяк випадок.

— Ви не виходьте, Ігоре Петровичу. Я сам побалакаю з ними. Ви мене ззаду прикривайте.

Невінчаний відчинив вхідні двері і став на ґанку. Був у синій майці з написом «ВІРУЮ У ВІРУ» й довгих шортах з великими накладними кишенями, куди поклав запасні магазини. Гайдук став ззаду так, щоб крізь відчинені двері бачити Невінчаного і одночасно контролювати вікна.

Невідомі прочинили хвіртку й ступили на територію садиби, зупинившись перед ґанком.

— Здорово, люди добрі, — весело привітав гостей Григорій. — Чим можу допомогти?

Той, в руках якого була рушниця, певне, ватажок, сказав:

— У нас є сигнал, ш,о тут у вас склад зброї і продукти крадені зберігаються.

— А ви хто? — поцікавився Невінчаний.

— Ми — бойова дружина Фронту Визволення України.

— А довідка у вас є? — глумливо спитав Григорій.

— Яка ще довідка?

— Довідка. З печаткою. Круглою.

Гайдук побачив, що ватажок перекинув рушницю з лівої руки у праву, а його дружбани зробили крок уперед, наближаючись на небезпечну відстань до Невінчаного.

— Мужик, не пудри нам мізки, — з погрозою мовив власник рушниці. — Показуй. Бо інакше...

Невінчаний завів руку за спину й обхопив руків'я пісто-лета-

кулемета.

Гайдук моментально прийняв рішення: кинувши під ноги нападникам поліцейську гранату нейро-паралізуючої дії, затягнув Невінчаного всередину будинку і зачинив вхідні двері. Пролунав неголосний грім, і по кімнаті прокотилося коротке сяєво, наче від блискавки. Залишивши Григорія біля дверей, Гайдук вискочив з бічного вікна у двір й визирнув з-за рогу: перед ганком лежало в нестямі і корчах п'ятеро дружинників Фронту Визволення України. На ґанок вибіг Невінчаний з рулоном широкого «скотчу» й почав зв'язувати нападників й заліплювати їм роти. Гайдук спецназівським кинджалом обрізав зайві шматки плівки. Вони обшукали нападників. Удвох знайшли пістолети «Крук», у одного жетон агента ДерВару; ще у двох — довідки про амністію для кримінальних злочинців. Сокири й ножі поскидали до сараю, пістолети й рушницю поклали до багажника «Форда-Скорпіона». Через тридцять хвилин бандити мали прийти до тями. (В тому, що це бандити, не було жодного сумніву: у ватажка під брудною сорочкою висіла торбина, набита пограбованим золотом та коштовним камінням).

Ірпінський дім був «спалений».

Вбивати нападників не мало сенсу. Не виключено, що в них могли бути спільники, які знали, куди пішли ці «дружинники». Тому Гайдук з Невінчаним, заштрикнувши нападникам одноразові шприци-ампули зі снодійною речовиною, перетягли тіла до гаража й повісили іззовні важкий замок.

Ретельно відібравши необхідні речі, Гайдук надягнув маску передового «стаКановця» Василя Семеновича Петренка, ще раз перевірив документи, видані на ім'я таємного агента новоствореного Міністерства державної безпеки і внутрішніх справ (хакери ВІРУ встигли скачати зразки посвідчень на закритих сайтах Крейди), що давало дозвіл на носіння й застосування зброї. Невінчаний наклеїв на вітрове скло маленький, райдужний чіп МДБВС, зв'язався з полковником Палієм і сів за кермо.

— Шкода, — сказав він, рушаючи з місця. — Гарна була хата. Не встиг акумулятори зарядити.

Перед в'їздом до Києва їх зустрів натовп біженців, які прямували до Варшавського шосе. їхали велорикші, завантажені нехитрим скарбом, люди штовхали візки, в яких сиділи малі діти, тягли за собою «авіаційні» сумки на малих коліщатках; старі автомобілі, що працювали на спирті, викидали сині смердючі гази, від чого коні, що четвірками тягли за собою важкі диліжанси, хрипіли й намагалися податися вбік, у кювет. Задихаючись від спеки і смороду, повільно, згинаючись під вагою

рюкзаків, покірливо йшли старі чоловіки і жінки. Гайдука вразила кількість старих людей, котрі вирішили кинути домівки й податися в небезпечну путь, у невідомість. Він подумав, що невдовзі на узбіччях шосе валятимуться впереміжку трупи людей і коней, перекинуті візки й нікому не потрібні, випотрошені мародерами сумки. Йому стало боляче так, наче поміж цих людей йшла його мама — і стало соромно перед цими невідомими киянами за привілегію, якою скористався він, відправивши маму до Польщі. Подеколи назустріч «Форду-Скорпіону» повзли дорогі автомобілі з водно-водневими чи електричними двигунами, ціною від 100 до 300 тисяч глобо. Водії намагалися не дивитися на втікачів, пасажирів не було видно за затемненими бічними вікнами. Перед самим київським КПП побачили обгорілий дорогий «Лексус» і трупи довкола.

Самосуд.

Біженці йшли мовчки, не звертаючи уваги на електромобіль. Але коли на КПП офіцер військової автошляхової жандармерії, зчитавши спеціальним приладом, що висів у нього на грудях, сигнал чіпа, махнув жезлом, дозволивши в'їзд до матері городів руських, хтось з натовпу, що неохоче звільняв дорогу, жбурнув каменюкою і закричав:

— Зрадники! Продали Україну! Бог вас покарає!

Камінь залишив подряпину на вітровому склі.

Сигнал американського геджета пролунав, коли вони проспектом Перемоги наближалися до нової конспіративної квартири, розташованої на території Політехнічного університету, в старому триповерховому будинку неподалік пам'ятника ракетному конструктору Корольову.

Дзвонила Марта Джеферсон:

— Пане Гайдук, можете розмовляти?

— Можу.

Він ввімкнув скайп і побачив на екрані стурбоване обличчя Марти.

— Хто це? — злякано сказала Марта, увімкнувши зображення. — Ви мене чуєте? Де ви?

— Це я, — сказав він. — Чи не правда, тепер я маю вигляд набагато інтелігентніший? Хочете — почухаю ніс? Чи покажу язика?

Він торкнувся пальцем свого крупного носа з полілату.

— Добре, — засміялася вона. — Слухайте, конспіраторе. Нам стало відомо, що вночі, о другій годині київського часу першого серпня, тобто через (вона подивилася на годинник, він також звірив час)... через тринадцять годин наш чорний друг почне атаку на київський аеропорт Бориспіль і спробує посадити великі

військово-транспортні літаки з бронедесантом. Можливо...

— Я не командую силами протиповітряної оборони цієї країни, і в мене немає ракет «земля-повітря», — жорстко перервав її Гайдук. Добре їм сидіти у Вашінгтоні і давати поради людині, голова якої оцінюється в мільйон глобо. Можна три броньованих «Лексуси» купити. До речі, чому так мало призначили за мою голову?

— Are you combating general or fucking shred? — лайнулася Марта Джеферсон. — Через годину на ваш геджет потелефонує одна людина. Можете повністю довіряти їй. Домовляйтеся. Хто казав «борітеся — поборете»? Врешті — решт, це ваша земля, це вас окупують. Did you get me?

«Форд-Скорпіон» в'їхав на затишну, порожню територію Політеху, де не було ні студентів, ні абітурієнтів, і тільки нелякані білки (руді, а не чорні, як у Вашінгтоні) бігали по доріжках між деревами.

Під'їхавши впритул до входу у будинок, Невінчаний почав носити речі на другий поверх.

Гайдук не встиг спитати Марту, чому перервався зв'язок з геджетом Божени.

А коли надумав, Марта Джеферсон, як добра старенька гостроноса фея королеви Орхідей, кліпнувши хитрими оченятами, вже розчинилася, залишивши по собі на екрані недовге рожеве світіння.

«Fuck you», — лайнувся Гайдук, хоч реалізація цих слів не входила в його наміри.

88.

Життя у міжнародному аеропорту Київ-Бориспіль імені першого президента України Леоніда Кравчука зазвичай завмирало на короткий час — з першої години ночі до п'ятої ранку. Заступник начальника нічної зміни служби авіаційної безпеки (САБ) Герман Фатхулін любив ці години спокою, коли всі літаки були відправлені й прийняті, транзитні пасажири і ті, хто не встиг вилетіти, розміщені в готелях або вмостилися на кріслах-розкладачках ціною 2 глобо у спеціальному спальному залі, а у величезних порожніх приміщеннях десяти терміналів аеропорту бригади гастайбартерів починали миття і чистку. Це був блаженний час нічного спокою, коли ніяких катастроф і терористичних актів не передбачалося, коли тихо вуркотіли жовті чистильні комбайни «Samsung», залишаючи за собою сяючі смуги на підлозі, а прибиральники оббризкували ароматичним дезинфікуючим розчином всі пластикові, металеві та скляні поверхні, яких торкалися руки тисяч пасажирів; бригади слюсарів

і монтерів усували дрібні неполадки, власники барів і буфетів заповнювали вітрини і холодильні камери свіжими продуктами харчування й прохолоджувальними напоями. Особливу увагу Фатхулін надавав чищенню й дезинфекції туалетів, хоч це і не входило в його прямі обов'язки, а все ж мало відношення до безпеки пасажирів.

Його батьки, що емігрували в Україну з Бухари, ховаючись від режиму Кара-хана, коли Герману було одинадцять років, розповідали сину про спалахи холери в Узбекистані та її причини.

Але останніми днями аеропорт нагадував вулик божевільних бджіл. Тисячі людей, які бажали виїхати з України, билися біля кас за квитки на будь-який рейс у західному напрямку, штурмували представництва авіаліній, ночували з дітьми просто в зоні посадки пасажирів, пропонували співробітникам аеропорту великі хабарі. Вряди-годи в терміналах спалахували бійки між розлюченими пасажирами, одного разу бійка закінчилася стріляниною.

Тому співробітники денної зміни САБ були вкрай знесилені, а на нічну зміну не вистачало людей. Германа Фатхуліна, який любив порядок і чистоту і цінував своє місце роботи, ця обставина дуже бентежила. Тому перед тим, як заступити на нічну зміну, він провів оперативну нараду керівників підрозділів, на якій попередив, що ніч буде неспокійною, незважаючи на те, що о 23.00 відправлявся останній літак на Варну, інших відправлень не передбачалося. І прильотів теж — останніми днями різко скоротилося число рейсів з західного напрямку.

Закінчивши нараду, Фатхулін — спортивна, підтягнута молода людина, що закінчила Розвідувальну Академію імені генерала Марченка, поспішив до терміналу G, на верхньому поверсі якого розмістився спостережний пункт САБу: десятки співробітників спостерігали за численними моніторами, що приймали інформацію з сотень телекамер, розміщених в усіх терміналах, технічних і офісних будівлях і на аеродромній території. Фатхуліну до лиця була форма САБ — ясно-блакитна сорочка з короткими рукавами, чорними погонами з трьома срібними смужками, білі брюки та білий кашкет з синьою околичкою. Засмаглий узбек з чорними бровами, що зрослися на переніссі, темними очима і приємною усмішкою користувався успіхом у жіночої частини службовців, хоча не був помічений у звичних чоловічих гріхах: по-перше, він любив свою українську дружину Ніну, яка подарувала йому двійко дітей, по-друге, Ніна працювала продавщицею в магазині «Duty free Kashtan» в зоні вильоту, а по-третє, він надто добре знав технічні можливості телекамер, встановлених в аеропорту, щоб ганьбити себе перед

колегами чи ставати об'єктом шантажу.

Але було і по-четверте. Одна мила блондинка, дружина високопоставленого дипломата з Іспанії, з якою Герман познайомився в залі VIP, де в неї украли багаж, пояснила йому при особистій зустрічі в бориспільському мотелі, що такий красунь-мусульманин має право, дане йому Аллахом, на чотири законні дружини, ні в чому не принижуючи честь його улюбленої Ніни. Ця істина (вірніше — її практичне застосування в мотелі) так сподобалося Герману Фатхуліну, що через кілька зустрічей з хітливою блондинкою напів-арабського, напів-київського походження впав у майже наркотичну залежність від неї. І коли вона попросила його про незначну послугу: безконтрольно провести на борт літака компанії «Іберія» двох чоловіків, які тікали від репресивного київського режиму, він виконав її бажання не вагаючись.

Але коли два дні тому його кохана Ізабелла-Нурі попрохала його пропустити без перевірки в особливу охоронну зону КДЦА — контрольно-диспетчерського центру аеропорту — десять моджахедів, гвардійців Чорної Орди, в ім'я остаточної перемоги Чорної Зірки Землі, вождя Кара-хана над ворогами ісламу, Герман відчув сильний біль попід ребрами, що віддавав у спину. Розумів, що потрапив у смертельну пастку. І хоча він не любив київську владу, цих тупих самовдоволених кретинів, які занапастили чудову країну, але ще більше ненавидів режим Кара-хана. Пообіцявши Іза-белі-Нурі виконати її прохання, він помчав до свого друга по Академії, капітана військової контррозвідки Ігоря Палія, батько якого був великою шишкою в контррозвідці.

Біля дверей кабінету Фатхуліна чекали двоє: його друг Ігор Палій і незнайома солідна людина років п'ятдесяти — на вигляд інженер чи комп'ютерний темний шатен з рясною сивиною; запам'ятовувався його видатний ніс і світлі очі, що обмацували Фатхуліна уважним поглядом. Незнайомий показав Герману жетон таємного агента МДБВС Петренка Василя Семеновича.

В кабінеті обговорили деталі операції. На щастя, Фатхулін не розпитував ні Гайдука, ні Палія про їхні повноваження, бо ніяких повноважень не було. Але Фатхулін вирішив для себе, що робити. Подзвонив офіцеру безпеки ССТ (служба спеціального транспорту) і наказав підготувати всі автозаправники та причіпні цистерни для виведення їх о 1.00 на злітно-посадкову смугу № 2. Пославшись на вказівку згори, наказав начальнику нічної зміни служби електро-світлотехніки та забезпечення польотів бути готовими вимкнути, за сигналом, освітлення літного поля аеродрому і, за потреби, приміщень аеровокзального комплексу.

Ближче до дванадцятої години ночі напруження зростало:

Гайдуку вдалося зібрати всього дві групи по десять бійців спецназу в кожній. Групою ВІРУ командував Григорій Невінчаний, групою контррозвідки — полковник Палій. Гайдук, підтримуючи з ними постійний зв'язок, хвилювався, бо не знав, скільки насправді бійців генерала Мохамад-бека могло перебувати на території аеропорту, це ускладнювало завдання їх ефективної нейтралізації. Розуміючи, що головні події розвиватимуться навколо вежі КДЦА і центру постачання аеропорту електроенергією, Гайдук відповідно розставив людей, які прибули разом з ним. Герман Фатхулін виводив картинки з моніторів на великий екран, і Гайдук уважно вдивлявся в людей, що купчилися в аеропорту, шукаючи разом з Фатхуліним і Палієм підозрілі постаті.

Перед дванадцятою годиною ночі Фатхулін завів Гайдука в святая святих аеропорту — диспетчерський зал, що розмістився на верхніх рівнях дев'яностометрової контрольної вежі. Вежа була визнана дивом європейської архітектури — за легкість та елегантність конструкції, що віддалено нагадувала золотий колос, який поєднував землю і небо. Фатхулін представив Гайдука начальнику нічної зміни як особистого представника Крейди, а сам з Ігорем Палієм пішов до в'їзду в транспортну зону — приймати людей Ізабелли-Нурі.

За п'ять хвилин до дванадцятої до воріт сектору «Cargo» під'їхала велика фура з написом «Kiev-Catering». Фуру повільно пропустили через унікальний митний сканер для пошуку контрабанди. Ті, хто були всередині, не знали, що фуру просвічують, наче хворого, якого пропускають через трубу магнітно-резонансного дослідження. Спецназівці ВІРУ вдивлялись в екрани, на яких дивно, як в якомусь фантастичному фільмі, висвічувались скелети бойовиків та їхня зброя: всього двадцяту два чоловіка, три крупнокаліберні кулемети, двадцять автоматів ІЖ-107, п'ять переносних ранцевих ракетних установок, пістолети, гранати, десантні ножі, радіоапаратура.

Фатхулін і Палій з тривогою переглянулися й доповіли ситуацію Гайдуку.

Для бойовиків був заготовлений ще один сюрприз — коли їх, без всякої, звичайно, перевірки, проводили до контрольної вежі через заплутані лабіринти підземних коридорів, в одному з переходів було розбризкано аерозоль зі спеціальною фарбою — так званий «снайперський маркер».

Фатхулін ішов попереду групи бойовиків, показуючи дорогу; поряд, ніжно тримаючи його за руку, йшла Ізабелла-Нурі, вдягнена, як і всі, у чорний комбінезон, з чорною хусткою на голові. У напівтемряві збуджено поблискували її прекрасні

видовжені очі.

— Дякую, коханий, — прошепотіла жінка, притискаючись до нього, коли вони зайшли до порожньої зали митного догляду, де мали залишатися до початку операції.

— Аллах акбар, — відповів він, йдучи геть, бо на нього чекало ще багато справ.

Десять метрів відділяли цю зону від входу до КДЦА, від швидкісних ліфтів контрольної вежі.

Фатхулін приєднався до Гайдука, який з цікавістю слухав пояснення начальника нічної зміни. Зал, хоч і перебував на висоті тридцятого поверху, нагадав Гайдуку командне приміщення атомного підводного човна з його таємничою атмосферою мінливих індикаторів і екранів, що світяться в напівтемряві. Начальник повідомив, що згідно з інформацією Центру контролю польотів сил протиповітряної оборони, радарна надчутлива система «Мантія» засікла пересування групи літаючих об'єктів в секторі Сталінград-Харків і другої групи в секторі Крим-Одеса. Диспетчер «Підходу» на вежі відповідає тільки за об'єкти на відстані 120-150 км від аеропорту, передаючи їх на відстані 50 км диспетчеру «Кола», а той у свою чергу — диспетчеру «Старту і посадки».

Дозвіл на старт і посадку повітряних суден дає тільки начальник зміни КДЦА.

Гайдук вирішив викласти карти на стіл:

— Я представляю тут Фронт Визволення України, військове крило, яке підтримують Збройні Сили. Через п'ятнадцять хвилин почнеться штурм вежі підрозділом Чорної Орди. Вони вб'ють диспетчерів і поставлять тут свої прилади автоматичного наведення на посадку військово-транспортних літаків. Допоможіть нам не допустити цього.

Начальнику, літній огрядній людині, стало душно, й він розщебнув два ґудзики на комірі форменої синьої сорочки. Але не протестував, не бився в істериці, не вимагав від Гайдука повноважень, не погрожував кудись подзвонити і перевірити слова незнайомої йому людини.

Він повірив Гайдуку. Понад те — сказав, що вважає спробу Чорної Орди висадити без узгодження військовий десант в цивільному аеропорту неприпустимою, яка міжнародними правилами ІКАО кваліфікується як акт агресії.

Тоді Гайдук попросив Фатхуліна увімкнути на лептопі картинку стеження за залою митного догляду. Було видно, як зростає напруження серед нападників, які витягували зброю і шикувалися в бойові порядки для штурму вежі.

— Вогонь! — наказав Гайдук в геджет.

В залі митного догляду раптово згасло світло — і одразу під лазерними променями снайперів ВІРУ, що засіли на верхній галереї, яка оточувала зал, яскраво спалахнули постаті нападників. Фатхулін намагався зрозуміти, в якій частині залу перебуває Ізабелла-Нурі, але нічого не вийшло: почався вбивчий вогонь напівавтоматичних американських гвинтівок Browning-USMC 45-го калібру, і зображення на екрані перетворилося на суцільне місиво — «танець світлячків», як називали це снайпери. До диспетчерської зали контрольної вежі не долинали постріли знизу, але всі, хто спостерігав цю моторошну картинку на лептопі, заціпеніли. Коли кілька снайперів ВІРУ спустилися в зал і увімкнули світло, щоб добити поранених, Гайдук вимкнув лептоп.

Диспетчер «Підходу» доповів начальнику зміни, що перші п'ять важких військово-транспортних «Аеробусів»390-ХХ1000 (на борту кожного могло перебувати до 800 десантників і кілька одиниць бронетехніки) запросили дозволу на посадку в Борисполі.

Начальник увімкнув систему голосного зв'язку, і у вежі почувся голос командира десантної операції, який ламаною англійською мовою вимагав дати дозвіл на посадку.

— Хто ви і яка мета прильоту? — спитав начальник.

— Чартерний рейс 0895 з Делі, веземо гуманітарну допомогу дітям України, — відповів літак.

— Чи ви давали попередній запит на рейс? — спитав Бориспіль.

— Давали три дні тому на ім'я пана Клин... Клин... кевича, — невпевнено сказав командир операції.

— В нас проблеми зі смугою номер один, — повідомив начальник зміни. — Там іде ремонт, не можемо прийняти.

— Сядемо на смугу номер два, — впевнено сказав голос з неба.

— Передаю вас диспетчеру «Посадки». Ваш курс норд-вест-999, розвороту секторі 017.

— Дякую, шефе. До скорої зустрічі на землі. Готуйтеся приймати подарунки півдня.

Начальник і Гайдук перезирнулися. Фатхуліна не було, і Гайдук, знову ввімкнувши зображення залу митного догляду, побачив його. Фатхулін ходив серед трупів, розшукуючи когось.

«Війна почалася», — подумав Гайдук, подивившись на годинник. Була за десять хвилин друга година ночі. Стало ясно, що перша частина плану Гайдука провалилася: українські зенітно-ракетні комплекси, що обороняли підходи до аеропорту, не здійснили жодного пуску ракет по ворожих літаках, вільно

пропускаючи їх в серце України. Командування військ протиповітряної оборони стало на бік зрадників.

Коли до посадки першого літака залишилось три хвилини, начальник зміни дав наказ вимкнути світло на літному полі й у приміщеннях аеропорту, вирубити радіозв'язок і роботу навігаційної апаратури автоматичної посадки літаків.

Всі, хто був у вежі, почули гортанні крики пілотів, що перемовлялися між собою, і тривожний вигук командира десантної операції:

— Вежа, що сталося? Як мене чуєте?

З висоти командної вежі було добре видно, як у темряві, там, де мала бути смуга № 2, з'явилися уривчасті спалахи, які невдовзі переросли в кілька вогняних смуг, що неслися зі швидкістю 300 кілометрів на годину, а потім пролунав великий вибух, від якого здригнулася контрольна вежа, немовби колос під час пожежі, скляні поверхні спалахнули золотом, потім загорілися червоно, наче від променів сонця, що встає над Борисполем, потім почорніли, і все обійняла непроникна темрява, поки не пролунав другий вибух — уже над автострадою і естакадою монорейкової залізниці, що вела з Борисполя до Києва.

У Києві подумали, що над Борисполем вибухнула ядерна бомба.

89.

Провалилась не тільки перша частина плану Гайдука, а й друга: незважаючи на втрату двох військово-транспортних літаків (на території аеропорту і навколо нього валялися понівечені темно-сірого кольору фрагменти фюзеляжів і крил з чорними зірками, відірвані двигуни, обгорілі тіла десантників, боєприпаси) операція «Тамерлан» розвивалася успішно.

Загибель у першому літаку генерал-лейтенанта Єрмолая Касемі, призначеного Мохамад-беком командуючим першою фазою десанту і першим комендантом Києва (через кілька днів вулицю гетьмана Махуна перейменували на вулицю Касемі), майже не вплинула на хід операції. Незважаючи на регулярні заклики Фронту Визволення України до військовослужбовців збройних Сил України, що транслювалися за допомогою хакерів по офіційному телеканалу держави, війська Чорної Орди не зустріли серйозного опору.

Проте, був і виняток. Триста учнів військового ліцею імені Івана Богуна, члени організацій ЛУК і УРА, без дозволу командування покинули військовий табір біля Носівки, вирушили на північ і, зайнявши зручну позицію в лісі вздовж шосе Е-101, по якому рухалася до Києва мотобригада Орди імені М. Муравйова,

атакували колони з учбових станкових гранатометів ХМ-507 спеціальними 25мм гранатами кумулятивно-бронебійної і запалювальної дії. Богунці підпалили кілька машин спереду і ззаду колони, чим викликали велику паніку серед російських найманців, яким комісари Орди обіцяли легку прогулянку до Хохландії і можливість вивезти пограбоване малоросійське майно додому на танках і вантажівках.

Незважаючи на перший успіх, сили були надто нерівні: богунці мали застарілу учбову стрілецьку зброю часів українсько-румунської віцни і обмаль боєприпасів; у шістнадцятилітніх дітей не було бойового досвіду, але вони, зупинивши броньовану колону, не відступили, а по-хлоп'ячому азартно втяглися в затяжний бій. Оговтавшись, муравйовці викликали допомогу — штурмові гелікоптери «Казань-57», які скинули контейнери з напалмом і алюмінієвою пудрою і спалили юних захисників Києва.

У тому бою загинув коханий Олі Гудими, командир сотні УРА Максим Боровик.

Гайдук набагато пізніше дізнався про цей нерівний бій. Ворога не вдалося зупинити біля стін Києва.

Поки Гайдук, Палій, Невінчаний організовували зачистку території аеропорту від бойовиків, виведення з ладу навігаційної апаратури та допомагали Фатхуліну і його людям, диспетчерам та іншим добровільним помічникам втекти, користуючись безладом, атакуюча група з дев'яти бойових «черепах» Орди здійснила посадку в Києві: дві «черепахи» — на Батиєвій горі, дві — в Печерській Лаврі, три — на футбольному полі стадіону «Динамо», в результаті чого були блискавично захоплені урядові будинки. Одна «черепаха» сіла на Михайлівській площі, біля «чорного дирижабля» ГЕПРУ, і одна — на площі Перемоги, щоб перекрити рух на захід і підготуватися до атаки на комплекс будинків посольства Конфедерації.

Коли о п'ятий годині ранку першого серпня Гайдук і його бійці ледве пробилися з лівого берега через Південний триярусний міст і виїхали на набережну Дніпра, над якою тихо сходило сумне сонце ранньої осені, над головними будинками міста вже були вивішені білі з чорними зірками прапори Чорної Орди і червоні з чорним півмісяцем і чорними зірками прапори визвольних військ євразійського Степу...

Синій електромобіль Гайдука і Невінчаного, проїхавши через Поділ, стрімко помчав порожніми вулицями у бік Куренівки.

90.

1 серпня 2077 р.

До народів Києво-Дніпровської території

Спільне звернення

Голови Верховного Директорату В. Клинкевича

Головнокомандуючого Об'єднаними визвольними силами Чорної Орди генерала армії Мохамад-бека

Дорогі співгромадяни, брати і сестри!

Попереднє керівництво довело Територію та народи, що її населяють, до повної руїни, пішовши на злочинне руйнування основ економічного і політичного життя, зважившись на підтримку самовбивчих процесів, спрямованих на розпалювання міжнаціональної та міжрелігійної ворожнечі.

У цей трагічний час вам простягають руку допомоги брати, що прийшли з безмежного євразійського Степу під прапорами свободи, рівності всіх людей і економічного процвітання.

Об'єднані визвольні сили Чорної Орди несуть народам Території порядок і стабільність, спокій і мир, особисте процвітання і колективну відповідальність за скоєні протиправні вчинки.

Воїни Чорної Орди разом з силами правопорядку Києво-Дніпровської території, розвиваючи віковічні традиції дружби наших народів, скріплені спільно пролитою кров'ю, сповнені рішучості перетворити цю частину Євразії на зону безпеки і застерігають хрестоносців усіляких мастей — юдо-ліберальних, юдо-християнських і сіоністських агресорів на Заході — проти порушення нейтралітету колишнього геополітичного утворення під назвою Україна.

Віднині всі народи цього неіснуючого утворення об'єднуються в єдиній братській сім'ї Чорної Орди.

Брати і сестри,

Надавайте допомогу славним воїнам Об'єднаних визвольних сил у наведенні порядку і дисципліни на вашій землі. Боріться з саботажниками і диверсантами, провокаторами з числа мерзенних запроданців — українсько-американських націоналістів.

Відновлюйте роботу промисловості і виробництво сільгоспродуктів, не допускайте розкрадання природних ресурсів, зміцнюйте правопорядок і ефективність праці.

Треба покласти край усім виявам анархії та егоїзму і зрозуміти, що вищою свободою є колективна підпорядкованість всемогутній вертикалі влади від Чингіз-Сарая до Києва.

Ми переконані, що новий євразійський порядок буде підтриманий всіма здоровими елементами. З метою реалізації нашої програми оголошуємо про організацію таких гуманітарних заходів:

1. На всій території Києво-Дніпровського улусу (дивись карту з

точно окресленими кордонами) запроваджується комендантський час з 20.00 за Чингіз-Сарайським середньоєвропейським часом.

2. Забороняються будь-які збори, демонстрації, мітинги, пікети, що можуть порушити права громадян на спокій і тишу.

3. У спеціально визначених пунктах оцінки демографічної ситуації (ПОЦДЕС), відкритих при місцевих відділеннях поліції з 3-го по 15 серпня ц.р., проводиться реєстрація всіх громадян віком з 10 до 80 років. При собі мати документи, що засвідчують національність, релігійну приналежність, статеву орієнтацію, партійність, освіту, дані про національність батьків та дідів.

4. З метою покращення стану здоров'я населення улусу, заборонити продаж алкоголю, включно з пивом, та свиного сала з підвищеним вмістом холестеролу.

5. Заборонити громадянам жіночої статі виходити на балкони в трусах і ліфчиках чи без них.

6. Дозволити чоловічому населенню улусу віком від 15 до 80 років мати кожному до чотирьох дружин віком від 13 до 65 років.

7. Провести мобілізацію до складу Об'єднаних визвольних сил Чорної Орди обмеженого контингенту (за планом) чоловіків Улусу, віком від 16 до 40 років, згідно з їх військовою кваліфікацією.

Невиконання будь-якого пункту гуманітарних заходів карається смертю. Відповідальність за реалізацію вищезазначених заходів покласти на Маршала юриспруденції Крейду І.О. та командира карального корпусу яничар генерал-лейтенанта Алі Акбара Пєрєвєрзєва.

Голова Верховного Директорату В. Клинкевич

Генерал армії Мохамад-бек

91.

Завдяки шифрам, збереженим Боженою, Гайдуку вдалося відновити дію інформаційної системи, встановленої на супутнику ВІРУ Січ-77. Суть цієї системи полягала в тому, що кожен офіцер ВІРУ міг увійти в розвідувальну мережу з номера своєї електронної пошти і передати інформацію будь-кому з користувачів мережею без небезпеки для себе і для колег: місцезнаходження як сендера Е-меседжу, так і ресівера залишалося невідомим для тих, хто намагався захопити контроль над Інтернетом. Через супутник було розповсюджено ряд повідомлень та закликів до тисяч офіцерів розвідки і контррозвідки з метою встановити, чи бажають вони взяти участь у боротьбі з окупантами. Звичайно, такі повідомлення потрапляли і до зрадників, людей Крейди, до потенційних агентів Орди. Але ці люди, оголошуючи своє бажання приєднатися до військового крила Фронту Визволення України (ФВУ), не знали,

куди йдуть їх відповіді, де перебуває центр ФВУ, хто його очолює. І головне — вони не знали, що кожна відповідь, щира чи брехлива, аналізується, співставляється з базою персональних даних і вводиться в одну з чисельних горизонтальних мереж, на чолі яких стоять перевірені офіцери, які вирішують, чи може людина взяти участь в русі опору.

Було створено два штаби — один назовні зони окупації, в Чабанах, на території колишнього інституту садівництва, і другий — на Черепановій горі, усередині Києва, під трибунами стадіону імені В. Банникова. До ФВУ одним з перших зголосився начальник ескадрильї розвідувальних дронів ВІРУ класу «Ластівка» і «Яструб», літне поле яких розміщувалося в Ново-Біличах, поза межами зони окупації.

Гайдук, невиспаний після нічного бою в Борисполі, неголений і роздратований, сидів у бетонному, прохолодному навіть у таку спеку приміщенні стадіону на Лабораторному провулку. Це був колишній центр охорони, цінність якого полягала в наявності добре організованої системи камер зовнішнього спостереження. Підземний коридор вів до паркінгу, де стояв «Форд-Скорпіон». Роздратування Гайдука посилилось, коли на моніторах охорони побачив, як молоді парубки в темно-червоних спортивних костюмах почали тренування й весело перекидалися м'ячами, які фосфорично світилися на сонці. Все, що відбувалося на полі, здалося Гайдуку безглуздим, хоча в глибині душі він відчував заздрість до цих добре тренованих йолопів, які не розуміють, що означає цей день для них, для Києва, для світу.

Невінчаний з двома хакерами сидів перед великим комп'ютером, отримуючи інформацію з супутника Січ-77.

— Бляха-муха! Ви чули, Ігоре Петровичу?

— Що сталося? — невдоволено підняв голову Гайдук.

— Орда заборонила горілку і сало, — збуджено повідомив Невінчаний. — Тепер чекайте народного повстання.

Через секунду він просяяв:

— Повстання відміняється. Тепер можна мати по чотири дружини. Уявляєте? З однією не знаєш, як упоратись...

«Я виконав норму Орди», — майнуло Гайдукові. У цю хвилину почувся сигнал американського геджета. Марта Джеферсон. У Вашінгтоні — п'ять годин ранку. Що сталося?

— Я в Техасі, — голос Марти звучав схвильовано, — і не можу довго говорити. Благаю вас забрати Божену з посольства. До першої години ночі. Врятуйте її, Ігоре, як ви вже одного разу врятували. На вас — моя остання надія.

— Що з Боженою? Чому з нею немає зв'язку? Ви повинні знати! — кричав він у геджет з лютим безсиллям, хоча сигнал на

екрані свідчив про відсутність зв'язку з Техасом.

Після розмови з Боженою тридцять першого липня в Ірпені зв'язок з нею перервався. Гайдук із затятою пунктуальністю набирав її іцифр, і щоразу отримував відповідь: No connection.

Мартин Гусак сидів у блокованому посольстві і також не виходив на зв'язок, від чого тривога Гайдука тільки зростала. Дзвінок Марти Джеферсон став сигналом якоїсь катастрофи: Гайдук був переконаний, що Конфедерація зможе забезпечити захист посольства та евакуацію його співробітників. Адже в них було на це три дні безвладдя й паніки в Києві, коли кілька бойових «черепах» Конфедерації, перекинутих з Польщі, могли прорвати кільце навколо посольства. Могли. Але цього не сталося. Відбувалося щось таке, чого Гайдук не міг збагнути.

Після дзвінка Джеферсон він негайно скликав кризову групу з кількох офіцерів, хто працював з ним. Військові аташе країн ОГБ, з якими приятелювали деякі офіцери ВІРУ, повідомили, що на території посольства Конфедерації зібралося близько п’ятисот семидесяти чоловік — співробітників посольства і членів їх сімей, членів дипкорпусу країн ОГБ (серед них перебували і військові аташе) та персоналу міжнародних представництв у Києві. Всі були переконані, що Конфедерація надійно їх захистить і надішле додаткові підрозділи. Адже п'ятдесяти морських піхотинців, які охороняли посольство, було явно недостатньо з огляду на велику територію і відсутність системи спеціальних укріплень, придатних для тривалої кругової оборони.

Гайдук у своєму розпорядженні мав од сили двадцять чоловік, і було б самогубством брати участь у захисті посольства, якби почався штурм. Та чи почнеться? Чи не помиляється Марта?

Кризова група вирішила посилити спостереження за посольством і тим, що робиться навколо нього. О другій годині дня до штабу приїхав на своєму весільному фаетоні полковник Палій і повідомив, що його люди схопили «язика» — рядового визвольної армії Орди Ахмета Іванова, уродженця Брянського улусу. Ахмет вештався біля стихійного базарчика, що розташувався попід руїнами спаленого цирку на площі Перемоги. Солдат пішов у самоволку з десантної черепахи з метою купити самогону і українського сала, бо кляті ісламські комісари забороняли навіть думати про алкоголь і свинину. Двоє контррозвідників, що косили під бомжів і тинялися без діла в околицях цирку, вивчаючи, як організовано систему охорони «черепахи», затягли Ахмета у руїни циркової стайні, де зберігався ще запах кінського гною, і приклавши ніж до горла переляканого полоненого, дізналися, що на борту десантної «черепахи» 052-4043 перебуває сто бійців, озброєних мінометами, ракетними

установками ближнього бою, лазерними вогнеметами, двома бетонобійними гаубицями і, звичайно, автоматами ІЖ-107 та десятьма важкими кулеметами. Командує «черепахою» іранський підполковник Казем Джалілі. Але не це було головним у розповіді язика: він повідомив, що о 2.00 вночі 2-го серпня відбудеться штурм посольства Конфедерації Держав Північної Америки; о 1-й годині ночі десантники з «черепахи» 052-4043 мають вже бути на вихідних позиціях у приміщенні сусідньої з посольством лікарні. Друга черепаха з території Печерської Лаври буде перекинута на допомогу о 1.00 з боку вулиці Гоголя.

Контррозвідники не повірили Ахмету, який тремтів від страху й міг наговорити бозна-що, але він присягався, що почув це від офіцера-росіянина, який і послав Ахмета за самогоном, щоб було чим заправитись перед атакою, бо, мовляв, клятих американосів просто так не візьмеш. Офіцер повідав Ахмету, що в підвалах посольства сховано мільйони амеро в новеньких, недавно надрукованих хрустких грошових знаках, і що ці мільйони були завезені з Америки для підкупу хохлів, щоб ті боролися проти своїх євразійських братів-визволителів. Командир «черепахи» обіцяв офіцерам віддати скарби посольства на пограбування.

Показання «язика» були підтверджені розвідниками Гайдука, які працювали на Печерську: о 16.00 вони доповіли, що на території Лаври почалася підготовка «черепахи» 052-4040 (тієї, що привозила делегацію Чорної Орди до гетьмана Махуна) до бойової операції: десантники з «черепахи» виведені на площу перед собором Успіння Пресвятої Богородиці, розбиті на окремі групи. Офіцери проводять з ними інструктаж, показуючи солдатам якісь картосхеми, на борт «черепахи» перевантажують з транспортних гелікоптерів боєприпаси, а з Ковнірівського корпусу переносять якесь незрозуміле обладнання, сховане під брезентом.

Остаточне підтвердження надійшло о 19.00: годиною раніше до посольства прийшли двоє представників командування визвольних військ Орди і пред'явили послу О'Саллівану ультиматум: до 24.00 всім особам, що перебувають в посольстві, покинути його територію через головний вхід, пройти необхідну ідентифікацію і зайняти місця в автобусах, які вивезуть агентів американського Шайтана та їхніх поплічників до міжнародного аеропорту Київ — Бориспіль. Передбачається здійснити обмін персоналу посольства на ув'язнених на базі Менсфілд і в штаті Юта бійців за свободу — агентів Орди. Парламентери забули сказати, що Бориспільський аеропорт надовго виведений з ладу, а обмін полоненими заборонено законами Орди.

Головна вимога окупаційного командування: нічого не знищувати в приміщеннях, не палити жодних паперів, не плавити

в печах жодних чипів з пам'яттю, не псувати шифрувально-дешифрувальну апаратуру і спеціальні засоби телекомунікації.

У разі відмови — штурм посольства і смерть агентів неоліберального імперіалізму Хрестоносців. За словами інформатора, начальника українського підрозділу невоєнізованої охорони посольства, О'Салліван рішуче відмовився виконувати умови ультиматуму.

Вже набагато пізніше, коли працювала сенатська комісія з розслідування подій навколо посольства Конфедерації в Києві, стало відомо, що посол О'Салліван упродовж першого серпня, особливо після пред'явлення ультиматуму, безуспішно атакував Державний департамент і офіс радника Президента з питань національної безпеки тривожними депешами — під кінець дня у незашифрованому вигляді, але в неділю ніхто у Вашінгтоні не працював, а відповідальний черговий Держдепа просив не панікувати, нагадував про рішення почати евакуацію посольства третього серпня і радив послу затягувати якомога довше переговори з Ордою, поки Президент Конфедерації не прийме інше рішення. На жаль, Ширлі Мак Доул (Ван Лі) разом з ***М.***Джеферсон перебувала в Техасі, де зустрічалася з офіцерами і солдатами Американського легіону, щоб спільно відсвяткувати перемогу над мексиканськими наркоповстанцями і повернення під американський контроль міста Г'юстон. Зв'язатися з нею не було ніякої можливості. Тільки через рік — у 2078 році — комісія Сенату оприлюднила відповідні документи (з деякими вилученнями) і останній лист посла О'Саллівана, відправлений до Вашінгтона 1 серпня о 22.30.

Між тим, о 20.00 офіцери кризової групи ВІРУ прийняли остаточне рішення і схвалили єдино можливий план проведення операції «Серафим», головну роль у розробці якого відіграв Григорій Невінчаний.

О22.00 два розвідувальні дрони стартували з Ново-Біличів і полетіли в напрямку посольства. Це були розвідувальні дрони класу Swallow («Ластівка»), креслення яких бюро Гайдука передало заводу «Артеміда» три роки тому. Через півгодини дрони опинилися над вулицею Юрія Коцюбинського і наблизились до п'ятиповерхового будинку «С». Один дрон завис над пласким дахом будинку, на якому, на щастя, не було морських піхотинців. Будинок «С» стояв у центрі посольської території, неподалік від будівлі, зведеної у стилі маєтків ХУІІІ віку у Вірджинії, — там містилася резиденція посла. Морські піхотинці — це чітко зафіксував дрон — обрали позиції уздовж стіни, що оточувала територію посольства, обладнавши кулеметні гнізда в будинках, вікна яких виходили^назовні, в зону найбільш

імовірних атак Орди.

Другий дрон повинен був дослідити, що діється всередині будинку «С» за допомогою чутливої апаратури, яка працювала в інфрачервоному спектрі. З'ясувалося, що режимний будинок «С» порожній. Тільки на п'ятому поверсі, в кімнаті 512, дрон зафіксував дві людські постаті: одна нерухомо сиділа в кутку, ліворуч від вхідних дверей, інша неспокійно ходила по кімнаті, подеколи наближаючись до вікна.

Гайдук, вдивляючись в екрани, на які поступала інформація з дронів, відчув перебої в роботі серця, випадіння пульсу і терпку порожнечу в грудях. Не треба було пити стільки кави. Чи закохуватись у цю дівчину з Марса. Його мучила думка: чи має він право піддавати ризику життя офіцерів ВІРУ заради звільнення коханої дівчини? Але одразу з'явилася друга — холодна, неймовірно важлива думка, ні, не думка, а жорстока, без права на сумніви, істина: Божена єдина на землі істота, яка знає щось, що може вирішити долю людства. Що станеться, якщо вона потрапить у полон до Чорної Орди? Але цього пояснити своїм офіцерам Гайдук не міг. Сказав лише, що це особа, близька до президента Конфедерації та радника з національної безпеки, які дуже просили врятувати її

Нарешті о 23.00 почалася завершальна фаза: до Інституту урології і трансплантологи' нирок під'їхала машина «швидкої допомоги», яка привезла хворого Василя Семеновича Петренка, технолога заводу «Більшовик» з гострим нападом закупорки сечового міхура великим каменем, що вимагало негайної операції. У супроводі двох кремезних санітарів хворий був піднятий на шостий поверх хірургічного корпусу, туди, де стояли порожніми операційні блоки та реанімаційні палати, бо більшість хворих та лікарів розбіглася останніми днями. О 23.30 троє офіцерів ВІРУ — Гайдук і двоє лейтенантів-спецназівців, вдягнувши спеціальні радіопоглинаючі плащ-накидки, створені за технологією «Стеллс», що не залишали слідів на екранах радарів посольства, злетіли з даху шостого поверху на десять метрів вгору і повільно рушили в напрямку посольства Конфедерації Держав Північної Америки. Вони летіли тихо, наче великі нічні сови, над розлогими київськими каштанами, що вже почали скидати з себе засохле листя. Попереду світилися вогні зовнішнього освітлення посольства. Гайдук дав знак рукою — піднятися ще метрів на десять вгору. Ізраїльські десантні апарати індивідуального лету (personal flying device — PFD-X 15) виявилися дуже надійними, хоча Гайдук пам'ятав важке приземлення Невінчаного в своєму службовому кабінеті. І хоч Невінчаний навчив Гайдука літати над «Рогулькою» під час тренувань у таборі ВІРУ, і хоч ідея порятунку

Божени належала йому, на «повітряну» частину операції «Серафим» Григорія Івановича не ризикнули взяти: занадто важким для ангела він був.

Нарешті три постаті в сірих накидках зависли над дахом будинку «С». Розвідувальний дрон № 1 надавав заспокійливу інформацію: на даху нікого немає. Спустившись на дах, Гайдук (Серафим-1) залишив там одного офіцера (Серафим-3), а сам з другим лейтенантом спецназу (Серафим-2) з бригади «Грім» почав обережно спускатися з даху на п'ятий поверх. У файлах ДерВару, який здійснював стеження за посольством, хакери ВІРУ знайшли детальні плани будівель і схеми розташування чердачних виходів на дах.

Коридор, в якому ледве блимали лампочки нічного режиму, був порожній, варти біля дверей кімнати 512 також не було. Варта всередині. Гайдук пальцем показав лейтенанту місце зліва від дверей; там мала бути Божена. Лейтенант кивнув і, рвонувши двері на себе, вскочив до кімнати. Одразу пролунав постріл. Коли Гайдук увірвався до кімнати, лейтенант лежав на підлозі, підпливаючи кров'ю, а в лівому кутку кімнати, приклавши пістолет до голови Божени, стояв майор Вільям Кроуфорд — рудий «м'ясник Білл», який не впізнав Гайдука.

— Come in, соте ці, fucken monster, — шепотів він. Божена сиділа, зв'язана на стільці, не розуміючи, хто увірвався до кімнати.

— Яз «Рогульки», — сказав Гайдук. Вона пізнала його голос.

— Вбий цю тварюку! Не бійся за мене! — крикнула Божена.

— Shut up, put the gun down, — наказав Кроуфорд. — Or I'll kill her.

Гайдук зрозумів, що потрапив у пастку і що операція провалилася. Він повільно, не зводячи погляду з Кроуфорда, став на одне коліно і нахилився, щоб, поклавши свою «Беретту» на підлогу, моментально підхопити її лівою рукою і вистрелити в Кроуфорда, — і в цю хвилину побачив, як сліпуче, наче спалах електрозварювання, полум'я охопило обличчя рудого Білла. Той затулив обличчя руками, забувши про Божену, але руки згоріли, залишивши на мить рентгенівське зображення кісток, які також розчинилися в температурі понад 1000 градусів; голова майора Кроуфорда, якій впав на підлогу, згорала під дією бойового лазера ближнього бою, наповнюючи кімнату смородом паленої кістки і волосся. В дверях стояв Серафим-3, залишений Гайдуком на даху. Почувши постріл, він прибіг до кімнати 512, двері якої були відчинені, і, моментально оцінивши ситуацію, увірвався всередину, розвернувся і з відстані метра спрямував потужний промінь лазера в обличчя Кроуфорда. Гайдук кинувся до

молодого лейтенанта, якого вперше побачив під час операції в аеропорту. Намацав пульс — лейтенант був мертвий. Всі троє, аби позбутися зайвої ваги, домовились не брати з собою бронежилети. Куля Кроуфорда влучила лейтенанту в груди.

Серафим-3 розв'язував Божену. Тільки зараз Гайдук помітив над вікном об'єктив спостережної камери і вистрілив, розбивши на друзки дорогу оптику. На жаль, вони наслідили — у відділі безпеки посольства залишиться жахлива сцена вбивства майора Центральної служби безпеки Вільяма Кроуфорда. Як казав Мережко, будь-яку операцію, яка залишає по собі документи, слід вважати провалом.

— Треба відходити! — сказав Серафим-3, обшукуючи мертвого майора і забираючи все, що знайшов у кишенях. — Ви беріть цю... — він не знав, як назвати Божену, як і не знав, навіщо **її** викрадати з території посольства, — а я заберу Льошу. Він у мене свідком був на весіллі.

Гайдук, схопивши Божену за руку, вивів її на дах. Ось-ось почнеться тривога. Офіцер, поклавши на плече тіло Льоші, вийшов, хитаючись, за ними. Гайдук надягнув на Божену апарат PFD-X15, пристібнув на її шиї сіру тонку плащ-накидку і, не відпускаючи руки з апарата, що висів на поясі Божени, натиснув важіль підйому. Вони почали повільно підійматися вгору. Божена пригорнулася до нього. Слідом за ними, тримаючи руку на поясі вбитого Льоші і керуючи його апаратом, почав підноситись догори Серафим-3.

Відлетівши метрів на сто від освітленої території посольства, вони почули виття сирени і постріли. Але вони вже сховалися в зону ночі: летіли над великим неосвітленим парком в протилежному від інституту урології напрямку — до ярів Глибочиці.

Гайдук подумав, що навіть Гоголю не могло наснитися таке — двоє закоханих, один мертвий, один — убивця вбивці, рятівник закоханих, в серпневому нічному небі Четвертої глобальної війни над Києвом.

Мов грішні ангели, вони впали на землю перед зануреною в темряву, розгромленою грабіжниками автозаправкою на Глибочиці, де їх чекав Невінчаний на «Форді-Скорпіоні». Обережно поклавши тіло Льоші до багажника, вони поїхали до Alma mater Гайдука — Політехнічного університету.

92.

Навіть коли Гайдук скинув з себе полілатну маску технічного інтелігента В.С.Петренка, Божена залишилася мовчазною, пригніченою і відчуженою. Гайдук повернув Божені її геджет,

витягнутий Серафимом-3 з кишені вбитого Кроуфорда. Інші документи і флешки залишив собі.

Вони були удвох на другому поверсі конспіративного будинку в Політехнічному університеті, де панував казенний запах якогось технічного бюро, що існувало тут ще з 1920-х років. З того часу залишився і старий шкіряний диван з високою спинкою, увінчаною дзеркалом. Гайдук подумав, що на цьому дивані, там, де сидить Божена, сидів колись старий професор, який продав їм у Калинівці мотоцикл «Zundapp».

Раптом Божена засміялася:

— Бетмен! Справжній Бетмен! — захлиналася вона в нестримному реготі, який раптом перейшов у плач. Гайдук сів поряд з нею і став її цілувати, злизуючи сльози з мокрого і солоного обличчя, яке стало негарним, наче Божена раптово постаріла і повернулася до стану, коли він її вперше побачив у лімузині Білого Дому. Потім став на коліна перед

Боженою, поклав голову на її живіт, і йому одразу стало тепло і затишно, як у дитинстві. Він заснув.

Прокинувся на підлозі, з подушкою під головою, дбайливо прикритий ковдрою. Божена сиділа на дивані, тримаючи лікті на колінах, обхопивши голову руками, і дивилася на нього. Він скочив, наче в кімнаті висів дрон. Горів лише маленький нічничок, що стояв під столом; всі деталі кімнати і постать Божени ховалися у напівтемряві.

— Вибач, — сказав він, сівши на подушку. — Поцілуй мене.

— Не треба, пане генерале. Зараз не час, — сумно відповіла вона. — Мені треба їхати.

— Куди?

— Поки ти спав, я поговорила з тетою Мартою. Вона безмежно вдячна тобі. Мене чекатимуть у Білій Церкві. З мене знято всі звинувачення. Я одержала звання капітана...

— Мої вітання.

—... і призначення на БКС «Роналд Рейган».

— Мої вітання, — повторив Гайдук.

І сказав по паузі:

— Тебе відвезуть, капітане О'Коннел. Я не Бетмен. Я — серафим. Мої позивні Серафим-1. Але, якщо казати правду, я скоріше Ікар... Знаєш, чим скінчилася історія Ікара?

Ітут Божена розридалася по-справжньому, плачучи, лягла поряд з ним на підлогу й почала скидати з нього і з себе одяг.

— Я не хочу, я не хочу, я не хочу йти від тебе, — благала вона, наче це він виганяв її, наближаючи до нього своє обличчя, яке здалося Гайдуку чужим. Тіло та його приховані оази було набагато ріднішим. Він відчув біль втраченого назавжди щастя,

заспокоєння і відчуття виходу поза межі власного існування. Прийшовши до тями, Гайдук побачив поряд з собою Божену, яка лежала, поклавши голову біля його ніг. Але її тіло, яке принесло йому таке болюче щастя, не світилося.

Вони швидко, наче по бойовій тривозі, підхопилися й вдяглися. Замість напіварештантського одягу, що скинула з себе Божена, Гайдук дав їй новеньке камуфляжне вбрання офіцера ВІРУ. Вона притиснулася до нього:

— Не сердься на мене, коханий. Я не можу інакше... Ти поїдеш зі мною до Австралії?

— Ні, — твердо сказав Гайдук. — Я — останній українець в цій клятій країні. Мені немає куди їхати. Вибору немає.

— А я тут не можу жити. Я вигадала Україну. Насправді я маленька слабка американка. Вибач.

— Ти ні в чому не винна, — сказав він. — Винен час. Проклятий час смертохристів. Нехай Бог тебе благословить, — він перехрестив її, потім ледь торкнувся губами її щоки.

Обличчя її було сухе.

— Що таке серафим? — спитала вона.

— Це така комаха з головою і шістьма крилами. Двома крилами прикриває обличчя, двома — ноги, на двох крилах літає. Ангел, сконструйований за технологією «стеллс». Непомітний у радіолокаційному спектрі.

— Коли ми летіли, ти світився у цьому плащі, наче...

— Бетмен.

— Ні. Ви всі — і той мертвий хлопець... були схожі на ангелів...

«Льошу вже відвезли до батьків на Борщагівку», — подумав Гайдук.

— Якщо ми ангели, то ангели безодні, — він поцілував її в губи, але відповіді не відчув. Це було вперше відтоді, коли вони лежали на підлозі в його квартирі на Інститутській. Він відчув ще один збій серцевого ритму. Наростання темряви в душі, кінець кохання. Невже так швидко? Так приходить раптова смерть.

У двері делікатно постукав Невінчаний, який мав відвезти Божену до Білої Церкви.

Кінчалася друга ніч окупації Києва. Гайдук і Божена ще не знали, що відбулося тієї ночі на території Посольства Конфедерації.

Радісним калатанням зустрічали ранок дзвони Києво-Печерської Лаври: неподалік від Троїцької надбрамної церкви, поряд з Великою Лаврською дзвіницею, за наказом Сансизбаєва починалося зведення величного мавзолею-могили спочилого у віці тридцяти трьох років рабина з Назарету, ім'я якому Ісус

Христос, по-гебрейськи Месія, а по-нашому — Спаситель.

93.

2 серпня 2077 р
6.00 PM, Вашінгтон DC
ЗВЕРНЕННЯ
Президента Конфедерації держав Північної Америки Ширлі Мак Доул (Ван Лі) до народу і Конгресу Північної Америки

Мої дорогі співгромадяни!

Ще вчора ми святкували з вами блискучу перемогу Американського легіону над наркоповстанцями і бандформуваннями Сапатерро, яка довела нашу здатність об'єднуватися у боротьбі за святу справу — визволення священної американської землі від загарбників.

Але сьогодні надійшла трагічна звістка: вночі другого серпня 2077 року в Києві, столиці суверенної європейської держави Україна, окупованої військами Чорної Орди, було скоєно нечуваний злочин: військовослужбовці карального корпусу яничар вчинили ніким і нічим не спровокований розбійний напад на посольство Конфедерації держав Північної Америки, в результаті чого були вбиті посол Джон О'Салліван та вісімдесят сім співробітників посольства, в тому числі жінки і діти. Загинули морські піхотинці, які героїчно захищали не тільки громадян Конфедерації, але й громадян держав — членів ОГБ, які шукали захисту на території посольства. Особливо болючою є втрата героя марсіанських експедицій, вірного сина Америки Вільяма Кроуфорда.

Ряд співробітників посольства, що залишилися в живих, були безпідставно заарештовані і вивезені. їхнє місце перебування сьогодні ще невідоме.

Посольство розгромлене, власність Конфедерації пограбована, будинки спалені.

Цей кричущий злочин нагадує найстрашніші часи в історії людства і є грубим порушенням міжнародних законів і конвенцій щодо захисту дипломатичного персоналу.

Американський народ вражений втратою своїх кращих синів і дочок, які чесно і відважно служили своїй Батьківщині. Ми сумуємо з приводу невинних жертв агресії Чорної Орди і висловлюємо глибоке співчуття членам їх родин, усім близьким і знайомим загиблих. Молимось за душі померлих і віримо словам Христа «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть» (Матв. 5:9).

Але також знаємо, що збудеться пересторога Божа: «Поправді кажу вам: Я вістря Свого меча нагострю, і рука Моя схопиться

суду, тоді відомщу Я Своїм ворогам (Повт. Закону, 32:41). Зло має бути покарано.

Американці!

Безпрецедентна бандитська атака Чорної Орди на наше посольство нагадує нам іншу сумну сторінку нашої історії — напад Японії на Перл-Гарбор у 1941 році, що став причиною вступу США у Другу світову війну.

Я, даною мені Конституцією Конфедерації владою, оголошую, що з дня третього серпня 2077 року Конфедерація перебуває в стані війни з Союзом держав Чорної Орди. Я маю повну підтримку Конгресу — як Сенату, так і палати представників. Я наказала Збройним Силам Конфедерації нанести ряд ударів по військових об'єктах ворога, командних пунктах та інформаційних центрах із застосуванням найновіших видів озброєнь. Мною також дано наказ — максимально прискорити монтаж на геостаціонарній орбіті Бойової космічної станції «Роналд Рейган», за допомогою якої ми будемо координувати і здійснювати стратегічні удари по Чорній Орді.

Я не обіцяю вам легких часів, дорогі співвітчизники. Боротьба буде непростою і довгою і потребуватиме мобілізації зусиль кожного з вас. Але пам'ятаймо безсмертні слова президента Джона Кеннеді, сказані ним понад сто років тому: «Ми зробимо це. Не тому, що це легко, а тому, що це важко».

Хочу заторкнути ще один аспект трагічної історії, що сталася в Києві. Вже тривалий час з великим занепокоєнням ми придивлялися до подій в Україні — колись демократичній незалежній країні, з якою нас пов'язували узи стратегічного партнерства. На жаль, Україна стала першою з країн Європи, де перемогли кримінальні елементи, де було встановлено феодально — диктаторський режим, де свобода, честь і гідність громадянина були розтоптані купкою олігархів. Ми намагалися переконати наших українських партнерів у небезпеці такого розвитку, але вони, як тепер зрозуміло, вели таємні переговори з Чорною Ордою і, всупереч національним інтересам країни, пішли в добровільне рабство до цієї дикої феодальної сили, віддавши половину країни у володіння Чорної Орди.

Київські власті, мабуть, забули уроки 1240 року, коли Успенський собор Печерської лаври — святиню східного християнства — пограбували війська хана Батия.

Ми звинувачуємо нинішнє керівництво України, її правлячий Верховний Директорат у злочинному невиконанні обов'язків по надійному захисту дипломатичних представництв. На совісті правителів у Києві — кров невинних жертв нападу Чорної Орди.

Ми розриваємо дипломатичні та інші відносини з київським

режимом і даємо наказ нашим правоохоронним органам провести розслідування і, в разі встановлення вини, заарештувати посібників Чорної Орди і тих, хто сприяє наркотрафіку до Північної Америки і підтримує бунтівників Сапатерро.

Ми не визнаємо поділу України на зони впливу і виступаємо за територіальну цілісність цієї держави, її незалежність.

Ми закликаємо всі здорові сили українського суспільства виступити проти диктаторського режиму в Києві і встановити в Україні демократичний лад. Ми будемо підтримувати новий демократичний уряд України та Фронт визволення України.

Ми переконані, що об'єднаними зусиллями волелюбних демократичних націй нам вдасться подолати ворогів, що хочуть поневолити людство, повернути історію до похмурих часів рабства, безправ'я, духовної темряви, знищення самих основ християнства.

Наша боротьба буде виграна не стільки потужністю нашої зброї, скільки силою американських ідеалів свободи, нашої віри в Бога, в Його Провидіння.

Нехай захистить Бог усіх і кожного з Вас, дорогі американці, нехай Бог благословить Америку.

3 серпня 2077 р
To:IHDK@GLOB.com
Таємно, особисто Координатору Фронту Визволення України
Генерал-лейтенанту Гайдуку І.П.

Достойний Ігоре Петровичу!

У цей трагічний для нашої Батьківщини час хочу звернутися до Вас, одного з лідерів національно-визвольного руху України, зі словами гарячої підтримки Вашої діяльності, спрямованої на повалення подвійного ярма — злочинного режиму Клинкевича — Крейди — Басманова — Фощенка, вбивць законно обраного гетьмана Махуна, які довели нашу Вітчизну до руїни, і окупаційного режиму Чорної Орди — заклятих ворогів християнства та українського народу.

Як Ви знаєте, я завжди стояв на сторожі державно-національних інтересів України, у непростих умовах намагаючись підпорядкувати службу Державної Варти завданням захисту територіальної цілісності, правопорядку і особистих свобод громадян. Звичайно, не все вдавалося, враховуючи шалений опір можновладців, які зневажали закони України, ліквідували незалежне судочинство і створили в державі незаконний каральний орган — ГЕПРУ. Ви, як професіонал, добре розумієте це. І я вдячний Вам за те розуміння і підтримку, що ви їх завжди надавали ДерВару і мені особисто в ході нашої, на жаль, короткої співпраці. Спільні успішні операції ДерВару і ВІРУ підтверджують плідність даного напрямку безпекової роботи.

Ліквідація ДерВару та ВІРУ, їхніх випробуваних часом взаємодоповнюючих структур і методів роботи, розгром досвідчених кадрів злочинною клікою Клинкевича, відверта ставка режиму на кримінальні структури і бандформування призвели до втрати державою розвідувальної і контррозвідувальної компоненти як найнеобхідніших підпор національної безпеки.

Ваш безпідставний арешт і моє незаконне відсторонення від посади — це ланки одного ланцюга — зусиль правлячого Директорату позбутися чесних професійних патріотів-державників. У своєму останньому листі до гетьмана Махуна я попереджав про небезпеку, яку становлять для держави смертохристи і пропонував конкретні заходи протидії. При цьому, дорогий Ігоре Петровичу, я згадав Ваше пророче попередження щодо небезпеки смертохристів, висловлене Вами при нашій першій зустрічі. Хотів би, щоб принципові державницькі інтереси, які, переконаний, в нас з Вами збігаються, взяли в цей нелегкий час гору

над дрібними непорозуміннями, що поділяли нас.

Мрію, щоб той високий дух взаємоповаги, що об'єднував нас з вами під час війни з Румунією, знову повернувся у наші відносини перед лицем тяжких випробувань, що випали на долю України сьогодні.

Я повністю підтримую принципи і цілі Фронту Визволення України, в діяльності якого вже беруть участь ряд чесних офіцерів ДерВару і ВІРУ, і пропоную Вам союз в ім'я боротьби зі спільним ворогом — союз ДерВару і ВІРУ, союз Ю.Мережка та І.Гайдука.

У разі Вашої згоди готовий підпорядкувати Вам і поставити на службу ФВУ наявні ресурси ДерВару, які перебувають у моєму розпорядженні. При особистій зустрічі ми могли б обговорити з Вами конкретний план спільних операцій в рамках всенародного опору окупації України.

Адже мета в нас єдина: бачити улюблену Україну вільною демократичною європейською державою, а не поневоленим улусом Чорної Орди.

Чекаю на Вашу якнайоперативнішу відповідь на адресу YYMR@GLOB.com. Наші люди можуть негайно увійти в особистий контакт і домовитися про нашу зустріч упродовж наступних 3-5 днів.

Зі щирою повагою, Ваш Ю. Мережко

Цікавим було обговорення цього листа в штабі Гайдука: полковник Палій був переконаний, що Мережко заманює Гайдука в пастку, хоче здати його генералу Мохамад-беку. Палій запропонував погодитись на зустріч Гайдука і Мережка в такому місці, де снайпери ВІРУ могли б ліквідувати колишнього директора ДерВару. Два офіцери-спецназівці підтримали ідею і висловили бажання провести цю операцію. Гайдук вагався. Знаючи довгі роки Мережка, він повірив у щирість пропозицій старого, ображеного Клинкевичем жандарма, в його бажання знову повернутися до влади — тепер уже влади у ФВУ. Його знання агентури й авторитет серед офіцерів ДерВару були б не зайвими зараз, коли ФВУ так потрібна була підтримка з боку однієї з наймогутніших структур держави. Але крапку в суперечках поставив мудрий Григорій Невінчаний.

— Ігоре Петровичу, ви що — осліпли? Мати справу з цим бляхою-мухою все одно, як після розгрому Німеччини в 1945 році зустрічатися з Гіммлером. Невже ви не розумієте, що Мережко патологічно ненавидить вас, ненавидить так, як колись один український президент — забув його прізвище — ненавидів свого прем'єр-міністра. До судоми, до посиніння. І знаєте, коли це почалося? Не пам'ятаєте? Коли ми з вами взяли в полон

румунського генерала і не віддали цьому курдупелю, Мережку. Він хотів усю славу приписати собі. Мені хлопці з його оточення розповідали, що він поклявся знищити вас. Він нікому і нічого не прощав. Тому я пропоную: організувати з ним зустріч і схопити його. Він знає дуже багато таємниць. А потім віддати під суд. Повірите йому — то ви найбільший лох у світі. Він знищить вас. От і вся бляха-муха.

На тому і порішили.

95.

Генерал армії Мохамад-бек похмуро сидів перед великим екраном штабного комп'ютера, переглядаючи таємні повідомлення командування визвольних сил Чорної Орди та інформацію агентури МУР — міжнародного управління розвідки. Генерал відкинув пропозицію везіра Хлищенка-Хлищова, цього каторжника, якого він зневажав, про розміщення командування на горі над Дніпром, у приміщенні Сейму. Мохамад-бек наказав підняти червоно-чорний прапор визвольної армії над Батий-градом, над золотим палацом, що домінував над західною частиною Києва. Головний штаб армії, МУР та тилові структури зосередились у спорудах на Батиєвій горі, в яких уряд Території збирався проводити історичний саміт СДОР.

Генералу подобався його новий просторий кабінет, розташований на верхньому поверсі башти хана Батия, під золотим куполом, що нагадував розкішний купол мечеті Куббат ас-Сахра в Єрусалимі. До відкриття саміту залишалося понад три місяці, і генерал вирішив, що найкращим подарунком для його учасників буде заміна золотих хрестів на київських церквах на золоті півмісяці, й побудова високих, схожих на балістичні ракети, мінаретів навколо Успенського собору Печерської Лаври, золотоверхого Михайлівського і Софійського соборів. Він уже був дав відповідні розпорядження інженерній службі тилу армії, але історія з захопленням американського посольства і міжнародний резонанс, викликаний цим, примусили Мохамад-бека на певний час відкласти архітектурні плани.

Операція «Тамерлан» розвивалася далеко не так успішно, як передбачалося. Вже 3-го серпня погода в Києво-Дніпровському улусі різко змінилася — замість африканської спеки, до якої звик генерал і велика частина його армії, настало похолодання й почалися дощі. їх можна було б назвати тропічними, якби не те, що стіна зливи була перемішана зі снігом: рух визвольних військ уповільнився, танки і вантажівки буксували в чорноземах, а дороги в цій клятій країні, яка називала себе європейською, були знищені, бо господарі країни пересувалися повітрям на

«черепахах» — отих розкішних «Тойотах», «Мерседесах» та BMW, з кулеметами та ракетними комплексами, з салонами, оздобленими слоновою кісткою і червоним деревом, і не знали, в якому стані перебувають шляхи на землі. Тільки один хайвей Захід-Схід підтримувався Фрідманом більш-менш пристойно, щоб автопоїзди могли приносити барону зиск. Але після втечі Фрідмана з Києва, на хайвеї почалися акти саботажу, підриву полотна дороги та віадуків, що уповільнило темпи доставки пального і боєприпасів. Особливо великі проблеми виникли з пальним для «черепах», бо на Сталінградському хімічному підприємстві стався вибух. Злива, яка не вгавала вже тиждень, принесла з собою численні повені, в яких потопали злиденні села і містечка Лівобережжя. Графік вивезення харчових продуктів, насамперед зерна, на чому наполягав Чингіз-Сарай, було зірвано. Урочисті зустрічі воїнів-ви-зволителів з місцевим населенням, заплановані на п'яте серпня у Донецьку, Одесі, Чернігові та Миколаєві, не відбулися, бо ніхто не хотів стояти під снігодощем у літніх строях, тримаючи штучні квіти і прапорці Чорної Орди в руках у той час, як похмурі натовпи безробітних смердів і фабричних кріпаків стояли облогою навколо магазинів спиртних напоїв і вимагали відновити продаж горілки. Патрулі іранської та пакистанської жандармерії розстріляли кілька таких ворожих маніфестацій, чим наразилися на самосуд натовпу, який закидав стражів порядку коктейлями Молотова і саморобними тротиловими підривними зарядами. Довелося жорстоко покарати місцеві власті тих регіонів, в яких було зірвано урочисті зустрічі військ: кілька десятків продажних чиновників було повішено на центральних площах імені Леніна у названих містах.

Лише в Полтаві належним чином зустріли війська Чорної Орди. Військовий комендант міста та взвод охорони були урочисто прийняті в Музеї полтавської битви, де братам-окупантам на спеціальному електрокарі викотили унікальну п'ятитонну галушку, негайно занесену до книги рекордів Гінеса. Правда, через кілька годин тих, хто скуштував галушку, охопив спалах кишкової проносної інфекції, але ця обставина не зацікавила військовий відділ пропаганди, який вже розмістив на глобальних новинах телесюжет про захоплюючу зустріч визволителів у місті російської слави.

Проте не ці — втішні чи погані — новини стали причиною пригніченого стану Мохамад-бека.

Півгодини тому відбулася вкрай неприємна розмова генерала з його Святістю, Чорною Зіркою Землі, Сонцем Сходу, безсмертним вождем Чорної Орди Кара-ханом.

— Ти що наробив, гівнюк? — спитав непевним голосом

смертельно хворої людини Кара-хан. — Ти мій заступник чи верблюдяче гівно, що засихає в пустелі? Ти людина чи дурний баран з маленькою головою і великими яйцями?

— Ваша Святосте, — вимовив Мохамад-бек, проклинаючи старого диктатора, який ніяк не хотів здихати. — Я готовий нести відповідальність за всі свої вчинки.

— І понесеш, — прохрипів Кара-хан. — Що ти наробив з посольством тих американських слуг Шайтана? Я щойно довідався, що сіоністи оголосили нам війну.

«Це означає, — подумав Мохамад-бек, — що упродовж кількох днів він був відключений від життя і перебував у барокамері. Вже недовго».

— Ваша Святосте, у посольстві перебувала агентка, яка знала таємницю марсіанської суперзброї. Я змушений був видати наказ про атаку.

— Ну і що? Ти її піймав, гівнюк хашемітський?

— Ще ні, Ваша Святосте. Але..

— Я виключаю тебе зі списку претендентів на моє місце. — Було чути, як Кара-хан важко дихає.

— Ваша воля — воля Аллаха, — покірливо сказав генерал, бо набагато краще, ніж Сонце Сходу, розумів наслідки свого провалу. Вся світова юдо-ліберальна та сіоністська преса верещала про «Злочин у Києві», забувши про невинні жертви Лівану, Сирії, Ірану, Афганістану та Єгипту. Четверта глобальна війна була оголошена, але активних дій не спостерігалося. Мохамад-бек розумів, що Ширлі Мак Доул чекає, коли пропагандистська кампанія, розв'язана нею проти Чорної Орди, дасть результати: процент американців, які підтримували війну з Чорною Ордою в Європі, вже зріс до 53% і продовжував невпинно зростати. В усіх Інтернет-мережах та на телебаченні безупинно кружляли сентиментальні історії про дипломатів, загиблих у Києві, та їхні сім'ї. Особливо розкручувалася історія марсіанського героя Америки новомученика Вільяма Кроуфорда, змальовувалися страждання його сім'ї. Тільки ім'я Божени О'Коннел ніде не фігурувало.

Генерал дізнався про існування цієї клятої марсіанки та її таємниці тільки першого серпня, у день наступу на Україну, коли його увага була зосереджена виключно на виконанні графіку операції. Начальник МУРу, генерал-майор Ясір Вахіт, доповів йому, що американський інформатор, псевдонім «Руда свиня», який перебуває на території посольства Конфедерації, повідомив про лейтенанта космічного легіону «Марс» Божену О'Коннел, коханку генерала Гайдука (знову цей Гайдук, покарай його Аллах), яка нібито знає таємницю марсіанської суперзброї, що

може вирішити долю війни на землі. «Руда свиня» пропонував під час захоплення посольства Конфедерації здати в руки МУРу згадану Б. О'Коннел за винагороду 50 мільйонів глобо.

Мохамад-бек, не консультуючись з Чингіз-Сараєм, бо знав, що Кара-хан не в змозі приймати рішення, і цілком справедливо вважаючи себе першим заступником Чорної Зірки Землі, віддав наказ про захоплення посольства ще до того, як сили Конфедерації почнуть евакуацію дипперсоналу. Інша річ, що цей ідіот, командир карального корпусу яничар Алі Акбар Пєрєвєрзєв недбало підготувався до операції «Райський сад» і дозволив своїм зарізякам вчинити бійню, в якій могли загинути як агент «Руда свиня», так і Божена О'Коннел. За провал операції генерал Пєрєвєрзєв покараний п'ятдесятьма ударами батога, розжалуваний у рядові і відправлений до штрафбату в афганську провінцію Кандагар. Мохамад-бек приклав геджет до губ і наказав:

— Зайдіть до мене.

До кабінету увійшла монгольська красуня Алтанцецен — «золотулька», освітивши темну душу Мохамад-бека сяєвом спогадів про перше кохання. Вона сіла поряд, і він поклав руку на її плече.

— Уважно слухай і перекладай.

Щойно йому надіслали з МУРу знахідку з посольства Конфедерації, яка могла пролити світло на історію з клятою марсіанкою.

Він увімкнув запис відділу безпеки посольства Конфедерації від 2/08/2077. 00.15 AM. У кутку кімнати сиділа прив'язана до стільця дівчина, поруч, тривожно озираючись, стояв кремезний чоловік у камуфляжі, тримаючи в руці важкий армійський пістолет «Taurus». Двері відчинилися, і в кімнату стрибнув хтось у дивній накидці і одразу впав, отримавши кулю в груди. Вскочив другий і сказав щось незрозуміле по-українськи:

— Я з Рогульки.

— Вбий цю тварюку! Не бійся за мене! — крикнула йому дівчина.

— Переклади, — нетерпляче сказав Мохамед-бек, просовуючи праву руку у розріз блузки, туди, де можна було торкнутися маленьких грудей Алтанцецен.

— Генерале, — невдоволено пересмикнула вона плечем, — ми трахаємось чи перекладаємо?

Він забрав руку з її плеча.

Я з Рогульки. Незрозуміло, що це? Пароль? Назва місцевості? Але ясно, що Божена і цей невідомий знають один одного. ***Вбий цю тварюку! Не бійся за мене***. Так, вона знає цю людину, вони

на «ти» і вона так ненавидить цю «Руду свиню» (сумніву в тому, що це саме він, не було), що готова вмерти — тільки б він помер.

Генерал та Алтанцецен вражено застигли, спостерігаючи, як ***третій*** урятував ***другого*** і спопелив голову і руки «Рудої свині».

З особливою увагою Мохамед-бек вивчав обличчя ***другого***, добре зафіксоване камерою: густе волосся, крупний ніс, вузький проріз очей.

Генерал дав вказівку начальнику МУРу провести спектральний аналіз голосу ***другого*** і подивитися в файлах ДерВару — чи не потрапляв у поле зору людей Клинкевича цей тип.

— Йди, дитино, — сказав він Золотульці, яка очікувально дивилася на нього. — На сьогодні все. Це зробимо завтра.

І хлопнув її по дупці.

Але Золотулька невдовзі знову знадобилася генералу.

Одне повідомлення з комп'ютера привернуло його особливу увагу: вчора службою безпеки Клинкевича і військовою жандармерію у колонії Феофанія-Пирогово підчас нічної операції було схоплено дванадцять українських націонал-терористів — цілий партизанський загін, який здійснив низку нападів на окупаційні підрозділи сил визволення й підірвав на окружному шосе міст під час проходження колони вантажівок з боєприпасами. У терористів було вилучено зброю і пропагандистські матеріали Фронту Визволення України.

При здійсненні рутинної процедури розстрілу на місці кожного третього терориста (інших відправляли до спецфільтрів карального корпусу яничар), якийсь божевільний піп, коли черга на постріл у потилицю дійшла до людини, що стояла поряд з ним, попросив сержанта жандармерії краще застрелити його, мотивуючи це тим, що в його сусіди — двоє дітей, і очікується третя. Жандарми, вражені цим епізодом, залишили в живих (тимчасово, звичайно) обох терористів і доповіли про цей випадок начальству.

Генерал Мохамад-бек дав наказ привести до нього цього божевільного, який відмовлявся від життя в ім'я врятування іншої людини, і знову викликав перекладачку Алтанцецен. їй дуже личила штабна уніформа — біла формена блузка з червоними погонами і червоними аксельбантами, біла пілотка з двома чорними зірками, що хвацько сиділа на коротко стриженому чорному волоссі Золотульки, і чорні брюки, при поясі — срібний кинджал, подарунок Мохамад-бека за особливі заслуги.

У кімнату ввели полоненого: худенький, невисокий на зріст, з довгим русявим брудним волоссям, що злиплося після дощу, хирлявою борідкою, на якій запеклася кров, з синцями під очима,

він ледве тримався на ногах. Вдягнений був у подерту чорну ризу, а на грудях висів маленький хрестик, що його тримав закривавленою правицею терорист.

— Ти хто, невірний? — спитав генерал.

— Отець Іван, священик Феофанівсько-Пироговської церкви.

— Як же ти, християнин, став терористом? Хіба це не суперечить вченню пророка їси?

— Христос казав: не думайте, що прийшов, щоб мир на землю принести. Я не мир прийшов принести, а меч... — шамкаючи, відповів отець Іван, в якого були вибиті передні зуби.

За одні ці слова, сповнені ворожнечі до великої визвольної місії війська Чорної Орди, цей попик заслуговував на смерть. Але щось було в його мізерній постаті і в лагідній усмішці таке, що примусило Мохамад-бека продовжити допит.

— До якої церкви ти належиш?

— До Христової.

— Сансизбаєв теж належить до Христової церкви, — зауважив Мохамад-бек.

— Сансизбаєв належить до церкви Антихриста. Він смертохрист.

— А ти справді віриш у воскресіння Христа?

— Він воскрес, і він з нами, — переконано сказав отець Іван.

— І в друге пришестя Христа віриш?

— Його пришестя близько.

— Звідки ти знаєш?

— Бо Він дав знаки. Треба бути сліпим, щоб не бачити їх. Він сказав, що повстане народ на народ, і царство на царство, і голод, мор та землетруси прийдуть, і видаватиме на смерть брата брат, а батько дитину. І що за ім'я Христове будуть усі нас, тих, хто вірує в Нього, ненавидіти. І Христи неправдиві народяться...

Генерала вразила віра, з якою вимовляв полонений це страшне пророцтво. Але спрацювала заспокійлива раціональна впевненість військового: скільки воєн було і скільки кінця світу очікували, а світ щоразу виживав і відроджувався. Світ ***воскресав*** із мертвих, наче пророк Іса.

Незважаючи на те, що перед Мохамад-беком стояв релігійний фанатик — такий самий, як Саудівські, іранські чи кавказькі ісламські фанатики-ваххабіти — генерал, долаючи небажання переступати заборонену межу, все ж наважився спитати те, чого не розумів.

— Навіщо ти хотів віддати своє життя іншому терористу?

Отець Іван знизав плечима:

— Жаль мені його і його дітей. Нехай живе. В мене дітей немає.

— А себе не жаль?

— Себе теж жаль. Але Христос мене не покине. Благодать Його возсіяла на цих горах, — отець Іван простягнув руку до вікна, за яким, за сірою стіною потоків дощу і снігу вгадувались обриси київських гір. — І залишиться тут во віки вічні.

— Ми тут залишимось назавжди, — різко сказав Мохамад-бек, якого дратував цей божевільний попик, що приніс до кабінету генерала визвольної армії найстрашнішу зброю — нікому не потрібне, забуте всіма, небезпечне, бо нічим, ніяким раціональним інтересом не вмотивоване добро.

— Ви не залишитесь, чужинцю, — сказав отець Іван зі співчуттям. — Ви прилетіли сюди зі степу, як перекотиполе, ви й полетите, гнані вітром. Все, що здається вам вічним, перетвориться на тлін. Згадайте долю Золотої Орди... Що від неї в Києві залишилось? Тільки назва гори.

— Ну добре, — Мохамад-бек зусиллям волі намагався загасити полум'я гніву, що спалахнуло в ньому, бо схованим далеко таємним чуттям розумів, що Іван каже правду. — А от якби поряд з тобою стояв я — генерал армії Мохамад-бек, власник двадцяти дружин і батько тридцяти семи дітей, і це мене мали б застрелити — ти б пожалів мене? І запропонував би своє життя взамін за моє?

— Мені жаль тебе, — відповів отець Іван. — Бо Христос вчить нас любити ворогів наших, благословляти тих, хто нас проклинає, творити добро тим, хто ненавидить нас і молитися за тих, хто нас переслідує. Я молився і буду молитися за тебе, чужинцю. А як хочеш перевірити мене — встань поряд зі мною в той смертний ряд, де кожному третьому стріляють в потилицю. І тоді побачиш...

— Ось бачиш, — криво всміхнувся Мохамад-бек, — добро в тебе вибіркове. Для християн одне, для мусульман інше.

— Ти не правий, чужинцю, — заперечив отець Іван. — Бо сказано: для Христа немає ні елліна, ні римлянина, ні юдея. Як немає ні матері, ні брата, ні сестри... Є тільки Він, Його воля, Його світло. А тебе я дуже жалію. Бо темряву бачу в твоїй душі.

Мохамад-бека втомила ця розмова. Він відчув раптом збайдужіння до всього, що здавалося йому таким важливим — оперативних зведень штабу армії, повідомлень МУРу, навіть до розмови з Кара-ханом, який позбавив генерала будь-яких честолюбних надій сісти на трон у Чингіз-Сараї. Усе втратило сенс і відійшло дуже далеко, наче міражу пустелі.

Відчув гіркоту в роті й ледве ворухнув рукою:

— Заберіть його. ,

— Що з ним робити? — спитав помічник, молодий полковник, якому дивно було, що головнокомандуючий

східноєвропейським фронтом витрачає свій час на якогось брудного дервіша, безсилого ворога, якому не зупинити переможну ходу Чорної Орди.

— Віддайте Сансизбаю. Нехай робить з ним, що хоче, — наказав генерал.

Полоненого вивели з кабінету. Мохамад-бек запам'ятав його прощальний погляд, сповнений співчуття до чорнобородого, смаглявого, гордого, але зі спаленою душею араба, наче це генерала вели на страту, а не отця Івана.

Генерал ступив до сусідньої кімнати відпочинку, де стояла кругла мармурова раковина для омовіння. Умив прохолодною джерельною миргородською водою обличчя, ополоснув руки і витерся вишиваним полтавським рушником, наче хотів стерти видіння отця Івана, що стояло перед очима.

Повернувся до кабінету. Алтанцецен притулила обличчя до холодного вікна, дивлячись на непривітне, вороже місто, що лежало перед нею.

Золотулька повернула лице до Мохамад-бека. В очах її стояли сльози. Вона схлипнула:

— Не вбивайте його. Прошу вас.

— Ти вільна, — сухо відповів генерал. — Я дуже зайнятий. Іди.

96.

Гайдукові наснився сон, дивний і страшний, як усі сни останнім часом. Наче прибігла до нього Божена, розтермосила його, схопила за руку, і він, напіводягнений, вибіг з нею на вулицю. Над проспектом Перемоги, у напрямку Бессарабки, на висоті метрів вісім-десять моторошно повільно повзла величезна старовинна міжконтинентальна ракета. Народ, що вибіг на проспект, задерши голови, дивився на ракету, на її центральне закіптюжене сопло, темно-сірий корпус та чорну головну частину. Гайдук намагався визначити, якого виробництва ця твердопаливна триступенева ракета морського базування — американська, іранська, китайська, російська, українська чи ординська? — і не міг. «Невже це наша ракета SS-32 з трьома бойовими блоками потужністю вибуху в три мегатонн? — з жахом подумав він. — І чи стоїть на ній система наведення «Харс»?» Він відчував холод, що линув від сопла, й страждав від безсилля, від неможливості зупинити цього монстра, який повільно просувався до центру міста. Ніяких символів чи розпізнавальних знаків на корпусі ракети не було.

Недалеко від себе Гайдук помітив батька — у білому костюмі, зі світлим капелюхом з рисової соломки в руках, батько стояв на

тротуарі, сумний і задумливий, не помічаючи сина і не дивлячись на ракету. Гайдук рвонувся до батька, бо так давно не бачив його, так скучив за ним, але Божена не відпустила руку:

— Не ходи!

Він повернув до неї голову, але Божена зникла: його тримав, замкнувши на зап'ястку наручник, слідчий Бєляєв, який повчально казав:

— Це смертний гріх — забути батьків.

Тут приспів гетьман Махун з половиною голови:

— І мене забув, синку. А я так любив тебе... Жодного разу в мене на могилі не був.

Рука Гайдука, схоплена наручником, захолола і втратила чутливість, наче вмерла.

Він прокинувся: відлежав праву руку, змерз, в кімнаті було холодно, за вікном панували мряка і сніг, з-під землі інколи проривався схожий на землетрус гуркіт поїздів метрополітену, що ходили з інтервалом в одну годину.

Гайдук пригадав, що сьогодні — день народження професора Вебера, головного консультанта-психоаналітика ВІРУ. Вісімдесят два роки.

Альфред Ісаакович Вебер жив на вулиці Микільсько-Ботанічній у темно-сірому шестиповерховому наріжному будинку, подібному до літери «Г» — відомому в Києві як «Будинок Грушевського», хоча насправді цей витвір сталінського класицизму був побудований на руїнах знищеного більшовиками «прибуткового будинку», що належав голові Центральної Ради М.С.Грушевському у 1908 — 1918 роках. У будинку колись проживала переважно академічна публіка. Стара інтелігенція відходила, квартири скуповувались спекулянтами-ріелтерами, які перепродували їх нуворишам і дипломатам. Серед розкішних відновлених апартаментів з джакузі в спальнях, величезними кухнями— їдальнями-барами, більярдними кімнатами, тераріумами для крокодилів, з окремими кімнатами для одягу, взуття і краваток та іншими принадами епохи гламуру і постмодерну, дивом збереглася семикімнатна квартира професора Вебера, який нізащо не хотів її продавати і якого не чіпали, бо він лікував гетьмана Махуна і майже всю українську верхівку від білих гарячок та депресій.

Гайдук з Невінчаним, струшуючи з себе сніг, важко дихаючи, підняли картонну скриньку з подарунками для Вебера на п'ятий поверх. Загальний ліфт для смердів не працював, бо в кожну квартиру неосюзеренів вів персональний підйомник.

Двері відкрив господар — худенький і маленький дідусь, завжди до всіх усміхнений і завжди цікавий до всього, що його

оточувало. Лисий череп цього божого лопушка збоку і ззаду прикрашала хвиля сніжно-білого сивого волосся, а маленькі зеленкуваті оченята ховалися за кущастими сивими бровами; подеколи Альфред Ісаакович брав ножиці й зістригав брови, які згодом знову відростали, і очі ставали схожі на чисті озерця, зарослі очеретом.

На майданчику п'ятого поверху, перед тим як увійти до квартири Вебера, Гайдук здер з себе маску технічного інтелігента В.С.Петренка; маска була потрібна внизу, бо при вході до під'їзду довелося пройти перевірку документів.

— Заходьте, заходьте, — зрадів Вебер. — Я вітаю вас з днем мого народження! Ви перші і, мабуть, останні гості. Але дорогі й бажані. А це що за скриня? Сподіваюсь, не вибухівка?

— Там те, що ви любите, — заспокоїв його Невінчаний. — Рибка, лимони, шоколад. І тютюн вірджінський.

З тієї пори, як померла дружина Альфреда Ісааковича, його кохана Люся, Людмила Соломонівна, старий майже не виходив з квартири, та й до нього майже ніхто не приходив. Син його, доктор Йоханан Вебер, працював у Стенфордському університеті, на Західному узбережжі Америки, і не приїздив до батька. Допомагав Альфреду Ісааковичу по господарству племінник Гена, старий парубок, який, побачивши гостей, негайно зник. Стара, занедбана квартира з меблями сторічної давності, була завалена книжками і нагадувала бібліотеку, скомплектовану без всякої системи. Тільки Альфред Ісаакович знав, де можна знайти унікальне видання поезій Рільке або найновіший підручник «Комп'ютерні психози та методи їх лікування». Професор Вебер убраний був у темно-бордовий халат, на шиї — біла з дрібним чорним малюнком хустка-арафатка, наче Альфред Ісаакович належав до армії моджахедів. Сам він величав себе німецьким євреєм, або єврейським німцем з домішкою української, російської, угорської і циганської крові, за покликанням — «українським націоналістом з людським обличчям». Він дуже пишався, що живе в будинку, освяченому іменем Грушевського, якого вважав одним з найбільших учених світу.

Старий метушився, намагаючись нарізати ковбаску, покраяти лимон до коньяку, але Гайдук, побачивши, як тремтять руки професора, взяв на себе обов'язки господаря. З допомогою Григорія вони довели обідній стіл професора Вебера, на якому стояв фотопортрет його дружини та лежала купка книжок, ,ˆо святкового вигляду.

— Дорогий Альфреде Ісааковичу, — підняв келишок Гайдук. — Ви наш великий вчитель, бо завжди вчили нас навіть за найтяжчих обставин життя залишатися людьми. Ви носій

найкращих гуманістичних традицій європейської науки...

— Та годі вам, Ігоре. Занадто багато патетики, — перервав Гайдука Вебер, хоча було видно, що тост йому подобався. — Давайте просто вип'ємо. Спасибі, що не забули.

— За вас, — Гайдук і Невінчаний почаркувалися зі старим професором.

Невінчаний пішов до сусідньої кімнати, з якої добре проглядалася вулиця і вхід до будинку: до окупації у спеціальній будці метрах у десяти від входу містилася охорона дипломатичного корпусу. Двоє спецназівців ВІРУ зайняли цю порожню будку, щоб контролювати ближні підходи до будинку. «Форд-Скорпіон» стояв за рогом, на Паньківській вулиці.

Гайдук і Вебер залишилися наодинці. Альфред Ісаакович узяв свою улюблену люльку Dunhill з бріара, обробленого в киплячій олії, з мундштуком з червоного дерева. Люльку подарував Веберу Гайдук на сімдесятилітній ювілей — Альфред Ісаакович працював тоді недалеко від Вашінгтона в лабораторії експериментальної психології електронних систем. Не поспішаючи, професор витягнув з плаского металевого контейнера щіпку золотавого тютюну «Gold Virginia» й почав великим пальцем уминати тютюн. Запалив, пихкаючи димом, і очі його прояснилися від насолоди.

— Розповідайте, — сказав він.

— Ви знаєте, Альфреде Ісааковичу, наскільки я далекий від політики. Був.

— Та чи політика була далека від вас? — усміхнувся Вебер.

— Політика увірвалася в моє життя, як ураган. Не тільки політика — а ще й релігія. Смертохристи, воскресохристи, іслам... Я на п'ять порядків перевищив рівні своєї некомпетентності. Адже я технар і розвідник, а не політик. І розгубився. Плюс — національне питання. Як технократ-космополіт ще півроку тому я був байдужим до всього цього. А сьогодні не можу.

...Кілька разів за останні двадцять років, що вони були знайомі, Гайдук приходив до Вебера як на сповідь: до церкви не міг, не довіряв. Зате розмови з Вебером приносили полегшення, бо Альфред Ісаакович мав дивовижний дар з хаосу суперечливих фактів, припущень, темних гіпотез і заплутаних прогнозів витягувати, наче сріблясту рибу з води, ясну думку, робити точний висновок. Він не був пророком, але тільки тепер Гайдук зрозумів, що Вебер мав над більшістю експертів ту перевагу, що його мудрість виростала з великої любові до людей і великої релігійної ідеї відповідальності перед Богом. Він, звичайно, не був чистим психологом, психоаналітиком чи психіатром, а великим інтегратором знань медико-біологічних з науками політичними, історичними, з філософією та інформаційними технологіями. Вже

перша його книга, опублікована в 2023 р., коли Веберу, випускнику і викладачеві Києво-Могилянської академії виповнилось 28 років — «Психологія ненависті», — була перекладена в ряді країн і принесла автору міжнародну славу. У другій своїй книзі «Імперський психоз Росії: дорога до краху» (2026) молодий дослідник феномену ненависті показав, як політика штучного насаджування ксенофобії і ворожнечі до поневолених колись Росією народів веде до історичної поразки країни, яку Альфред Ісаакович любив так само щиро, як і Україну. За третю книжку «Паранойя політкоректності і загибель Європи» (2030) Вебер був обраний членом Лондонського королівського товариства і запрошений на посаду професора Гарвардського університету до Бостона. П'ятирічне перебування Альфреда Ісааковича в Гарварді завершилося опублікуванням фундаментальної праці «Нові світові демони: психопатологія глобалізації» (2036), в якій він доводив, що глобалізація зруйнувала психологічну рівновагу традиційних суспільств, що стане причиною геополітичної катастрофи в недалекому майбутньому. Його дослідження «Небезпечна психічна хвороба: криміналізація суспільств і держав» (2058) стало темою спеціальних дебатів в ООН, де був складений список кримінальних держав, куди також були включені Україна і Росія. Це викликало лють як серед правлячої верхівки, так і серед нацрадикалів: перші примусили Альфреда Ісааковича виїхати з України на кілька років до Швейцарії, другі провели демонстрацію на Хрещатику проти жидо-масонської антиукраїнської змови світового уряду в Локарно. Нікого не цікавило, що саме Фрідман — один з героїв книги — після цієї публікації став запеклим ворогом Вебера.

— Коли ви, Ігоре, цілком щиро, я сподіваюся, назвали мене носієм гуманістичних традицій європейської науки, ви не уявляєте, яку печаль породили в моєму серці, — приємний запах тютюну плив кімнатою. — Так звана гуманістична європейська наука дуже завинила перед людством. І я нині це гостро відчуваю. Ми всі відчуваємо. І ви також.

— Ви розчарувалися в науці? — спитав Гайдук.

— Наука вбила Бога. Це її найбільший злочин перед людством. Технологія дала людині відчуття вседозволеності і всемогутності, вбивши страх Божий. Тільки тепер група вчених — і я серед них — почали відновлювати Бога. Без Творця чи Генерального Конструктора — тобто Бога — неможливо зрозуміти світ. Ми знаходимо сліди Бога всюди — в творенні Всесвіту через Великий Вибух, в поведінці елементарних часток, у природі архетипів, у генетичному коді. Але як тепер довести тим

невігласам і язичникам, що правлять світом, що Бог існує насправді? Але, вибачте, замість слухати вас, я сповідуюся сам...

Старий налив у келишки трохи коньяку (пляшка цокала по кришталю):

— Давайте пом'янемо Люсю... З дня на день я чекаю зустрічі з нею... сподіваюся, вона в раю і вибрала непогане місце. Тільки не знаю — чи там є бібліотека? Або комп'ютер?

Випили мовчки.

Я кілька разів перечитував вашу «Психологію ненависті», — мовив Гайдук. — Але навіть ви не могли уявити розмаху і глибини цього явища. Я відчуваю, як мене поглинає ненависть — до Орди, до режиму зрадників, до слідчих, до політиканів, до американського майора, який зґвалтував мою дівчину, до українських перевертнів, які пішли працювати в допоміжну поліцію Орди, до полтавської галушки та йорданського генерала, який сидить на Батиєвій горі і керує Україною. Я проголошую всі ці гасла «священної ненависті» до окупантів та їх посібників, але ненависть — не священна, а чорна, примітивна, — перш за все спалює мене, вбиває мою душу. Знаєте, яку найбільшу насолоду останнім часом я спізнав? Коли побачив, як чорніє, згораючи, обличчя отого американського майора. Як вкривається попелом.

— Ви явно не Христос, — усміхнувся Вебер. — Але і не Антихрист. Чого дивуватися? Ненависть успадкована нами ще від динозаврів. Ненависть, страх, помста, гнів, боязнь, що в тебе заберуть їжу, самицю, дітей, життя... Ненависть поселилася в мільйонах людей. Це дуже яскраве і в чомусь позитивне відчуття. Ненависть і помста породжують великі відкриття і великі твори мистецтва. Але тільки тоді, коли ненависть побудована на великій любові. Бо любов у нас так само від динозаврів. Ці почуття — близнюки. Бог, як великий діалектик, поселив у душі людини ангелів і дияволів. І спостерігає: хто кого переможе?

— Душа людини — як гуртожиток, де живуть ангели і дияволи, які гризуться між собою, — засміявся Гайдук, якому раптом стало легше на душі від того, що його почув Вебер. Можливо, в цьому і полягає таємниця сповіді — щоб тебе почули.

Вебер, з насолодою пихкаючи люлькою, підвівся, підійшов до полиці й подав Гайдукові шкіряну папку.

— Що це ?

— Це — повідомлення Нобелівського комітету про номінацію нашого спільного з професором Армстронгом дослідження на цьогорічну премію, — з великим задоволенням пояснив Вебер. — Ви перший, кому я кажу це. Ви пам'ятаєте Армстронга? Ви ще грали з ним у гольф, коли приїздили до нашої лабораторії. Суть нашого дослідження, — він почав говорити тихо, наче боявся

підслуховування, — в тому, що ми відкрили телевізійний вірус, який вражає мозок людини і викликає психічне захворювання, до синдромокомплексу якого входять прогресуючий дебілізм, емоційна тупість і стан агресивної ненависті. Найскладніше було відкрити і дослідити механізм передачі вірусу з екрану телевізора до мозку людини у цифровому вигляді. Але ми експериментально довели це і виділили вірус у чистому вигляді. Назвали його TDV — Television debility's virus.

— Це страшне відкриття, — сказав Гайдук, уявивши масштаби загрози для людства.

Вебер, забравши папку, почесав свої сиві брови-кущики:

— Це — не відкриття. Це запізніле пояснення сумного факту прогресуючої деградації людства. Невідомо, як її зупинити. Треба створювати спеціальну вакцину. Тому, мій дорогий Ігоре, коли ви очолите Українську державу, повинні добре подумати, що робити з телебаченням.

— Я нічого не збираюся очолювати, Альфреде Ісааковичу, — спохмурнів Гайдук.

— Очолите, очолите, — весело повторив Вебер. — Нікуди не дінетесь. Така ваша доля. Ви природжений лідер. А якщо серйозно — це виклик. Не ухиляйтесь від нього. Але послухайте кілька порад старого: треба відновити Україну. Можна назвати її Україна-Русь. Але обов'язково повернути українському народу всі права, що були забрані в нього. Мову, національну гідність, історію, свободу, національні багатства. Без цього тут залишиться пустеля. Раджу вам стати українським націоналістом.

— Я майже став, — похмуро визнав Гайдук.

— Ні, ще не стали. Ви не знаєте цієї землі, не знаєте її пісень, не знаєте, чому люди вмирали за цю землю. Тільки не думайте, що націоналізм — це ненависть до інших. Це любов — до себе, до свого народу і до інших. І не слухайте тих, хто постійно плаче над нещасною долею України, хто скиглить і розмазує соплі. Цей стан хронічної національної депресії тільки вбиває Україну. Треба брати приклад з хасидів. Так, так, не дивуйтесь. Адже їх батьківщина також тут, в Україні. Вони веселі. Вони радіють життю, вони танцюють і співають, народжують дітей і вірують у свого Бога. Незважаючи на всі нещастя.

Підніміться над історією, над сьогоденням. Я чув, з'явився такий рух — «Я останній українець». Це поразка. Ви уявіть, що ви — ***Перший*** українець у світі, що у вас все попереду. Почніть писати історію України з чистого аркуша. Чого вам не вистачає? У вас є чесне ім'я, бездоганна біографія. Вам довіряють люди. Вас знають на Заході. У вас і у вашого народу є не тільки майбутнє, але і блискуче минуле: Київська

Русь. Велика держава, яка існувала тисячу років тому. Є християнство. Степ прийшов ненадовго. Тільки скінчаться трави і почнеться зима (Вебер подивився на вікно, за яким падав сніг упереміж зі струменями дощу) — степові коні залишаться без сіна...

«Старий переплутав століття, — вирішив Гайдук. — Вік бере своє. Тут не коні Батия, а «черепахи» і танки Нижньо-Тагільського заводу».

— І, вибачте, Ігоре: якого біса ви сидите тут у Києві, граєте в конспірацію і створюєте партизанський рух Ковпака — Бандери — Че Гевари? Це неефективно. Не цим вам треба займатися, а рятувати Україну. Ви повинні негайно виїхати за межі окупаційної зони і оголосити на весь світ, що ви створюєте і очолюєте уряд відродження України. Треба негайно провести з'їзд усіх опозиційних сил з ліво- і правобережної України. Краще за все — у Вінниці, столиці Поділля. Тільки благаю вас, — Вебер вийшов з-за столу і нахилився над Гайдуком, — не впадайте в дитячу хворобу так званої демократії. Я маю на увазі охлократію. Владу духовних плебеїв — бідних чи багатих, все одно. Владу чверть- і напівінтелігентів. Владу натовпу. Ця стадія розвитку людства — позаду.

Альфред Ісаакович почав кружляти по кімнаті так, наче читав лекцію студентам Гарвардського університету, які прозвали його «марафонцем», бо упродовж лекції він, здавалось, пробігав довгу дистанцію.

— Відкрию вам ще одну таємницю. Ніякої демократії бути не може, бо люди — не рівні. Ні в чому не рівні. Це довела генетика.

— А як же французька революція? Рівність, братерство, свобода?

— Рівність жертв і катів? Братерство жебрака і мільйонера? Свобода вбивати ворогів народу? — зупинився на хвилину Вебер, вражено дивлячись на Гайдука, наче той — студент-двійочник, який не знає основ психології історії. — Люди — не рівні. Вісімдесят процентів — середняки-сіряки. Заражені вірусом TDV. Отже, виборна демократія — це демократія сірого плебсу. Звичайно, як люди, як Божі створіння, вони мають право на забезпечене життя. На добре врядування держави. На соціальну справедливість і освіту дітей. Але влада має належати професіоналам. Тому — ніяких партій, ніяких виборів, ніякої влади більшості. Вибори тільки на кореневому нижньому муніципальному рівні. Країною повинні управляти не бюрократи, а наймані менеджери.

— А хто їх контролюватиме?

— Об'єднання громадянського суспільства. Ніяких

президентів чи гетьманів у державі. Керувати повинен мозок, — рада менеджерів, куди входять економічні, фінансові, соціальні, освітні, екологічні і безпекові менеджери. Вам сьогодні, Ігоре, не віриться, що це можливо, ви думаєте, що це утопія, фантазія старого професора, але пам'ятайте: почався новий час історії людства. Старі проекти розвитку цивілізації вичерпано. Перш за все — так званий демократичний проект. Влада більшості над меншістю. Не може одна людина — навіть найгеніальніша, а вождями, гетьманами чи президентами стають, як правило, унікальні мерзотники і честолюбні параноїки, — втілювати волю і мрії мільйонів людей. Не може якась жалюгідна епітеліальна клітина керувати організмом людини. Керувати повинен мозок. Треба шукати нові шляхи побудови суспільства. І ще одне, Ігоре. Ми втратили християнство. Особливо болюча втрата — смерть Христа. Я сам, як юдей, був вихований на Старому Заповіті, на простих і жорстоких його законах. Але я відійшов від юдейської релігії і став юдо-християнином. Це був геніальний винахід мого народу — крім суворого і далекого, немов прокурор, Бога, дати людству Христа. Адвоката людини. Адже думки Бога — не наші думки. Нам не пізнати його логіку. Христос зрозумів і пожалів нас. Знаєте, кого він найбільше любить?

— Кого?

— Грішників. Тих, хто кається. Бо в каятті є рух, є життя. Від злочину до прощення. У прісних праведників такого руху немає. Христос завжди підозрював у них фарисейство. Бог керує масовими процесами, карає цілі народи. Христос рятує індивідумів. Це Бог покарав російській народ мільйонами жертв за комунізм. Блокада Ленінграда — розплата за «колиску Антихриста» — революції. Бог покарав голодом українців, особливо селян, за покору більшовикам, які пообіцяли народу землю. Творець покарав Голокостом мій народ, євреїв, за підтримку більшовиків і взагалі «лівих», за любов до фінансових махінацій. Це все були жорстокі масові покарання. Можливо, і несправедливі. А Христос втішав окремих людей. Він давав надію на справедливість. Бог-отець дав державам і народам свободу вибору. Часто цей тягар вибору був нелюдським... Між іншим, ви знаєте, Ігоре, що темна енергія складає понад сімдесят процентів від маси Всесвіту? Ось де Диявол розігрує свої ігрища. Отож, Бог у нас відповідає за макросвіт. Христос — за мікросвіт людської душі. Контактів з великим Богом з часів Мойсея у нас майже немає. А Христос з нами щодня. Бо він воскрес, як вічно воскресає природа, життя. Ви любите весну? Це свято Христа! Хоч би дожити, ще раз побачити...

До кімнати увійшов Невінчаний:

— Треба йти. З боку університету до нас рухаються два бронетранспортери корпусу яничар і взвод українських поліцаїв. На розі Толстого і Паньківської їх зупинять, але ненадовго.

Гайдук підійшов до Вебера, який замріяно посміхався, згадуючи весну.

— Альфреде Ісааковичу, ходімо з нами. Ми перевеземо вас у безпечне місце. А захочете — поїдемо разом до Вінниці. Я вас прошу. Беріть важливі папери, пальто і...

Вебер розсміявся, і було не зрозуміло: це веселий, безтурботний сміх епікурейця, чи гіркий сміх безмежно старої, готової до смерті людини.

— Єдине безпечне місце — це поряд з Люсею... Хто мене чіпатиме ? Мій вік навіть не цікавить тих поців, що реєструють євреїв. Кажуть, видають їм жовті зірки Давида з радіо-маячками. Ні, Ігоре, дякую. Нікуди звідси я не піду. Тут мій дім... Ви йдіть, ідіть. Нехай Бог вас благословить.

Гайдук обійняв худенького професора і поцілував його лисину; думка про те, що ніколи вже не побачить Альфреда Ісааковича в ***цьому*** житті, була нестерпна.

Трохи згодом Гайдук дізнався, що саме він став причиною смерті Вебера: охоронці під'їзду, побачивши маску технічного інтелігента В.С. Петренка, зрозуміли, що це та птиця, за яку обіцяна була висока винагорода: в їхньому комп'ютері значилося, що це — небезпечний державний злочинець. А забарилися вони подзвонити за номером телефону довіри 666 тільки тому, що довго сперечалися, як поділити гроші на трьох. Врешті-решт якось домовились. І коли двоє злочинців виходили з квартири Вебера, один з охоронців спробував їх зупинити — щоб бути першим і забрати собі левову частку грошей. Він та його дружки отримали постріли в обличчя.

Але це не врятувало Альфреда Ісааковича від загибелі.

97.

10 серпня 2077 Київ
Розповсюджено по каналах Інтернету
і телебачення
ЗАЯВА
Члена Верховного Директорату, Маршала юриспруденції, Генерального Прокуратора України І.О.КРЕЙДИ

Увагу ГЕПРУ останнім часом привернув факт показу по загальнодержавному каналу телебачення нібито докуменшального сюжету про нібито вбивство колишнього гетьмана України К-Д. Махуна нібито його правонаступником, нинішнім главою Держави

В.Я. Клинкевичем. До ГЕПРУ звертаються громадяни з численними проханнями дати роз'яснення — чи йдеться про чергову фальшивку так званого Фронту Визволення України, чи про реальний факт.

Виходячи з презумпції невинності будь-якого громадянина, доки його провина не буде доведена судом, ГЕПРУ з метою дотримання законності і справедливості взяла у своє провадження справу можливого вбивства гр-на К-Д. Махуна і постановила:

1. Провести всебічне вивчення запису сцени вбивства для встановлення ідентичності чи фальсифікації запису.

2. Викликати на допит до ГЕПРУ гр-на В.Я. Клинкевича як свідка, взявши з нього попередньо підписку про невиїзд (за згодою командування визвольної армії Чорної Орди).

3. Провестиексгумацію тіла гр-на К-Д. Махуна для повторної судово-медичної і балістичної експертизи.

ГЕПРУ регулярно інформуватиме громадськість про результати слідства.

І.О. Крейда.

98.

Верховний магістр церкви Христової Смерті, отець Калерій, він же Сансизбаєв, і десяток Воїнів Світла — Святих отців-опричників змерзли і змокли під сніговою зливою, очікуючи, коли їм видадуть, як обіцяно, отця Івана. Стояли перед дев'ятиповерховою будівлею колишнього міністерства екології, пофарбованою у зелені і жовті кольори. У цій будівлі, що стояла неподалік від площі Жертв ЧК, розмістилася військова комендатура Батийської особливої дільниці, куди перевели отця Івана після допиту його Мохамад-беком. Опричників від холоду і дощу не рятували ні вовчі хутра, ні сулія самогону, що ходила по колу, і тільки Сансизбаєв погордливо відмовлявся ковтнути «буряківку», привезену з Димера одним з опричників. Боявся, що помітять, як порушує він святі закони шаріату. Смертохристи голосно сперечалися, де краще стратити отця Івана. Одні пропонували податися на Лису Гору — але там, в руїнах академічного ядерного реактора, ще була небезпечно висока радіація. Інші бажали привезти священика до Печерської Лаври, але військовий комендант Лаври, майор жандармерії Чорної Орди, заборонив проведення будь-яких масових маніфестацій на території військової частини. Зійшлися на тому, щоб розіп'ята Івана на Батиєвій горі, над урвищем, по дну якого тече річка Либідь, щоб усе місто бачило, як Темна Енергія карає воскресохриста. Що довше дудлили самогон, то більше вірили, що з отцем Іваном відійде з цієї землі останній відступник-воскресохрист, і що Київ і вся територія улусу повністю перейдуть

під омофор смертохристів.

Нарешті двоє вартових виштовхали з дверей комендатури отця Івана. Смертохристи заздалегідь заготували для священика стандартне Т-подібне розп'яття з пластику, бо майже всі дерева в місті були зрубані населенням, яке почало готуватися до зими. На таких пластикових розп'яттях завис не один воскресохрист.

З матюками і гигиканням оточивши отця Івана і прив'язавши до його спини розп'яття, смертохристи погнали священика повз Солом'янське кладовище. Отець Іван не почував ні болю, ні холоду: тут, на Солом'янському кладовищі, колись були поховані його прадіди, але у двадцятих роках XXI століття на їхніх кістках побудували будинок для престарілих офіцерів ДерВару. Ветерани поліції і жандармерії могли насолодитися затишком парку і спогадами про те, що один англійський журналіст влучно назвав «The Golden Era of Bribe» (книга була присвячена історії української поліції).

«Невже мої прадіди, священики з роду в рід, не зможуть зустріти Друге Пришестя, бо кісток їхніх уже немає?» — думав отець Іван, тягнучи на собі розп'яття, хоча й не таке важке, як дерев'яне, але холодне і слизьке. Воно зсувалося зі спини, за що смертохристи Сансизбаєва нагороджували священика ударами батога.

Турецькі вартові у теплих дощовиках і гумових чоботах не втручалися в дії невірних дикунів, шануючи місцеві звичаї, і байдуже крокували обіч дивної процесії. На вулицях майже нікого не було, а випадкові перехожі, побачивши опричників, тікали у під'їзди. Один з них зробив відеозапис процесії на геджет, зняв крупним планом обличчя отця Івана, на голову якого один із смертохристів, сміючись, надів вінець з колючого дроту. Струмені дощу змивали з чола отця Івана кров, у погляді світилися страждання і якась нелюдська впертість — донести свій хрест до кінця. Кілька вбого одягнених жінок у хустках приєдналися до процесії, незважаючи на погрози опричників. Сансизбаєв у червоній мантії з водонепроникного матеріалу йшов трохи осторонь своєї вовчої зграї, проклинаючи генерала Мохамад-бека, який демонстративно ігнорував його, не призначивши головою цивільної окупаційної адміністрації Чорної Орди, не надавши Сансизбаєву екскаватори і бульдозери, необхідні для спорудження могили-мавзолею Христа. «Невже Мохамад-бек — таємний агент юдо-християн та ізраїльських сіоністів, яким вигідно зберігати міф про смерть і воскресіння Христа в Єрусалимі? На кого працює ця хитра йорданська бестія?» — думав Сансизбаєв, відчуваючи біль у голові: починався гіпертонічний криз, спричинений холоднечею і приниженням, що його спізнав

він, стоячи перед будинком військової комендатури. Як довго ще йти? Може, застрелити цього брудного попа тут, і, викликавши з Лаври броньований «Мерседес», поїхати туди, де теплі покої, де можна добре випити і поїсти?

Але в ім'я великого вчення смертохристів відкинув цю спокусливу думку.

Нарешті вони, оминувши з лівого боку золотий палац Батий-граду, пройшовши повз замасковані на горі батареї ракетних комплексів «Град», спрямовані на місто, вийшли на невеличку галявину над урвищем, з якої в погожі дні відкривалася велична панорама на Київ-West. Зараз місто було вкрите сирою імлою. Ковзаючись на мокрій глині, проклинаючи все на світі, бо скінчився самогон, Воїни Світла викопали яму, щоб поставити туди розп'яття. їм остошизділа ця тягомотина з попом, який байдуже, наче сторонній спостерігач, стояв збоку. До отця Івана наблизились жінки, які, плачучи, цілували йому руки і просили благословити їх. Вартові не заважали жінкам.

До отця Івана підійшов Сансизбаєв, гарикнувши на жінок так, що вони розбіглися по кущах.

— Ти сам вибрав собі смерть, — немовби виправдовуючись, мовив Верховний Магістр.

— Не я, а Христос мені цю долю вибрав, — заперечив Іван.

— Але ж ти смерті не боїшся, бо ти воскреснеш, — знущально продовжував Сансизбаєв.

По лицю отця Івана стікали струмені дощу. А може, сльози?

— Христос воскресне, — перехрестився Іван і попрохав: — Відійди, Антихристе, дай помолитися.

— Твій Христос помер, і ти помреш, як собака. ***Там*** нічого не буде, крім темряви, — вигукував, відходячи від отця Івана Сансизбаєв, почуваючи себе безсилим, безнадійно хворим і нікому не потрібним.

— Кінчайте, — наказав він опричникам, які зраділи, що невдовзі все скінчиться, і накинулися на отця Івана, здерли з нього верхню одіж, поклали спиною на холодне розп'яття і спробували цвяхами прибити руки і ноги своєї жертви, але пластик не піддавався цвяхам, тільки даремно дірки пробили в зап'ястях. Тоді прикрутили руки і ноги колючим дротом. Отець Іван скрикував, втрачаючи на мить свідомість, але потім знову приходив до тями.

Почали піднімати розп'яття над урвищем, повернувши отця Івана лицем до Києва, щоб священник краще бачив світ, який втрачає. Але він уже не сприймав світу зовнішнього й того, що діялось навколо нього. Один з смертохристів знайшов на галявині довгу палицю, прив’язав до кінчика ганчірку й змочив її

залишками сивухи з димерської сулії. Підніс ганчірку до рота вмираючої людини, але Іван, відчувши гидкий запах алкоголю, що попік його спраглі губи, сплюнув, і Сансизбаєву здалося, що це йому призначався плювок. Магістр церкви Христової Смерті злорадно вигукнув:

— І де твій Христос? Він покинув тебе!

Але отець Іван не чув цих слів, усе навколо нього занурилося в темряву. Він устиг подумати: «Невже, Спасителю, ти покинув мене?» — і помер.

Тої години сили Темної Енергії, дощу, снігу і кліматичних змін зійшлися докупи, зануривши Київ на дно погодної аномалії і ранньої ночі, наче то був день 21-го грудня, коли народився Князь Темряви.

Отець Іван помер від ран, побоїв, втрати крові й переохолодження 13 серпня 2077 року, в п'ятницю, не дочекавшись Медового Спасу, що святкувався наступного дня.

За шість днів по смерті отця Івана мав надійти Яблучний Спас чи Преображення, коли були хрещені кияни. Отець Іван свято вірив у прикмету: якщо жінка, яка втратила дитину через аборт чи смерть, з'їсть яблуко до Яблучного Спаса, її дитина на небі буде скривджена і не матиме свого яблука.

Він завжди казав про це у своїх проповідях напередодні серпневих свят.

99.

До всіх громадян України

13 серпня 2077

Розповсюджено хакерами ФВУ по Інтернет-мережах та на каналі державного телебачення

ПОВІДОМЛЕННЯ ФРОНТУ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Громадяни України!

В результаті успішної операції, проведеної Військовою Розвідкою України в одній з європейських країн, відкрилися неспростовні факти державної зради, що її упродовж кількох років готувала правляча верхівка України, перебуваючи в злочинній змові з керівництвом Чорної Орди.

Сьогодні ФВУ відкриває для вільного доступу української та світової громадськості два сайти http://www.zrada.ua та http/ www.corrup.ua, на яких кожен бажаючий знайде списки агентів Чорної Орди, детальні факти, імена, зв'язки, назви підставних фірм, суми грошей, зобов'язання вищих посадових осіб України, членів ареопагу, архонтів, членів уряду і регіональної влади, представників силових структур, які систематично грабували

український народ і національні багатства України, вивозячи за кордон астрономічні суми прибутків без сплати податків і, водночас, перетворювалися на агентуру Чорної Орди, виконуючи інструкції так званого українського дослідницького центру Корнілова-Кисельова, створеного військово-політичним керівництвом Чорної Орди, який готував збройну агресію проти нашої Батьківщини.

Найбільш мерзенну роль у процесі уярмлення Укра їни грав і продовжує грати Генеральний прокуратор Крейда І.О., агентурний псевдонім «Галушка», один з найнебезпечніших світових наркобаронів і кримінальних злочинців, який уклав союз з мексіканським наркобароном Сапатерро і постачав йому зброю, а також мав спільний наркобізнес з родиною колишнього віце-президента Конфедерації Держав Північної Америки Сари ЛуЛейн. Крейда забезпечував зв'язок правлячої верхівки України з так званим «Сірим Князем» — злодієм у законі, керівником кримінального підпілля, до якого також належить В.Клинкевич. На обох сайтах можна знайти яскраві свідчення перетворення України в кримінальну державу шляхом підпорядкування правоохоронних органів «Сірим Бригадам» — злочинним угрупованням, які, фактично, здійснювали управління державою, грабуючи її скарбницю і національні багатства, що належать усьому народу. Наводяться записи переговорів змовників з їхніми іноземними хазяями щодо так званої «магічної дев'ятки». Що таке «магічна дев'ятка»? Це — набір з дев'яти стратегічних видів сировини, без яких не може існувати сучасна радіоелектронна та оборонна промисловість — такі, як ванадій, кобальт, германій, ніобій, лантан, цирконій та інші. Багаті поклади цих та інших надважливих рідкоземельних металів знайдено у східній, центральній та західній частинах України. їх місцезнаходження і прогнозовані запаси становили державну таємницю вищої категорії. Отримані вході розвідоперації матеріали недвозначно свідчать, що високопоставлені зрадники з особистої користі і з ненависті до незалежної України віддали ці таємниці ворогам нашої держави, чим завдали невідшкодовних збитків і сприяли перетворенню України на сировинну колонію сусідніх держав.

Аналогічне відбувається з найважливішим стратегічним ресурсом нашої Батьківщини — зерном. У час, коли однією з загроз для людства є нестача продовольства і голод, ті, хто перетворив народна кріпаків, хто узурпував право розпоряджатися власністю народу, віддавали найродючіші землі України агентам іноземних держав. З оприлюднених матеріалів видно, що майже 40% найпродуктивніших земельних ресурсів України було продано іноземним власникам, що є державним злочином і повинно

каратися законом.

Матеріали, представлені на сайтах, свідчать про глибину морального падіння так званої «української еліти», звиродніння касти «недоторканих», їх деградацію — від тотального лицемірства до тотальної безсоромності, до цинічного публічного хизування скарбами, вкраденими у знедоленого народу.

Фронт Визволення України ініціює створення Київського Трибуналу, метою якого буде здійснення суду над головними державними злочинцями і зрадниками України. Також ведеться підготовка до Міжнародного Суду над службовцями Збройних Сил і каральних органів Чорної Орди, їх посібниками з числа місцевого населення, які здійснили злочини проти громадян України різних національностей. Для участі в Київському Трибуналі й Міжнародному суді запрошуються незалежні юристи, правозахисники, міжнародні експерти, представники громадських організацій, які гарантуватимуть неупереджений характер розгляду справ і об'єктивність вироків.

Фронт Визволення України висловлює сподівання, що опублікування таємних файлів прискорить ліквідацію звироднілого режиму смертохристів, агентів Чорної Орди, наблизить час звільнення України від чужоземної окупації і відновлення державності.

100.

До Гайдука, який разом з Невінчаним і Палієм-батьком у синьому «Форді-Скорпіоні» наближався до Вінниці, додзвонився майор медичної служби Бойко з київського військового госпіталю. Чути його було погано — можливо, перешкоджали дощ і сніг, що тримали Україну в тривалій облозі, можливо, служби електронної розвідки і захисту Орди почали більш жорстко контролювати розмови, що велись через розвідувальний супутник ВІРУ.

Ігоре Петровичу! — почув Гайдук голос Бойка крізь тріск і гудіння, — ви пам'ятаєте хворого, який лежить у нас в гематології?

Гайдук згадав худе обличчя російського контр-адмірала Феоктистова, якого він забрав з острова Евіа й поклав до госпиталю. У контр-адмірала знайшлася дальня родичка в Києві, яка погодилась доглядати хворого, приносити до відділення овочі й фрукти. Феоктистову навіть стало краще.

— Що з ним?

Невінчаний, об'їжджаючи заповнені каламутною водою дірки на дорозі, навіть не матюкався, щоб не перешкоджати розмові Гайдука.

— Дуже погано, Ігоре Петровичу, — пробився голос майора

Бойка. — Сьогодні вранці прийшли до нас яничари, хотіли забрати контр-адмірала. Ми ледве відстояли, сказали, що ось-ось помре... Але вони увечері прийдуть іще, і, якщо він не помре...

— Ви по суті можете? Ви баба Дуня чи офіцер? — почав закипати Гайдук.

— Яка баба Дуня? — не зрозумів майор.

— Fuck you, — тихо лайнувся Гайдук. — Доповідайте.

— Феоктистов півгодини тому дав наказ на пуск.

Тут прийшла черга Гайдука не розуміти.

— Який пуск?

— Ви генерал чи баба Дуня в погонах? — роздратовано сказав майор. — Пуск — це, згідно з бойовим статутом, «дія, спрямована на запуск ракети».

— Звідки знаєте ?

— Сам чув, як він давав команду. Спочатку не зрозумів — якісь цифри, мабуть, координати, шифри, дальність, чорт зна що, а потім сказав: віддаю наказ на пуск. Я коли зрозумів, спробував забрати геджет, але він синій став, бідний, мені його жаль стало... А якщо він на госпіталь навів ракети? Тобто, на Київ? Як мене чуєте?

— Зупиніться, — наказав Гайдук.

Невінчаний і Палій перезирнулися. Невінчаний підрулив праворуч, потихеньку, щоб не перекинутися в кюветі, під'їхав до узлісся. Гайдук вийшов під холодний дощ, струсив з невисокої ялинки воду і сніг. Чомусь згадав, як з Боже

ною під'їжджали до мокрих осик на околиці Києва, неподалік від окружного шосе. Наче сто років тому це було.

Знехотя, бо мокро і холодно, з електромобіля вийшли Невінчаний і Палій, не розуміючи, що сталося з Гайдуком.

— Вимкніть двигун, відімкніть акумулятори, заблокуйте всю електроніку. Всі геджети загорнути в плащ-накидки і закопати. Виконуйте, — наказав Гайдук так, що його супутникам стало не по собі.

— Так холодно ж, Ігоре Петровичу, земля мокра, — спробував відкосити від наказу Невінчаний.

— Зараз стане тепло.

Дощ раптом ущух, і небо відкрилося в усьому своєму серпневому блакитному безсмерті. Розвідники піднесли голови до неба, наче вперше побачили його таємничу глибину. Вгорі вони помітили якісь дивні рівні білі лінії, що перекреслювали небесне склепіння із заходу на схід. Сонце над Вінницею вже хилилося до заходу, коли далеко на сході над горизонтом народилося друге — більш молоде, енергійне сонце, перенаситивши світлом Євразію, наче день, не скінчившись, почався знову. Потім світло згасло,

залишивши по собі зелене сяєво, яке заполонило собою все небо, все довкілля, викликавши ефект люмінесценції. І офіцери ВІРУ, і електромобіль «Форд-Скорпіон», і невисокі ялинки на узліссі, і порепане, розбите шосе, і телеграфні стовпи з проводами — все сріблясто засвітилося під зеленим небом, наче Творцю набридла агресивна різноколірність світу, й Він, як вправний художник, пройшовся фарбою одного, сіро-сріблястого кольору по старій картині, де колись були сині, червоні, зелені, білі барви. Вони згасли, немов би Бог накрив ідилічний пейзаж спеціальною плащ-накидкою, непроникною для радіохвиль.

101.

Коли у серпні 2177 року, через сто років після описуваних подій, історики зібралися на світовий конгрес, присвячений причинам і наслідкам Четвертої глобальної війни, вони вже не могли розпитати ні Гайдука, ні майора Бойка, ні контр-адмірала Феоктистова, ні його колег-підводників, ні президента Ширлі Мак Доул, ні диктатора Кара-хана, ні його беклербека, генерала Мохамад-бека, ні Божену, ні монгольську Золотульку Алтинцецен, ні Сансизбаєва, якого невдовзі після страти отця Івана розтерзали монахи Києво-Печерської лаври, що повстали проти смертохристів — ні в кого вже не можна було допитатися, що насправді сталося в серпні 2077 року. Дуже мало залишилося також документів того часу, бо після термоядерних вибухів в атмосфері і космосі згоріла більшість супутників, в яких зберігалася важлива інформація, а комп'ютери на Землі були або знищені, або пошкоджені електромагнітним випромінюванням; багато носіїв пам'яті загинули назавжди. Паперових свідчень також майже не залишилось.

Світовий конгрес істориків відбувався у Києві на Івановій горі, в Палаці Націй, що був побудований після війни, оскільки в Україні розмістилося регіональне бюро ООН. Делегати з'їзду — особливо ті, хто ніколи не бачив Києва, з насолодою блукали в парковій зоні, серед фонтанів і затишних альтанок, де зовсім не відчувалася серпнева спека. На найвищій точці гори, над урвищем, з якої відкривався вид на чисту і повноводу ріку Либідь і західну частину Києва, здіймалося величезне, з чорного житомирського граніту, розп'яття Т-подібної форми. До нього була прикута сорокадвометрова постать розіпнутого Христа з сліпуче білого композитного металу. Скорботне обличчя Христа з заплющеними у передсмертну хвилину очами хоча й вражало трагізмом (майже кожен, хто дивився на лик Спасителя, молився: «Господи, пронеси мимо мене цю чашу»***),*** проте йшов від нього такий умиротворений спокій, що дивним чином очищав душі тих,

хто стояв біля підніжжя. Розповідали, що скульптор використав древню відеозйомку — як розпинали давним-давно на цій горі нікому не відомого священика, тіло якого зникло наступної ночі після страти й так не було ніколи знайдене...

На конгресі, як і слід було чекати, відбулися гострі зіткнення представників різних наукових шкіл істориків. Так, група дослідників з Великобританії висунула, посилаючись на матеріали слідчої сенатської комісії, гіпотезу про те, що президент Конфедерації Ширлі Ван Лі (Мак Доул) ***знала*** про терміни і цілі атаки корпусу яничар на посольство Конфедерації в Києві, але ***свідомо приховала*** розвіддані від американського суспільства, вважаючи, що тільки кривава жертва — загибель дипломатів — переконає громадян Конфедерації в необхідності розпочати війну з Чорною Ордою на території Євразії. Дослідники нагадували, що подібний трюк застосував президент Ф.Д. Рузвельт, який ***знав*** про атаку японців на Перл-Гарбор в 1941 році і нічого не зробив для того, щоб відвести загрозу від тихоокеанського флоту США. Зате підступна японська атака і жертви, понесені флотом, пробудили від летаргії ізоляціонізму американський народ.

Друга група істориків з Університету Дж. Вашінгтона спростувала цю безглузду гіпотезу, доводячи на підставі документів, що в усьому винний посол Конфедерації в Києві О'Салліван, який заспокоював Державний департамент і не наполягав на негайній евакуації персоналу посольства.

Спеціальне засідання конгресу було присвячено воєнним аспектам Четвертої глобальної війни — на ньому також виявилися непримиренні суперечності різних груп істориків. Безперечним фактом уважалося те, що 15 серпня 2077 року була здійснена серія ракетно-ядерних ударів по столиці Чорної Орди — місту Чингіз-Сарай, по центру військово-наступального комплексу Орди — місту Нижній Тагіл, по об'єктах у Туреччині, Пакистані та Ірані, в результаті чого була знищена система управління збройними силами Орди та її технологічний потенціал і місця концентрації військ. Усього загинуло близько десяти мільйонів військовослужбовців і цивільного населення, але найстрашнішим ударом по населенню Землі став підрив п'яти термоядерних зарядів сумарною потужністю 18 Мгт у космосі — на висоті від 200 до 400 км, що призвело до ефекту «кінця світу». Ряд західних істориків, для яких навіть неіснуюча російська імперія двоголового орла продовжувала становити найбільшу загрозу, твердили, що ці ядерні вибухи були викликані атакою крилатих і міжконтинентальних балістичних ракет, запущених з російських підводних стратегічних ракетоносців, базованих у

східній Атлантиці: ряд ракет не вийшов на заданий курс і вибухнув неподалік від місця запуску, кілька ракет було збито системою ПРО Чорної Орди, дві ракети збочили з курсу і впали на території Північної Сахари, інші досягли намічених цілей. Цю версію гостро критикували фахівці Пруської вищої школи геополітики, віднісши її до розряду стандартних русофобських фантомів. Прусаки досить переконливо довели, що застарілі російські ракети, встановлені на підводних човнах, перетворилися на час пуску на залізний мотлох; глобальна система навігації російських ракет була знищена після падіння імперії двоголового орла; значна кількість вибухів та їх потужність неспівмірні з кількістю ядерних боєзарядів, що перебували на борту російських підводних човнів. Прусаки висловили думку, що під прикриттям російських пусків хтось (Конфедерація держав Північної Америки самостійно, чи разом з об'єднаним командуванням ОГБ) здійснили масовану ядерну атаку проти ворога, що загрожував існуванню західної цивілізації. Дослідження військових експертів, проведені на місці колишніх наземних вибухів, показали, що дуже імовірним могло бути застосування американських ракет LGM-318 W «Ревенджер-XI» наземного, чи SGM — космічного базування. Пруські геополітики наполягали на знятті з російського контр-адмірала Феоктистова звинувачення в злочині проти людства і в ініціюванні ядерного Апокаліпсиса на Землі. Залишків МБР СС-60 М-Х і крилатих ракет «Гарпун2» ніде виявлено не було.

Найбільш парадоксальним став погляд дослідників Шанхайського інституту штучного інтелекту, які вважали, що Четвертої глобальної війни взагалі не було! Китайські історики наполягали на тому, що мав місце випадковий збіг різних обставин, який в сумі дав ефект війни: розпад Чорної Орди дослідники пов'язували не з ядерними ударами, а зі смертю диктатора Кара-хана і з гострим внутрішнім конфліктом, що привів до краху ще однієї імперії. Ядерних вибухів, як твердили китайські вчені, взагалі не було: у серпні 2077 р мало місце зіткнення Землі з гігантським астероїдом, що викликало ефект спочатку Великого Спалаху, а потім — Великої Темряви.

Дуже цікавою виявилася доповідь видатного теоретика юдохристиянства д-ра Моше Вебера (Ізраїль) — правнука відомого психоаналітика історії Альфреда Вебера — про відчуття Другого Пришестя, що охопило значну частину людства після ядерної катастрофи 15 серпня 2077 року. Д-р Моше Вебер детально проаналізував відчуття Апокаліпсису, що виникло у свідомості людей, його фізичні й психологічні причини. Внаслідок космічних вибухів і потужної накачки електромагнітних імпульсів, на землі

вийшли з ладу всі засоби масової комунікації, обірвався радіо, телефонний, телевізійний, інтернетний зв'язок, назавжди було втрачено великі масиви електронної інформації. Почалася кількарічна інформаційна ніч людства, коли в темряву — в прямому і переносному смислі — були занурені континенти, авіаційний зв'язок між якими урвався. У цей період людство втратило понад два мільярди населення. Розпалися великі державні утворення, натомість почали виникати невеличкі, як у середні віки, місцеві громади людей, охоплених страхом кінця світу.

Надзвичайно цікавою виявилася знахідка М.Вебером статті невідомого дослідника Р.Фрідмана «Напередодні Великої Темряви» (2070 р). У ній автор, користуючись запропонованою ним теорією магічних математичних циклів історії (метод асоціативно-цифрового передбачення), дав точний прогноз щодо подій 2077 р. Вебер переконливо довів, що після Великого Спалаху з'явилася особлива каста звістунів, які, мандруючи від села до села, від містечка до містечка, несли ***Вість*** від Христа, який казав: «Я Перший і Останній, і Живий. І був я мертвий, а ось я живий на вічні віки. І маю я ключі від смерті і від аду». Не всі вірили «звістунам», декого з них убивали, але більшість населення, намагаючись насамперед врятувати дітей, слухала «звістунів» і вірила у близьке Друге Пришестя Христа.

Проаналізувавши текст Об'явлення святого Івана Богослова і співставивши його зі свідченнями і документами, що залишилися після Інформаційної Ночі Людства (Humankind's Informational Darkness — HID), вчений знайшов вражаючі подібності у способі мислення, легендах і фобіях різних громад, розташованих одна від одної на значних відстанях. Моше Вебер показав, як в умовах темряви, відсутності інформації та жаху смерті в свідомості сучасних людей спливають прадавні, генетично обумовлені праісторичні почування. Одним з головних масових настроїв, що сформувалися в ті роки, стало почуття гріха й страху перед гнівом Божим. Позбуваючись влади телевізійного колективного зомбування, люди відчули особисту відповідальність за свої вчинки, почали більш гостро розуміти межу між доброчесним життям і гріхом.

Блискуча, щедро ілюстрована доповідь д-ра М. Вебера викликала бурхливу дискусію серед учасників конгресу, багато з яких виступило проти концепції страху і обмежень як християноутворюючих факторів на шляхах відродження віри. Більшість дослідників підтримала теорію освіченого гедонізму як двигуна прогресу.

Конгрес підтвердив, що період Темряви і Страху в новітній

історії людства, на щастя, скінчився: разом з відродженням науково-технологічного і промислового потенціалу, глобальної торгівлі та державного життя, відновленням збройних сил та геополітичної боротьби за ресурси, домінування і впливи, життя стало повертатися до своїх звичних плюралістичних форм, до нових спроб людини скинути Бога з небесного престолу і зайняти його місце.

Дуже повчальною для учасників конгресу істориків була екскурсія на Софійську площу Києва. Учасники вислухали лекцію про те, як на другий день після знищення Чорної Орди на місці, де стояв «чорний дирижабль» — будинок ГЕПРУ, пролунав глибинний вибух, і утворилося провалля, з якого почали виповзати десятки тисяч чорних, темно-синіх і сірих пацюків. По тунелях метро тварини з вереском добігли до берега Дніпра і зникли, залишивши по собі огидний запах. Довгі роки зяяла ця прірва, до якої боялися підходити кияни, що вціліли в роки Темряви. Потім провалля засипали землею, замостили, і Соборний Майдан з'єднав золоту розкіш Софійського і Михайлівського соборів в єдиний простір над Дніпром. На місці міністерства закордонних справ побудували храм Воскресіння Христа.

Учасників екскурсії зустріли пікетники партії смертохристів України (ПСХУ), які тримали плакати з написами: «Хай живе демократія», «Христос помер», «Дирижабль ще повернеться», «Геть воскресохристів — знаряддя юдо-християнського імперіалізму».

102.

27 вересня 2077 р

Таємно, особисто Сину Божому Ісусу Христу з Назарета

Оскільки система телекомунікаційних супутників Землі знищена, я не знаю, чи дійде до Тебе моє послання.

Набираю цей лист на своєму геджеті, який дивом уцілів, у надії, що якимось чином Ти почуєш мій голос. Вперше у своєму житті я хочу поговорити з Тобою без усіляких посередників. Тому — гриф «таємно». Часу в мене вдосталь, я нікуди не поспішаю, бо світ занурився в зеленаві сутінки, в яких зникли всі тіні, а час зупинився в пласкому просторі, двовимірному, наче в середньовічних підручниках геометрії. Після Великого Спалаху, який Ти не міг не помітити, я майже місяць повертався пішки до Києва. Я розпрощався з моїми супутниками, бо кожен обрав свій шлях. Я йшов, не зустрічаючи на дорогах ні людей, ні автомобілів чи диліжансів, наче життя зупинилось, зафіксоване, як на старовинному дагеротипі, у люмінесцентно-сріблястому світінні. Я не боявся радіоактивного випромінювання, бо Спалах був надто

далеко від київської землі, і показники мого геджету свідчили про відсутність підвищених рівнів радіації. Я боявся власної самотності і здичавіння людей, боявся виявів невмотивованої ненависті і насильства. Ні, Христе, я був добре озброєний і міг би дати відсіч у разі нападу на мене, але для мене було важливо переконатися, чи справді, збулося пророцтво: повстане брат проти брата, син проти батька, народ проти народу?

Ти, маючи більш достовірну і незрівнянну з моєю за обсягом інформацію, можеш краще оцінити справжній стан справ у глобальному масштабі. Я ж нічого подібного не виявив: посуваючись до Києва сільськими путівцями, я заходив до кріпацьких хат, де люди ділилися зі мною хлібом і молоком, залишали мене на нічліг. В одному селі молодиця, чоловік якої виїхав на заробітки до Португалії і зник, просила мене залишитися з нею і дуже плакала, коли я відмовився. В іншому селі мати солдата, взятого в полон Чорною Ордою, побачивши мої стоптані, діряві черевики, подарувала мені міцні чоботи, в яких я дійшов до Києва. Люди боялися виходити на вулицю, були пригнічені, не розуміючи, що відбувається — не працювали ні радіо, ні Інтернет, ні телебачення, ні мобільний зв'язок — але залишалися при цьому гостинними. І всюди в хатах висіли ікони з Твоїм зображенням, Ісусе, і ніде я не побачив символіки смертохристів.

Навпаки — кажучи про Великий Спалах, люди були переконані, що це саме Ти даєш знак Свого Пришестя; багато з них чекали кінця світу і Воскресіння всіх мертвих.

На кордоні зони окупації Києва, тобто на Окружному шосе, я не побачив жодних патрулів Чорної Орди чи КПП МДБВС — дорога була вільна. Вулиці Києва залишалися безлюдними — лише де-не-де можна було побачити людські постаті з відрами води чи лантухами провізії. Ніхто не знав, куди поділися війська Чорної Орди і що сталося з режимом Верховного Директорату. В місті панувало безвладдя.

У моєму будинку на Інститутській — як і в інших — не працював ліфт, і я ледве доп'явся до двадцять дев'ятого поверху. Моя квартира, в якій я не був від часу подій 1 липня, була пограбована — двері зламані, меблі потрощені, на підлозі валялися якісь ганчірки, вмурований у стіну сейф, в якому я зберігав зброю і гроші, був розпанаханий автогеном. Води і світла не було, каналізація не працювала.

Дивом збереглася стара кавоварка, як безглуздий експонат минулої епохи: ні кави, ні води, ні цукру не було.

Я вийшов на балкон, устелений попелом, наче після виверження вулкану, й подивився на Київ: у зеленкуватих сутінках темне, позбавлене вогнів і руху місто здавалося мертвим, хоча це

було не так: де-не-де у вікнах блимало слабеньке світло каганців, а отже, жевріло життя.

І тут, Ісусе, я вперше у своєму житті склав і прошепотів молитву: «Нехай благословить і береже нас всемогутній, милосердний Ісус Христос — єдиний, кому вірю й довіряю. Сине Божий, співчуваю твоїм мукам, що їх ти спізнав в ім'я кожного з нас, і вірю в Твоє воскресіння. Помилуй наш дім, наш Київ, помилуй Україну і всі інші країни, змилуйся над нашим народом та іншими народами, пожалій тих, хто мешкає в містах і селах, пожалій і помилуй мене, грішного, і тих, кого кохаю, шаную, знаю, близьких мені і далеких людей. І покарай мене за те, що прозрів так пізно, що вклонявся фальшивим пророкам, що вірив у міражі, жив за законами вовчої зграї, сповідував мізерні цінності і служив силам ненависті, а не справжнього добра; і хоча ці люди, сповнені дрібної заздрості й хижацької захланності, були чужі мені й огидні, але в мене не знайшлося мужності сказати їм це або піти від них мовчки. Я зрадник, Сину Божий, і тільки Тобі можу в цьому зізнатися. Якщо казати повну, безжальну правду — я смертохрист. Принаймні був ним донедавна, бо, поважаючи і люблячи Тебе, як навчила мене мама, я був переконаний, що Ти — людина, геніальний провидець і екстрасенс, але людина! Допустивши цю думку, я допустив у своє серце Антихриста — Сансизбаєва, і я несу за це таку ж відповідальність, як і інші смертохристи. Так, я зрадив самого себе, бо все життя служив смертохристам, тобто тим, хто знищив Бога в собі і люто винищував Його в інших людях.

Я зрадив найдорожчих мені людей: батька, на похорон якого я не приїхав, бо мені завадили службові обставини — якась чергова ідіотська шпигунська історія з новим зразком британської зброї, що був украдений нами в Новій Зеландії. Я не почув батькових останніх слів, який так любив мене, так вірив у мене, і від якого я успадкував, врешті, технічні здібності. Помираючи, батько кликав мене, сподіваючись до останньої хвилини мене побачити. Я зрадив матір, не слухаючи її молитов і не вірячи ним; я відправив, Христе, маму до Польщі, і тепер, не маючи ні зв'язку, ні можливості зустрітися з нею, я не знаю — що з нею? Чи жива? Може ти, Сине Божий, знаєш і принесеш їй розраду? Я зрадив сестру Катерину, бо, посварившись з її чоловіком, перервав будь-які стосунки з нею і тепер не знаю її долі і навряд чи коли дізнаюсь. А це ж моя рідна сестра, яку я колись любив!

Я зрадив Ширлі Мак Доул, яку я кохав по-справжньому, кохав до нестями, до готовності померти, кохав так, як ніколи нікого не кохав — і зрадив її, кинув вагітну заради кар'єри, виконуючи наказ Мережка і Махуна, які погрожували мені припинити виплату

державної стипендії і вигнати з розвідувальної служби. Серце моє після цього скам'яніло, Боже, і я втратив назавжди дар кохання. А може, я не мав його ніколи.

Я зрадив свою дружину Лару, яку ніколи не любив по-справжньому, хоча вона кохала мене. Я одружився з нею, родичкою Наталії Гаврилівни Махун, намагаючись забути Ширлі. Але не забув. Лара — білява безбарвна балерина з київського театру Опери і балету, а що спільного, Боже, між військовим розвідником і балериною?

Якби не її вагітність і не Кристина, я б покинув Лару невдовзі після одруження, бо вона не давала мені такої насолоди, як інші жінки. Але тепер я розумію, що був жорстокий і несправедливий до неї, сперечаючись на кожному кроці, дратуючись від кожного її слова, і навіть коли вона, вагітна і негарна, плакала, мені не було її шкода. Я втратив Лару, а разом з нею і Кристину. Я зрадив свою дочку, мало цікавився нею, намагаючись забути про неї, викреслити зі своєї пам'яті. Але весь час я думаю про неї і страждаю від того, що втратив її.

Я зрадив Україну, любити яку вчив мене батько: якщо я знаю трохи історію України — це від батька. Я служив не Україні, а її ворогам, її господарям, і хоч не завжди розумів це, мене це не виправдовує. Бандитські правлячі режими в Україні, хоч би якими гаслами прикривалися, розтлівали і знищували український народ, заганяючи його в злидні і кріпацтво, денаціоналізуючи, криміналізуючи, галушкізуючи та ісламізуючи його, а я заспокоював себе, Ісусе, що служу Україні, вишукуючи нові види зброї, організовуючи обмін технологіями, крадучи все нові і нові таємниці — для кого і чого це робилася? Коли я зрозумів, що перетворююсь на останнього українця на світі — було пізно.

Я винний у смерті Віктора Безпалого, бо знав його честолюбство, його слабкість до жінок і грошей — і не вислав його додому, а навпаки, розповів йому про існування таємних файлів. Так само я завинив перед Ліндою Кенворсі, перед Зауром Хамзиним, перед спецназівцем Льошею, перед іншими загиблими з моєї вини співробітниками ВІРУ. З ризиком для життя свого і своїх підлеглих я збирав файли на зрадників України, на державних злочинців, які становили найбільшу загрозу для національної безпеки, я пишався цим, бо вірив, що це потрібно Україні. Але коли ці файли були оприлюднені напередодні Великого Спалаху, виявилося, що вони нікому не потрібні, хіба що історикам. Бо народ ненавидів і зневажав своїх правителів і без моїх файлів. Знання багатьох таємниць тішило моє самолюбство, плекало гординю, що є великим гріхом.

А професор Вебер? Моя злочинна недбалість — не поміняв

маску на іншу — призвела до загибелі Альфреда Ісааковича. Хіба можна таке пробачити?

Я винний перед Боженою, яка зробила мене щасливим тут, у цій квартирі, де залишився її голос і світло її тіла, винний у тому, що не поїхав одразу з нею після тої ночі, коли вона світилася, до Австралії, не кинув цю god damn державну діяльність, цей бал вампірів, які нагороджують самі себе вигаданими орденами, купленими званнями та незаслуженими чинами. Я втратив назавжди, Христе, покалічену і тілом, і душею Божену — можливо, мою останню надію на справжнє кохання, і немає мені за це прощення. Я не знаю, чи Божена залишилася у Вашінгтоні, чи згоріла на орбіті разом з БКС «Роналд Рейган».

Я завинив перед Наталією Гаврилівною Махун, від якої всі відвернулися після вбивства гетьмана. Вона зробила стільки добра мені, а я не віддячив їй; можливо, треба було допомогти їй перебратися до Польщі, до мами — їм було б легше пережити Велику Темряву разом.

Але моя найбільша вина в тому, що я брав безпосередню участь у підготовці до Великого Спалаху. Я не захистив Україну перед агресією Чорної Орди, не підняв повстання проти зрадників, що керували країною, я безсило спостерігав, як Україна перетворюється на Дике поле Європи. Немає мені прощення за всі помилки і злочини, яких накоїв, повернувшись в Україну. Я так і не знайшов Сірого Князя, хоча знав, що він десь поряд. Ось кого треба було знайти і знищити замість того, щоб збирати безглузді файли на слуг Сірого Князя. І тепер, коли почав розповсюджуватися міф про мене як майбутнього лідера України, як про людину честі, на яку може покластися нужденний народ — чи не жахливе блюзнірство це, чи не зрада тих ідеалів, в які ще вірять нещасні люди, які хочуть бачити мене на чолі держави, чи це не злочин, який не підлягає жодній амністії? Моя гординя і самовпевненість, і одночасно слабкість, нерішучість і боязнь своєчасно зробити відчайдушний крок — мій непростимий гріх.

Можливо, тільки ти, Ісусе, зможеш зняти з мене гріхи, але я про це не довідаюсь і не для цього до Тебе звертаюсь.

...Переночувавши востаннє у своїй квартирі на якомусь дранті на підлозі, де ми кохалися з Боженою, вранці я залишив свій дім і, повз порожній, обгорілий будинок Сейму пішов по вулиці Івана Мазепи, тягнучи за собою знайдену на Садовій вулиці сумку на коліщатках, куди поклав, незрозуміло чому, стару кавоварку.

Близько Аскольдової могили зайшов до маленької церкви, що діяла: горіло кілька свічок і жінки хрестилися, слухаючи журливий речитатив священика. Запаливши свічки за упокій душі Аскольда, брата Божени, і за здоров'я мами і всіх близьких мені людей, я

пішов униз, до набережної Дніпра і до Столичного шосе, звідки, повернувши праворуч, потрапив на порожнє Окружне шосе.

Я вирішив дізнатися, що сталося з мешканцями села, де жили Аскольд О'Коннел з сім'єю та отець Іван, про мученицьку смерть якого я дізнався вже по дорозі на Вінницю. Дійшовши до з'їзду з шосе, де залишилася ще іржава табличка «Зона Феофанія-Пирогово», я потрапив до входу в ЗЕК-116. Тут не було ніякої охорони, а розписні залізні ворота з півнями і левами були зірвані з петель, наче їх таранили танки. Вийшов на узвишшя, де стояли ми з Невінчаним ще зовсім недавно — у червні. Зовні наче ніщо не змінилося, але зеленкувата напівтемрява і люмінесцентне світіння не давали змоги оцінити картину, що відкрилася переді мною. Я спустився униз і наблизився до церкви: і село, і церква були спалені, але крізь прочинені двері обгорілого храму проглядалося хитке полум'я свічок і золоті відсвіти ікон. Люди — переважно старі бабці й діди — купчилися навколо церкви. Якийсь дід пояснив мені, що сьогодні свято Здвиження, або Чесного Хреста. На свій сором, Ісусе, я не знав, що це означає. Не побачивши біля церкви нікого з О'Коннелів, я, охоплений страшними передчуттями, пішов до їхньої хати. Хата була спалена, але на подвір'ї, біля вцілілої повітки, я помітив якихось людей. Підійшовши ближче, побачив, що за столом сидять Аскольд з немовлям на руках, Ликера, яка наливає з глиняного горщика якусь їжу трирічному Яремі й п'ятилітній Михайлині. Потім вони взялися за руки — молилися.

І тут, Сине Божий, я зрозумів, що це тільки Твоя воля і Твоя милість вберегли родину Аскольда О'Коннела. Я сховався за стовбуром старої груші і дивився на цю благословленну картину: не по-дитячому тихі Ярема й Михайлина, заплакана, але щаслива Ликера, і змарнілий, посивілий Аскольд з блаженним виразом обличчя тримає біля грудей тримісячного хлопчика, який, вигрівши спинку на батькових грудях, дивиться вдалину, і в цьому недитячому погляді світиться задумливий спокій — я не можу знайти іншого слова, хоч ідеться про немовля. Здалося, тихий малюк бачить те, чого не дано уздріти нікому з нас.

Во ім'я Отця, і Сина, і Духа Святого.

Амінь.

Колишній генерал військової розвідки України, тепер раб Божий Ігор Гайдук

18/07/2010 — 19/02/2011

Щербак Юрій Миколайович

Народився 12 жовтня 1934 року.

Доктор медичних наук, Надзвичайний і Повноважний посол України в США, Канаді, Мексиці, Ізраїлі, перший міністр охорони навколишнього природного середовища України, народний депутат СРСР (1989-1991), член Верховної Ради СРСР. Належав до опозиційної Міжрегіональної групи депутатів, яку очолював академік А. Сахаров.

Радник Президента України (1998-2000) і Голови Верховної Ради України з міжнародних справ (2004-2007). Брав участь у переговорах на вищому рівні у Києві, Вашингтоні, Єрусалимі, Оттаві, Варшаві, Мехіко, Мадриді.

Як професор Києво-Могилянської Академії викладав курс «Геополітика та проблеми глобалізації» (2003-2006).

Український письменник, драматург.

Автор більш як двадцяти книжок прози, публіцистики, драматургії, поезії, серед яких — романи «Бар'єр несумісності», «Причини і наслідки», п'єси «Маленька футбольна команда», «Сподіватись», «Стіна», документальні повісті «Чорнобиль»,

«Україна: виклик і вибір», «Україна в зоні турбулентності».

Нагороджений орденами і медалями України, інших країн.

Одружений, має двох дітей.